

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIHİRİ MAVİ



PSİKOPAT 5



Kâbuslar!

Korku...

Yoğun, kaskatı ve zihnimdeki varlığı çok ağırdı.

Her ne kadar görmezden gelsem de içimde bir yerlerde kök salmış zehirli bir sarmaşık misali içten içe keskince büyümekteydi. Çoğunlukla farkında olmadan savunma mekanizması kullanıyordum, ölesiye rahatsızlık duyduğum bu hissin artmasına engel olmak adına kendimi rahatlatmaya çalışarak korkumu inatla bastırmaya çalışıyordum. Bazen başarılı olup korkumu unutuyor, günlük hayatıma kaldığım yerden devam ediyordum, bazense omuzlarımdaki bu yükü daha fazla taşıyamayarak korkuma teslim oluyor ve her şeyden kaygı duyup hayatı kendime zehir ediyordum.

Belki de tüm yaşadıklarımı geride bıraktığımı sanarak kendimi kandırıyordum ancak hesaba katmadığım bir şey vardı ki, o da bilinçaltım hiçbir şeyi unutturmaya razı değildi. Nitekim bana işkence eden kâbuslarım korkumu sık sık hatırlatıyor ve her gün birbirinden kötü rüyalardan zar zor uyanarak güne başlamama sebep oluyordu.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Sıçrayarak soluk soluğa uyandım, gümbürdeleyen kalbim kulaklarımda atıyordu adeta. Boğazım kurumuş, vücudum ter içinde kalmıştı. Güçlkle yutkundum, yatakta doğrulurken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Elimi alınma atıp saçlarımı arkaya doğru ittiğimde avucum terle kaplandı. Çok korkmuştum, gördüğüm kâbus yüzünden sarsılmış durumdaydım. Derince nefes alıp yavaşça bırakırken kalp atışlarımı düzene sokmaya çabaladım ve arka arkaya birkaç kez nefes alıp usulca bırakmaya devam ettim.

Yine aynı korkunç rüyanın girdabına kapılmıştım. Her seferinde karanlık ve sonu olmayan bir koridorda deli gibi koştuğumu görüyor, beni bulan ve peşimden gelen Bahadır'dan kaçıyordum. Ondan var gücümle kaçarken önüme çıkan bir kapıda koşmayı bırakıyor, kurtulduğumu sanarak kapıyı açıyor, loş ışıkla aydınlatılmış bir odaya giriyordum. İçeride hiç eşya yoktu, duvarlar koyu kırmızı, yerler ise simsiyahtı. Odada yalnızca küçük bir pencere vardı, pencereye doğru yöneliyordum ancak önüme demir parmaklıklar çıkıyordu ve anlıyordum ki kaçabileceğim hiçbir yer yoktu, kapana sıkışmış durumdaydım.

O esnada Bahadır yavaşça kapıdan içeri girerken hızla ona doğru dönüyordum, insafsızca bana bakarak silahını kaldırıyor, ne kadar konuşmaya ve onu durdurmaya çalışsam da beni umursamıyordu, gözünü dahi kırpmadan bana ateş ediyordu. Acı içinde yere düşerken gözlerim kapanmadan önce karşımda hareketsizce durup yeşil gözlerine yansıyan canı ifadeyle kalbimde açtığı derin yaradan akan kanı sakince izliyordu.

Ve sonra her şey karanlığa gömülüydü.

Oflayarak ellerimle yüzümü kapadım. Gerçekten artık bu kâbuslar için bir şeyler yapmam gerekiyordu!

Yan tarafımdan gelen kıpırdanmayla başımı o yöne doğru çevirdim ve dudaklarıma yayılan tebessümle âşık olduğum adama baktım. Gözlerim siyah dağınık gür saçlarında, sert hatlı çenesinde, bir iki günlük kirli sakalında ve hafif aralık dudaklarında gezindi. Kağan öyle güzel uyuyordu ki... Muhteşem görüntüsü karşısında kalbim sevgiyle tekledi. Onu birkaç saniye izlemek bile içimdeki tüm kötü duyguları silip atmaya yetmiş ve varlığı bedenimdeki gerginliği yok etmeyi başarmıştı. O benim bu dünyadaki her şeyimdi.

İki gündür Kağan'la birlikte, onun evinde yaşıyordum, gördüğüm kâbuslardan haberdardı ve bundan dolayı beni hiç yalnız bırakmak istemiyordu. Benim için endişelendiğinden geceleri de benimle kalıyordu, beni öyle çok önemsiyordu ki yalnızca iyi ve güvende olmamı istiyordu. Her gece yanıma uzanıyor, beni kendine doğru çekip başıma sıcacık bir öpücük konduruyor, sahiplenircesine kolunu belime dolayarak bana sarılıyor ve ben uykuya dalana kadar da uyumuyordu.

Eğilip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. "Günaydın."

"Mmm..." diye mırıldandı uykulu uykulu. "İşte en sevdiğim uyandırma dokunuşu." Gözleri hâlâ kapalı olsa da keyifle gülümsüyordu. "Bir öpücük daha alabilir miyim?"

Kıkırdayarak avucumu çenesine yaslayıp dudaklarımı tekrar dudaklarına götürdüm. Kağan da anında öpücüğüme karşılık verdi, tamamen sırt üstü dönerek beni üzerine doğru çekti ve öpüşmemizi iyice derinleştirdi.

Gülerek öpüşmeyi kestiğimde alnımı alnına yasladım, gözleri hala kapalıydı. “Bunu her sabah yapabilirim,” diye fısıldadım mutlulukla.

“Sonsuza dek istiyorum o halde,” derken gözkapakları usulca açıldı, bana bakan mavi gözleri arzuyla yanıyordu. “Nefes aldığım süre boyunca her gün yeni güne seninle uyanmak istiyorum.”

“Sorun değil, istediğini alacağını biliyorsun,” derken gülümseyerek burnumu burnuna dokundurdum. “Yanından ayrılmaya hiç niyetim yok.”

“Güzel.” Kendini beğenmiş bir şekilde güldüğü sırada bir an duraksadı ve gülüşü yavaşça soldu, kaşlarını çatarak bakışlarını yüzümde dikkatle gezdirdi. “Yüzün bembeyaz kesilmiş,” deyip elini yanağıma götürüp başparmağıyla hafifçe okşadı. “Terlemişsin de.”

Rahatsızlık hissederek geri çekildim. “Hımm, öyle mi, gece çok sıcak oldu herhalde,” dedim geçirirerek.

Kaşları daha da çatıldı. “Tabii, dün sabah olduğu gibi ve ondan önceki sabah olduğu gibi, değil mi?” Yattığı yerden doğruldu, oturur vaziyete geldi. “Yine kâbus mu gördün?”

Zoraki bir tebessümle, “Olabilir,” dedim yavaşça. “Ama her zamanki aptal rüyalardan biriydi işte, şu an iyiyim, merak etme beni.”

İç çekerek ellerimi tutup nazikçe sıktı. “Bebğim, endişelenmene gerek yok biliyorsun, benimleyken kimse sana zarar veremez, buna izin vermem. Neden biraz rahatlamıyorsun?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Biliyorum ama...” derken sesim iyice kısılarak yok oldu.

“Aması ne?” diye konuşmaya teşvik etti beni.

Yavaşça yutkundum. “O korkunç his peşimi bırakmıyor. Bahadır’ın telefonda söylediği son sözler, savurduğu tehditler zihnimi sürekli meşgul ediyor. Bana ettiği laflar öyle ürkütücüydü ki... Yapabileceklerinden korkuyorum.”

Anlayışla, “Gel buraya,” diyerek bana sıkıca sarıldı, bedenim bedenine yaslanırken dudaklarını alnımda gezdirdi. “Sana hiçbir şey olmayacak, o piç kurusu en kısa zamanda yakayı ele verecek ve sonunda da kendini mezarda bulacak. Yakında bunun olmasını sağlayacağım! İnan bana bebeğim, sana hissettirdiği tüm korkular için hayatını ondan alacağım.”

Kağan’ın sesindeki intikam arzusu ve soğukluk içimi ürpertirken omurgamdan aşağı buz gibi bir his indi. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum yavaşça.

“Eğer ki polislerden önce onu ben bulursam sana söz veriyorum, yaşamı ellerimde son bulacak.”

Dehşete düşerek kollarından kurtulup bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Hayır Kağan!” dedim iyice tedirgin olarak. “Ben böyle bir şey yapmanı istemiyorum, Bahadır’la karşı karşıya gelmeyeceksin.”

Çenesi kasıldı. “Eğer o karşıma çıkmak istiyorsa ben de onu hazırlıklı bir şekilde bekliyor olacağım.”

“Hayır! Bu olayı sonu gelmez bir mücadeleye çeviremezsin.” İçimdeki korku yine kendini hissettirerek bir hançer misali göğsüme saplandı, ancak bu kez kendim için kaygılanmıyordum, korkum Kağan içindi.

“Neden?” diyen Kağan sakince omuz silkti. “Bahadır eğer benden savaş istiyorsa alacak, onun gibilerle savaşmak benim işim.”

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. “Bunu bayağıdır planlamış gibisin.”

“Evet, planlı hareket etmeyi severim,” diye karşılık verdi kayıtsızca.

Kızgın bir şekilde kaşlarımı çattım. “Bunu yapamazsın Kağan, benim yüzümden Bahadır’la böyle saçma sapan bir savaşa girmene müsaade etmeyeceğim. Onun beklediği de bu zaten, bitmek tükenmek bilmeyen bir kavga ortamı! Bahadır kaostan hoşlanıyor ve hastalıklı bir şekilde bundan besleniyor!”

Kağan beni ciddiye almadan sıkılmışçasına soluğunu bıraktı. “Bana engel olamazsın bebeğim...”

Sabırsızlıkla sözünü kestim. “Evet, olacağım! Ne olursa olsun Bahadır’ı bulup ona zarar vermeyeceksin, bırak cezası her ne ise kanunlar versin. Sen yargıç olmaya soyunmayacaksın, söz ver bana.”

Bana inanamayan gözlerle baktı. “Seni tehdit etmesine sessiz kalmamı mı bekliyorsun?” Kağan da artık sinirlenmişti, öyle ki karanlık bir gölge yerleşmişti yüz hatlarına. “O herif benim sevgilimi rahatsız edecek ve ben hiçbir şey yapmayacağım, öyle mi? Sokarım öyle işe!”

Öfkeyle üzerimdeki örtüleri kenara fırlatıp yataktan hırsıyla çıkarak karşısına dikildim. “İyi tamam, git onu öldür! Peki sonra ne olacak?” diye sordum ve karşılık vermesine fırsat tanımadan cevabı da hiddetle kendim verdim. “Ben söyleyeyim, hapse giren sen olacaksın Kağan! Aman ne güzel hayat! Sırf intikam için heba edilen koca bir ömür!”

“Abartıyorsun...” diyerek homurdandı aksi aksi. “Yalnızca ona dersini vereceğim, bir daha asla bana ve sevdiklerime bulaşmamayı öğrenecek.”

“Sen eğer hapse girersen ya da daha da kötüsü Bahadır sana kötü bir şey yaparsa umurumda mı olacak sanıyorsun bu intikam konuşmaları?” Gözlerim yanmaya başlayınca ağlamamak için kirpiklerimi kırıştırdım. “Senin olmadığın bir gelecek istemiyorum!”

Omuzları kaskatı kesildi, öfkesini kontrol etmeye çalıştığı belli oluyordu. “Ben de o piçin sevgilimi tehdit etmesini ya da zarar vermek için fırsat kollamasını istemiyorum!”

“Of Kağan! Zaten polise gittim! Hakkında suç duyurusunda bulundum! Bundan sonrasını onlar hallederler.” İnatla çenemi kaldırıp son sözümü söyledim. “Son kez söylüyorum, bu işe karışmayacaksın!”

Yüzündeki öfke artarken dişlerini sıktı. “Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ederim.”

“Belki de bir kez olsun karşındakinin tavsiyesini dinlemelisin!”

Gözlerini kıstı. “Buket...” dedi uyarırcasına. “Eğer ortada bir sorun varsa bunu kendi yöntemlerimle çözmeyi çok uzun zaman önce öğrendim. Ben bu şekilde yaşıyorum.”

İçimde bir şeyler kırıldı. “Hiç öğrenemeyeceksin değil mi, sana o bodrum katında sen yine Bahadır’ı öldürmeyi kafana koyduğun an söylemiştim. Bize bunu yapma, ikimiz de mutlu olmayı hak ediyoruz ve mutlu olmak istiyorsan eğer hırslarını bir kenara bırakmak zorundasın.”

Sabrının sonuna gelmişçesine, “Lanet olsun Buket!” diye bağırdı. “Her şeyi senin için yapıyorum! Senin korkmadan hayatına devam etmen için! Senin güvenliğini düşünmem suç mu oldu şimdi?”

“Ben senden bunu istemiyorum ki! Benim için hayatını

tehlikeye atmak yerine benim için yaşa, benim için daima yanımda ol, benim için beni yalnız bırakma! Ben kimse hakkında hüküm veremem, sen de verme! Bırak bu işin peşini, Bahadır'dan uzak dur.”

Öfkesi daha da arttı. Sessiz kalarak yüzünü benden diğer tarafa çevirdi.

Tamam, belli ki kararından vazgeçmeyecekti. Öyle olsun!

“Peki...” dedim sinirle. “Hiç durma, hemen şimdi git takıl o pislğin peşine! Ama şunu bil ki bunu yaparsan eğer ben yokum!”

Başını hızla bana doğru çevirdiğinde hoşnutsuzlukla kaşları çatılmıştı. “Bunu söylemiş olamazsın.” Mavi gözlerinde yoğun bir hayret edası vardı.

İstifimi hiç bozmadım. “Söyledim ve umarım ciddiye alırsın çünkü ben son derece ciddiyim.”

Yüz hatlarındaki öfke biraz olsun yumuşadı. “Bebeğim, hadi ama... Yapma.”

Başımı iki yana salladım. “Aranızdaki intikam savaşına dahil olmayacağım.” Gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağımı anlayınca Kağan’a son kez incinmiş gözlerle bakıp hızla kapıya doğru yönelerek odayı terk ettim.

Terasa çıktığımda Ankara’nın serin havası yüzüme vurdu, birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzülürken elimin tersiyle hızlıca sildim. Kağan’ın aptal misilleme ısrarı yüzünden ağlamayacaktım!

Sessizce orada dikilip muhteşem manzaraya karşı ağlamamak için direnirken Kağan’ın terasa geldiğini işittim, ancak ona doğru dönmeyi reddettim ve kıpırdamadan öylece durmayı sürdürdüm. Yavaşça arkamdan yaklaşıp güçlü kol-

larını belime dolayarak sarıldı ve çenesini usulca omzuma yasladı.

“Bebeğim...” Ses tonunda ihtiyatlı bir hava vardı. “Benimle kavga etmenden hoşlanmıyorum.”

Kıpırtısızca durdum. “Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Bahadır konusunda benden alacağın tek tepki bu olacak, senin kendini bitirmeni izlemeyeceğim.”

Derince iç çekip birkaç saniye sessiz kaldı. “Çok inatçı-sın,” diye mırıldandı hoşnutsuz bir sesle. “Beni delirtiyorsun.” Cevap vermediğimi görünce ekledi. “Kahretsin, ayrıca sinir bozucusun!”

Sessiz kalmaya devam ettim, intikam hırsını sürdürdüğü sürece benden karşılık alamayacaktı.

Pes edercesine soluğunu bıraktı. “Pekâlâ, tamam, bu kadarı yeterli. Sen kazandın,” deyip çıplak omzuma bir öpücük kondurduktan sonra burnunu yanağıma sürttü. “O herifin varlığı beni hasta etse de dediğini yapacağım, bu işi polislere bırakacağım.”

Ses tonu gönülsüz olduğunu gösterse de içime dolan umutla aniden ona doğru döndüm. “Sen ciddi misin?” diye sordum gözlerinin içine dikkatlice bakarak. Zira kararından emin olmak zorundaydım. “Gerçekten Bahadır’dan uzak duracak mısın?”

“Hiç istekli değilim ve her an vazgeçebilirim ama evet... Gerçekten bu olaya karışmayacağım,” diye açıklama yaparken oldukça bezgin görünüyordu ancak tavrına hiç aldırmadım çünkü benim için değişmesi ve çabalaması çok güzeldi.

Kocaman gülümsedim. “Teşekkürler beni dinlediğin ve sakinleştiğin için.”

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Pek sakinleştığım söylenemez ama senin üzülmene istemiyorum, ağlamaklı halin bana garip şeyler yapıyor.” Saçımı kulağımın arkasına atıp yanağımı usulca okşadı. “Affedildim mi?” diye sorarken dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı.

Bana attığı yarım gülüş feci halde baştan çıkarıcıydı, sevgilim bana böyle bakarken ona nasıl direnebilirdim ki?

Başımı öne doğru salladım. “Hem de fazlasıyla affedildin!” Kollarımı boynuna dolayıp yüzüne ardı ardına bir sürü öpücük kondurdum. “Seni seviyorum!” Geri çekilip küçük bir kahkaha attım. “Bu arada bugün ilk kavgamızı ettik,” diyerek ona sataştım.

Kağan, “Tuhafı,” derken yüzünü buruşturdu, ardından aklına hınzırca bir şey gelmiş gibi çapkınca gülümsedi. “Ama yine de yok sayamayacağım, öfkeliyken çok ateşli olduğun büyük bir gerçek.”

Şımarıkça gülerek dudağının kenarını öptüm. “Epey hoşuna gitmişe benziyor.”

“Elbette,” derken tutkuyla kararan bakışlarını dudaklarıma indirdi. “Bil diye söylüyorum, her kavganın sonunda böyle öpücükler alacaksam sürekli kavga çıkarmayı düşünebilirim.”

Kahkaha attım. “Buna gerek kalacağını sanmıyorum.” Ellerimi omuzlarında gezdirip oradan da ensesine kaydırdım, parmaklarımı saçlarının arasına geçirerek aşk dolu upuzun bir öpücük için dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Kağan geri çekildiğinde altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp imalı bir edayla gülümsedi. “Doğum gününe ne kadar kaldı?”

Coşkuyla duyurdum. “Tam tamına otuz dört gün!”

Sevgilim, aslında evleneceğimiz güne ne kadar kaldı demek istiyordu. İkimiz de büyük bir sabırsızlıkla on sekiz yaşına girmemi bekliyorduk. Çünkü hemen ertesi günü evlenmeye karar vermiştik! Heyecanla ürperirken kalp atışlarım hızlandı. Ciddi ciddi otuz dört gün sonra tüm varlığımızla birbirimize ait olacaktık!

Muzipçe bir gözünü kıstı. “Bu bekleyiş hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.”

“En azından bir yıl falan değil aşkım, iyi tarafından bakalım. Hem ayrıca...” Elimi kaldırıp gözlerinin önünde parmaklarımı oynattım. “Hâlâ tek taş yüzüğümün olmaması da hiç hoş değil,” diyerek şakayla karışık bir hatırlatmada bulundum.

Alnı kırıştı. “Siz kadınların bu yüzük takıntısı nedir?”

Ona baygın bir bakış fırlattım. “Tek taş yüzük iki kişi arasındaki bağı temsil ediyor. Taş ne kadar büyükse bağ da o derece koparılmaz olurmuş.”

Garipsedi. “Cidden mi, çok acayipmiş.”

Kahkahalara boğuldum. “Hayır tabii ki, yok öyle bir şey, sadece sana takılıyorum.” Eğlenerek başımı iki yana salladım. “Yüzünün aldığı hali görmeliydin, çok komikti.”

“Bunu tahmin etmeliydim, beni kandırmayı başardın.” Şimdi Kağan da gülüyordu. “Peki, senin için anlamı ne?”

Sakince omuz silktim. “Sanırım ben yüzüğe biraz fazla mana yüklüyorum ancak benim için gerçekten önemli...” Yanaklarımın kızardığını hissetsem de sözlerime devam ettim. “Büyük bir düğün, kalabalık bir tören ya da şatafatlı bir gelinlik hiç umurumda değil, onlar olmasa da olur ancak...”

Tek taş güzel bir yüzük takıp evlenmek istiyorum. Belki sana saçma gelecek ama sanki yüzük olmadan bir şeyler eksik kalacakmış gibi hissediyorum.”

Gür bir kahkaha attı. “Aslında biz buna takıntı diyoruz.” Mavi gözleri keyifle parlıyordu. “Yakında çok beğeneceğin bir yüzük parmağında yerini alacak, söz veriyorum bebeğim. Şimdi gel buraya...” Beni hızla kendine doğru çekti ve yeni bir öpücükle dudakları dudaklarımı esir aldı.

Hoşça kal!

Kağan kahvaltı için yiyecek bir şeyler almak amacıyla dışarı çıktığında birkaç gündür kapalı tuttuğum telefonumu açtım. Bunun için yalnız kaldığım anı seçmiştim, zira Kağan telefona yaklaşmama dahi fırsat vermiyordu. Aslında ben de telefonumu açmaya hiç istekli değildim, kimseyle konuşmak veya görüşmek istemiyordum fakat belki babamın avukatından olumlu bir haber gelmiştir umuduyla mesajlarımı kontrol etmekten kendimi alamadım.

Kağan'ın yardımıyla babama yeni bir avukat tutmuştum, o gün hapishane ziyaretinde abisiyle ilgili öğrendiğim her şeyi kedisine anlattığımda çok sinirlenmişti. Babamın suçsuz olduğuna Kağan da benim kadar inanıyordu ve onu hapishaneden çıkaracağına dair bana söz vermişti.

Babamın uzun zamandır yalnız oluşu kalbimi derinden sızlatıyordu, ben onun bizi terk ettiğini sanırken aslında o yaşadığı haksızlığa tek başına göğüs germek zorunda kalmıştı ve sesini hiçbir şekilde kimseye duyuramamıştı! Ça-

resizce dört duvar arasına hapsolmuştı. Ancak artık ben yanımdaydım, o lanet yerden kurtulması için elimden geleni yapacaktım. Böylece annem de babamı dinlemek yerine Onur gibi kötü bir insana güvenip verdiği yanlış kararlardan dolayı belki pişmanlık duyardı!

Of! Anneme öyle çok kızıyordum ki!

Telefonumun çalmasıyla daldığım can sıkıcı düşüncelerden sıyrılıp ekrana baktım. Annem arıyordu, sanki ona karşı hissettiğim öfkeyi hissetmişçesine aramak için tam da şu anı seçmesi çok ironikti. Ya da telefonu açtığıma dair mesaj almıştı, her neyse, yine de ona deli gibi kızgın olduğum gerçeğini değiştiremezdi!

“Efendim...” Soğuk bir sesle cevap verdim telefona.

“Buket! Ah, sonunda sana ulaşabildim. Tanrım, şükürler olsun. Neredesin kızım sen kaç gündür, sürekli arıyorum, telefonun hep kapalı. Öyle endişelendim ki!”

Annemin ağlamaklı sesini işitince içim biraz suçlulukla doldu. “İyiyim anne, merak etme beni.”

“Ne demek merak etme! Okula da gitmemişsin, günlerdir hiçbir arkadaşın seni görmemiş, kimseye bir şey söylememişsin.” Çabucak sordu. “Neredesin sen, kimin yanındasın?”

“Bir arkadaşım da kalıyorum.”

“Hangi arkadaş, ben tanıyor muyum?” diye sordu şüpheyle. “Adresini ver, gelip seni alayım.”

Anında itiraz ettim. “Hayır, eve dönmek istemiyorum. Sen Onur’la birlikte yaşamak istediğin sürece burada kalacağım.”

Sıkılmışçasına nefesini bıraktı. “Yine mi aynı konu!”

Hayretle kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Ne dememi bekliyorsun anne?” Annemin Onur hayranlığı cidden beni çileden çıkarıyordu artık.

Bezgince cevap verdi. “Şu an sadece kızımı görmek istiyorum. Seni çok özledim.”

“Sana söyledim, Onur etrafında olduğu sürece eve gelmeyeceğim.”

“Yeter artık, sabrımı zorlamayı bırak!” Yavaştan sinirlenmeye başladığı belliydi. “Eğer sen kendi isteğinle gelmiyorsan ben gelip seni zorla alırım. Sen seç!”

Gözlerimi devirdim. “Nerede olduğumu bile bilmiyorsun anne.” Resmen blöf yaparak beni korkutmaya çalışıyordu.

“Bilmiyor olmam öğrenemeyeceğim anlamına gelmez, eğer hemen bu saçmalığa son vermezsen kayıp başvurusunda bulunacağım Buket!”

“Bunu yapamazsın! Bana karışmaya hakkın yok!”

“Ah, evet hayatım, yapabilirim ve yapacağım! Sen benim kızımsın, benim sorumluluğumdasın! Kaldığın yer her neresiyse, onların da başını belaya sokmak istemiyorsan dediklerimi yapacaksın küçük hanım!”

Öfkeyle yumruğumu sıktım. “Yakında on sekiz olacağım!”

“Ama henüz on sekiz değilsin!”

Annem beni köşeye sıkıştırmayı başarmıştı. “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdım.

“İstedığın kadar nefret edebilirsin Buket, umurumda değil, derhal eve geliyorsun!”

Çıglık atarak telefonu annemin yüzüne kapattım. Beni tehdit ederek nasıl da alt etmeyi başarmıştı! Hişimla otur-

duğum yerden kalkıp çantamı aramaya başladım, sanırım annemle yüz yüze konuşmanın zamanı gelmişti. Babamı tuzağa düşüren bir adamla aynı çatı altında yaşayabileceğimi düşünmesi delilikti! Onur adisi annemi güzel sözlerle, türlü oyunlarla kandırabilirdi ama beni asla!

Artık yetmişti! Acilen annemin de gerçekleri görmesini sağlamam gerekiyordu ve bunu şimdi yapacaktım!

Kağan'a hızlıca bir mesaj yazıp annemle görüşeceğimi söyledim ve bir taksi çağırıp yola çıktım. Yaklaşık bir saat kadar sonra evimin önündeydim.

Annem kapıyı açtığında yüzüne dahi bakmadan huysuz bir tavırla içeri girip salona doğru yöneldim, annem de peşimden geldi. Çantamı koltuklardan birine doğru sinirle fırlatıp anneme döndüm.

“Mutlu musun, istediğini yaptım.” Kollarımı iki yana açıp kendimi gösterdim. “Bak, buradayım, eve döndüm.”

Derince iç geçirdi. “Evet, kızımı karşımda sağlıklı bir şekilde gördüğüm için mutluyum,” dedi sakince. “Geldiğine göre belki şimdi bana neden böyle aksi davrandığını anlatabilirsin.”

“Tamam, madem gerçeği istiyorsun anne, öyle olsun.” Aramızdaki gerginliği daha fazla uzatmamak için asıl konuya giriverdim. “Babamın nerede olduğunu öğrendim.”

Annemin gözleri telaşla büyüdü. “Nasıl... Ne zaman öğrendin... Kim söyledi?” Fazlasıyla tedirgin olmuştu, beti benzi atmıştı.

“Önemi yok...” dedim yılgın bir edayla. “Babamı ziyarette gittim, onunla konuştum. Her şeyi biliyorum.”

“Ah Buket... Sen ne yaptın?” Ses tonundaki keskin acı

duyulabiliyordu. “Bunu öğrenmemen için elimden geleni yapmıştım.”

“Neden?” diye sordum anlam veremeyerek. “Neden ben-den saklama gereği duydun ki?”

“Çünkü baban bize ihanet etti, çalıştığı kurumu dolandırdı,” derken kendini en yakındaki koltuğa bıraktı. Ayakta durmakta güçlük çekiyor gibi feci halde yorgun görünüyordu. “Yalnızca babanı iyi hatırlamanı istedim.”

Dehşet içinde başımı iki yana salladım. “Sen babama gerçekten inanmıyorsun! Babam hırsız değil, kimseyi dolandırmaz!”

Gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi. “Güzelim, baban sana ne anlattı bilmiyorum ama tüm delilleri gördüm. Baban işyerinde yüklü miktarda parayı zimmetine geçirmiş.”

“O delillerin sahte olacağı hiç mi aklına gelmiyor!”

“Neden sahte olsun?”

“Bir düşünelim neden!” dedim kaşlarımı çatarak. “Onur’un bu işte parmağı olabilir mi acaba? Ondan hiç şüp-he etmiyorsun değil mi, fakat konu babama gelince, sanki babamı yıllardır tanıımıyormuşsun gibi suç işleyeceğine hemen inanıyorsun!”

Annem sıkıntıyla elini yüzünde gezdirdi. “Onur’un bu konuyla ne ilgisi var?”

“Sen o kadar kör bir kadınsın ki, kısa süredir tanıdığın adam için aileni dağıtabiliyorsun!”

Şaşkınlıkla gözleri açıldı. “Hatalı olan ben miyim yani?” diye sordu inanamayarak. “Biri ailemizi hiçe saydı, evet... Ancak o kişi ben değilim, baban!”

“Anlamıyor musun, babam masum,” dedim sesimi yükselterek.

“Sen benim gördüklerimi görmedin!”

“Ne dersen de, ben babama inanıyorum ve onun yanında olacağım!” Sert bakışlarla annemin gözlerinin içine baktım. “Onur kötü biri, senin olmadığın her an beni tehdit ediyor, üzerimde baskı kurarak saçma sapan isteklerini yaptırmaya çalışıyor!”

“Ne demek bu şimdi, seni niye tehdit etsin ki?” diye soran annemin kafası karışmışa benziyordu.

Güzel! Nihayet!

“Çünkü onun yasa dışı işlerle uğraştığını biliyorum ve istemeyerek de olsa bazı planlarını bozdum, bu yüzden benden nefret ediyor! İşlerini mahvettiğim için benden intikam almak adına sürekli fırsat kolluyor. Seninle de bu yüzden çıkmaya başladığına adım kadar eminim anne. O adam seni kullanıyor.”

“Münasebetsizlik etme,” dedi annem kızgınlıkla. “Belki Onur’la iyi bir başlangıç yapmadınız lakin ben onu çok iyi tanıyorum, o saygın bir iş adamı. Böyle konuşarak nereye varmaya çalışıyorsun anlamıyorum ancak hemen son ver bu terbiyesizliğe!”

Hayret içinde kalakaldım. Nasıl da annemin beynini yıkamış pislik herif!

“Yine aynısını yapıyorsun anne, yine beni dinlemeye tenezzül bile etmiyorsun. Oysa söylediklerim gerçek!”

Usanmış bir şekilde nefesini bıraktı. “Ergen tavırlarından bıktım Buket, neden yetişkin bir kız gibi davranamıyorsun!”

İçimde kaynayan öfkeye rağmen başka bir şey denemeye karar verdim. “Bir ara geçirdiğin trafik kazası vardı, hatırlıyor musun anne, ayağın ezilmişti ve her ne hikmetse

Onur anında yardımına koşuvermişti. Ne tesadüf değil mi? Onun da yakınlarda olup seni hastaneye yetiştiren centilmen rolü oynaması hakikaten çok ilginç. Hâlbuki o kazayı Onur planladı, hepsi bana gözdağı vermek içindi, eğer dediklerini yapmazsam bir sonraki hamlesinin seni öldürmek olduğunu söyledi bana.”

Gözlerini kıstı, içinden kendi kendine o kaza gününü tekrar yaşadığını görebiliyordum. “Tüm bunlar çok saçma,” derken ses tonundaki tereddüdü fark ettim.

“İnan bana anne, o adam kötü biri ve sen bunu göremeyecek kadar büyüüne kapılmış durumdasın. Uyan artık, gerçekleri gör lütfen!”

Annem iyice rahatsız olarak yüzünü buruşturdu ve oturduğu yerden kalktı. “Kes şunu! Şimdi de Onur’u kötülemek için apaçık yalan söylüyorsun, anlattıkların akla hayale sığmayacak cinsten ipe sapa gelmez uydurma şeyler,” dedi iyice öfkelenerek.

Ağzım açık kaldı. “Yalan söylemek mi... Ben bunları uydurmuyorum! Anlattıklarımın hepsi doğru!”

“Onur’u sevmediğini biliyorum ama sebepsiz yere bir insana böylesine iğrenç iftiralar atmak çok fazla Buket, yaptığın kabul edebileceğim bir davranış değil! Ben seni böyle mi yetiştirdim!”

Şok içindeydim. “Benim sözüme karşılık Onur’u savunuyorsun öyle mi?” Annemin bana olan zayıf inancı karşısında öfke içimde kontrolsüzce yükseldi. “Belki de seçim yapmanın zamanı gelmiştir, Onur’la birlikte olmak istiyorsan git ol! Eşini hırsızlıkla suçla! Kızına yalancı deyip ikinci plana at!”

“Yeter artık!” derken kendini kaybetmişçesine bağırdı. “Benimle bu şekilde konuşamazsın! Ben senin annenim!”

Ben de bağırdım. “O zaman anne gibi davran!”

Yanağımda hissettiğim acıyla elimi yüzüme götürdüm. Aman Tanrım! Annem bana tokat atmıştı!

Şaşkınlıkla karışık gücenmişlikle anneme bakakaldım. “Sonunda bunu da yaptın,” derken sesim titredi. “Ama hiç şaşırmıyorum doğrusu, sen yalnızca kendini düşünen bencil bir kadınsın!”

Dehşete düşen annem iri iri açtığı gözleriyle bakışlarıma karşılık verdi. “Ben... Ben üzgünüm,” diye fısıldadığında hissettiği pişmanlık yüzünden belli oluyordu fakat artık çok geçti.

Ağlamak üzereydim. Gözlerim şiddetle yanarken boğazıma bir yumru oturdu, konuşamayacak durumda olduğumdan dolayı koltuğa bıraktığım çantamı kaparak hızla odama doğru koşturdum.

Dolabımdan çıkardığım büyükçe bir valizi hiddetle açıp elime geçen tüm kıyafetlerimi rastgele içine doldurmaya başladım. Elbiselerimi askılardan çıkarıp sinirle valize fırlatırken annem tereddüt ederek odaya girdi.

“Ne yapıyorsun?”

“Neye benziyor, eşyalarımı topluyorum!” Çekmecelere doğru gidip ne var ne yok onları da valize koydum.

“Bırak şunu...” diyen annem valizimi yatağın üstünden çekmeye çalıştı. “Hiçbir yere gidemezsin!”

Gücüne karşı koyarak valizi almasına engel oldum ve hareketlerimi daha da hızlandırarak eşyalarımı toplamayı sürdürdüm. “Bana engel olamazsın. Bu evde daha fazla kalmayacağım, seninle yaşamak istemiyorum!”

“Buket...” dedi annem telaşla. “Sana vurmak istememiştim. Bir anda oldu, söylediklerin beni kızdırdı, kendime hâkim olamadım, affet beni güzel kızım.”

Sinirle güldüm ancak bir yandan da gözyaşlarımı tutmaya çabalıyordum. “İlk kez bana el kaldırdın anne, hem de ne için? Seni kandıran palavracı bir adam uğruna!”

Annem gönül almaya çalışan yumuşak bir sesle tekrar konuştu. “Bir tanem özür dilerim, biliyorum hatalıyım, yapmamalıydım.”

Tıka basa dolan valizin fermuarını çekip anneme döndüm. “Değdi mi anne?” dedim incinmiş bir şekilde. “Bir yabancı için bana vurmana değdi mi?”

Başını iki yana salladı. “Çok üzgünüm.” Onun da gözleri dolu doluydu.

“Önce babamı karşına aldın, şimdi de beni... Ama ne var biliyor musun, ben senin yapmadığını yaptım, babama yeni bir avukat tuttum. Suçsuzluğunu ispatlayana kadar bu işin peşini bırakmayacağım,” dedim kendimden emin bir şekilde. “O gün geldiğinde, babamın suçsuz olduğunu öğrendiğinde, yaptıklarına çok pişman olacaksın.”

Annem yüzünde oluşan vicdan azabıyla bir kez daha valizi elimden almaya çalıştı. “Buket, kızım, lütfen gitme... Bırak çantayı. Çok özür dilerim, hadi gel, oturalım. Sakince konuşalım her şeyi.”

İtiraz ederek kolunu ittim. “Az önce beni yalancılıkla suçladıktan sonra mı konuşmak istiyorsun?” Yoğun bir kırgınlıkla omuzlarımı düşürdüm. “Gözlerini açıp gerçekleri görene kadar beni sakın arama.” Ona olan gücenmişliği mi belli ederek gözlerinin içine bakıp son sözlerimi ettim. “Hoşça kal anne.”

“Buket... Lütfen kızım gitme.” Hıçkırıklar içinde ağlıyordu.

Annemin beni durdurmasına fırsat vermeyerek hızlıca yanından geçip kapıya yöneldim, ardıma bir kez dahi bakmadan evden ayrıldım.

3

Sana sahip olduğum için çok şanslıyım!

Bir süre valizimle birlikte önümde uzanan yolda üzgün üzgün yürüdükten sonra yanımdan geçen bir taksiyi durdurup Kağan'ın evine doğru yola çıktım. Fakat o sırada telefonumu kontrol etmemle istikametimi değiştirerek öncelikle Cansu'nun evine uğramaya karar verdim. Zira ardı ardına attığı mesajlarda acayip şeyler olduğunu, acilen konuşmamız gerektiğini söylüyordu ve ilginç olan şey Gazel'in de mesajlarının aynı şekilde aciliyet içermesiydi. O da, “Neredesin, bir an önce aramalarımıza dön, çok şaşıracağın bir olay oldu, konuşmamız gerek,” yazan mesajlar göndermişti.

Cansu'nun evinin önündeysen zile basmadan önce içeriden gelen yüksek sesli kahkahaları işittim. Her ne kadar benim moralim bozuk olsa da duyduğum keyifli sesler ister istemez beni gülümsetmeyi başarmıştı. Anlaşılan Cansu'nun keyfi yerindeydi. Hiç değilse içimizden birinin mutlu olması güzel, diye düşünürken zili çaldım ve bekledim.

Kapıyı açan Cansu karşısında beni görünce dudaklarındaki gülümseme daha da büyüdü. “Buket, hoş geldin!”

“Selam, hoş buldum.”

“Mesajlarımızı almış olmalısın.” Cansu, beni sıcacık bir karşılamayla içeri alıp kapıyı kapattığı sırada bakışları elimde sıkıca tuttuğum valize kaydı. “Bize taşınmaya mı karar verdin?” diye sordu şakacı bir sesle. “Biliyorsun, eğer istersen seni seve seve nüfusumuza alabiliriz.”

Hafifçe gülümserken valizimi bir kenara bıraktım. “Uzun hikâye, anlatırım,” dediğimde içerideki odalardan birinden Gazel’in sesi yükseldi. “Cansu gelen kim, babam mı geldi yoksa?”

Cansu elini belime koyarak beni yönlendirdi. “Hadi gel, Gazel seni gördüğüne çok sevinecek.”

Söylediği gibi de oldu, Gazel beni görür görmez oturduğu yerden kalkıp, “Buket!” diye coşkuyla bağırdı ve hızla bana doğru koşarak neşeyle boynuma sarıldı. “Neredesin sen, çok özledim seni, günlerdir sana ulaşamıyoruz. Telefonun da kapalıydı hep!”

Gülümsedim. “Buralardaydım, yalnızca biraz kafa dinlemek istedim.”

Geri çekilip suratıma baktı. “Bize haber verebilirdin değil mi, senin için endişelendik, ayrıca Seda Teyze sana ulaşamadığı için çıldırdı. Sürekli bizi arayıp haber almaya çalıştı.”

Annemin adını duyunca alnımı kııştırdım. “Bence annem yeni sevgilisiyle bensiz gayet mutlu.”

Gazel’in yüzündeki sevinç yavaşça kayboldu. “Ne demek istiyorsun?” Kafası karışmışa benziyordu.

Şöyle bir elimi salladım. “Boş verin siz beni, saçmalıyo-

rum işte, aldırmayın bana olur mu,” deyip konuyu geçiştir-dim.

“Sen iyi misin?” diyen Gazel’in sesi şüpheli çıkmıştı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde dikkatle beni incelediğini fark ettim. “Evet,” dedim kısaca.

Cansu, Gazel’in şüphesine eşlik ederek, “Bitkin görünü-yorsun, ayrıca üzgün oluşun da gözümünden kaçmadı. Yüzün neden bu kadar asık, neyin var?” diye sordu ciddileşerek.

Zoraki bir şekilde güldüm. “Ben iyiyim kızlar, dert et-meyin beni,” derken en yakındaki koltuğa geçtim. “Sadece kötü bir gün geçiriyorum, o kadar.”

Gazel yanıma oturdu. “Ne oldu ki bugün?” diye sordu içten bir merakla.

Konuşmam biraz vakit aldı. “Annemle tartıştık, evi terk ettim. Uzun bir süre de onu görmek istemiyorum, bugün beni çok kırdı.”

Cansu karşımdaki koltuğa geçti. “Hımm, valizin nedeni-ni açıklıyor bu.” Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi. “Ara-nızda neler olduğunu anlatmak ister misin, yapabileceğimiz bir şey varsa yaparız.”

Gazel elini elimin üzerine koyup hafifçe sıktı. “Anlat hadi, içini dökmek iyi gelir, rahatlarsın.”

En yakın arkadaşlarımın şefkatli ve anlayışlı bir şekil-de yanımda olduklarını hissettirmeleri içimde biriken tüm duyguları açığa çıkarmama sebep oldu. Annemle Onur ara-sındaki kabul edemediğim ilişkiyi, babamın aylardır hapis-hanede oluşunu ve bunu yeni öğrendiğimi, babamın masum olduğunu ve onu itibarsızlaştırmak amacıyla üzerine atılan iftiraların arkasında Onur’un olduğundan şüphelendiğimi,

babamı o korkunç yerden çıkarmak için Kağan ile birlikte yaptıklarımızı... Kısaca her şeyi anlattım.

“Ah canım benim... Çok üzgünüm.” Gazel büyük bir sempatiyle kolumu okşadı. “Babanın suçsuz olduğu kesinlikle anlaşılacak, merak etme. Gerçekler er ya da geç ortaya çıkar.”

Derince iç çektim. “Umarım dediğin gibi olur, babam hapisanede olmayı hak etmiyor, o masum, biliyorum!”

Cansu sözlerimi onayladı. “Elbette masum, yakında suçsuzluğu ispatlanacaktır. Üzülme ne olur. Moralini yüksek tut ki babana destek olabilesin.”

Gazel, “Konudan babama bahsetmemi ister misin? Eminim yardımı dokunur, onun halledemeyeceği iş yoktur,” dedi.

Hafifçe tebessüm ederek başımı salladım. “Çok iyi olur, alabileceğimiz her yardıma ihtiyacımız var.”

Cansu halden anlayan bir edayla, “Her şey iyi olacak, inan buna,” dedi hoşgörülü bir tavırla. “Baban en kısa sürede kurtulacak ve yanında olacak.”

“Teşekkürler kızlar, iyi ki varsınız. Şu an kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sizinle konuşmak iyi geldi.”

Gerçekten de omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamış hissediyordum, kalbimdeki can acıtan sıkışmışlık hissi azalmıştı, artık kendimi çaresiz hissetmiyordum. İnsanın yanında kendisini destekleyen ve dertlerini paylaşan arkadaşlarının olması çok güzel bir şeydi. Cansu ve Gazel bana hayatın verdiği en büyük iki hediye idi.

Gazel içtenlikle gülümseyerek, “Biz her zaman seninle birlikte olacağız tatlım,” deyip Cansu’ya döndü. “Babama

hemen anlatalım, hatta şimdi onu buraya çağırabiliriz. Hem sen de belki...”

Cansu bakışlarını kaçırarak Gazel’in sözünü kesti. “Hayır. Sen sonra yalnız konuşsan daha iyi olur bence,” diye mırıldandı cılız bir sesle.

Gazel gözlerini devirdi. “Daha ne kadar babamla konuşmaktan kaçabileceğini sanıyorsun, hiç anlamıyorum. O kadar saçma ki bu durum hem babamı üzüyorsun hem de kendini boş yere kasıyorsun.”

“Bilmiyorum,” diye karşılık veren Cansu’nun ses tonu rahatsız olmuş gibi çıkmıştı. “Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı gerçekten hiç bilmiyorum.”

“Mesela her şeyi akışına bırakabilirsin.”

Konuşmalarına bir anlam veremeyerek sordum. “Neden bahsediyorsunuz siz?”

Gazel bilmiş bilmiş Cansu’ya bakarken dudakları kıvrıldı. “Sen mi anlatmak istersin, yoksa ben mi anlatayım kardeşim?” diye sorarken epey eğleniyor gibi görünüyordu.

Cansu’nun rahatsızlığı iyice arttı. “Hiç durma, anlat.” Ardından bana dönüp ekledi. “Birazdan duyacağın şeyler çok manyakça gelecek ve cidden çok şaşıracaksın.”

Gazel kıkırdayarak yanımdan kalkıp Cansu’ya yöneldi ve onu hızla kolundan çekiştirip karşıma getirdi, yan yana durdular. “Sence biz birbirimize ne kadar benziyoruz?”

Hiç düşünmeden cevap verdim. “Çok fazla.”

Gazel heyecanlı bir tavırla, “Kesinlikle! Çünkü biz kardeşiz!” dediğinde Cansu’nun yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi.

Başımı öne doğru salladım. “Evet,” dedim onaylayarak. “Biliyorum, biz de kardeşiz, üçümüz manevi kardeşleriz.”

Birbirlerine baktılar. Cansu'nun gülüşü iyice genişlerken Gazel kahkaha attı. “Tabii ki biz manevi kardeşiz ve üçümüz dünyadaki en iyi arkadaşlarız, bu asla değişmez... Ama benim demek istediğim başka. Biz Cansu ile gerçekten kardeşiz.” Sabırsız bir heyecanla alt dudağını dişledi. “Şu kan bağı olanlardan.”

Afallayan bir halde gözlerim ikisi arasında gidip geldi, bana coşkulu bir beklentiyle bakıyorlardı. “Gerçekten kardeşiz derken?”

Cansu araya girdi. “Gazel benim kardeşim,” dedi yavaşça. “Koray Amca benim babam.”

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. “Yok artık, dalga mı geçiyorsunuz siz benimle?”

Aynı anda yanıt verdiler. “Hayır!”

Şüpheyle gözlerimi kıstım, tavırları oldukça garipti. “İnanın şaka kaldırarak halde değilim kızlar, ikiniz de benimle kafa bulmayı kesmeye ne dersiniz? Belki sonra tekrar denersiniz,” dedim ama içten içe ne düşüneceğimi bilemiyordum, çok ciddi görünüyorlardı.

İkisi birlikte yine kıkır kıkır gülmeye başladılar. “Hayır, şaka değil seni şaşkın, Cansu babamın kızı ve bu durumda benim de kardeşim.”

“Yok artık,” diye fısıldadım usulca.

Cansu tekrar söze girdi. “Biliyorum Buket, kulağa çok çılgınca geliyor ancak doğruyu söylüyoruz. Biz Gazel ile cidden kardeşiz.”

Şaşkınlığım devasa boyuttaydı. “Daha önce bahsettiğin, şu sen daha bebekken giden baban... Koray Amca mıymış...” dedim pek emin olamayarak.

Cansu utangaç bir edayla yüzünü buruşturdu. “Aslında o iş pek de öyle değilmiş, babam beni terk etmemiş, sadece annemle aralarında bazı anlaşmazlıklar olmuş... Her neyse, bu kısım çok uzun, üzücü ve kötü biten bir hikâyeyle sonlanıyor. Nitekim babam ortaya çıktı ve beni...” Çekingen bakışları Gazel’e kaydı, sanki onun onayına ihtiyacı var gibi kıpırdandı.

Gazel anlayışla gülümserken Cansu’nun yarım bıraktığı cümleyi tamamladı. “Babam Cansu’yu çok seviyor ve onu asla arkasında bırakmamış, yalnızca izini kaybetmiş. Şimdi kızını bulduğu için çok memnun.” Yeşil gözleri şefkatle yumuşayarak Cansu’ya döndü. “Ve eklemek istiyorum, senin kendisiyle konuşmanı bekliyor.”

Cansu bir kez daha kıpırdandı. “Kendimi hazır hissettiğimde konuşacağım, söz veriyorum.”

Gazel şakadan omzunu omzuna vurdu. “O gün çabuk gelse iyi olur kardeşim, babam sana kavuşmak için çok heyecanlı ve sabırsız. Onu daha fazla bekletme, resmen işken- ce çektiriyorsun babamıza.”

O kadar çok şaşkındım ki!

“Vay canına, ne diyeceğimi bilemiyorum kızlar, kardeş olmanız müthiş bir şey,” dedim sevinçle. “Yılın bombası.”

“Öyle.” Birlikte mutlu mutlu gülüştüler.

Kalbim tatlı bir duyguyla ısınırken Cansu’yu izledim, yanakları hissettiği memnuniyetten kızarmıştı ve çok mutlu olduğu aşikârdı. Hem de fazlasıyla mutlu görünüyordu. Eh, tabii ki de mutlu olacaktı, hem yıllardır özlemle beklediği babasını bulmuştu hem de Gazel gibi çok iyi kalpli, şeker mi şeker bir kardeşi olduğunu öğrenmişti.

O an şöyle bir anılara dalıp geçmişe gittim. Önceden Cansu ve Gazel'in her hareketini birbirine benzettığım anlar yavaş yavaş gözümün önünden geçti, bazı zamanlar adeta birbirlerinin kopyası gibi davranıyorlardı. Tıpkı bir elmanın iki yarısı gibiydiler. İşte şimdi tüm bu benzerliklerin nedeni daha net bir biçimde anlam kazanmıştı benim için. Çünkü onlar aynı DNA'ya sahipti, gerçekten kardeşlerdi.

İnanılmaz!

Geçmişe dalmış anılar arasında gezinirken kapı zilinin çaldığını duydum. Üçümüz göz göze gelince, "Birini mi bekliyorsunuz?" diye sordum.

Cansu omuz silkti. "Hayır," diyerek kapıyı açmak için hole yöneldi.

Aklıma gelen düşünceyle telaşa kapılarak Cansu'nun peşinden gittim. "Dur, açma sakın! Ya Bahadır'sa!" deyip önüne geçtim. "Beni buraya kadar takip etmiş olabilir!"

Gazel de telaşa kapılarak korkuyla küçük bir çığlık attı. "Hemen polisi arıyorum!"

Cansu soğukkanlı bir edayla aramıza girdi. "Sakin olun, önce kapıdakinin o olduğundan emin olalım," diyerek kapı deliğinden dışarı doğru kısa bir bakış aktı ve donup kaldı. "Gelen Koray Amca..." dedi kısık bir tonla. Şimdi o da telaşlıydı ama onunki bizimkinin aksine tatlı bir telaştı.

Gazel gözlerini devirdi. "Babamız demek istedin sanırım, er ya da geç bu söze alışman gerekecek, şimdiden başlamaya ne dersin?"

"Alışkanlık işte," diye homurdandı Cansu.

Gazel, kardeşine iğneleyici bir ifadeyle bakarak kapı koluna uzanıp kapıyı sonuna kadar açtı. "Babacığım! Hoş geldin,

bu ne güzel bir sürpriz!” Babasının kollarına atılarak sıkıca sarıldı. “Biz de az önce senden bahsediyorduk.”

Koray Amca gülerken Gazel’in başına şefkatli bir öpücük kondurdu. “Hımm, konunun ne olduğunu bilmek ister miyim acaba?” diye takıldı kızına sataşarak.

Gazel başını babasının göğsünden kaldırıp hayranlıkla yüzüne baktı. “Buket’in acil yardımına ihtiyacı var babacığım. Ona senin adına söz verdim, lütfen ona yardımcı ol.”

Koray Amca başını bana çevirdi. “Tabii ki sorun her ne ise elimden geleni yaparım Buketciğim.”

“Teşekkürler,” dedim minnetle. “Çok iyisiniz.”

Bana babacan bir tavırla gülümseyen Koray Amca’nın bakışları bu kez Cansu’ya yöneldi, ela gözleri hasretle derinleşti. “Cansu, merhaba kızım.”

“Merhaba, hoş geldiniz.”

“Siz hanımları rahatsız etmek istemem ancak eğer müsaitsen seninle biraz konuşabilir miyim Cansu?” diye sordu ihtiyatlı bir sesle. “Biliyorum, konuşmaya hazır olmadığını söylemiştin ancak ben kızıma kavuşmak için daha fazla beklemek istemiyorum. Lütfen beni anla.”

Cansu çekingen bir şekilde altdudağını ısırırken Gazel’e yandan kaçamak bir bakış fırlattı.

Gazel sevecen bir şekilde babasını içeri çekti. “İçeri girsene babacığım, kapıda kalma, hem Cansu artık hazır. O da seninle konuşmak için acele ediyordu zaten. İyi ki geldin. Zamanlaman harika oldu.”

Cansu’nun bakışları şaşkın bir hal alırken, “Gazel,” dedi uyarırcasına. Ses tonu, “Neden benim adıma konuşuyorsun?” der gibiydi.

Gazel hiç aldırmadı. “Gel babacığım, biz şöyle geçelim.” Babasının koluna girerek onu salona doğru götürdü, sonra yanımıza döndü ve ciddi bir bakışla kardeşine baktı. “Cansu, hemen şimdi salona gidiyorsun ve babamızla konuşmaya başlıyorsun,” dedi kısık bir sesle. “Ona eziyet etmeyi bırak artık! Babam senin yanında olabilmek için ne istersen yapmaya hazır, seni yakından tanımak için içi gidiyor, görmüyor musun?”

Cansu bocaladı. “Ben ona eziyet etmiyorum.”

Gazel daha da bastırdı. “Eh, konuşmadığın her saniye ona eziyet gibi geliyordur eminim.” Bu defa sesi üzgün çıkmıştı. “Git konuş babamızla ve kaçırdığınız her anı telafi etmesi için ona izin ver.”

“Ben...”

“Ne sen?” diyen Gazel kaşlarını çatı. “Kaç gündür sana ulaşmaya çalışıyor, lütfen kendi kabuğuna çekilme olayına bir son ver artık. Farkında değil misin, bu ne sana yarıyor ne de babama. Lütfen boşuna zaman kaybetmeyin.”

Cansu dalgın dalgın iç çekti. “Sanırım haklısın...” diye mırıldanırken uzun uzun salonun girişine baktı, Koray Amca’nın bulunduğu yere doğru. “O benim yıllardır beklediğim...” Yavaşça yutkundu. “Babam... Bugüne kadar hayatını kurduğum her şeyi temsil ediyor ve şimdi burada.”

Gazel rahatlamışçasına soluğunu bıraktı. “Şükürler olsun sonunda kabul ettin.” Cansu’nun arkasına geçip onu salona doğru iterken, “Hadî bakalım, derhal yanına gidiyorsun ve birbirinize sarılarak mutlu mesut bir şekilde o odadan beraberce baba-kız dışarı çıkıyorsunuz,” dedi.

Cansu’yu babasının yanına uğurladıktan sonra Gazel’le

birlikte az önce oturduğumuz odaya geçmeden mutfağa yönelip önce kendimize birer kahve yaptık. Gazel'in keyfi oldukça yerindeydi, onun neşesi öyle bulaşıcıydı ki ben de bayağı keyiflenmiştim doğrusu. Cansu için de çok seviyordum. Sonunda babasını bulması, özellikle de Koray Amca'nın babası çıkması muhteşemdi. Umarım onlar için bundan sonra her şey çok güzel olurdu.

“Vay canına, hâlâ sindirmekte güçlük çekiyorum, ne zaman öğrendiniz tüm bunları?”

Gazel'le koltuğa geçip karşılıklı otururduk. Cevabını beklerken kahvemden bir yudum aldım, kafeinin tadına bayılıyordum. İnsanın yorgunluğunu anında alıp götürüyordu.

“Cansu hastanedeyken babamla annem ziyarete gelmişti, ardından bizimkiler tartışmaya başladı ve gerçekler ortaya çıktı.”

“Ben gittikten sonra mı oldu?”

“Aynen, sonrasında öğrendik kardeş olduğumuzu.” Kahvesini içerken bana bakan gözlerini şüpheyle kıstı. “Hakikaten, o gün nereye kayboldun sen, bugüne kadar neredeydin?”

“Kağan'da kalıyorum...” Bir an duraksadıktan sonra, “Bana evlenme teklif etti!” diye itiraf ettim gülerek.

Gazel'in gözleri heyecanla açıldı. “Aman Tanrım! Gerçekten mi!” Öyle ani hareket etti ki az daha elindeki kupayı devirecekti.

Hızla başımı salladım. “On sekiz yaşına girmemi bekliyoruz, ardından hemen evlenmeye karar verdik.”

Gazel ıslıl ıslıl gülümsedi. “Erken bir karar olsa da seni sonuna kadar desteklediğimi bilmeni istiyorum.”

“Evet, oldukça erken bir karar oldu ama Kağan hayatımın aşkı ve biz sonsuza dek birlikte olmak istiyoruz.”

“Ah, çok romantik,” diyen Gazel sevimli sevimli iç çekti. “Öyle tatlı bir haber ki bu, çok mutlu oldum senin adına.”

“Teşekkürler. Ben de acayip mutluyum. Kağan’ı o kadar çok seviyorum ki kelimeler yetmiyor, tarif etmekte zorlanıyorum.”

“Yaa,” dedi Gazel erircesine. “Sen çok âşıksın.”

“Âşığım,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Ve biliyor musun, onu tanıdıkça ona olan sevgim hep artıyor. İlk tanıştığımız günden beri öyle değişti ki, çok bariz görebiliyorum. Kalbimi kırmaktan ödü kopuyor, benim için aşırı çabalıyor, iyi bir insan olmak için elinden geleni yapıyor.”

Hayran hayran gözlerini kırptı. “Ben de böylesine büyük bir aşk yaşamak istiyorum.” Yüzü hafifçe asılınca konuşması biraz vakit aldı. “Ama her geçen gün umudum azalıyor.”

Elimi elinin üzerine koyup sıktım. “Yaşayacaksın. Bir gün senin de karşına doğru adam çıkacak, yalnızca sabırla beklemen gerekiyor. Hemen umutsuzluğa kapılma.”

“Beklemekten fazlasını yapıyorum ama işe yarıyor mu orası meçhul, neyse boş ver...” deyip haylazca sırtıttı. “Aslında şu an aklıma harika bir fikir geldi!”

“Nedir?” Telefonumun çaldığını işitince kahvemi sehpa-ya bırakıp çantama uzandım. “Kağan arıyor,” dedim ekrana bakarken. “Beni merak etmiş olmalı.”

Gazel anlayışla koltuktan kalktı. “Sen konuş canım, ben de bir bizimkilere bakayım, belki yeni baba-kızın bana ihtiyaçları vardır.” Kıkırdayarak odadan çıkınca ben de telefona cevap verdim.

“Efendim Kağan.”

“Selam bebeğim, ne yapıyorsun, neredesin?” Telefonun gerisinden trafikte olduğunu belli eden sesler geliyordu, yolda olmalıydı.

“Cansu’nun evindeyim. Kızlarla takılıyorum.”

“Annene gitmeyecek miydin?”

“Gittim...”

“Eee, nasıl geçti, ayrıca aniden nereden çıktı annenle konuşma mevzusu?”

“Bahsetmeye degecek bir sonuç yok ancak şunu diyebilirim ki pek iyi geçmedi. Annem beni arayınca eve gitmek zorunda kaldım. Amacım bir şeyleri düzeltip yoluna koymaktı fakat her şeyi batırmış olabilirim.”

Şaşırmıştı. “O niye?”

“Annem beni hiç dinlemiyor... Ona çok kızıyorum. Şiddetli bir kavga geçti aramızda, ben de sonunda bütün eşyalarımı toplayarak yüzüne karşı onu bir daha görmek istemediğimi söyleyip evi terk ettim.”

Birkaç saniye sessiz kaldı. “Üzgünüm bebeğim.”

“Ben üzgün değilim, annemin yeni halini hiç sevmiyorum. Çok değişti, bir süre ayrı kalmak ikimiz için de iyi olabilir. Belki bu sayede babamla benim değerimizi fark eder de bir şeyler yapmaya karar verir belki.”

“Anladım, şimdi nasılsın?”

“İyiyim,” dedim ağır ağır. “Kızları görmek iyi geldi.”

“Pekâlâ, akşam seni dışarı çıkarmamı ister misin, kafan dağılır biraz. Ya da ne yapmak istersin, sen söyle, onu yapalım.”

“Hayır, evde vakit geçirmeyi tercih ederim. Hatta kendimi

bir odaya kapatıp günlerce orada saklanmak istiyorum. Ya-
tağın altına gizlenmek bile şu an epey cazip geliyor.”

Güldü. “Delice bir plan.”

Sesindeki neşeyi duymak beni gevşetti. “Aslında başka
ne istiyorum biliyor musun, çok ama çok uzaklarda, kim-
senin olmadığı bir yerde, sadece sevdiğim arkadaşlarımla
yoğun kar yağışı altında upuzun süren bir kış tatili.”

“Hımm...” Kısa bir sessizlik oldu. “Gayet mantıklı, arın-
ma tatili gibi diyorsun?”

“Aynen öyle!” dedim sözlerini onaylayarak. “Böylece
üzerimdeki tüm negatif enerjiyi atabilirdim. Çok güzel ol-
maz mıydı sence de?”

“Şahane olurdu bebeğim, Uludağ’a veya Kartalkaya’ya
gidebiliriz, neler yapabileceğime bakacağım, tamam mı?”

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Nasıl yani?” Şaşırmıştım.

“Tatile çıkmak istiyorsun ve çıkacağız. Yalnızca bir iki
ayarlamaya yapmam gerekiyor.”

Heyecandan nefesim kesildi. “Sen ciddisin, gerçekten bir
süreliğine buralardan gidebilir miyiz yani, hem de hayal et-
tiğim şekilde!”

“Elbette bebeğim, neden olmasın?” Bir an duraksayıp iç
çekti. “Son zamanlarda çok streslisin, biliyorum. Bugün de
günün kötü geçtiğine göre senin için kar tatili ayarlamama
izin ver. Hem kendini iyi hissedersen kâbusların da sona
erer, her sabah o kötü rüyaları görmenden nefret ediyorum.”

“Haklısın, ben de hiç sevmiyorum ama ne yazık ki bilin-
çaltım bana işkence etmeye bayılıyor.”

“Bunu düzelteceğiz bebeğim, dert etme. Kötü anıların
yerini güzel anılarla değiştireceğiz.”

Hiç düşünmeden karşılık verdim. “Hepsinin seninle olmasını istiyorum Kağan.”

Keyifle güldü. “Kesinlikle hepsi benimle olacak.”

Ben de mutlu olarak gülümsedim. “Teşekkür ederim aşkım, öyle düşüncelisin ki. Sana sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum.”

“Teşekkürü yanımdayken etmeni tercih ederim, uzun ve ateşli öpücükler eşliğinde.” Ses tonu muzip çıkmıştı.

Dudaklarımdan bir kahkaha koptu. “Edeceğim! Sen dünyadaki en iyi sevgilisin ve ben sana olan minnettarlığımı hoşuna gidecek her şekilde göstereceğim! Seni çok seviyorum!”

“Ben de seni seviyorum bebeğim,” dedi gülüşünün arasından. “Bu arada karavan kiralamaya ne dersin? Yolculuğumuz bir iki gün sürer ama karavan yolculuğu eğlenceli olabilir.”

Göğsümde tatlı bir çarpıntı oldu. “Çok hoşuma gider!”

“Pekâlâ. Şimdi ayarlamaları yapıp sana dönerim. Çocuklara da haber vermem gerek, sen de kızlara söylersin. Sabaha karşı yola çıkacağımız şekilde hazır olun.”

“Tamam!” Ah, inanamıyordum, resmen yarın itibariyle hayalim gerçekleşecekti!

Telefonu kapattığımda içim içime sığmıyordu, ağzım kulaklarımdayken arkadaşlarımızla birlikte çıkacağımız tatili düşünüp mutlu bir şekilde iç çektim. Sanki etrafımdaki bütün kasvet dolu bulutlar dağılmış gibi rahatlamıştım, günlerdir beni saran ve insafsızca boğan karanlık duygular şu an bana ulaşamıyordu. Uzun zamandan beri nihayet nefes alabiliyormuşum gibi hissediyordum.

Hayatımdaki muhteşem adam sayesinde!

4

Polculuk!

Cansu ve Gazel babalarıyla birlikte odaya geri döndüklerinde meraklı bakışlarım üçünün üzerinde yavaşça gezindi. Koray Amca bir tarafına Cansu'yu, diğer tarafına Gazel'i almış, kollarını omuzlarına atmış, ikisini de göğsüne bastırıyordu. Gazel halinden o kadar memnundu ki kocaman gülerken yeşil gözleri neşeyle parlıyordu.

Cansu ise... O da mutlulukla gülümsüyordu ve başını babasının bedenine yaslamıştı. Sanırım işler onun için yolundaydı ve artık çekingenlik hissetmiyordu, aksine yüz ifadesi yumuşamış, hatta oldukça rahat görünüyordu. Koray Amca da halinden hoşnuttu, beyaz dişlerini ortaya seren geniş bir gülüşle iki kızına sarılmış, içten içe onları çok sevdiğini haykıran bir baba görüntüsü veriyordu.

Koray Amca gitmeden önce onunla konuşmak için kızlardan izin istedim ve babamla ilgili konuyu açtım. Bildiğim her şeyi anlattım. Başta biraz şaşırsa da ayrıntılara girdikçe olaya karşı şüphelerini belli etti, ona göre de bu işte bazı

boşluklar ve gariplikler mevcuttu. Kuşkulandığım noktalara başka birinin de dikkat etmesi bu konunun üzerine gitmemiz gerekliliğini mecbur kılıyordu. Elimden gelen her şeyi yapacak ve Onur'un adi planlarını bir bir bozacaktım. Sonunda da kazdığı kuyuya kendisinin düşmesini sağlayacaktım.

Koray Amca evden ayrılmadan önce içimi ferah tutmamı tavsiye ederek babama kesinlikle yardım edeceğini söyledi. Gerçi Gazel olayı babasına bahsetmekten ilk söz ettiğinde bile, Koray Amca'nın bize yardım edebileceğinden emin dim ancak bunu onun ağzından duymak inancımı daha da pekiştirdi. Bana bu konuyu detaylıca araştıracağına dair söz verdiğinde ona olan minnettarlığım çok fazlaydı. Önce Kağan ile tuttuğumuz avukatın olumlu konuşması, şimdi de Koray Amca'dan yardım sözü almam umudumu gittikçe büyütüyordu, babamı kesinlikle o lanet yerden kurtaracaktım! Aksi bir durumu düşünmek dahi istemiyordum.

Cansu ve Gazel'e tatil fikrinden bahsettiğimde ikisi de aynen benim gibi çok heyecanlandı, bir süre buralardan uzaklaşmak için hepimiz çok istekliydik.

Gazel, "Bu fikre resmen bayıldım! Neden sanki ben daha önce düşünemedim ki," diye kendine kızdıktan sonra, "Her neyse, Kağan eniştemi tatil fikrinden dolayı tebrik ediyorum ve onu şu an aşırı seviyorum!" diye şarkı söylencesine şakıyıp karşımıza geçerek sevincini gösteren ufak bir dans gösterisi yaptı. "Bir an önce annemi arayıp haber vermeliyim!" Telefonunu çıkarıp annesini aramaya koyuldu, telaşlı tavırları çok komikti.

Cansu, "Benim de annemden izin almam lazım, umarım karşı çıkmaz da sizinle gelebilirim," diyerek telefonunu eline alıp mesaj yazmaya başladı.

Göğsümde bir baskı oluştu. Hissettiğim üzüntüyle karışık hafif bir kıskançlığın bir hastalık misali hücrelerime yayılmasına engel olamadım, keşke ben de annemle konuşabilseydim, diye düşündüm içimden. Fakat biz bugün annemle birbirimize küsmüştük, en azından ben öyleydim. Bu düşünceyle elim istemsizce yanağıma gitti, annemin yüzüne attığı tokadı hiçbir zaman unutmayacaktım, hele de Onur'u savunup bana yalancı dediği o an ömrüm boyunca katiyen hafızamdan silinmeyecekti.

Arkadaşlarımın her ikisinin de annesiyle konuşması sorunsuz geçtiğinden dolayı eve bir sevinç havası hâkim oldu ve büyük bir hevesle hazırlık yapmaya giriştik. Öncelikle kafa kafaya verip gerekliler listesi oluşturduk. Listemiz bir hayli uzundu ve epey alacağımız vardı. Ardından da hemen en yakın markete giderek ihtiyaç duyacağımız ne var ne yok her şeyi satın aldık.

Eve döndüğümüzde Cansu'nun annesi bizi oldukça sevecen bir tavırla karşıladı. İşten dönmüş, bitkin olmasına rağmen bize güzel bir akşam yemeği bile hazırlamıştı. Ona teşekkür ederek hep birlikte sohbet eşliğinde yemeğimizi yedik. Akşam yemeğinden sonra yorgun olduğunu söyleyen Sedef Teyze biraz uzanmak için içeri geçtiğinde biz de mutfağı toplayıp yolculuk için yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladık.

Yolculuğumuz karavanla olacağından kaç günümüz yollarda geçecekti net bir fikrimiz yoktu, kim bilir yollarda bizi neler bekliyordu! Herkesin rahat etmesi için hazırlıklarımızın eksiksiz olması şarttı. Belki de planladığımız bu tatil lisenin son yılı olduğu gibi, yani herkes bir yerlere dağılmadan önce arkadaşlarımızla birlikte geçireceğimiz son za-

manlardı bizim için. Bundan dolayı elimizdeki son şansı en güzel şekilde değerlendirip herkesin eğlenmesini ve güzel vakit geçirmesini sağlamalıydık.

Cansu çalışan bir anneye sahip olduğu için küçüklüğünden beri mutfakla arası çok iyiydi. Ben onun kadar iyi olmasam da kendimi tanımlamak için ortalama bir mutfaksever diyebilirdim, zira tariflere bakarak gayet de iyi yemekler yapabiliyordum. Fakat ne yazık ki Gazel... Mutfak konusunda hiç de becerikli değildi. Hatta felaket bir performansı vardı!

“Hey, şuna bir baksanıza, nasıl görünüyor?” diye sorarken eğilip dikkatle incelediği hamurumsu şey bunun en tipik örneğiymiş mesela.

Cansu şöyle bir bakıp alaycı bir sesle, “Ürkütücü,” deyince Gazel gözlerini devirdi. “Yaa tabii!”

Kaşlarımı kuşkuyla çattım. “Neden bu kadar koyu bir rengi var?”

Gazel mahcup bir gülücük attı. “Sanırım pekmezini biraz fazla kaçırdım ama dert etmeyin, sorun olacağını zannetmiyorum.”

Cansu şaşırdı. “Pekmez mi koydun? Ama neden?”

“Çünkü bu sağlıklı bir kurabiye olacak,” dedi bilmiş bir kibirle. “Hiç şeker kullanmadım, tatlandırmak için bir şeylere ihtiyacım vardı. Ben de dolapta pekmez buldum ve kullandım.” Ellerini beline koyarak şirin şirin sırıttı. “Malum, şeker sağlığa zararlıdır.”

Cansu burnunu kırıştırdı. “Görebiliyorum, şeker yok ama onun dışında ne var ne yok hamurun içine doldurmuşsun,” deyip gözlerini devirerek homurdandı. “Nasıl sağlıklı bir kurabiyeysen artık bu.”

Merak ederek ben de hamuru inceledim. “Gerçekten de haklısın, içinde tanımlayamadığım bir sürü şey görebiliyorum.” Genzi yakan keskin bir koku hissedince biraz eğilip ne koktuğunu anlamaya çalıştım. “Kokusu niçin bu kadar tuhaf?”

Gazel içine attığı şeyleri kafasından geçiriyormuş gibi bir gözünü kısıp tavana bakarak düşündü. “Sirleden olabilir çünkü bir bardak sirke kattım. Yemek videolarından birinde öyle bir şeyler gördüm ve ben de denemek istedim.”

Cansu’nun kaşları hayretle yukarı kalktı. “Bir bardak sirke mi dedin! Öncelikle sirkeyi genelde tuzlu kurabiyelerin kıyr kıyr olması için kullanırlar, o da en fazla bir iki damla falandır. Seninki çok fazla, hatta gereksiz olmuş.”

Gazel eğlenerek gülmeye başladı. “Şimdi böyle garipsiyorsunuz ama bence piştikten sonra tadına bayılacaksınız! Bu şaheser benim yaptığım ilk tarif ve eserimin harikulade olacağına dair hiç şüphem yok.” Önünde duran garip karışıma dikkatini vererek kendi kendine bir şarkı mırıldanıp hevesle hamura şekil vermeye koyuldu.

Cansu ile gözlerimiz buluşunca yüzümüzü buruşturduk. O kurabiyelerden kesinlikle yemeyecektik!

Yolculuk esnasında istediğimiz an atıştırabileceğimiz pratik bir şeyler hazırlamak üzere marketten aldığımız malzemeleri tezgâha çıkarırken Cansu’ya yardım etmeye başladım. “Çikolatalı kek yapalım mı?” diye sordum.

“Süper olur. Zaten bu aralar canım deli gibi tatlı çekiyor, inanabiliyor musun? Şimdi bile şurada duran çikolatalara dişlerimi geçirmemek için kendimi zor tutuyorum.”

İmalı bakışlarım karnına kaydı. “Aslında evet, inanırım. Eee anlatsana, nasıl gidiyor bu aralar hamilelik?”

Yanakları kızarıırken hafifçe gülümsedi. “Fazlasıyla mide yanmasına eşlik eden bulantı, ara ara kusma ve doymak bilmeyen bir bünye olarak tarif edebilirim.” Dolaplardan birinden büyükçe bir kâse çıkarıp üç adet yumurta kırdı. “O kadar sık karnım acıkıyor ki anlatamam, sanırım yakında yüz kilo olacağım... Tereyağını uzatır mısın?”

Kıkırdayarak istediğini verdim. “Ya peki Emre tarafında işler nasıl gidiyor?”

Omuz silkti. “Onunla ilgili artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Anlamadığımı belirtip, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum merak ederek.

Yaptığı işi bırakıp tamamıyla bana döndü. “Biz mağarada mahsur kaldığımız zaman öyle laflar etti ki kafamı karıştırmayı başardı. Bir de beni korumak için kendi canını hiçe sayması gerçekten inanılmazdı. O mağarada sırf beni kurtarmak için ölebilirdi fakat yine de benim için hayatını ortaya koydu. Sonra da bana âşık olduğunu, beni sevdiğini söyledi. Çok içten ve samimiydi. Onu daha önce hiç o kadar duygusal ve ciddi görmemiştim.”

Hislerimin arasından sıcacık tatlı bir duygu yükselirken tebessüm ettim. “Çünkü söyledikleri doğru Cansu, geçmişte saçma sapan bir hata yapmış olsa da -ki o da bunun farkında ve pişman- seni çok seviyor, buna ben de tüm kalbimle inanıyorum.”

Kararsız bir tavırla bakışlarını benden kaçırdığında Gazel o tuhaf kurabiyelerinden başını kaldırıp söze karıştı. “Ne yani, şimdi Emre’yi affettiğini söyleyebilir miyiz?”

Cansu kaşlarını çatı. “Bilmiyorum... Emin değilim...

Ama ona artık kızmıyorum, içimde ona karşı bir öfke kalmadı.”

“Hey, eğer onu affedeceksen ben biraz daha eziyet etmeden olmaz,” diyen Gazel hamurlu parmağını salladı.

“Ne yapıyorsun” dercesine Gazel’e uyarı dolu bir bakış fırlattım. “Yangına körükle gitmesek mi acaba?” dedim onu azarlayarak. “İşleri daha da içinden çıkılmaz bir hale sokma istersen Gazelciğim. Hem de Cansu tam da yumuşamaya başlamışken.”

Gazel yalnızca omuz silkmekte yetindi. “Ben her halükârda Emre’ye gıcık olmayı sürdüreceğim, o benim kız kardeşimi üzdü. Daha fazlasını beklemeyin benden.” Fırına doğru giderek içindeki boş tepsilerden birini tezgâha çıkardı.

Cansu uzunca iç çekti. “Gerçekten hiçbir şey düşünemiyorum... Kafam cidden çok karışık, sadece şunu net bir şekilde ifade edebilirim ki ondan artık nefret etmiyorum...” Bir an sessiz kalıp dalgın dalgın dudağını ısırды. “Ancak hâlâ kalbim kırık.” Bunalmışçasına bir kez daha derince iç geçirdi ve yeniden işine geri döndü. “Her neyse, pudra şekerini ve unu hazırlar mısın Buket, her birinden bir su bardağı koymamız gerek.”

İçim burkulurken Gazel’le göz göze geldik, bakışlarına yerleşen anlayışla hafifçe başını salladı. Cansu’nun Emre konusunu kapatmak istediğini anlamıştık ve biz de istediğini yaparak ona uyum sağladık.

“Tabii ki başka ne lazım?” Un paketini açıp bir su bardağı kadar ayarlayarak ona verdim, sonra da pudra şekeri paketini elime aldım.

“Bir su bardağı da nişastaya ihtiyacım var.”

“Hemen hallediyorum.”

Gece boyunca sohbet ederek, gülerek, eğlenerek hazır-
lığımızı sürdürdük. İşimiz bittiğinde birkaç saat uyuyarak
dinlenmeye karar verdik, zira sabaha yoğun bir gün bizi
bekliyordu.

Nitekim güneşin ilk ışıkları bulutların arasından yeni
yeni belirmeye başladığı sırada Kağan’dan gelen telefonla
üçümüz de uyandık. Çocuklar yola çıkmış, bizi almaya ge-
liyorlardı.

Bahçeye indiğimizde siyah renkte, oldukça bakımlı ve
çok güzel görünen büyük bir karavan bizi karşıladı. Kağan
ve Emre de kapının önünde durmuş, aralarında geçen her
neyse gülerek evden çıkmamızı bekliyorlardı. Bizi ilk fark
eden Kağan oldu, gözlerimiz buluştuğu an dudaklarındaki
gülümseme daha da büyüdü.

Arkamızdan gelen Gazel üzüntüyle inledi. “Hakan yok
mu yine ya?”

Cansu, kardeşinin içerlemesine anlam veremeyen bir ses-
le, “Hakan ne alaka?” diye sorunca sıkılmış bir edayla iç
geçirdim. “Hiç sorma.”

Mert karavanın camından başını uzattı. “Merhabalar kı-
zıl kraliçem ve onun afet refakatçileri. Hoş geldiniz, safalar
getirdiniz!”

Eğlenerek Gazel’e döndüm. “Hakan yerine Mert’i versek
nasıl olur?” dedim alaycı bir sesle.

Gazel bana kötü bir bakış fırlatıp Mert’e döndü. “Orada
duracağına gel de bize yardım et. Gördüğün gibi taşınmayı
bekleyen bir sürü eşyamız var.”

Gerçekten de öyleydi, çok fazla çantamız vardı. Zira dün

gece bir ara Gazel kendi evine gidip şahsına özel hazırlık yapmaya karar vermişti, döndüğünde ise yanında fazlasıyla valiz ona eşlik ediyordu.

“Hemen geliyorum kanka, sen sakın bir şeye dokunma! Güçlü kollarımla ben her şeyi hallederim.”

Kağan’a koşup kendimi kollarına attığımda, sahiplenici bir biçimde bana sıkıca sarılmadan önce dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. “Selam bebeğim.”

“Selam.” Huzurlu bir halde başımı göğsüne koydum. “Yolculuk için öyle heyecanlıyım ki!”

Güldü. “Seni böyle mutlu görmeyi seviyorum, çok tatlı oluyorsun.” Saçlarımdaki kokuyu içine çekerek çenesini başıma yasladı. “Hayatım boyunca bunun için çabalamaktan asla vazgeçmeyeceğim.”

“Senin yanımdayken hep mutluyum. Ayrıca bana verdiğin en büyük hediyelerden biri bu sanırım. Tekrar teşekkür etmeme izin ver.”

“Yerinde olsam hemen karar vermezdim. Başka şeyler daha planlamış olabilirim belki.”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Ne gibi?”

Mavi gözleri muzipçe parlarken burnumun ucunu öptü. “Sürpriz olsun o da.”

Gülerek ona daha da sıkı sarıldım. “Olsun bakalım. Şimdiden sabırsızlıkla o anı bekleyeceğim kesin, biliyorsun ben sürprizlere bayılırım!”

Emre’nin ileriye doğru hızla yürüdüğünü görünce dikkatimi o yöne verdim. Cansu’nun elindeki küçük çantayı almak için öne eğildi ancak Cansu itiraz ederek onu engelledi.

“Gerek yok, ben taşıyabilirim.”

“Hadi ama Cansu...” diyen Emre sesini alçaltarak ekledi. “Senin kendini yormaman gerekmiyor mu?”

Cansu, “Çok ağır değil ki içinde yalnızca bir iki kıyafet var,” diye cevap verse de Emre çantayı elinden kapmayı başardı. “Yine de yardım etmek istiyorum.”

“Tamam, teşekkürler.”

Cansu rahatsız olmuşçasına ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Sanırım Emre ile kavga etmeden medeni bir şekilde iletişim kurmanın yabancılığına alışmaya çalışıyordu. Zira eskiden olsa şu an ikisi de çoktan kavgaya tutuşarak birbirlerine girmiş olurlardı.

Emre boşta kalan elini ensesine atıp hafifçe boğazını temizledi. “Eee, şey... Görüşmeyeli nasılsın? Seni birkaç defa aradım, cevap vermedin.”

“Bu aralar biraz meşguldüm.”

Bakışlarıyla Cansu’nun kolunu işaret etti. “Kolun nasıl oldu?”

“Daha iyi, sağ ol...” Cansu başta kararsız kalsa da sonra sözlerine devam etti. “Ya sen nasılsın?”

Emre tebessüm ederek sargılı elini havaya kaldırdı. “Bacığımda ve kolumda eziklerim var ama kendimi gayet iyi hissediyorum. Yüzümdeki yaralar da geçmek üzere.”

“Güzel.” Cansu çenesini hafifçe yukarı kaldırdı, bakışlarını Emre’den çekip karavana çevirdi. “Karavan çok havalı görünüyor. Nereden buldunuz?”

“Gerçekten öyle, değil mi?” Emre sohbet ilerledikçe rahatlamışa benziyordu, nitekim uzun zamandan sonra Cansu’nun onunla sohbet etmesi bir mucizeydi. “Hakan’ın bir arkadaşından kiraladık.”

Gazel anında oracıkta bitiverdi. “Hakan mı dediniz siz?”

Emre şaşırılmıştı. “Evet, ne oldu ki?”

“Kendisi nerede şu an?” diye soran Gazel merakla etrafı kolaçan etti.

Emre sakince omuz silkti. “Karavanda, yola çıkmadan bazı teknik kontroller yapıyor.”

Gazel hızla gözlerini Emre’ye çevirdi. “O da mı bizimle geliyor?”

“Evet.”

Gazel heyecanla çığlık attı, sonra da utanarak iki eliyle ağzını kapadı. “Ah, affedersiniz, biraz fazla tepki verdim galiba.”

Eşyalarımızı karavana yerleştirdikten sonra hepimiz içeriye doluşup yerimizi aldık. Kağan direksiyondaydı, hemen yanında da bir nevi yardımcı konumunda olan Emre oturuyordu, yol güzergâhı ona emanetti. Hakan’ın ise en arkadaki koltuklardan birine yayılarak yüzündeki soğuk ifadeyle bizi izlediğini görünce hafif bir çekingenlik hissetmedim desem yalan olurdu. Zira koyu renk gözleri hiçbir duygu barındırmayacak kadar dipsiz görünüyordu. Öyle ki ne düşündüğünü anlamaya ya da karakterini çözmeye imkân yoktu.

Ona baktığımı fark ettiğinde gözlerini kıstı. Bakışlarından rahatsız olup yerimde kıpırdansam da içimdeki huzursuzluğu bastırmaya çalıştım. Çünkü bu çok saçmaydı! Evet, Hakan soğuk bir kişiliğe sahipti ama kötü bir insan değildi ki! Kağan’ın en yakın arkadaşlarından biriydi nihayetinde. Bu yüzden çekingenliğimi bir kenara atsam iyi olacaktı.

“Merhaba Hakan,” deyip kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim. Belki benimle konuşurdu ve aramızda bir arkadaşlık başlatabilirdik.

Yalnızca çenesini kaldırarak selam vermekle yetindi, sonra da kayıtsızca başını çevirip başka yerlere bakmaya başladı.

Hımm, pekâlâ! Bu hayır demekti galiba!

İstemsizce ürperirken ona en uzak olan koltuklardan birini seçerek yerleştim, konuşmaktan pek hoşlanmadığı ortadaydı. Ancak Gazel benim tam aksine Hakan'a en yakın koltuğa geçip oturdu ve dudaklarındaki sevecen gülüşle yeşil gözlerini onun sert hatlı yüzüne dikti.

“Bu ne güzel bir sürpriz! Senin de burada olmana çok sevindim Hakan. Nasılsın?”

Hakan karanlık gözlerini birkaç saniye süren sessizlikle Gazel'in üzerinde gezdirdi. “İyidir kızıl, ya sen?”

Şaşkınlıkla karışık hayranlık hissederek kaşlarımı yukarı kaldırdım. Sanırım bu dünyada Gazel'in sohbet edemeyeceği kimse yoktu. Hem de bu kişi soğukluğuyla isim yapmış Hakan bile olsa!

Vay canına!

Aslında niçin bu kadar şaşıırıyordum ki? O, Gazel'di, tatlılığı ve güzel kalbiyle tüm karşı koyuşları alt edebilir, herkesi fethedebilirdi.

Karavan yavaşça yola koyulduğunda Cansu yakınımıdaki koltuğa geçti, Mert de hemen peşinden gelip ne kadar yorgun olduğunu ifade ederek koltuklardan birine yayıldı.

“Gazel, bu kadar bavulla ne yapmayı düşünüyorsun, hiç anlamadım doğrusu.”

Gazel kıkırdadı. “Sonuçta bir tatile çıktık şaşkın, tabii ki de ihtiyacım olabilecek her şeyi yanıma alacağım.”

Mert alnını kırıştırdı. “İyi de bu kadarı fazla değil mi? Gittiğimiz yerde yıllarca kalacak değiliz ya!”

Gazel, Mert'e küçümseyen gözlerle baktı. "Siz erkekler asla bizim gibi düşünemezsiniz. Bir kızın ne zaman neye ihtiyacı olacağı hiç belli olmaz, o yüzden ben de aklıma ne geldiyse yanıma almaya karar verdim. Ayrıca buna ek olarak tatil boyunca sürekli aynı sıkıcı giysileri giyecek değilim, her güne özel kıyafet kombinledim ve tabii bir de onlara yedek kombinler hazırladım ve ne olur ne olmaz yedeğin yedeği kombinler koymayı da unutmadım."

Mert inanamayarak kaşlarını yukarı kaldırdı. "Erkek olduğum için Tanrı'ya şükürler olsun." Genişçe sırtmaya başladı. "İyi ki böyle dertlerimiz yok."

Gazel ona baygın bir bakış fırlattı. "Ha ha! Çok komiksin!"

Hakan gece kadar siyah olan gözlerini kısmış, dikkatle Gazel'i izlerken sordu. "Yedeğin yedeği mi, sen ciddi misin?" Şu sayısız kombin meselesi bayağı tuhafına gitmişe benziyordu.

"Dostum, hiç şaşırma, Buket de böyle. Kızlar bu kıyafet zırvalıklarına çok takıntılı, moda saçmalığı hayatlarının merkezindeymiş gibi davranıyorlar," diyen Kağan'a gecikmeden cevap verdim. "Hiç itiraz etme, beni güzel kıyafetlerin içinde görmenin hoşuna gittiğini biliyorum."

Kağan dikiz aynasından o etkileyici gülüşüyle bana gülümserken çapkınca göz kırptı. "Hem de nasıl bebeğim!"

Kağan'ın koltuğuna giderek arkadan kollarımı boynuna dolayıp yanağımı yanağına yasladım, dudaklarımı çenesinin kenarında gezdirdim. "En çok hangilerini seviyorsun peki, söylemek ister misin?" diye sordum kulağına fısıldayarak. Ancak cevabını çok iyi biliyordum, giydiğim her dantelli parçaya bayılıyordu.

Bir an yoldan gözlerini ayırıp başını yana çevirdi, boynumu öptü. “Dantelli olanlara ayrı bir zaafım olabilir,” dedi yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. “Ama sadece senin üzerindeyken.”

Yine usulca kulağına fısıldadım. “Şu an üzerimdekiler de onlardan biri desem? Bunu duymak hoşuna gidebilir o halde.” Kulağının hemen alt kısmını öptüm. “Göremeyecek olman çok kötü,” dedim onu kışkırtarak.

Mavi gözleri parladı. “Beni hayal gücümle baş başa bırak,” dedi yalandan aksi bir tavırla.

“Seni huysuz,” deyip boynuna doğru art arda birkaç öpücük kondurdum. “Beklemen gerekecek, hem değmez mi sence?”

Başını çevirip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Sen, birlikte geçireceğimiz her güne değersin.”

Oracıkta mutlulukla eridim. “Her seferinde kalbimi kazanmayı başarıyorsun.”

Bir kaşını haylazca yukarı kaldırdı. “Çünkü mükemmel miyim?”

“Daha fazlasısın.”

Sırıttı. “Şimdi de sen beni fethetmeyi başardın.”

Kıkır kıkır gülerek yerime geçtiğim sırada Gazel en tatlı gülümsemesini dudaklarına yerleştirerek Hakan’a döndü.

“Moda benim için vazgeçilmezdir. Kıyafet seçerken her bir parçada renklerle oynamak, kendi zevkime göre renklerin uyumunu keşfetmek en büyük hobim. Sen sürekli siyah giyindiğin için -ki sana yakıştığını itiraf ediyorum- beni anlayamazsın. Ayrıca şunu eklemeliyim...” Mert’e karşı iğnелейici bir edayla dudak büktü. “Çok eşya getirdiğim için

beni eleştiriyorsunuz ancak belki bavullarımın içinde sizin de çok seveceğiniz şeyler olabilir.” Eşyaları koyduğumuz köşeye gidip elinde tuttuğu paketle geri döndü. “Mesela bakın burada ne var!”

Mert merakla sordu. “O ne ki?”

Gazel kendinden memnun bir ifadeyle çenesini hafifçe kaldırdı. “Dün sizler için enfes kurabiyeler yaptım.” Mert’e imalı bir şekilde gülümsedi. “Bazılarınızın aksine her şartta hazırlıklı olmak güzeldir.” Paketten çıkardığı kutunun kapağını açıp ilk önce Hakan’a uzattı. “Almaz mısın Hakan?”

Her zamanki umursamaz tavrıyla “Hayır,” diye cevap verdi sakince.

Gazel pes etmedi. “Lütfen, beni kırma, hiç değilse bir tane al,” dedi ısrarla.

Hakan sıkılmış gibi nefesini verirken parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. “Hayır, istemiyorum.”

“Eğer tadına bakmazsan ısrarımdan vazgeçmeyeceğim, hatta tüm gün bunu sürdürebilirim, biliyorsun, konuşmayı çok severim.”

Hakan kaşlarını çatarak birkaç kalp atımı süresince Gazel’e dik dik baktı. “Alırsam susacak mısın?”

Gazel masum görünmeye gayret etti. “Belki.”

Hakan isteksizce bir kurabiye aldığı anda Gazel şirince gülümsedi. “Afiyet olsun!”

Derken Mert hoyrat bir rüzgâr gibi kabaca aralarına daldı. “Önce ben yiyeceğim, aranızdaki en aç insan benim! Ne de olsa en çok ben eşya taşıdım!” Bir iki kurabiye yiyecek diye avuçlayıp tümünden ağzına attı.

Birkaç kırıntı üzerine dökülen Gazel öfkeyle bağırdı.

“Of! Seni öldüreceğim!” Küçük bir sinir krizi geçirmek üzereydi.

Mert eğlenerek ondan kaçtı, ancak ağzındakileri her çiğneyişinde keyifli hali azalırken yüz ifadesi değişmeye başladı. Gözleri panikle büyüyünce birden kusacakmış gibi yüzünü buruşturdu. “Bu da ne halt böyle!” deyip hızla kendine en yakın camı açarak dışarıya doğru tükürdü. “Tanrım, çok kötüydü!”

“İğrençsin Mert!” dedim onu azarlayarak.

Kağan da dikiz aynasından olanları izlerken beni destekledi. “Hakikaten Mert, ne yapıyorsun öyle?”

“Asıl iğrenç olan ne, size söyleyeyim.” Gazel’in elindeki kurabiyelere işaret etti. “İşte oradaki küçük yiyeceğimsi şeyler!”

Gazel’in dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Ne?”

“Hiç kusura bakma kızıl kraliçem,” diyen Mert yüzünü ekşitti. “Ancak o elinde tuttuğun ölümcül kurabiyeler için kullanabileceğim en iyi tanım buydu.”

Gazel’in yanakları utançla kızarıırken, “Kabalık ediyorsun şu an!” dedi gücenerek. “Ben bunları yapmak için ne kadar çok uğraştım, biliyor musun sen?”

“Kanka çabanı takdir ediyorum ancak yaptığın kurabiyeler harbi berbat ötesi. Hayatımda bu kadar tiksiniç bir şey daha yemedim.”

Hakan elinde tuttuğu kurabiyeyi kutuya geri bıraktı. “Sana nırım yemekten vazgeçtim,” dedi kuru kuru.

Gazel’in yüzü epeyce asıldı. “Hiç değilse bir tadına baksaydın, belki senin hoşuna giderdi...”

Mert yine lafa atladi. “Bence hepsini yok edip dünyaya

bir iyilik yapalım.” Yalandan bir irkilmeyle oturduğu yerde titredi. “O neydi öyle be, çamur yerim daha iyi!”

Gazel utanarak oturduğu yere iyice gömüldü. “Çok fenasınız,” diye fısıldadı somurtarak. “O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum, abartıyorsun Mert.”

Cansu kaşlarını çattı, Gazel’in düştüğü duruma üzülürken aniden söze karıştı. “Aslında o kurabiyeyi ben yaptım... Şey... Şey için... Emre yesin diye yaptım.”

Emre oturduğu yerden bize döndü, yüzündeki afallamış ifadeyle gözlerini Cansu’ya çevirdi. “Bana kurabiye mi yaptın sen?” diye sorarken ses tonu beklenti dolu çıkmıştı, sanki ona dünyaları vermiş gibi umutlanmıştı bir anda.

Mert inanamayarak ona baktı. “Dostum, bunda sevinecek ne var, kurabiyeler zehirli! Belli ki seni öldürmek için yapmış.”

“Siktir git! Cansu mutfakta çok iyidir, eminim bu kurabiyeler de güzel olmuştur. Senin ağzının tadı bozuk olmalı.”

Mert somurtarak homurdandı. “Hah, az önce Hakk’ın rahmetine kavuşmak üzere olan ben değildim sanki.”

Cansu sakince, “Evet, itiraf ediyorum, beni yakaladınız. Kurabiyeleri Emre’ye yaptım ve bilerek kötü yaptım,” dedi.

Emre “Neden?” diye sordu bu kez umudu sönük bir şekilde. “Hâlâ bana kızgın mısın?”

“Neden yaptığımı bilmiyorum...” Elini geçiştirmek istercesine havaya salladı. “Yaptım işte, sormayın.”

Mert kuşkuyla gözlerini kıstı. “Ben anladım Emre. Bu bir sınav! Onun için bu ölümcül kurabiyelere ne kadar katlanabileceksin, görmek istedi. Tıpkı şu kız isteme törenlerindeki tuzlu kahve gibi.” Cansu’ya dönüp göz kırptı. “Dâhiyane.”

Cansu gözlerini devirdi. “Yaa, evet, çünkü içimde kafadan kontak bir canı var ve eğer biraz daha saçmalamaya devam edersen Mert yeni hedefim sen olacaksın.”

Mert yüzüstü yüzüstü sırtırken parmaklarını fermuvar işareti yaparak dudaklarının üstünü çizdi.

Cansu üstünlük taslayarak ona doğru tatlı tatlı gülümsedi. “Akıllıca bir davranış.” Başını bizden taraf çevirip yanında duran küçük çantayı karıştırdı. “Gazel’in pişirdiği kurabiyeler burada,” deyip çantadan çıkardığı kutuyu önümüze koydu. “Paketler karışmış, üzgünüm.”

Gazel, kardeşinin onu korumasından müthiş bir memnuniyet duyarak kocaman gülümsedi. “Sorun değil,” dedi sonunda rahat bir nefes alarak. Ardından da sadece Cansu’nun görebileceği şekilde dudaklarını oynattı. “Teşekkürler.”

Emre düşünceli bir tavırla bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. “Senin için yapamayacağım şey yok Cansu. Seni ne kadar sevdiğimi mi görmek istiyorsun, peki, istediğin şekilde göstereyim!” Gazel’in eline uzanarak kutuyu kapıverdi. “Hepsini yiyeceğim.”

Mert dehşete düşerek bir küfür savurdu. “İşler boka sarmadan biri şu deliyi durdursun, yoksa mide fesadı geçirip ölecek. Size diyorum, o kurabiyeler iğrenç, yenecek gibi değil!”

Emre ağzına attığı ilk lokmada kusacak gibi olunca telaşa kapılan Cansu ile göz göze geldik. Gülmemek için elimle ağzımı kapattım, zira Emre’nin tiksintiyle buruşturduğu yüz ifadesi ve buna rağmen hâlâ yemeye devam etmesindeki o inatçı çaba çok komikti.

Gazel afallamış bir halde olanları izliyordu, eminim için-

den bir daha asla mutfağa girmeme yeminleri ederek kaygıyla altdudağını ısırmaya başladı.

Cansu, “Kes şunu Emre, yemek zorunda değilsin,” dedi.

Emre inatla yemeyi sürdürdü. Resmen işkence çekiyor gibi görünüyordu ama yine de durmuyordu, yedikçe yiyordu.

Mert panikle gürledi. “Adamım dursana, öleceksin! Eğer geberip gidersen seni hayata döndürmek için kesinlikle suni teneffüs falan yapmam, haberin olsun!” Sonra düşünüyor-muş gibi bir gözünü kıstı. “Otuz kalp basısı iki nefes mi veriyorduk?”

Cansu sıkıntıyla soluğunu bıraktı, Emre’nin haline acımış olacak ki elindeki kutuyu çekip aldı. “Tamam, bu kadar yeterli. Kendine eziyet etmene gerek yok.”

Emre ağzındaki lokmaları zar zor yutkundu. “Bana inandın mı yani?” Her an kusacak gibi sarsılmış görünüyordu.

Cansu bir süre konuşmadı, ortama yoğun bir sessizlik çöktü. Herkesin meraklı gözleri büyük bir beklentiyle kendisine çevrilmişti.

“Hayır,” dedi net bir ifadeyle.

Mert sabırsızca elini yüzünde gezdirdi. “Hey, bu aranızdaki anlaşmazlığı tamamen çözseniz nasıl olur?”

“İlk defa Mert’e katılıyorum, dargınlığa son vermeniz lazım, çok uzadı,” dedim.

Cansu kaşlarını çatarak bana döndü. “Ben dargın değilim ki... Kırgınım, ikisi çok farklı şeyler.”

Gözlerimi devirdim. “İkisi de bir nevi aynı kapıya çıkıyor.”

“Çıkmıyor,” dedi Cansu itiraz ederek. “Dargın olmak küsmektir. Ben küs değilim, yalnızca kendi içimde kırgınım, o kadar.”

Gazel küçümseyen bir edayla Emre'yi süzdü. "Sen onun kalbini kırdın, hem de çok fena!"

"Biliyorum ve düzeltmek için şans istiyorum," diyen Emre'nin ses tonundaki hüsrandan ne kadar mahvolduğu belliydi.

Mert sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Yeter artık millet! Adına ne koyarsanız koyun, sizin kavganız, kırgınlığınız ya da başka her ne haltınız varsa, bizi de etkiliyor." Herkese hitaben sordu. "Değil mi arkadaşlar?"

Onaylayan mırıltılar çıktı.

"Benim Emre ile sorunum yok ki," diyen Cansu huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Bugün sabah konuştuk mesela," dedi gönülsüzce.

"Tam olarak iyi de değilsiniz ama," dedim kendime engel olamayarak. "Mesafeliydiniz."

Emre özlemle bakarak gözlerini Cansu'ya dikti. "Ben iyi olmak istiyorum. Dünyada bundan daha çok istediğim başka hiçbir şey yok."

Cansu yine sessiz kaldı, sanki ağzından olumlu bir şey çıkmasın diye dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmış gibi ketumdu.

Kağan dikiz aynasından bizi izlerken sohbete dahil oldu. "Hadi ama Cansu, yapma, karşında seni deli gibi seven bir adam var. Geçmiş geçmişte bırakmanın zamanı gelmedi mi sence de?"

Cansu bakışlarını Kağan'dan kaçırdı. Rahatsızlığı gitgitte artıyordu, adeta ikilemde kalmış gibi çok huzursuzdu.

Yüz ifadesinde saf bir özür olan Emre, "Lütfen inan bana, bir şans ver, her şeyi düzelteceğim, söz veriyorum," dedi yalvarırcasına.

Mert tekrar denedi. “Siz ikiniz mutlu sonla biten hikâyelerdeki bir elmanın iki yarısısınız, neyin inkârı bu daha! Yeter abi! Kabul edin işte, siz de rahatlayın, biz de rahatlayalım!”

Aradan bir dakika geçmişti ki arkadaşımın ketum tavrında tereddüt ediyormuş gibi iyice kararsız bir hal belirdi, derin derin düşünüyordu sanki.

Ne olur kavuşsun artık şu iki umutsuz âşık, diye içimden dualar ettiğim sırada olanlar oldu!

Cansu uzunca bir süre kararsız kaldıktan sonra, “Peki,” dedi ve buruk bakışlarını yavaşça Emre’ye çevirdi. “Sakın bir kez daha batırma.”

Anında karavanın içinde sevinç çılgınlıkları yükseldi. Hatta Mert o kadar gürültü yapıyordu ki kulaklarımı kapatma isteğime güçlkle karşı kaymak zorunda kaldım.

Cansu’nun dudakları seğirdi. Gülmemek için kendini zor tutarak başını iki yana salladı. “Erkekler çok deli,” dese de halinden hoşnut görünüyordu.

“Katılıyorum. Acayip kaçıklar.”

Cansu eğilip yalnızca benim duyabileceğim bir sesle usulca fısıldadı. “Bu arada kural bir, Gazel’i mutfaktan uzak tutuyoruz. Hatta gerekirse onu etkisiz hale getiriyoruz ve mutfığı ölümüne koruyoruz. Yaptığı şeyler az daha bir faciayla sonuçlanacaktı!”

Gazel de aynı tonda fısıltıyla cevap verdi. “Hey, sizi duyabiliyorum,” dedi yalandan kızarak. “Ve ikinize de katılıyorum! Tatil dönüşü ya bir yemek kursuna katılacağım ya da yemek yapmaktan ömür boyu uzak duracağım!”

“Hayatımda duyduğum en iyi karar,” dedim.

Gazel mahcup bir edayla Cansu'ya baktı. "Bu arada, beni o küçük düşürücü durumdan kurtardığın için tekrar teşekkürler. Utançtan yerin dibine girmek üzereydim, özellikle de Hakan'a karşı çok mahcup olmuşum. Tanrım, korkunç bir andı. O zavallı aşağılanma sürecime son verdiğin için sana hep borçlu kalacağım."

Cansu içtenlikle gülümsedi. "Sen benim kardeşimsin Gazel, her zaman arkamı kollayacağımdan emin olabilirsin. Ne durumda olursak olalım, seni daima koruyacağım."

Gazel'in üzerindeki gerginlik azalırken sevinçle tebesüm etti. Ardından geri çekilip ateş kızılı saçlarını omzunun üzerinden havalı bir şekilde savurdu ve dudaklarına yerleştirdiği ısıltıltı bir gülümsemeyle çocuklara baktı.

"Şimdi kim benim enfes kurabiyelerimden tatmak ister bakalım?" diye sordu şirin bir sesle.

Sen beni ben yapan her şeysin!

Saatlerdir yoldaydık, önümüzde uzanan genişçe bir yol ve her iki yanında yer yer ağaçlarla, yer yer birbirinden güzel çiçeklerle örtülmüş iki dağ gökyüzüne doğru uzanıyordu. Gökyüzü o kadar açıktı ki berrak ve masmaviydi, güneş de dağların arasına girmiş, en tepede tüm ihtişamıyla cıvıltılı parlıyordu. Adeta tablolara konu olabilecek doğanın eşsiz güzellikleriyle dolu bir güzergahta yol alıyorduk.

Gazel camın önüne kurulmuş, huzurlu bir ifadeyle geçtiğimiz yerleri izlerken bana sesleniverdi. “Buket, baksana, etraf harika görünmüyor mu?”

Camdan dışarı baktım. “Evet, çok güzel her yer.” Diğerlerine dönüp, “Biraz burada dursak mı, hem dilenmiş oluruz, ne dersiniz?” diye sordum hevesli bir şekilde.

Cansu uzandığı yerden doğruldu. “Aslında öyle iyi olur ki, araba yolculuğu beni biraz tuttu, temiz havaya ihtiyacım var.” Midesi bulandığından dolayı birkaç saattir yatıyordu.

Nitekim herkes aynı fikirde olunca dinlenmek ve yemek

yemek amacıyla mola vermeye karar verdik. Karavanı yolun kenarına park ederek aşağı indik.

Emre karavandan iner inmez Cansu için gölge bir yer buldu, sonra da ona yiyecek bir şeyler ayarladı. Arkadaşımı rahat ettirmeye uğraşması hem çok tatlıydı hem de bu tatlı telaşı azıcık komikti.

Gazel'in gözleri yine Hakan'ın üzerindeydi ama Hakan her zamanki kayıtsız tavırlarıyla şöyle bir etrafa bakıp ağır hareketlerle bir sigara yaktı, derince bir nefes çekip yavaşça bıraktı, sonra da herkesten uzak bir köşeye çekilerek gözden kayboldu. Mert ise Gazel'i kolundan tutup sarsarak dikkatini çekmeye uğraştı, başardığında da birlikte güneşlenmek için kendilerine bir yer aramaya başladılar.

Kağan ile el ele dolaşarak fazla uzaklaşmadan etrafta kısa bir yürüyüş yaptık. Üzeri rengârenk çiçeklerle bezenmiş bir ova görünce o tarafa doğru yönelip yemeğimizi orada yemeyi düşündük. Manzaraya karşı yan yana oturup bacaklarımızı öne uzatarak önce biraz dinlendik. Kısa süre sonra yanımda getirdiğim küçük piknik çantasından dün gece hazırladığımız sandviçleri, ufak kekleri, birkaç çikolatalı kurabiyeyi ve içecek kutularını çıkardım, yere serdiğim küçük örtünün üstüne özenerek yerleştirdim.

“Şirin piknik davetime hoş geldiniz,” dedim sevinçle.

Kağan eğlenerek güldü. “Her şey çok güzel görünüyor.” Ufak keklerden birini ağzına attı. “Ve çok nefis.”

Sandviçlerden birine uzanarak hemen bir ısırık aldım. “Saatlerdir arabada kalmak beni acıktırmış ama hiç şikâyet etmiyorum, bugün çok hoşuma giden bir gün oluyor. Böyle güzel devam etmesini umuyorum.”

Kağan da kendi sandviçini alıp yemeye başladı. “Aslında... Sana bahsetmem gereken bir konu var.”

Ağızındaki lokmayı yutup, “Nedir?” diye sordum merakla. Yüzünü ekşitti. “Canını sıkabilir.”

Şimdi daha da merak etmiştim. “Dinliyorum.”

“Dün eve gittiğimde Onur orada beni bekliyordu.”

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. “Ne? Yeni evden onun haberi olmadığını sanıyordum, nasıl bulmuş ki adresi?”

Omuz silkti. “Sanırım adamları iyi çalışıyor. Benden önce eve geçip beni beklediğine göre, epey mesai harcamış olmalılar.”

“Derdi neymiş peki, niçin gelmiş?”

“Seni arıyordu.” İçecek kutularından birinin kapağını açtı, uzunca bir yudum aldı. “Çok sinirliydi.”

Şu an ben de sinir olmuşum. “Kesin annem beni bulmasını istemiştir.” Bir anda iştahım kaçınca yemek yemeyi bırakarak somurttum.

“Sakin ol bebeğim, aradığını bulamadı. Senin bende kalmadığını söyledim. Önce inanmadı ancak sonra seni göremeyince inanmak zorunda kaldı.”

Üzgünce iç çektim. “Onur da annem de bizi asla rahat bırakmayacak.”

“Buna mecburlar. Evlendiğimizde kimse hayatımıza karışamayacak. Güven bana.”

Burukça tebessüm ettim. “Güveniyorum.”

Muzipçe göz kırptı. “Kaç gün kaldı büyük güne?” diye sordu, kafamı dağıtmaya çalışıyordu.

“Otuz üç gün!” Gülerek sandviçimden kocaman bir ısırık alıp mutlu mutlu çiğnedim.

Kağan avucunu yanağıma koyarak hafifçe okşadı. Mavi gözlerine yerleşen oyuncu ifadeyle, “Neredeyse bir ay sonra Buket Öztürk olacaksın, seni şanslı kadın,” dedi bana satarak.

Küçük bir kahkaha attıktan sonra başımı yana çevirip avucunun içine bir öpücük kondurdum, yanağıma iyice avucuna yasladım. “Sabırsızlıkla o günü bekliyorum.”

Çarpık gülüşüyle eğlendiğini belli ederek gözlerini gözlerimden ayırmadan eğilip dudaklarımdan öptü. “Benim kadar olamaz,” dedi alçak sesle.

Kağan’la olmak o kadar güzeldi ki varlığıyla her saniye başımı döndürmeyi başarıyordu. Huzur birkaç gündür sahip olamadığım bir his olsa da Kağan’la birlikteyken saf huzurla doluyordum, hayatta beni iyi eden tek şey oydu. Beni ben yapan her şeydi.

Yemeğimizi yemeye devam ederken sohbeti sürdürdük; Kağan’a Cansu ile Gazel’in kardeş olduklarını ve bunu yeni öğrendiklerini anlattım. Tıpkı benim gibi çok şaşırdı. Hoş, kim böyle bir gerçeği öğrense şaşırdı zaten, kızların hikâyesi ancak filmlere sahne olacak türdendi. Ardından hazır Gazel’den konu açılınca Hakan hakkında Kağan’ın ağzını aramaya karar verdim.

“Hakan çok soğuk biri değil mi?”

Umursamazca, “Bilmem, öyle mi görünüyor?” dedi ve ağzına bir kurabiye atıp ağır ağır çiğnedi.

Bu şekilde laf alamayacağımı anlayınca direkt konuya girdim. “Gazel ve Hakan için ne düşünüyorsun, mesela Gazel, Hakan’a karşı...” Sözlerimi devam ettirmeyerek onun anlamasını bekledim.

Ağızındaki lokmayı yavaşça yuttu. “Hakan’a karşı bir ilgisi olduğunu mu ima ediyorsun, yoksa ben yanlış mı anlıyorum?”

Altdudağını dişledim. “Belki... Olabilir,” dedim temkinli bir sesle.

Bakışları karardı. “Olmasın.”

Şaşırmıştım. “Neden?”

“Bana fark etmediğini söyleme bebeğim, ikisi çok farklı insanlar.”

Sözlerine hak vermemek mümkün değildi. “Evet, öyle görünüyorlar. Biri zifiri karanlık bir gölge, diğeri rengârenk gökkuşağı,” diye mırıldandım dalgınca. “Ama bu işler hiç belli olmaz... Nitekim birbirlerine bir şans verseler ne kaybederler ki?”

“Arkadaşımı çok iyi tanıyorum, Hakan’ın uzun süreli sevgili yaptığını hiç görmedim, bağlanmak ona ters. Yanılmıyorsa Gazel’in istediği bir erkek arkadaş, öyle değil mi?”

“Yanılmıyorsun, Gazel tam bir ciddi ilişki kızıdır.”

“Eh, olmaz işte, gördün mü? Hakan onu üzer. Eğer cidden Hakan’dan hoşlanıyorsa hiç vakit kaybetmeden vazgeçmesi için bu konuyu onunla konuşsan iyi olur.”

Omuzlarım düştü. “Beni dinleyeceğini sanmıyorum, fena kapılmış durumda.”

“Bir şekilde dinlemesini sağla.”

“Nasıl?”

“Onu sen bileceksin bebeğim.”

“Haklısın sanırım,” dedim düşünceli bir şekilde. “Elimden geleni yaparım.” Gazel’in kalbinin kırılmasına asla müsaade edemezdik, her şeyin en güzelini hak ediyordu.

“Hey, asma yüzünü.” Kağan parmak uçlarıyla çenemi kaldırıp kendisine bakmamı sağladı. “Başka konulardan konuşmaya ne dersin?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Olur.”

“Güzel, şu an ne düşünüyorsun mesela, söyle bana.”

“Hımm...” Bir süre düşündükten sonra konuştum. “Buldum! Balayı gezimiz!”

Kahkaha attı. “Tatillere bayılıyorsun, değil mi?” İçeceği ne uzanıp hâlâ hafifçe gülerken içmeye başladı.

“Aynen öyle.” Şımarıkça kıkırdadım. “Bir sonraki tatilimizin nerede olmasını istiyorum, biliyor musun? Mısır!”

İçmeyi bırakıp kutuyu ağzından çekti. “Mısır mı, neden orası?” diye sordu çarpık bir şekilde sırtarak.

“Çünkü piramitleri görmek için çıldırıyorum,” diye açıkladım heyecanla. “Çok büyüleyici yapılar değil mi sence de? Kimler nasıl yaptı, hâlâ muamma. Her biri çözülmeyi bekleyen devasa bir gizeme sahip! Ortada dolanan öyle çok teori var ki, hepsi birbirinden ilginç, inceledikçe içine doğru çekiliyorum!” Heyecanımı paylaşmasını umarak beklentiyle yüzüne baktım.

Kısaca cevap verdi. “Hayır.” Yavaşça omuz silkerek ekledi. “Benim hiç ilgimi çekmiyor.”

İlgisizliği heyecanımı yok etmedi. “Keşke Mısır’daki kazılardan birine katılma şansım olsaydı,” dedim hayal âleminde gezen dalgın bir sesle. “Efsane olurdu.”

Kağan bu sefer ilgilenmiş bir tavırla sordu. “Tarihten vazgeçip arkeoloji mi okumaya karar verdin yoksa?” Kaşlarını memnuniyetsizce çatı. “Bebeğim o kazıdan bu kazıya beni peşinden sürükleyeceğini söyleme sakın, bu hiç hoşuma gitmezdi doğrusu.”

Huysuz hali beni güldürdü. “Elbette böyle bir niyetim yok aşkım merak etme, arkeoloji okumayı düşünmüyorum, hatta artık tarih de okumak istemiyorum.”

Kuşkulu bakışları yavaşça üzerimde gezindi. “Bu çok enterasan bir haber. Tarihe âşık olduğunu söylemiştin, şimdi ne değişti?”

“Hâlâ bilinmezliklerle dolu geçmişe karşı inanılmaz bir merakım ve ilgim var tabii ki ancak ben hukuk okumaya karar verdim... Seninle birlikte,” deyip tepkisini görmek için dikkat kesildim.

Bir an tereddüt ederek gözlerini kıstı. “Ben henüz üniversiteye gitmeye karar vermedim, biliyorsun.”

Hevesle yüzüne bakarak ona yaklaşıp dizlerimin üzerine oturdum, ellerini sıkıca tuttum. “Baban gibi hukuk okumak istediğini anlatmıştın...” diye söze başladığımda rahatsızlığının belli eden yüksek bir ses tonuyla sözümü kesti. “O eskidendi, çok önceden.”

Vazgeçmedim. “Seninle birlikte üniversiteye gitmek istiyorum Kağan, geleceğimizi aynı meslekle birlikte kuralım.”

Bakışları sertleşti. “Sınava çok az kaldı Buket, hiç hazırlanmadım. Başaramam, yapamam.”

Hafifçe gülümsedim. “Evet, biliyorum, bu yıl herkes için yoğun geçti. Ama önümüzde koskoca bir yıl daha var. Evlendikten sonra birlikte üniversiteye hazırlanabiliriz, düşünsene aşkım, aynı okul, aynı bölüm, aynı sınıf... Şahane olmaz mıydı?”

Derin bir nefes alıp usulca bıraktı. “Olurdu sanırım,” dedi yavaşça. “Bilemiyorum.”

Kağan konuya hâlâ ihtiyatlı yaklaşıp da üstüne gitmeyi sürdürdüm. “Hapishaneye babamı ziyarete gittiğim günden

beri bunu düşünüyorum, belki de içeride onun gibi sayısız masum insan var ve hepsi de bir gün birinin gelip onları kurtarmasını bekliyor. Ben suçsuz olan insanlara yardım etmek istiyorum Kağan. Kesinlikle hukuk okuyacağım ve bu yolda çalışıp çabalayacağım, üniversiteyi kazanıp avukat olacağım.” Ellerini bir kez daha sıktım. “Bu yolda benimle birlikte yürümek istemez misin?”

Mavi gözleri yumuşarken dudağının bir kenarı usulca kıvrıldı. “Böyle ateşli konuşmalar yapman beni deli ediyor, gel buraya...” Elini enseme atıp beni hızla kendine doğru çekti ve yoğun bir şekilde öpmeye başladı. Öpüşmemiz bittiğinde dudakları dudaklarımın üzerindeyken sorumu cevapladı. “Pekâlâ, o yolda seninle yürümek istiyorum.”

Sevinç çılgılığı atarak boynuna sarıldım. “Öyle mutluyum ki! Sevgilimle birlikte aynı üniversiteye gidip aynı bölümü okuyacağız!” diye bağırdım coşkuyla.

Kağan gür bir kahkaha attı. “Dur bakalım, daha okulu kazanmadık.”

Geri çekilip mutlulukla yüzüne baktım. “Kazanacağız, bundan hiç şüphem yok!” İçim umutla dolarken derince iç çektim. “Sürekli birlikte vakit geçirebileceğiz. Her şey çok güzel olacak!”

Kağan’ın yüzünde gizemli bir ifade oluştu. “Hımm, birbirimizi özlemeye hiç fırsat olmayacak yani, bunu sevdim. Seni bir an bile gözümün önünden ayırmak istemiyorum.”

Alaycı bir tebessümle sordum. “Takıntılı bir erkek arkadaş olman konusunda endişelenmeli miyim?”

Alçak bir sesle, “Duruma göre değişebilir,” dedi dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken.

Yalandan gözlerimi büyüttüm. “Tanrım! Çok korkutucu!” Keyifle kıkırdadım.

Ve sevgilim beni öperek susturdu.

Akşama doğru kara bulutlar gökyüzünde birikmeye başlayınca hava aniden soğudu. Kağan’la geri dönmeye karar vererek küçük piknik alanımızı toparlayıp ayaklandık. Geriye pek bir şey kalmamıştı, getirdiklerimizin çoğunu yemiştik. Yolculuklarda böyle oluyordum işte, resmen iştahım açılıyordu, neyse ki çok aşırı yemediğim sürece çabuk kilo alan kızlardan değildim. Şükürler olsun!

Karavanı park ettiğimiz yere ulaştığımızda uzaktan dört siluet görüş alanımıza girdi. Onlara doğru yürüdük. Emre ve Cansu onları en son bıraktığımız noktada oturmaya devam ediyorlardı, tek fark Gazel ve Mert’in de onlara katılmış olmasıydı. Hakan ise görünürlerde yoktu.

“Senin sorunun ne?” Uzaktan gelen Emre’nin sesi sıkıntılıydı.

“Sensin.”

“Beni tanımıyorsun!”

Gazel kayıtsızca dudak büktü. “Yeterince tanıyorum, sen sağı solu belli olmayan tuhaf bir adamsın.” Dondurmasından bir kaşık alıp devam etti. “Her halükârda tekinsiz planlar peşinde koşuyor olabilirsin.”

Sinirle oflayan Emre elini saçlarının arasından geçirdi. “Sana söyledim, hiçbir şeyin peşinde değilim. Tek istediğim sevdiğim kadının yanında olmak, o kadar!”

“Ne zamandan beri?”

“Hep öyleydi.”

Gazel yeşil gözlerini kısıp küçümseyerek Emre’yi süzdü. “Yok, hayır, senden bir türlü emin olamıyorum.”

“İnanmak istemiyorsan bu senin sorunun,” diyen Emre’nin omuzları gerilmişti.

Mert elinde tuttuğu kocaman dondurma külahını iştahla yalarken adeta bir tenis maçındaymış gibi karşısındaki münakaşayı izliyor, halinden oldukça hoşnut görünüyordu.

“Seni hiç ciddiye alamıyorum, canını sıkmaya devam edeceğim.” Gazel sakince dondurmasını kaşıklayıp koca bir parçayı ağzına götürdü. “Hem ceza mahiyetinde birinin seni bezdirmesi gerek, ben gönüllüyüm.”

“Ne!” Emre artık çileden çıkmış görünüyordu. “Bunu bilerek mi yapıyorsun yani?”

Mert kıs kıs güldü. “Kanka acayip başarılısın!” dedi Gazel’e.

Emre öfkesini ona yöneltti. “Sen hiç karışma Mert, kapa çeneni.”

“Hey, adamım sakın ol, ben yalnızca izleyiciyim.” Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

Cansu gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Tamam çocuklar, tartışmanıza bir son verin. Bunun bir yere varacağı yok.”

Emre, Gazel’e yandan uyuz olduğunu gösteren bir bakış fırlattı. “Bunu bana değil, kardeşine söyle. Beni düşman gibi gören o.”

“Tamam sızlanma hemen, bugünlük bu kadar yeterli.” Gazel isteksizce dudaklarını büzdü. “Kardeşim için seninle uğraşmamaya çalışacağım ama gözümlün üstünde olduğunu sakın unutma.”

Emre başını geriye atıp uzunca nefesini bıraktı, sabır dilenir gibi bir hali vardı. “Bir muhafızım eksikti, o da oldu,” diye mırıldandı aksi aksi. “Çok güzel.”

Mert bizi fark edince ayağa kalktı. “Nerede kaldınız çifte kumrular, gitmek için sizi bekliyorduk.”

Emre başını bize doğru çevirdi, o da oturduğu yerden kalkmıştı. “Aynen, yola çıksak iyi olacak.” Kafasını gökyüzüne kaldırıp kararan bulutlara baktı. “Akşama yağmur var gibi görünüyor, yakalanmasak bari.”

Tam o anda şimşek çakıp gök gürledi. “Yakalanacağız gibi,” derken Kağan etrafa bakındı. “Hakan nerede?”

Gazel hızla cevap verdi. “İçeride uyuyor.”

“Hayır, uyandım.” Hakan karavanın kapısında belirdi. “Gök mü gürledi az önce?”

“Ah...” Omzuma düşen iri damlayla irkildim. “Yağmur başladı sanırım.”

Gazel gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti içine. “Çok hoş kokuyor... Yağmura âşığım.” Birden gözlerini açıp huyusuzca elini başına koydu. “Kafama sert bir şey çarptı.”

“Bana da geldi!” Mert yüzünü buruşturdu. “O neydi!”

Tek tük yere düşen fındık büyüklüğündeki buz tanelerine gözüm kaydı. “Dolu yağıyor.”

Derken yağmurla karışık dolu yağışı başlayınca hepimiz ıslanmamak için karavana koşturduk. Hakan kapıyı arkamızdan kilitlediğinde Kağan da açık olan pencereleri kapamaya koyuldu.

“Çok şiddetli yağıyor.”

“Sana yardım edeyim.” Camlardan birini indirdiğimde dışarıdaki fırtınaya bakakaldım. “Gerçekten de fena. Oysa

öğlen hava açıkken hiç de yağmur gelecek gibi görünmüyordu.”

Cansu omzumun üzerinden başını uzattı. “Ayrıca şu an manzara sabahkinin aksine korku filmi sahnesinden fırlamış gibi çok ürkütücü!”

Gürültülü bir şekilde gök gürleyince irkildim.

“Böö!” Mert, Gazel’in arkasına sinsice yaklaşp onu korkutunca Gazel çığlık attı, sonra da omzuna sinirli bir şaplak indirdi. “Ödümü kopardın sersem!”

Kahkahalara boğulan Mert, “Üzgünüm ama bunu yapmadan duramazdım kızıl kraliçem,” diye dalga geçtiğinde Emre, “Desenize, fırtına dinmeden gitmek yok,” dedi ve Cansu’nun yanına geçip oturdu.

Gazel hüsrarla iç geçirdi. “Ne yani, burada mahsur mu kaldık şimdi?”

Kağan cevap verdi. “Öyle gibi. Bu havada yola çıkamayız. Birkaç saat bekleyip duruma göre hareket ederiz.”

Hepimiz koltuklarda yerimizi aldık. Dışarıdan gelen yağış sesi ve ara ara yükselen gök gürültüsü haricinde karavan sessizdi. Neyse ki ışığımız vardı da karanlığa gömülmemiştik.

Gazel özenli bir edayla üzerine aldığı kazağa iyice sarınarak karşıma geçti. “Çok üşüyorum, hava neden bir anda buz kesti ki?”

Omuz silktim. “Ben iyiyim,” dediğimde Cansu da beni onayladı. “Ben de hiç üşümedim.”

Gazel surat astı. “Ben böyleyim işte, çabucak üşürüm.”

Emre, “İstersen kaloriferi çalıştırabilirim,” dedi anlayışla.

“Teşekkürler, kazakla idare etsem iyi olacak, diğer türlü hepiniz sıcaktan bayılabilirsiniz.” Kendi esprisine güllere bacaklarını altına alıp bağdaş kurarak oturdu. “Hadi, sohbet

edelim, önümüzdeki yıl planlarınız neler mesela? Seneye bu zamanlar kendinizi nerede görüyorsunuz, anlatın hadi.”

Kağan ukala bir tavırla cevap verdi. “Bizi biliyorsunuz, bir ay sonra evlenmiş olacağız,” dedi kendini beğenmişçesine, rahatça.

“Ayrıca birlikte hukuk okumaya karar verdik,” diye ekledim hoşnut bir şekilde. “Evlendikten sonra sıkı bir çalışmayla üniversiteye hazırlanacağız. İleride avukat ihtiyacınız olursa geleceğiniz adres belli, arkadaş desteğimiz her zaman sizinle olacak.”

“Aynen öyle.” Çarpık bir şekilde gülümseyen Kağan kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek sarıldı. “Bebeğim ateşli bir avukat olacak.”

Gülerek başımı sert göğsüne yaslayıp ona iyice sokuldum. Hayallerimizin ulaşabileceğimiz kadar yakında oluşunu düşündükçe midemde kanat çırpın kelebekleri durduramıyordum.

Gazel kıkırdadı. “Ah bu harika! İki tane muhteşem avukatımız olacak, biz de gerektiğinde dost kontenjanından faydalanacağız,” dedi şakalaşarak.

Utanarak burnumu kırıştırdım. “Umarım güzel konularda avukata ihtiyaç duyarsınız.” Cansu’ya döndüm. “Ya sen ne düşünüyorsun?”

“Ben rehberlik ve psikolojik danışmanlık okumak istiyorum,” dedi tebessüm ederek. “Tabii bu seneye mi olur, yoksa bir sonraki sene mi bilemiyorum ancak meslek seçimim bu yönde. Rehber öğretmen olacağım.”

Bebeğine göre hayatında ufak değişiklikler yapacaktı anlaşılan canım arkadaşım. Neye ihtiyacı olursa yanında kalıp ondan desteğimi hiç esirgemeyecektim, bebeği doğunca ha-

yallerinden vazgeçmesine ya da onları ertelemesine gerek yoktu. Kendisi meşgul olduğunda bebekle bizler de seve seve ilgilenebilirdik.

“Eminim çok iyi bir öğretmen olacaksın,” dedim onu yüreklendirerek. “Gelecekteki öğrencilerin çok şanslı.”

“Ben de matematik öğretmenliğini tercih edeceğim, matematiği seviyorum ve başkasına anlatmada fena sayılmam,” diye açıklayan Emre gözlerini Cansu’nun gözlerine kenetleyerek elini tuttu, adeta bundan sonraki sözlerini yalnızca onun için ediyordu. “İkinci öğretimde okumayı düşünüyorum, gündüz de bir iş bulup çalışacağım. Para biriktireceğim.” Bakışları bir an için aşağı doğru kaydı. “Ufak sürprizler için hazırlık yapmam gerekiyor.” Ardından Cansu’nun kulağına doğru eğildi, ne fısıldadıysa Cansu memnun bir ifadeyle gülmeye başladı.

Gazel dirseklerini dizlerine yaslayıp ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Sıra bende! Ben stilist olmak istiyorum. Biliyorsunuz ki kıyafet tasarlamaya bayılıyorum, çocukluğumdan beri çizim yaptığım yüzlerce defterim var. Bir gün çok ünlü bir tasarımcı olarak adımlı duyuracağım, göreceksiniz! Sonra da her şehirde bir butik açacağım, insanlar benim özel tasarım kıyafetlerimi giymek için sıraya girecek!” Kendinden hoşnut bir halde sıırttı.

“Biz de mi sıraya gireceğiz?” diye sataştığımda Cansu araya girdi. “Şimdiden sıra numarası alalım o halde.”

Gazel şen şakrak kıkırdadı. “Hayır, sizi budalalar, ikinize de şimdiden birinci sınıf giriş kartı veriyorum. Her şeyde ilk sıradasınız!” Keyifle gülmeye devam ederken hafif bir çekkinmeyle Hakan’a döndü. “Ya sen Hakan, sen hangi bölümü okumayı düşünüyorsun?”

Hakan'ın cevabı kısa ve netti. "Mühendislik." Duruşu fazlasıyla soğuktu.

Gazel dudaklarını büzdü. "Pekâlâ," dedi heceleri uzatarak. "Hangi alanda?"

Yine kısa bir yanıt geldi. "Karar vermedim."

"Tamam, aklında neler var, bizimle paylaşırsan belki sana fikir verebiliriz."

"Kimsenin fikrine ihtiyacım yok." Bu sefer ses tonu sertti.

Gazel, Hakan'ın kabalığundan hiç etkilenmeden konuşmayı sürdürdü. "İlgi ve yeteneğine göre seçeneklerini daraltmada yardımcı olmamızı istemez misin?"

Hakan hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. "İstemem," dedi öncekinden de sert bir ses tonuyla.

Gazel'in yanakları kızardı. "Neden bu kadar dışa kapılısın? Sadece sohbet etmeye çalışıyorum." Sesi hafiften gücenmiş çıkmıştı.

Hakan'ın yüz hatlarına karanlık, tehlikeli bir ifade yerleşti. "Kaçırdığın nokta şu, sohbetinle ilgilenmiyorum kızıl."

İkisini temkinli gözlerle izlerken endişeyle dudaklarını ısırdım. Eyvah! Bu muhabbet hiç iyi bir yere gitmiyordu.

Mert havada oluşan gerginliği fark ederek hemen lafa atladı. "Şimdi de benim planımı duymaya ne dersiniz?" Büyük bir hevesle genişçe sırttı. "Estetik cerrah olacağım ve yalnızca kadın hastalarla çalışacağım! Onların var olan hazinelerini daha da ortaya çıkarıp güzelliklerine güzellik katacağım. Her gün kadınlarla iç içe olabileceğim bir meslek hayalini kurduğum tek şey!"

Başımı iki yana sallarken gülüşüme engel olamadım.

Kanıtlanmıştı artık, Mert tam bir kadın âşığydı ve bunu dile getirmekten hiç çekinmiyordu!

Zanayır!

Sağanak yağmur aralıksız bir şekilde inatla beş saat boyunca şiddetini artırarak sürdü. Fırtınanın durmayacağını anlayınca gün doğumuna kadar uyumaya ve sabah hava açtığında yola çıkmaya karar verdik. Zira hava böyle berbatken araba kullanmak tehlikeli olabilirdi. Normalde Kağan yalnız olsaydı, tehlikeyi severim diyerek kesinlikle pervasız davranır ve yola çıkardı ancak şimdi kendi dışında arabada altı kişi daha vardı. Tek bir kişinin dahi hayatını riske atacak bir düşüncesizlik yapamazdı, böyle bir lüksü yoktu. Nitekim doğru olanı seçti, hava şartları düzelene kadar burada kalacaktık. Dikkatli ve ihtiyatlı davranmayı tercih ettiği için onunla gurur duyuyordum.

Kağan artık daha olgundu, geçmişte yaptığı hatalardan ders çıkararak bugüne gelmiş ve şu an bulunduğu noktada sorumluluk sahibi biri oluvermişti -ki ben onun yeni kişiliğine bayılıyordum!

Güneşin ilk ışıkları karavanımızı aydınlatmaya başladı-

ğında gözlerimi yavaşça araladım, henüz kimse uyanmamıştı. Sanırım ilk uyanan benim, diye düşündüğüm sırada Kağan'ın yanımda olmadığını fark ederek doğruldum. İçerisi soğuktu, gece üzerime aldığım örtüye sarınarak ısınmaya çalıştım. Uzun uzun esneyip elimle ağzımı kapatarak aralık olan kapıya doğru sarsak adımlarla yürüdüm. Hâlâ uykum vardı ve biraz üşüyordum.

Kağan'ı tekerleklerden birinin önüne diz çökmüş, önüne açtığı alet çantasıyla tamirat işleri yaparken buldum. “Selam,” diye mırıldandım uyku mahmurluğuyla. “Ne yapıyorsun?”

Başını bana çevirdi, yakışıklı suratına vuran güneş yüzünden elini siper etmek zorunda kalmıştı. “Tekerlekleri kontrol ediyorum, arka tekerlerden birinin havası inmiş. Onu hallettim, son bir tane kaldı.” Ustalıkla çalışmasını izledim, işini bitirince alet çantasını toplayıp kaldırdı, yanıma gelip önümde durdu. “Günaydın bu arada bebeğim.” Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp uzun bir öpücük verdi. “Uykunu alamamış gibi duruyorsun.”

“Sorma...” Yavaşça esnedim. “Eğer rahat bir yatak bulabilirsem gün boyu uyuyabilirim.”

Mavi gözleri tutkuyla kararırken dudakları gizemli bir ifadeyle kıvrıldı. “Uykunu açmanın birkaç yolunu bulabileceğime eminim.”

“Hiç durma,” diyerek meydan okudum. “Bütün tekliflere açığım.”

Muzipçe göz kırptı. “Nasıl da uyumluyuz, görüyor musun?”

“Çünkü birlikteyken tamamlanıyoruz, şu ruh ikizi olayları falan işte,” dedim takılarak.

Keyifle güldü. “Burada kal. Temizlenip döneceğim.”

Kağan ellerini yıkamaya gidince örtüme iyice sarınıp bir süre daha ayakta durdum. Doğanın rahatlatıcı sessizliği eşliğinde birkaç kez derin nefes alarak yıkanmış toprak kokusunun keyfini çıkardım. Sonra üşümem artınca içeri geçmek üzere karavana yöneldim, güneş olmasına rağmen sabah ayazı fena titretiyordu doğrusu. Tam içeriye doğru adım atmıştım ki gördüğüm manzara karşısında donakaldım.

İşte bunu kesinlikle beklemiyordum!

Diğer herkes uyumaya devam ederken Hakan ayaktaydı ve karanlık bir dağ misali güçlü bedeniyle Gazel’in başında dikiliyordu. Derken usulca eğildi, Gazel’in açılan örtüsünü yukarı çekerek dikkatlice üstünü örtü, sonra da sessizce geri çekildi ve ağır adımlarla görüş alanımdan kayboldu.

Hızla geri çekildim, ses çıkarmamaya gayret ederek az önce durduğum uzak noktaya yürüyüp her şeyden habersizmiş gibi yaparak Kağan’ı bekledim. Ancak ne kadar sakin görünmeye uğraşsam da şahit olduğum sahne sayesinde içim içimi yiyordu, şaşkınlığımı gizleyemiyordum!

Gördüklerim gerçek miydi? Hakan sırf Gazel üşümesin diye onun üstünü mü örtmüştü! Tüm olanları hayal etmiş olamazdım, değil mi?

Herkes birer birer uyanınca -ki birkaçımız bu kadar erken uyanmaya alışık olmadığımızdan, örneğin Cansu, Mert ve ben halen uyku mahmuruyduk, toplanıp kısa bir kahvaltı yaptık ve hiç zaman kaybetmeden hemen yola koyulduk. Gün boyunca ilerledik, Kağan ve Emre ara ara yer değiştirerek direksiyona geçtiler. Varış noktamıza bir iki saat kalmıştı ve ben Kağan’ın sürprizi için gittikçe daha çok heyecanla-

nıyordum. Hava kararınca son kez yol üzerindeki benzinlikte mola verip depomuzu doldurduk ve bazı ihtiyaçlarımızı giderdik.

“Hey çocuklar, şunu görüyor musunuz?” Mert çok da uzağımızda olmayan parlak ışıkların dans ettiği bir noktayı işaret etti.

Gözlerimi kısarak daha net görmeye çalıştım. “Panayır mı kurulmuş oraya?”

“Öyle görünüyor,” diye heyecanla konuştu Gazel. “Gidip bakmaya ne dersiniz?”

Hakan isteksizce homurdandı. “Hiç gerek yok.”

Emre omuz silkti, bir elini kumral dağınık saçlarının arasından tembelce geçirip saçlarını daha da dağıttı. “Benim için fark etmez, ben çoğunluğa uyarım.”

Cansu da onu onayladı. “Aynen. Bana da her şey uyar. Gitmek isterseniz varım.”

Kağan saatine baktı. “Vaktimiz var aslında, isterseniz bir süre civarı gezebiliriz.”

Hevesle başımı salladım. “Gidelim, eğlenceli olabilir.” Daha önce hiç panayır görmemiştim, merak ediyordum.

Hakan sıkıntıyla soluğunu bıraktığında Gazel neşeyle kollarını havaya kaldırıp iki yana açtı. “Karar çıkmıştır, gidiyoruz!”

Panayır alanı rengârenk ışıklarla aydınlatılmış oldukça görkemli bir yerdi. Girişten adımımı attığım anda üzerime hücum eden eğlence havası karşısında büyülendiğimi hissettim, her şey o kadar eğlenceli görünüyordu ki istemsizce heyecanlanmıştım. Burası şahaneydi!

Her yere türlü oyun stantları kurulmuş, ziyaretçilerini

bekliyordu. Bazı noktalara oyun makineleri yerleştirilmiş, müzik sesleri duyuluyordu. İç taraftaki ışıltılı lunaparkta adrenalin patlaması yaşatan eğlence ünitelerinden coşku- lu insan çılgınlıkları yükseliyordu. Birbirinden leziz görünen yiyecek arabalarının önünde kuyruklar vardı. İnsanlar tüm bunların arasında etrafa dağılmışken panayır alanı daha da renkli ve keyifli bir görüntü oluşturuyordu.

Cansu'nun yanımda derince iç çektiği işittim. "Şu an deli gibi karnımın acıktığını hissediyorum."

"Yine mi?" dedi Gazel kıs kıs gülererek. "Sen iyice yoldan çıkmaya başladın kardeşim."

Cansu ona yalandan somurtkan bir bakış fırlattı. "Açım, doyurun beni."

Güldüm. "Yiyecek arabalarını fark ettin galiba." Sesimi alçaltarak ekledim. "Algıda seçicilik bu olsa gerek, içindeki yaramaz hiç doymuyor."

Yanakları kızardı. "En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum, üzerinden çok zaman geçti herhalde," dedi alaycı bir gülüşle.

Gazel kolunu kardeşinin omzuna attı. "Ben hatırlatayım canım, bir saat önce sandviç yedin, sonra da benim sandvi- çime göz dikip arsızca benimkini de yedin."

Cansu kıkırdadı. "Hey, beni yargılamayın. Ne yapayım, doymuyorum bir türlü."

"Hakikaten Cansu, senin sorunun ne?" diye soran Mert oldukça şaşkındı. "Durmadan yiyorsun. Karnında bir delik falan mı var?"

Kızlarla göz göze gelip kahkahalara boğulduk. Kendimizi durduramıyorduk. Evet, Cansu'nun karnında bir şey vardı

ancak bu delik değildi, minik tatlı bir bebektir. Ancak Mert bunu bilmediğinden bize kafası karışmış bir halde aval aval bakmakla yetindi.

“Ne dedim ki ben şimdi?” diyerek diğerlerine döndü. “Bu kadar komik olan ne?”

Kağan umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Kızlar işte, ne düşündüklerini kimse bilemez.”

Hakan ise kuşkuyla gözlerini kısarak dik dik bize baktı.

“Hangisinden yemek istersin, yiyelim hemen,” dedi Emre anlayışla. “İştahlı olman hoşuma gidiyor.”

Cansu ona neşeli bir şekilde tebessüm etti. “Bilmem ki... Hepsi çok lezzetli görünüyor. Seçim yapamıyorum.”

Emre’nin dudakları yavaşça kıvrılırken bakışlarında haylaz bir parıltı geçti. “O zaman hepsini denemeye ne dersin?”

Cansu’nun gözleri büyük bir istekle parladı. “Asla hayır diyemeyeceğim bir teklif bu!”

İkisi mutlu mutlu yanımızdan ayrılırken bir süre arkalarından bakıp gidişlerini izledim. Hâlâ biraz mesafeliydiler, tam olarak sevgili gibi davranmıyorlardı. Fakat tıpkı ilişkiye yeni başlayan toy çiftler gibi birbirlerine karşı çekingen, tatlı bir yaklaşımları vardı. Ancak bunun çok sürmeyeceğine emindim, zira Emre’nin birkaç metre gittikten sonra temkinli bir edayla Cansu’nun eline uzanması ve Cansu’nun da küçük bir utanmayla Emre’nin tutuşuna karşılık vermesi düşüncelerimi doğruluyordu. Çok yakında eski, güzel, aşk dolu günlerine döneceklerine dair hiç şüphem yoktu.

“Yaa şuna bakın, pelüş hayvanlar çok şeker, değil mi?” dedi Gazel büyük bir heyecanla.

Düşüncelerimden sıyrılıp ana geri döndüm ve en yakınımızda duran atış poligonuna doğru yöneldim. “Gerçekten de

çok şirinler.” Gözlerimi her bir oyuncağın üzerinde gezindirdim. “Özellikle de şu pembe şapkası olan tavşan çok hoş.”

Kağan yanıma geldi, sahiplenici bir şekilde kaslı kolunu belime doladı. “Hangisini beğendin bebeğim?” dedi yanağını öperek.

İşaret parmağımı uzatarak gösterdim. “İşte şunu.” Başımı kaldırıp çenesine bir öpücük kondurdum ve beklentiyle yüzüne baktım. “Benim için kazanır mısın?”

“Hiç sorun değil.” Eğilip dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu, ardından çalışanlardan birine seslenip atış yapmak istediğimizi söyledi.

Kağan dediğini yaptı, istediğim oyuncağı kazandı, hatta çok daha fazlasını kazandı çünkü atışları kusursuzdu. Hiçbir atışını kaçırmadan önüne çıkan her şeyi takır takır vuruyordu. Bu kadar iyi silah kullanabilmesi beni rahatsız etse de bu konuyu kurcalamamaya karar verdim. Eskiden kalan bir alışkanlık olduğunu bilmeyecek kadar aptal değildim, o yüzden Kağan’a silahlar kötüdür, diye nutuk çekmeyecektim. Ayrıca ben kimdim ki onu yargılayacaktım, benim de bir iki silah tecrübem olmuştu nihayetinde!

O kara günü düşünürken ürperdim; en son elime silah aldığımda Deniz’i bacağından vurmuştum. Acaba şu an ne haldeydi ve benden ne kadar nefret ediyordu?

“Mutlu musun?” diye soran Kağan beni dalgın düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“Evet!” Kollarım pelüş hayvanlarla doluydu. “Evimizin en güzel köşesine yerleştireceğim bunları,” dedim memnuniyetle. “Çok anlamlı hatıra olacaklar. Baksana, ilk panayır gezimizin kazancı hiç fena değil.”

“Sonra da çocuklarımızın oynaması için kullanabiliriz.”
Ukala bir tebessümle göz kırptı.

Alnım kırıştı. Çocuk mu! Birkaç saniye boş boş ona bakarak sözlerini sindirmeye çalıştım.

“Ne var?” dedi yalandan masum bir sesle. “Niye öyle bakıyorsun, çocuklarımızın oynayamayacağı kadar çok mu değer veriyorsun bu hayvanlara?” diye sordu bana takılarak.

Gözlerimi kırıştıtarak girdiğim şoktan çıktım. “Şey, hayır... Sadece çocuk konusunu hiç düşünmemiştim. Bir anda kilitlendim öyle.”

Konunun ciddiyeti beni korkutmuştu, hemen çocuk mu istiyordu acaba? Hem de çoğul konuşmuştu, çocuk değil, çocuklarımız demişti. Birden fazla çocuk!

Uzun bir tereddüdün ardından, “Çocuk mu istiyorsun?” dedim içimdeki korkuyu dile getirerek.

Gür bir kahkaha attı. “Hey, endişelenme. Şu an çocuk istemiyorum.” Dikkatle bana bakarken çarpık bir şekilde sırtımayı sürdürdü, oldukça eğleniyordu. “Henüz çok genciz ve kendimize odaklanmamız gerektiğinin farkındayım. Benim demek istediğim ileride mutlaka çocuklarımızın olmasını istiyorum. Sen istemiyor musun?”

“İsterim tabii ki... Anne olmak her kızın hayallerinden biridir.” Rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm. “Fakat önce okulumuzu bitirmeliyiz, meslek sahibi olmalıyız, kariyerimizde ilerlemeliyiz. Yani çocuk için en azından bir otuz yaşına gelmemiz şart. Sonuçta ona güzel bir hayat sunmak için çalışmalıyız. Büyürken ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olmalı.”

“Haklısın bebeğim. Pekâlâ, otuz yaş ideal.”

Yüzümü buruşturup ürpermiş gibi titredim. “Evlendikten sonra hemen çocuk yapalım diyeceksin sandım bir an...”

“Ve bu da seni dehşete düşürdü.” Cümlemi tamamladığında kahkahalarla gülmeye başladı.

Yanaklarım yandı. “Ödümü kopardın cidden!” derken ben de kahkaha atıyordum. “Küçük çaplı bir kalp krizi geçirmiş olabilirim.”

“Daha yolun çok başındayız bebeğim, dediğim gibi ileride hazır hissettiğimizde olabilecek bir şey bu ebeveynlik işi.”

“Otuz yaşında!” dedim tekrar üstüne basa basa.

Şakacı bir tavırla başını sallayarak sözlerimi onayladı. “Kesinlikle otuz yaş bizim sınırimız.” Sonra altdudağını dişlerinin arasına alıp hafif bir mahcubiyetle yüzünü kıvrıttı. “Açıkçası şu an ben de baba olmaya hazır değilim.”

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan iç çekerek güzel yüzüne hayranlıkla baktım. “Bence zamanı geldiğinde harika bir baba olacaksın, senden yana hiç kaygım yok. Çok güzel bir gelecek bizi bekliyor Kağan Öztürk.”

Bu adama deli gibi âşıktım!

Bakışları yumuşadı. “Seni seviyorum.” Bir elini saçlarımdan geçirip enseme kavrayarak beni hızla kendine doğru çekti ve dudakları dudaklarımı yakaladı. Çok geçmeden ateşli bir öpüşmeyle beni kendimden geçirirken midemde heyecanla uçuşan kelebekleri canlandırmayı başardı.

Geri çekildiğimde kalbimin sıcacık olup tatlı tatlı eridiğini hissediyordum. Şımarıkça gülümsemeye devam ettiğim an Gazel’in imrenircesine bizi izlediğini fark ettim. Tekrar pelüş hayvanlara doğru dönmeden önce göz ucuyla Hakan’a bakıp asık bir yüzle iç geçirerek önüne döndü. Onun bu hüsrana için-

deki hali karşısında dudaklarımdaki gülümseme yavaşça soldu. arkadaşım için üzölmeye başlamıştım, zira hiç olmayacak hayallerin peşinden koşmasından endişe ediyordum.

Gazel harika biriydi. Ona gerçekten değer veren, hatta kendi için dünyaları yakan birini hak ediyordu ve Kağan'a göre bu kişi kesinlikle Hakan değildi. Ancak sabah karavanda gördüğüm o gizemli sahne aklıma gelince birden kararsızlığa düşüverdim, resmen Gazel üşümesin diye üstünü örtmüştü! Bu kadar hassas ve düşünceli bir hareketi Hakan'dan katiyen beklemezdim.

Sabahtan beri şaşkınlık içinde olduğumu itiraf etmeliyim.

Hakan kimdi, gerçekte nasıl biriydi, tam bir muammaydı. Yalnızca bize gösterdiği kadar onu tanıyorduk, çok esraren-giz tavırları vardı. Tanıdığım kadarıyla herkese karşı mesafeli, konuşmayı sevmeyen soğuk buz kütlelerinin tekiydi.

Fakat belli ki göründüğünden çok daha fazlasıydı.

Neden senin yanında kalamıyorum?

GAZEL'DEN...

Hayatım boyunca hiç bu kadar kasvetli bir gece geçirdiğimi hatırlamıyordum. Sıkıcı ve çok ama çok yalnız! Tabii arkadaşlarımın aksine!

Cansu'nun yanından hiç ayrılmayan Emre'si vardı, Buket'in de yanında onu deli gibi seven Kağan'ı vardı.

Benim ise... Elimde aptal çakma bir silah, karşımda da abuk sabuk yer değiştiren hedef tahtası var! Sanırım bu gece panayırdaki en acınası hatun kişi bendim, etrafı mutlu çiftlerle çevrilmiş yalnız kız! Bundan daha kötü ne olabilirdi ki başka!

Kahretsin! Resmen arabadaki yedek tekerlek gibi çok zavallıca bir durumdaydım!

Of! Bari atış yapmayı becerebilseydim, belki biraz mutlu olabilirdim ama yok, onda da berbat bir haldeydim! Tek bir atışım dahi hedefi bulmamıştı, öyle bir rezillik yaşıyordum işte bu gece!

Bir kez daha nişan aldım ve ateş ettim, bu atışım da karavana olunca sinirle soluğumu bıraktım.

Mert ukala bir şekilde ıslık çaldı. “İska!”

“Artık gerçekten şanssız olduğumu düşüneceğim, hiç mi biri hedefi bulmaz!”

“Yılın yeteneksizlik ödülü Gazel Karahan’a gidiyor!” dedi Mert dalga geçerek. “Tebrikler, daha önce kimse bu kadar beceriksiz olmamıştı.”

“Ha ha! Guinness Dünya Rekorlar Kitabı’na adımı yazdır o halde,” dedim alayına karşılık vererek.

Yine ateş ettiğimde ıskalayınca Mert kahkahalara boğuldu. “Çok iyi ya! İsabetsiz atışlarını izlemesi acayip keyifli.”

Somurttum. “Gülme! Dikkatimi dağıtıyorsun.”

“Kendimi tutmaya çalışıyorum ama bu çok zor,” dedi kahkahalarının arasından.

Başımı iki yana salladım. “Senin arkadaşım olarak bana destek vermen gerekmiyor mu, oysa sen beceriksizliğimle kafa buluyorsun.”

Haylaz bir şekilde göz kırptı. “Çünkü huysuz halin çok eğlenceli. Bu gösteriyi kaçırmak olmaz, tabii ki de seninle dalga geçeceğim.”

“Bu defa başaracağım, sen de bana güldüğün için çok utanacaksın. Bak, izle de gör şimdi nasıl indiriyorum hedefleri!”

“Zaten saatlerdir izlemiyor muyum, popom ezildi burada oturmaktan.” Oturduğu yeri gösterip kendi esprisine güldü. “Tek bir hedefi düşüremedin. Hepsi sapasağlam yerinde duruyor.”

Derince iç çektim. “Sanki ömrümün her günü silahlarla

haşır neşirim de benden usta bir nişancı olmamı bekliyorsun. yapamayınca da alay ediyorsun. Bu haksızlık değil de nedir, bilmiyorum.”

“Duygu sömürüsü yapman seni kurtarmaz,” derken başıyla hedef tahtasını işaret etti. “Bahaneleri bir kenara bırak da nelerin var göster.”

“Biraz daha konuşursan yeni hedefim iri bedeninin olacak ve bu defa sakın ıskalayacağımı sanma.”

“Hiç durma, dene hadi,” dedi beni kışkırtarak. “Eminim yine ıskalarsın.”

Ona küstah bir bakış fırlattım. “Belli ki yenilişimden epeyce zevk alıyorsun, ancak şimdi farklı olacak. İddiaya var mısın?”

Gözleri parladı. “Tamam, varım,” dedi hemen, bayılıyor-du oyunlara. “Hedefi vuramazsan yine...” “Yine” kelimesini alaycı bir edayla üzerine basa basa söylemişti. “Bana İzmir’den güzel arkadaşlarından birini ayarlayacaksın.”

İğneleyici bir edayla güldüm. “İnan ki sana katlanabilecek tek bir arkadaşım yok, hem ya ben kazanırsam benim ödülüm ne olacak?”

Sinir bozucu bir sırıtişla cevap verdi. “Görüyor musun kızıl kraliçem, sana ne istediğini sormaya bile tenezzül etmiyorum çünkü kaybedeceğini biliyorum.”

Gözlerimi devirdim ve Mert’i yok sayıp yeniden atış yapmaya hazırlandım. Derken öyle hayret edici bir şey oldu ki afallayarak donakaldım.

Hakan tam arkamda duruyordu. Bir elini belime yerleştirdi, diğer elini de silah tutan elimin üzerine koydu. “Kolumu yanlış tutuyorsun, bu şekilde dur, tamam, şimdi daha iyi,” di-

yerek duruşumu düzeltti. “Avucunla silahı daha sıkı kavra, düz tut, nişan alacağın noktaya odaklan.”

Dokunuşunun verdiği sıcak hisle kalp atışlarım hızlandı, ona bu kadar yakın olmak beni çok heyecanlandırmıştı. Yavaşça başımı ona doğru çevirdiğimde göz göze geldik, karanlık gözleri yeşil gözlerimi kendine hapsetti, bakışlarımız birbirine kenetlenip kaldı. Bana öyle derin bakıyordu ki bir an heyecandan nefes almayı unuttum. Bedeni bedenimi sarkarken çok yakın duruyorduk, yüzlerimiz de birbirine oldukça yakındı. Aramızda yalnızca bir iki santimetrelik mesafe vardı, tıpkı dudaklarımızın arasındaki kısacık mesafe gibi.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Gerginlikten kuruyan dudaklarımı dilimin ucuyla ıslattığımda yoğun, esrarlı bakışları dudaklarıma indi, birkaç saniye orada oyalanınca benim gözlerim de onun dudaklarına takılıp kaldı.

Mert aksi bir sesle konuşunca anın büyüğü bozuldu. “Hey, yardım almak yok. İtiraz ediyorum.”

Hakan boğazını temizleyerek geri çekildi, yüz ifadesi sertleşti, rahatsız olmuş gibi bir hali vardı.

Dudaklarım aralandı. Bakışlarımı hâlâ ondan alamıyordum ve yakınlığını geri istiyordum.

Haşin bir ifadeyle gözlerini kıstı, çenesini kaldırıp hedefi işaret etti. “Dene hadi, ateş et.”

Hafifçe iç çekip önüme döndüm. Kalp atışlarımın hızı yavaşça düzene girerken az önceki şahane anı unutmaya gayret ederek hedefe odaklanmaya çalıştım ve silahımı ateşledim.

Bingo! Hedeflerden birini vurdum!

Mutluluktan kocaman bir sırıtiş yüzüme yayıldı. Hızla

arkamı dönüp, “Başardım, vurdum!” diye bağırdım ancak Hakan’ı az önce durduğu yerde göremedim.

Mert ters ters, “Bu sayılmaz, kabul etmiyorum,” diye homurdandı ama onu dinlemiyordum.

Yüzümdeki sırtış kaybolurken dikkatle etrafıma bakındım, çevredeki insan kalabalığı arasında Hakan’a dair bir iz aradım. Fakat onu hiçbir yerde göremedim.

Neden gitmişti ki?

Hayal kırıklığıyla orada dikilirken içimi yoğun bir hüsrana kapladı. Orada duramazdım, Hakan’ın peşinden gitmem gerektiğini hissederek elimdeki silahı Mert’e verip koşmaya başladım, onu bulmalıyım.

Panayır alanında bir süre telaşla gezindim fakat Hakan’ı bulamadım. Of, neredeydi bu çocuk!

Birine çarpmamla boynumdan aşağıya kadar soğuk bir şey döküldü. “Hey, dikkat etsene!”

“Çok özür dilerim!” Pişmanlıkla gözleri büyüyen esmer bir kız karşımda duruyordu. “İstemedim oldu.” Elinde boş bir kahve bardağı tutuyordu. “Lütfen kusura bakma.”

Başımı eğip tişörtüme baktım, tişörtümün önü soğuk kahve içerisinde kalmıştı. “Kahve lekesi mi, süper!” dedim huysuzca.

Kız utanç içinde tekrar özür diledi. “Çok üzgünüm, lava-boya gidelim mi? Üzerini temizlemene yardım edebilirim.”

Kızın içtenliği karşısında gevşedim. “Sorun değil, yeni-siyle değiştiririm. Üzülme.”

Rahatlayarak tebessüm etti, yanakları pembe bir renge dönüştü. “Gerçekten çok sakarım, bazen böyle şeyler geliyor başıma... Ve inan ki çoğu kişi senin gibi anlayışlı çıkmayabiliyor.”

Gülümsedim. “Ben de hatalıyım, aceleci davranıp önüme dikkat edemedim.”

Tebessümü büyüdü. “Ben Buse,” deyip elini uzattı.

Elini sıktım. “Gazel.”

Bakışlarım kıyafetlerine takıldı, her bir parçayı incelemeye başladım; boyun ve bilek kısmı fırfırlı güpürle süslenmiş beyaz renk zarif bir gömlek, önünden sarkan ışıltılı bir inci kolye, yüksek bel, pastel yeşil renginde şık kesimli bir şort ve beyaz botlar.

Heyecanla nefesimi tuttum. “Bu kombini biliyorum, Rüya imzasını nerede görsem tanırım!”

“Aman Tanrım! Rüya’yı biliyor musun?” diye sordu Buse de aynı heyecanla. “İnanamıyorum!”

Hızla başımı salladım. “Tabii ki de... Tasarımları efsane, ona bayılıyorum. Dolabımda birkaç kıyafeti var.”

Buse hülyalı bir tavırla iç çekti. “Çok fazla kişi bilmez ismini ama günün birinde yıldızı parlayacak! Çünkü o tam bir moda dehası.”

“Sana tamamıyla katılıyorum! Çizimleri süper! Spor parçalara bir dokunuşuyla şıklık ve zariflik katıyor. Özellikle pastel tonlarla çalışmasına hayranım.”

“Ben de! Bu arada saçlarına bayıldım, ateş kıızılı en sevdiğim renklerden biridir.”

“Ben de rujunun rengini çok beğendim, sana acayip yakışmış.”

Birlikte neşeyle gülüştük. “Ee, söylesene, telaş içinde nereye koşturuyordun?” diye sordu Buse.

“Birini arıyordum, etrafta dolaşan siyah saçlı, uzun boylu, deri ceketli birini gördün mü hiç?”

Gözlerini kıstı. “Şu çocuktan mı bahsediyorsun?” İşaret parmağıyla arkamdaki bir noktayı gösterdi.

Arkamı dönünce uzakta, تنها bir köşede duran Hakan’ı fark ettim. “Evet, bu o.” Tekrar Buse’ye baktım. “Teşekkürler, sen olmasan saatlerce panayırda dolaşırdım herhalde.”

“Rica ederim.” Yüzünü suçlulukla buruşturdu. “Keşke bu ıslanmış lekeli tişörtle yanına gitmene neden olmasaydım...”

Güldüm. “Sorun değil, tanıştığımıza memnun oldum.”

O da güldü. “Ben de çok memnun oldum.” Tekrar Hakan’ın olduğu noktayı işaret etti. “Çocuk konusunda iyi şanslar,” deyip göz kırptı.

“Sağ ol. Şansa kesinlikle ihtiyacım olacak.”

Hakan’ın yanına vardığımda onu sigara içerken buldum. Siyah renk dağınık saçları rüzgârın etkisiyle daha da dağınık görünüyordu. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı, yüzündeki yara izi bile kusursuzluğunu bozamıyordu. Üzerinde siyah tişört, koyu renk kot, deri ceket ve asker botları vardı. Siyah onun rengiydi, kendi gibi esrarengiz ve karanlık. Hakan’a ait her ayrıntı ondan uzak durmam gerektiğini haykırıyordu adeta fakat yapamıyordum, hislerime engel olamıyordum. Her ne kadar fırtınalı bir gece kadar soğuk bir kişiliği ve belalı bir duruşu olsa da beni kendine çekmeyi başarıyordu.

“Üzerine ne oldu senin?” Hakan’ın konuşmasıyla daldığım düşüncelerden çıkarak dikkatimi ona verdim. “Az önce kahve döküldü.”

Sigarasından uzun bir nefes çekip dumanı yavaşça bıraktı ve bakışları tişörtümde gezindi. “Senin için dünyanın sonu olmalı.”

“Yok, o kadar da kötü hissetmiyorum.” Kocaman gülüm-
sedim. “Unuttun mu, yedek kıyafetlerim var.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ve yedeğin yedekleri.” Hayatında
duyduğu en saçma şeymiş gibi başını iki yana salladı.

Gülümsememi hiç bozmadım. “Evet, çünkü olabilecek-
lere karşı temkinli olmayı seviyorum. Her an her şeye karşı
hazırlıklı olmak iyidir, ben düzenli ve planlı hareket eden
bir kıyım.”

“Ya da tuhaf derecede tahmin edilemez.”

Neşeyle omuz silktim. “Tahmin edilememelik iyidir, sı-
radanlıktan hiç hoşlanmam. Çok sıkıcı.”

Gizemli, derin gözleriyle beni süzdü. “Çoğu insan sıra-
dan sakın hayatı tercih eder.”

Şirince göz kırptım. “Çoğu insandan biri olmadığım için
mutluyum.”

Bakışlarını benden ayırmadan sigarasından bir nefes daha
çekti. Önüne dönmeden önce dudaklarında hafif bir tebessü-
mün izlerini görür gibi oldum ama tam emin olamadım.

Aramızda bir süre sessizlik oluşunca bunu bozmak için
başka bir konu açtım. “Burası çok canlı bir yer, değil mi, çok
hareketli ve kalabalık. İyi ki uğradık. Bu tarz eğlenceli yerle-
ri gezmeyi seviyorum. En son İzmir’de arkadaşlarımla böyle
bir panayıra gitmiştik.” Anılarım aklıma gelince kıkırdadım.
“O gün bütün eğlence ünitelerini denemiştik, ancak sıra ür-
kütücü güzergâhı olan hız trenine gelince isteksiz kalmıştım,
görüntüsü beni çok korkutmuştu! Kesinlikle yakınından dahi
geçmeyeceğimi söylemişim ama arkadaşlarımla ısrarıyla
sonunda kendimi hız treninde bulmuştum ve sonrasında ne
oldu, biliyor musun, o adrenalin hissine âşık oldum! Acayip

iyi hissettirmişti. Ardından tekrar hız treni için bilet alalım diye tutturmuştum.”

Hakan cevap vermeyerek yine sessiz kaldı.

“Sen ne gibi yerlerden hoşlanırsın?” diye sordum, gerçekten merak etmişim.

“Sessiz yerlerden,” dedi imalı bir tonla.

“Peki madem konuşmaya hevesli değilsen...” O anda karnımın acıktığını hissettim. “Bir şeyler yemek ister misin, birlikte arabalardan birine gidebiliriz.”

“Bunu neden isteyeyim ki?” Tercümesi şuydu, seninle neden zaman geçirmek isteyeyim ki?

Anlamamazlıktan gelip tatlı tatlı sııttım. “Yemek yemek için tabii ki.”

Bakışları sertleşti. “Aç değilim,” dedi kuru kuru.

Sırıtişım yavaşça soldu, göğsüme hafif bir ağırlık çöktü. “Senin benimle bir sorunun mu var?” diye sordum kendime hâkim olamayarak.

Bana yandan şöyle bir baktı. “Hayır, yok.”

Biraz olsun rahatladım. “Pekâlâ, başka bir şey yapalım mı?” Etrafıma bakındım. “O kadar çok seçeneğimiz var ki mesela...”

Sertçe sözümü kesti. “Başka bir şey de olmayacak.”

“Tamam, sen söyle,” dedim sakince. “Ne yapacağımıza sen karar ver.”

Sabırsız bir şekilde nefesini bıraktı. “Yalnız kalmak istiyorum, tek istediğim bu.” Ses tonu insanın içini titretecek kadar soğuktu. “Anladın mı?”

Yanaklarım yanmaya başladı. “Neden bana böyle davranıyorsun?” Hakan’ın beni her tersleyişinde kalbim acı verici şekilde yara alıyordu lakin bunu ona itiraf edecek değildim.

“Nasıl?” Sorum ilgisini çekmişti.

Kırgınlıkla omuzlarımı düşürdüm. “Kaba,” dedim üzgün üzgün. “Beni terslemenden nefret ediyorum ve bunu çok sık yapıyorsun.”

Bir an duraksadı, kara gözlerinde anlamlandıramadığım bir bakış vardı. “Yanlış anlama, sana özel değil, genç halim böyle.” Azıcık da olsa sert hali kaybolmuştu.

Usulca iç çektim. “Biliyorum, her zaman çok mesafeli, soğuk ve ciddisin. İnsanlarla konuşmayı, yaklaşmayı sevmiyorsun. Herkesten uzak durmayı tercih ediyorsun. O kadarını anladım ama niye?”

“Önemi var mı?”

“Benim için önemli,” dedim ısrar ederek.

İfadesi ciddileşti. “Bu bilgi senin için ne gibi bir fark yaratacak?” diye sorarken başını yana doğru eğdi.

“Seninle ilgili yeni bir bilgi öğrendiğim için mutlu olacağım.”

Sanki kafamdan geçen düşünceleri okumaya çalışır gibi bir anlığına beni izledi. Sonra itirafımı duymazdan gelmeyi tercih ederek bakışlarını benden çekti. Kayıtsızca sigarasından uzun bir nefes daha soluyup dumanı yavaşça bıraktı. Birkaç dakika aramızda rahatsız edici bir sessizlik oldu.

“Ne yapıyorsun burada kızıl, niye diğerleriyle değilsin?”

“Seni arıyordum,” dedim yavaşça.

“Ne istiyorsun?” Yüzüne her zamanki agresif ifade tekrar yerleşti.

Altdudağımı ısırđım. “Belki birlikte bir şeyler yaparız diye düşündüm. Olmaz mı?”

Cevap vermedi, sigarasından son kez derin bir nefes çekti ciğerlerine ve kalanını tembelce yere attı.

“Hakan?” dedim direterek.

Sıkıldığını belli ederek bezgince soluğunu bıraktı. “Bilmediğin yerlerde tek başına dolaşmasan iyi olur kızıl, arkadaşlarının yanına dön.”

“Sen de arkadaşımsın.”

“Değilim.”

Cevabı karşısında için için üzülsem de belli etmedim. “Neden senin yanında kalamıyorum?”

Kaşlarını çattı, huzursuz edici bir keskinlikle bana dik dik bakmaya başladı. “Ben birlikte takılmak isteyeceğin biri değilim,” dedi tehlikeli bir sesle.

Çenemi hafifçe kaldırdım. “Ya istiyorsam?” dedim meydan okuyarak.

“Yanlış yaparsın.” Derinden gelen sesi tehdit yüklüydü.

“O zaman yanlış yapmak istiyorum,” diye ısrar ettim. “Benim için sorun değil.”

“Denememeni öneririm.” Siyah gözleri tekinsiz bir şekilde donuklaştı. “Ciddiyim kızıl, kendi iyiliğin için benden uzak dur. Yoluma çıkma.”

Cevap vermeme fırsat tanımayarak yanımdan geçip gitti. Beni orada omurgamdan aşağı inen uyarı niteliğinde bir ürperti ve kafamda oluşan soru işaretleriyle birlikte yalnız bıraktı.

İsteksiz adımlarla atış poligonuna geri döndüm. Mert’in hâlâ orada olması beni biraz rahatlattı çünkü moralim çok bozuktu ve biriyle konuşmaya ihtiyaç duyuyordum.

“Hey, selam,” dedim ona yaklaşırken.

Beni duyunca telefonundan başını kaldırıp sitem etti. “Nereye kaçtın az önce, arkandan bağırdım ama dinlemedin.”

O an aklıma gelen ilk yalanı ortaya attım. “Yemek almaya gittim, karnım acıkmıştı da.”

Şüpheyile kaşlarını çatı. “Durup dururken mi?”

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Evet, Cansu’dan alışkanlık kaptım herhalde.”

“Ee, hani bana yok mu yemek?”

Geçıştirmek istercesine elimi salladım. “Seni unutmuşum, kusura bakma.”

Bakışları üzerimde gezindi. “Tişörtüne ne oldu?”

Başımı eğip önüme baktım. “Kahve döküldü.”

“Seni pis sakar şey!” dedi dalga geçerek.

Şakasına gülecek halde değildim. “Karavana gidelim mi, hem ben de bu ıslak kıyafetlerden kurtulmuş olurum.” Karşılık beklemeden yürümeye başladım.

Kolumu tutarak beni durdurdu. “Senin neyin var, enerjin çok düşük,” diye sordu kuşkuyla. “Oysa her zaman enerjik ve neşeli olursun.”

Tereddüt ettim. “Canım sıkıldı sadece.”

“Neden?” Bir kolunu genişçe açtı. “Hem böyle bir yerde kim sıkılır, deli misin sen?” dedi bana sataşarak.

Haklıydı ama işte Hakan’la aramızda geçenlerden sonra kendimi kötü hissediyordum ve bir türlü kafamı toplayamıyordum. Onu çözmek çok zordu, daima dışa sergilediği gibi karanlıktı. Hayatımda ilk defa onun gibi ruhsuz, hissiz biriyle tanışmıştım ve hayatımda ilk defa ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu, fena halde yenilmiş hissediyordum.

Cevap vermeyerek gözlerimi kaçırdım. “Karavana gidebilir miyiz artık?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, ısrarla gözlerimin içine

baktı. “Dökül hemen, neler oluyor?” diye sordu beni konuşmaya teşvik ederek.

“Dedim ya, sıkıldım.”

“Hayır, daha çok üzgün görünüyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “O kadar belli mi?” dedim, kendime engel olamamıştım.

Başını ağır ağır salladı. “Bütün beden dilin üzüntünü haykırıyor.” Ağlamak üzereymiş gibi dudaklarını sarkıttı. “Tıpkı böyle görünüyorsun.”

İstemedenden bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. “Kes şunu.”

Genişçe sıırttı. “Seni güldürebildiğim için mutluyum.”

Tekrar kıkırdadım, bu çocuk hakkında yanılmadığımı biliyordum, ona şans verdiğim için memnundum. İlk tanıştığımız zamanlarda Mert’le anlaşabilmek zordu, dengesizin tekiydi, ayrıca biraz da çatlak olduğunu kabul ediyorum. Çoğunlukla haylazlık ve arsızlık peşinde koşuyordu, hayat felsefesi eğlence üzerine kurulu ve ciddiyetten uzaktı. Çoğu zaman sinir bozucu olduğu da aşikârdı fakat o çok iyi biriydi. Dürüst ve sadık bir arkadaşı.

Kolunu omzuma atarak beni yanına çekti. “Bir kızın moralini neyin yerine getireceğini biliyorum!”

“Neymiş?” diye mırıldandım isteksizce.

“Pasta tabii ki. Siz kızlar tatlıya hastasınız.”

Huysuz küçük bir kız gibi cevap verdim. “Frambuazlı istiyorum.”

Kahkaha attı. “Tamam kızıl bebek.”

“Koca bir dilim olacak.”

“Aşağısı kurtarmaz zaten.”

“Ve yanında buzlu kahve istiyorum, üzerime dökülenden.”

“Hemen oldu bil!”

Karavana geçip üzerimdeki ıslak tişörtten kurtuldum, saçlarımı güzelce toplayıp makyajımı tazeledim ve en güzel elbiselerimden birini giydim. Moralim ne kadar bozuk olursa olsun, bunu dış görünümüme yansıtacak değildim!

Mert’le birlikte pasta yiyip kahve içebileceğimiz oldukça şirin, küçük bir yer bulduğumuzda mutlu hissettim. İçimde biriken az önceki huzursuz edici umutsuzluk hissi azalmıştı şükürler olsun. Ancak yine de Hakan’ı zihnimden bir türlü silip atmayı başaramıyordum, kahretsin ki hep benimleydi!

“Ee, anlatacak mısın artık neler olduğunu?” Önündeki tabakta tepelemesine duran donutlardan birini kapıp kocaman ısırıldı.

“Anlatacak bir şey yok ki.” Ben de sipariş ettiğim frambuazlı pastadan küçük bir çatal aldım ve konuyu değiştirdim. “İmm, bu çok iyiymiş, bazı yerler cidden güzel yapamıyor ama burası başarmış. Gayet iyi tadı.” Bir çatal daha alıp ona uzattım. “İster misin?”

Onaylamaz bir ifadeyle cık cıklandı. “Beni hafife alıyorsun kızıl kraliçem.”

Çatalı kendi ağzıma götürdüm. “O ne demek şimdi?” Gözlerimi Mert’ten ayırmadan kahveme uzanıp yavaşça yudumladım.

Kurnazca göz kırptı. “Konuyu değiştirme çabanı yemiyorum demek yavru. Canını sıkan şeyin ne olduğunu söyle hadi, yoksa öğrenene kadar seni rahat bırakmam.”

Sıkıntıyla kahvemi içmeyi bıraktım. “Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz, gerçekten hiç havamda değilim Mert. Belki sonra anlatırım.”

Sessiz kalarak şüphelye beni inceledi, aradan birkaç dakika geçmişti ki aydınlanma yaşamışçasına bir parmağını havaya kaldırdı. “Dur, dur! Hiç söyleme, tahmin edeceğim. Bana önceden bahsettiğin çocuk, şu senin hoşlandığın ama onun ulaşılmaz olduğunu söylediğin kişi... Hakan'dı değil mi?”

Gözlerim telaştan büyüdü. “Ne! Hayır,” dedim yüksek sesle, sonra da gereksiz çıkışımı fark edip kendimi kontrol ettim. “Yanılıyorsun. Hakan değildi.”

“Evet, kesinlikle o.” İkinci donuta geçip koca bir ısırık aldı, yavaşça çiğnedi.

“Hayır,” diye tekrarlardım sertçe.

“Evet.” Sakin sakin yemeye devam ediyordu.

Teslim olarak gözlerimi devirdim. “Tamam ya, of! Beni yakaladın. Evet, hoşlandığım çocuk Hakan.” Omuzlarımı düşürdüm. “Ona olan ilgim çok mu belli oluyor?”

“Sanırım hiçbir şey bu kadar açık olamazdı. Belki poligondayken peşinden deli gibi koşmasaydın anlamayabilirdim,” dedi takılarak. “Tüh, çok zekiyim, lanet olsun!”

Burukça tebessüm ettim ve o an kendimi arkadaşşıma açmaya karar verdim. “Az önce Hakan'la biraz konuştuk ve... Beni tersledi, yani her zaman olduğu gibi aksi ve fazlasıyla agresifti ama bugün daha başkaydı. Açıkça benden uzak dur dedi, yoluma çıkma dedi.”

O anı yeniden hatırlayınca ürperdim. Nasıl da sertti bana karşı!

Mert'in bakışlarına anlayış yerleştı. “Sen de haliyle üzül-dün.”

“Evet, dedikleri hiç umurumda değil, demek isterdim ama sanırım gerçekten umursuyorum.”

“Ona âşık mısın?” diye sordu dikkatlice.

Dalgınca kahvemi içtim, konuşmam biraz vakit aldı. “Bilmiyorum... Sanırım âşığım,” diye itiraf ettim sonunda. “Ondan çok hoşlanıyorum. O ise bana karşı ya çok kaba ya da kayıtsız, hatta biliyor musun, her şeye karşı kayıtsız bir hali var. Çözmesi imkânsız biri.”

Mert üzgün üzgün iç çekti. “Tamam, sus. Birazdan beni ağlatacaksın.” Ceplerini karıştırdı. “Mendilim nerede benim, hah buradaymış. Şimdi rahatlıkla ağlayabilirim.” Bir peçete çıkarıp yalandan akan gözyaşlarını sildi.

Gözlerimi devirirken kıkırdadım. “Çok sersemsin, dalga geçiyorsun benimle!” Ancak Mert böyle ciddi bir konuda beni güldürebilirdi. “Beni dertlerimle yalnız bırak adi herif.”

Bilmem kaçınıcı donutunu eline alıp bir ısırışta yarısını kopardı, yanakları dolu doluyken içeceğine uzandı. “Seni asık suratlı görmeyi hiç sevmedim. Neşesiz olmak sana yakışmıyor.”

Gülümseyerek pastama döndüm, birkaç çatal yedikten sonra çekinerek aklımdaki soruyu soruverdim. “Peki, sence Hakan’la şansım var mı?” Cevabını büyük bir merakla beklerken yanaklarım kızardı.

Gözlerini kıstı. “Sen, kızıl kraliçem, üzgünüm ama onunla başa çıkamazsın.”

Dudaklarımdaki gülümseme yavaşça silinip kaybolurken somurttum, kalbim sıkıntıyla dolup taşıtı. İçimde, derinlerde bir yerlerde sakladığım minicik umut ışığı da o anda sönüverdi ve her yanıma adeta kötümser bir kasvet ele geçirdi.

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye homurdandım.

Dudağının bir tarafı oyuncu bir tavırla kıvrıldı. “Ama birlikte başa çıkabiliriz. Şanslısın ki benim gibi bir kankan var,

devasa desteğimle karşında hiçbir erkek duramaz, hepsi erir biter, kül olur.”

İstemsizce kahkaha attım. “Çok cömertsin, teşekkürler.”

Kendini beğenmiş bir ifadeyle sırttı. “Benimleyken maça 1-0 önde başladığının farkında değil misin?

Sanırım haklıydı. “Onu ne kadar tanıyorsun?”

“Hakan çok ketumdur, onu kolay kolay tanıyamazsın.”
Düşünceli bir edayla çenesini kaşdı. “Kağan ve Emre onu daha iyi tanıyor diyebilirim. Çok yakın olmasak da benim de arkadaşım. Hem düşünsene, vereceğim destek ne kadar işine yarar.”

“Aslında doğru söylüyorsun, Hakan’la ortak bir arkadaşımın olması şansımı artırabilir.” Duraksayıp endişemi dile getirdim. “Yine de o çok soğuk biri, bazen bana öyle sert davranıyor ki üzerine yapışan buz kütesini kırmak neredeyse imkânsız hissettiriyor. Bana güneş kadar yakıcı bir şey lazım ki onun kalbini ısıtabileyim. Gerçi düşündüm de güneş bile etkisiz kalabilir yanında.”

Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Sen varken güneşi kim ne yapsın yavru?”

“Dalga geçme,” deyip kahvemini bitirdim.

“Çok ciddiym,” dedi samimi bir edayla. “Sen hiç aynada kendini gördün mü, şahane bir şeysin sen Gazel.”

Yanaklarım kızardı. “Eh, Hakan için bir güneş değilim demek ki.”

“Bak, işte orada yanıldın. Onun güneşi olabilirsin, bana güven, ben doğuştan ilişki uzmanıyım. İstersen sana bir iki tüyo verip yol gösterebilirim ve sen de gidip soğuk çocuğu kaparsın.”

“Diyor bugüne kadar hiç ciddi ilişkisi olmayan adam,” diye tamamladım cümlesini onu sinir ederek.

Gözlerini devirdi. “Elimde değil! Konu kendim olunca beceriksiz olabilirim ancak başkalarının işine burnumu sokmakta başarılıyım.” Arsızca güldü.

Yüzümü buruşturdum. “Bilemiyorum, alınma ama senin kafan biraz deli çalışıyor, sonunda işlerin çığrından çıkmasını istemem.”

Sabırsızca soluğunu bıraktı. “Hadi ama kanka, karşında Hakan’ı tanıyan biri duruyor, kim sana daha iyi yardım edebilir, söyler misin?”

Düşündüm. “Haklısın, doğru bir noktaya parmak bastığını inkâr edemem.”

“Aynen öyle, kullan beni!”

Burnumu kırıştırdım. “Şu an biraz ürkütücü konuştun.”

Alayına aldırmadan ciddiyetle planına devam etti. “Birlikte hareket edersek Hakan’ı devirebiliriz, onu nasıl çarptığını anlamaz bile. Sonra bir bakmışsın sana âşık olmuş!”

“Gittikçe daha da ürkütücü konuşuyorsun.”

“Hakan’a ulaşmanı, hatta onu elde etmeni sağlayabilirim, beni içerideki bir casus gibi düşün.”

Eğlenerek güldüm. “Ne bu, şimdi de operasyon hazırlığı falan mı yapıyoruz?” Bu çocuğun benzetmeleri aşırı komikti.

Yine alayımdan etkilenmedi. “Kabul et, onu tavlama için kesinlikle tavsiyeye ihtiyacın var ve ben iyi bir dost olarak içeriden bilgi vermeye hazırım.”

Şakayı bir yana bırakarak ben de ciddileştim. Bakışlarımı önümde duran boş tabağa indirip derin derin iç geçirdim. Bence çok fazla tavsiyeye ihtiyacım vardı ya neyse, bu itirafımı kendine saklamayı tercih ettim.

“Şimdi karar vermen gereken tek bir konu var kızıl bebek.”

“Neymiş o?” Bakışlarımı tekrar Mert’e çevirdim, fazlasıyla konuya odaklanmış bir halde bana bakıyordu.

“Hakan zor biri, bunda hemfikiriz ancak buradaki önemli soru şu. Sen onun için çabalamak istiyor musun, istemiyor musun?”

Gerçekten esaslı soruydu. Önce Mert’in teklifini zihnimde tarttım, oldukça cazip bir teklifti, biraz dışarıdan destek, özellikle de onu iyi tanıyan birinden, hiç fena olmazdı. Sonra da Hakan’ı düşündüm, bugüne kadarki tüm karşılaşmalarımızı, iyi veya kötü yaşadığımız anları kafamdan geçirdim. Derken farklı bir soru da ben kendime soruverdim.

Onun için savaşabilir miydim? Çok fena zorlanacağım kesindi ancak gerçek aşk daima mücadele isterdi. Peki, Hakan benim çabama değer miydi?

Of, kimi kandırıyordum, sonuna kadar değerdi!

“Tamam,” dedim kararlı bir sesle. “Yardım et bana.”

8

Güven bana!

Ben her şeyi yoluna koyacağım!

CANSU'DAN...

İnsan ilişkileri çok garipti doğrusu. Biriyle çok yakın arkadaş olabilirsiniz ya da biriyle delicesine bir aşk yaşayabilirsiniz, hatta birine karşı ölümüne düşmanlık besleyebilirsiniz. Ancak tüm bunlar zamanla farklılığa uğrayabiliyordu çünkü değişim kaçınılmazdı. Asla hislerimizi sabit tutamayız. Hiçbir hissin kesin ve net çizgileri yoktur, duygular kimi zaman azalır, kimi zaman artar ve bu değişim kişinin elinde değildir. Bundan dolayı zaman içinde duyguların değişime açık olması inkâr edilemeyecek bir gerçek olarak karşımıza çıkar. Tıpkı şimdi benim de deneyimlediğim gibi.

Yıllar önce Emre'ye âşıktım, sonra varlığından nefret ettim, elimde kızgınlığım ve hayal kırıklıklarım kaldı. Şu an ise içimde yeniden yeşeren umut, inanç ve aşk var.

Emre'nin elime uzandığını hissettiğimde hafif bir şaşkın-

lıkla başımı ona çevirdim. O da bana bakıyordu, yüzüne yerleşen hafif bir ihtiyatla parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Gözlerindeki samimiyet kalbimi ısıttı, dokunuşuyla kendimi öyle iyi hissettim ki tebessüm ederek karşılık verdim, Emre de rahatlayarak gülümsedi ve elimi daha sıkı tuttu.

“Söyle bakalım, ne yemek istersin?” diye sordu. “Ben sanırım ızgara tavuklu makarna ve kola alacağım.”

Seçeneklerimi inceledim. “İki hamburger, büyük boy patates kızartması, turşu, elmalı turta ve bir de iki dilim browni ile yanında süt istiyorum.”

Emre’nin yüzünden büyük bir şaşkınlık ifadesi geçse de hemen toparlandı. “Bebek seni gerçekten acıktırıyor sanırım,” dedi meraklı bir halde. “Çok acayip bir durum olmalı senin için.”

“Aynen öyle, iki kişilik yiyorum malum.” Yanaklarım kızardı. “İştahlı bir kız haline gelmem benim suçum değil!”

Muzipçe, “Sen eskiden de yemek yemeyi severdin,” dedi takılarak. “Bununla bir ilgisi olmadığına emin misin?”

Kıkırdadım. “Evet, yemek yemeyi seviyorum ama inan ki karnımdaki minik obur şey benden daha aç ve beni sürekli yemek yemeye zorluyor. Yalnızca bana çekmiş olması imkânsız, senin de iştahından bir miktar kaptığı kesin. Lütfen buradaki yemek canavarının suçunu sadece benim üstlenmemi bekleme.”

Gür bir kahkaha attı. “İkimizden bir parça olan minik oburdan daha azını beklemezdim doğrusu. Her konuda uçlarda olması şart.” Elini şefkatli bir dokunuşla karnıma yerleştirdi. “Vay canına, burada bizim bebeğimiz yaşıyor.” Başını iki yana salladı. “Hâlâ inanamıyorum.”

Elimi elinin üzerine koydum. “Ben de hâlâ inanamıyorum. Genç yaşta anne olacağım için ödüm kopuyor fakat bazen içimde kıpırdanıyor ve o an dünyanın en mutlu insanı oluyorum.” Bakışlarımı Emre’nin ıslıl ıslıl parlayan gözlerine çevirdim. “Öyle güzel bir duygu ki Emre, sanki bir anda benim hayat ışığım oluverdi, onun için yapamayacağım şey yokmuş gibi hissediyorum.”

Yüzü anlayışla yumuşadı. “Güzelim benim,” deyip suratımı avuçlarının arasına alarak alnıma bir öpücük kondurdu. “Bebeğimize en iyi hayatı birlikte sağlayacağız. Senin de çocuğumuzun da mutlu olması için elimden geleni yapacağım, güven bana.”

Mutlu mutlu gülümsedim. “Yapacağını biliyorum.”

Gerçekten de bundan emindim. Emre yolculuk boyunca benimle ilgilenmeyi bir an olsun bırakmayarak sözünü tutmuştu. Üşüdüğümde hemen üzerimi örtecek bir şeyler arıyor, uyumak istediğimde hemen yatabileceğim bir yer ayarlıyor, karnım acıktığında hemen yiyecek getiriyor, mide bulantılarıma karşı hazırlıklı olup hemen cebinden tuzlu kraker çıkarıyor, yorgun hissettiğimde yanımdan hiç ayrılmıyordu.

Daha ne isterdim ki! Emre muhteşem bir baba olacaktı, bunu şimdiden belli etmeye başlamıştı ve ben onun ilgili halini çok sevmiştim!

Yemek paketlerimizi alıp kendimize تنها bir alan aradık, kalabalıktan uzak, sessiz sakin bir yer bulmak için epey yürüdük. Sonunda şahane görüntüsüyle yıldızlı gökyüzünü önümüze seren yemyeşil ufak bir tepe bulduk. Gecenin hafif esintisi eşliğinde ve yıldızların altında baş başa güzel bir akşam yemeyi yemek için çimenlere geçip oturduk.

“Bir an an önce cinsiyetini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Acaba kız mı olacak, yoksa erkek mi?” Birkaç paketi açmıştık ki şahane yemek kokuları aramızda yükseldi. “Kendimi tutamıyorum, ben hemen yemeye başlayacağım.” Hamburgerimden büyükçe bir ısırık alıp zevkle çiğnemeye başladım. Nefisti!

Emre aceleci tavrıma gülerken diğer paketleri açmayı bitirdi. kendi tabağını önüne aldı. “Ben de merak ediyorum. Doktor ne zaman öğrenebileceğimizi söyledi?”

Yemeyi bıraktım. “Aslında henüz doktora gitmedim,” dedim güvensiz bir sesle.

“Neden gitmedin?” Çok şaşırmıştı.

“Tek başıma ne yapacağımı bilemedim, korktum. Buket’le gitmeye karar vermiştik aslında ama her şey üst üste geldi, zaman bulamadık.”

Kaşlarını çattı. “Seni hemen doktora götüreceğim, bu kadar zaman beklemen bile kötü.” Yüzü pişmanlıkla asıldı. “Hepsi benim hatam. Senin yanında olamadım, çok üzgünüm.”

“Hayır, senin hatan olan bir durum yok, kendini suçlu hissetme.”

“Suçluyum. Eğer iyi bir adam olsaydım, beni kendinden uzaklaştırmazdın. En başından bana hamile olduğunu söyledin...”

İşaret parmağımı dudaklarına bastırıp sözünü kestim. “Artık geçmişte yaşamak istemiyorum Emre,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Şu an bulunduğumuz ana odaklanalım, yalnızca şimdiyi yaşayalım, olmaz mı?”

Dudakları hafif bir şaşkınlıkla aralandı, ardından içtenlikle tebessüm etti. “Hem de nasıl güzel olur.”

“Seninle yepyeni bir hayata başlamak istiyorum, bebeğimizle birlikte güzel bir ömür bizi bekliyor, buna inanıyorum. Hemen bugün, bu saat yeni hayatımızın ilk günü ve başlangıcı olsun, ne dersin?” Beklentiyle gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Emre’nin tebessümü mutlulukla büyüdü. “Hayatım boyunca duyduğum en harika şey bu cümle olabilir.” Elini nazikçe yanağıma koyarak eğildi. “Seni seviyorum küçük cadı.” Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve şehvetli bir şekilde beni öpmeye başladı.

Geri çekildiğimde, “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Elini yanağımdan çekmedi, yanağıma usulca okşarken yüzümü derinlemesine inceledi. “Çok mutlu olacağız, söz veriyorum. Aldığın karardan dolayı asla pişman olmayacaksın.” Bakışları ciddiyetle yoğunlaşmıştı.

Kocaman gülümsedim. “Sanki başka seçeneğin varmış gibi,” dedim takılarak.

Gözleri neşeyle parladı. “Olmasın zaten istemiyorum. Bu hayattaki tek seçeneğim sensin, başka hiçbir şeyin önemi yok benim için. Her zaman önceliğim sen olacaksın.”

Bütün bedenimi eriten sıcacık bir dalga midemde yükseldi. “Böyle düşünmen benim için çok değerli.”

Dudaklarımız bir kez daha birleşti. Sevdığım adamla yeniden yakınlaşmak harika hissettiriyordu. Uzun zamandan sonra tekrar kendini hatırlatan aşkla yanıp tutuşurken yakıcı öpücüklerinin arasında kayboldum. Damarlarımda saf bir ateş gezinmeye başladı, nabzım hızlandı, her bir dokunuşu heyecanımı doruk noktasına ulaştırdı. Kalbimin yerinden

çıkacak gibi atmasına engel olamıyordum, zira Emre'nin öpücükleri muhteşimdi ve ben dudaklarının verdiği hissi fazlasıyla özlemiştim!

Nefes nefese kalarak dudaklarımızı ayırdığımda gülümsedim. "Sanırım yemeğe geri dönsek iyi olur."

Sızlandı. "Seni öpmeyi hiç bırakmak istemiyorum ama haklısın, yemek yemen gerek güzelim." Az önce yemeyi bıraktığım hamburgerimi elime tutuşturdu. "Karnındaki minik obur sızlanmadan yemeye devam et."

"Teşekkürler." Kocaman bir ısırık alıp mutlu mutlu çiğnedim.

"Sana uygunsa eğer burada doktora gidebiliriz, daha fazla gecikmeyelim," dedi Emre de kendi yemeğini yerken. "İster misin?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Burada mı?" dedim şaşkın şaşkın.

"Evet, birlikte şehre iner ve bir doktor buluruz. Tüm kontrollerini yapar, bundan sonrası için bizi yönlendirir. Ankara'ya dönünce de kendi doktorumuzu ediniriz, doğuma kadar seni takip eder."

"Bu konuda endişe verici şekilde bilgi sahibisin," dedim Emre'ye alaycı bir tavırla.

Mahcup bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Hamile olduğumu öğrenince internetten biraz araştırma yaptım, her şeyi doğru yapmak istiyorum."

Anında kalbim eridi. "Çok tatlısın, tamam, senin söylediğin gibi yapalım. İlk doktor tecrübemizi burada yaşayalım, bakalım neler diyecek bize."

İçtenlikle gülümsedi. "Bakarsın belki cinsiyetini dahi öğrenebiliriz."

Kıkır kıkır güldüm. “Kız olmazsa eğer Gazel beni öldürebilir çünkü deli gibi kız yeğen istiyor. Şimdiden bebeğimiz için hediyeler almaya başladı ve onu durduramıyorum.”

Başını hayretle iki yana salladı. “Hâlâ ikinizin kardeş olduğu gerçeğini sindiremedim, ilk anlattığında gerçekten şoka girdim.” Kendi kendine güldü. “Gazel resmen bana işkence etmek için açığımı arıyor. Kızın kişiliği çok neşeli ve cana yakın ama konu bana gelince ürkütücü bir cadıya dönüşüyor.”

Kahkaha attım. “Sadece beni korumaya çalışıyor. Merak etme, benim seni sevdiğimi gördükçe o da seni sevecek, hat-ta bence çoktan ısınmaya başladı, kabul et.”

“O kadar emin konuşma derim,” diyen Emre de gülmeye başladı. “O kız tam bir kızıl şeytan.”

Yalandan gözlerimi büyüttüm. “Aman ha, duymasın.”

“Bu arada babanı bulduğuna memnunum, eskiden onunla ilgili konuşurdun, hayallerinden bahsederdin.” Temkinli bir ifadeyle sordu. “Hayal ettiğin gibi biri mi?”

“Evet, sonunda babama kavuştum.” Bir an özlemle iç geçirdikten sonra gülümseyerek devam ettim. “Hayal ettiğimden de fazlası... Babam mükemmel biri.”

Emre de güldü. “İlk tanışmanız nasıl oldu, eminim filmleri aratmayan bir an yaşamışsınızdır.”

“Korkunçtu! Koray Amca’yı öncesinde Gazel’in babası olarak tanımıştım ve sonradan babam olduğunu öğrendiğimde cidden büyük bir şok yaşadım, hiç beklemiyordum böyle bir şeyi.” Zihnimde geçmişe doğru gidince omuzlarım gerildi, gülümsemeyi bıraktım. “İlk öğrendiğim gün hastanedeydim... O küçük hastane odasında hayatımın en berbat

saatlerini yaşadım. Babamın yanında başka bir ailesi vardı, güzel bir eşi ve şahane bir kızı. Karşımda dikilen kusursuz aile tablosunu görünce tamamen yıkıldım. bitik haldeydim. Beni ve annemi onlar için terk ettiğini sandım. Babamın beni hiç sevmediğini ve arkasına bile bakmadan beni bırakıp gittiğini düşündüm. Kalbim çok acıdı.”

“Kahretsin! Berbat bir durum bu.” Emre ellerimi ellerinin arasına alıp nazikçe sıktı. “Çok üzölmüş olmalısın,” dedi anlayışlı bir sesle.

Dokunuşu gerginliğini aldı, burukça tebessüm ettim. “Evet. çok üzölmüşüm ama yanıldığımı sonradan öğrendim. Babam beni hiç terk etmemiş, annemle aralarında bazı anlaşmazlıklar olmuş ve annem beni alıp şehirden ayrılmak zorunda kalmış. Babam beni hiç unutmamış, hep aramış, yıllarca izimi bulmak için her şeyi denemiş.” Bir an duraksayıp yavaşça yutkundum. “Babam yolculuğa çıkmadan beni görmeye geldi, daha öncesinde de sürekli benimle konuşmaya çalışmıştı ancak biraz yalnız kalıp olanları hazmetmek istediğini söyleyince anlayış gösterdi. Evimize geldiğinde ise ilk defa yüz yüze konuşma fırsatımız oldu, annemle aralarında geçenleri bir de babamın ağzından dinledim. Meğer ne çok şeyi bilmiyormuşum, gerçek sandığım çoğu şey yalandan ibaretmiş, çok farklı bir geçmişe inandırılmışım.”

Kaşlarını çattı. “Anlattıkların hiç hoşuma gitmedi.” Gözlerinden düşünceli bir gölge geçti. “Sedef Teyze neden böyle bir şey yapma gereğı duymuş ki?”

“Uzun hikâye... Ancak güven bana, annemin de kendine göre haklı sebepleri var.”

“Anladım.” Kısa bir sessizliğin ardından hafifçe gülümse-di. “Peki, şimdi babanla aranız nasıl, sana nasıl davranıyor?”

“Aramız süper! Beni çok seviyor ve bunu sürekli belli ediyor, öyle ilgili ki! Bundan sonra hep yanımda olacağını söyledi, beni asla yalnız bırakmayacağına dair söz verdi. Zaten kızı olduğumu öğrendiği an bana yakın olmak için Ankara’ya taşınmaya karar vermiş. O muhteşem bir baba! Her gün mutlaka hem beni hem de Gazel’i arıyor, günümü-zün nasıl geçtiğini soruyor, uzun uzun konuşuyoruz.” Mutlulukla kıkırdadım. “Ona ve Gazel gibi harika bir kardeşe sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.”

“Senin adına çok sevindim.” Gözleri içtenlikle parlarken önüme düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına itti. “Mutlu olman beni de mutlu ediyor.”

Burnumu kırıştırdım. “Sanırım bu hikâyede annem ve Gazel’in annesi Berna Teyze hariç herkes mutlu.”

“Of! Annen cidden fena öfkelenmiş olmalı, hakikaten yaşananlara tepkisi ne oldu?”

“Bu durumdan hiç hoşlanmadı tabii ki. Babamın ortaya çıkmasından çok rahatsızlık duydu, şu an ise isteksiz bir şekilde babamın hayatımızdaki yerine alışmaya çalışıyor. Başlangıçta anneme karşı acayip kızgındım ama olayı onun bakış açısıyla değerlendirdiğimde kızgınlığım azalmaya başladı. O zamanlar çok gençmiş ve içinde bulunduğu koşulların etkisiyle kendince bazı yanlış kararlar almak zorunda kalmış.” Elimi karnıma götürüp dalgın dalgın iç çektim. “Annemi anlıyorum, neden böyle davranmak zorunda kaldığını biliyorum çünkü hikâyelerimiz birbirine çok benziyor.”

Emre kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben de az daha aynı hataya düşecektim, sana olan öfkemden dolayı bebeğimin babasız büyümesine neden olacaktım.”

Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. “Nasıl büyük bir hata yapmak üzere olduğumu şimdi fark ediyorum. Çok üzgünüm, sana haksızlık ettim Emre, bebeğimizin olacağını öğrendiğim an sana söylemem gerekirdi, bebeğinin hayatında olmayı hak ediyordun...”

Sözümü keserek daha fazla konuşmamı engelledi. “Bu kadar yeterli, kendini üzmeni istemiyorum. Yeni sayfa açtık, unuttun mu, hatırlatmama gerek var mı?”

İstemsiz bir gülüş dudaklarıma yayıldı. “Hayır, unutmadım.”

Gülümsediğimi görünce o da rahatlayarak gülümsedi. “Öyleyse sorun yok.”

“Yok,” dedim ancak içimden yükselen bir ses bana karşı çıktı. “Aslında çok büyük bir sorunun var Cansu” diye beni uyardı iç sesim.

Aklıma gelen rahatsız edici düşünce beni huzursuz etmeyi başardı, babam da annem de hamile olduğumdan haberdar değildi ve ben onlara bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Korkunç gerçeğe yüzleştüğimde dudaklarımdaki neşe silinip yok oldu.

“Annemle babam,” diye fısıldadım kaygılı bir sesle.

Ani değişen tavrım Emre’yi şaşırtmıştı. “Ne olmuş onlara?”

“Babam hamile olduğumu bilmiyor, duyunca çok sinirlenecek.” Gözlerim üzüntüyle karışık telaşla büyüdü. “Ya benden nefret ederse! Ya beni bir daha görmek istemezse! Onu daha yeni bulmuşken kaybetmek istemiyorum.”

Emre beni sakinleştirmek istercesine omzumu okşadı. “Böyle kötü şeyler düşünme, hiçbir baba çocuğunu sevmeyi bırakmaz...” dedi yatıştırıcı bir tonla.

“Çok endişeleniyorum,” dedim yanaklarım yanarken. “Genç yaşta bebeğimin olmasından hiç hoşlanmayacak. Babamı hayal kırıklığına uğratmış olacağım.” Suçluluktan boğazımda oluşan yumruyla nefesim kesildi, kendimi birden savunmasız hissettim. “Bana karşı sevgisinin azalmasından çok korkuyorum.”

“Dur, sakın ol, hemen telaşa kapılma...”

Sözünü kestim. “Nasıl telaş etmem... Anneme de henüz söylemedim.” Annemin vereceği tepkiyi düşününce kalbim sıkıştı. “Öğrendiği an bana çok kızacak, hatta kesin beni öldürür! Bugüne kadar annemle konuşmayı hep erteledim, bir gün iyi bir anını yakalar, ona anlatabilirim diye planlamıştım ama şu an gerçekten kendimi çok kötü hissediyorum, sıkışmış haldeyim.”

“Sedef Teyze’nin karşısına beraber çıkarız, olmaz mı? Onunla tek başına yüzleşmeni beklemiyorum senden. Ben de senin yanında gelirim, her şeyi birlikte anlatırız.”

Üzgünce başımı iki yana salladım. “Yalnızca benim cinayetime ek bir de senin ölümün gerçekleşir. Annem muhtemelen seni de yaşatmaz.”

“O kadar çok mu tepki verir?” Emre elini ensesine atıp mahcup bir şekilde ovaladı. “Tamam, başka bir çare buluruz.”

Sıkıntılı bir nefes alıp yavaşça bıraktım. “Of, ne yapacağım ben, nasıl söyleyeceğim ikisine de?” diye mırıldandım kendi kendime dalgınca.

Aramızda uzun bir sessizlik yaşandıktan sonra Emre kararlı bir sesle konuştu. “Bir fikrim var,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Kuşkuyla sordum. “Nedir?”

Dikkatle gözlerimin içine baktı. “Annene de babana da çekinmeden, korkmadan bebeğimizin olacağını söyleyeceksin.”

Umutla bakışlarına karşılık verdim. “Ama nasıl?”

Sertçe dudaklarını yaladı, ne düşünüyorsa oldukça kararlıydı. “Bana birkaç gün ver, ben her şeyi yoluna koyacağım, söz veriyorum güzelim.” Ardından içtenlikle gülümsedi. “Anlaştık mı?”

Dudaklarıma engel olamadığım bir gülümseme yayılırken başımı olumlu anlamda usulca salladım. “Anlaştık.”

Emre’nin ne planladığını tahmin edemiyordum fakat ona sonuna kadar güveniyordum.

Derken telefonuma mesaj geldiğini bildiren ses aramızda yankılanınca telefonumu cebimden çıkarıp ekranı kontrol ettim. Gazel’den mesaj gelmişti.

Emre merak ederek sordu. “Kimden?”

“Gazel nerede olduğumu soruyor. Kağan, bir saat sonra yola çıkmaya hazır olun demiş.” Hızlıca oturduğumuz yeri tarif eden bir mesaj yazıp kardeşime gönderdim.

Saatine baktı. “Daha zamanımız var, sen yemeğini bitirdiğinde karavana döneriz.”

Başımı sallayıp yeniden karnımı doyurmaya döndüm. Sohbetimiz o kadar derinleşmişti ki bir noktada yemek yemeye ara vermek zorunda kalmıştık resmen!

On dakika kadar sonra Gazel, Mert’le birlikte yanımıza geldi.

“Selam!” dedi Gazel yüksek bir sesle. “Size katılmamızın sakıncası var mı?”

“Yok, gelin hadi.”

Gazel kızıl saçlarını havalı bir şekilde omzundan geri savurdu. “Sizi bölmek istemezdim lakin...”

Emre homurdanarak sözünü kesti. “Kesinlikle isterdin.”

Gazel güldüğünde yüzü adeta aydınlandı. “Evet, isterdim.”

Mert kıs kıs güldü. “Bu yavrunun dürüstlüğüne bitiyorum.”

Gazel şöyle bir etrafı inceledi. “Çok hoş bir yer bulmuşsunuz kendinize. Birtakım yaramazlıklar mı yaşanıyor acaba burada?” diye sordu muzipçe bana bakarken.

Gözlerimi devirdim. “Evet, dünyanın en büyük yaramazlığını yapıyoruz, yemek yiyoruz.”

Başını kaldırdı, gökyüzündeki yıldızlara göz gezdirdi. “Yıldızlar altında akşam yemeği, çok romantik.” Sesinde hafif bir imrenme vardı.

“Keşke biz de bu civarda takılsaymışız,” diyen Mert yanımıza geçip kendini çimlere bıraktı. “Neyse çok geç değil, gidene kadar burada vakit geçirebiliriz.” İştahla artakalan patates kızartmalarından yemeye başladı.

“Aynen, sana katılıyorum Mert,” dedi Gazel ve Emre’yi kabaca yana iterek davetsiz misafir edasıyla aramıza yerleştirdi. “Romantik akşam yemeğinize engel olmadık, değil mi?” diye sordu Emre’ye, adeta damarına basan sahte bir tebesümle. “Lütfen kişisel olarak algılama, olur mu?”

Emre dostça olmayan bir tavırla yavaşça sırtıttı. “Hayır, ne demek, iyi ki geldin Gazelciğim. Ben de hayatından şüphe etmeye başlamıştım, seni canlı görmek içimi rahatlattı.”

Gazel hafifçe kaşlarını çattı. “Anlamadım, ne demek istiyorsun? Tabii ki de hayattayım.”

“Başka türlü Cansu ile beni yalnız bırakmazsın sen, malum nereye gitsek peşimizden ayrılmıyorsun ya hani kara çalı gibi.”

Kardeşim burnundan soludu. “Çok banelsin.” Ona küçümseyen bir bakış fırlattı. “İlk esprin miydi?”

Emre istifini bozmadan sırtımayı sürdürdü. “Hayır, daha öncede espri yaptığım olmuştu.”

“İyi! Bir daha yapma çünkü fazlasıyla klişeydi!”

“Söz veremem. Sen etrafımdayken esprilerim de sana uygun şekilleniyor, kendime hâkim olamıyorum.”

Gazel’in kaşlarını daha çatıldı. “Sen benim klişe olduğumu mu ima ediyorsun?”

“Fazla klişe, yani senin deyiminle,” diye açıkladı Emre sahte bir sevecenlikle.

“Şu an bir uçurum kenarı bulup seni aşağı atmak istiyorum!”

“Rica ediyorum, lütfen dene.”

Aralarına girme zorunluluğu hissettim. “Hadi ama çocuklar, kesin şu atışmayı.” Mert’ten destek istercesine kaş göz işareti yaptım ancak o omuz silkmekle yetindi. “Akışına bırak.”

Emre sakince bir kaşını kaldırdı. “Hiç kızma bana Gazel, bizi yalnız bırakmamak için elinden geleni yapıyorsun. Yalan mı?”

“Vay canına! Ne bu kin, ne bu öfke,” dedi Gazel yarı şaka yarı ciddi bir sesle. “Benden bu kadar rahatsız olduğunu fark etmemiştim.” Gücenen bakışlarla suratını astı.

Emre’nin yüz ifadesi yumuşadı. “Hey, alınma hemen, istediğim yalnızca bana olan garezini sonlandırman. Ne olur, anla artık beni, cidden yoruldum. Kardeşini çok seviyorum, onu üzecek bir şey yapmayacağım, söz veriyorum. İnan bana, onu daima mutlu edeceğim, endişeleneceğin bir durum yok ortada.”

Bir kez daha araya girdim. “Doğru söylüyor Gazel, biz

Emre ile konuştuk ve aramızda geçenleri hallettik, bundan sonrası için yeni ve temiz bir başlangıç yapmaya karar verdik.” Gözlerim Emre’nin gözleriyle buluştu, bana derin derin baktı. “Onu çok seviyorum. Aramızdaki bağ çok güçlü.”

Gazel kaşlarını çattı. “İkiniz bir olmuş, üzerimde baskı uyguluyorsunuz.”

“İşe yaradığını söyle,” dedi Emre bir kaşını kaldırarak. “Böylece daha fazla eziyetine katlanmak zorunda kalmam.”

Gazel tereddüt ederek dudaklarını büzdü. Yeşil renk gözleri şüpheyle ikimizin arasında gidip geldi. Ardından dudakları yavaşça kıvrıldı, kocaman bir gülücük tüm yüzünü esir aldı.

“Tamam, ilişkinizi onaylıyorum!”

Rahatlayarak gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Ama...” dedi tekrar dikkati üzerine çeken bir sesle. “Daha önce de söylediğim gibi Emre, gözüm üzerinde olacak.” İki parmağıyla önce kendi gözlerini işaret etti, ardından ona doğru doğrulttu. “Daima izleyeceğim seni.”

Emre gür sesli bir kahkaha patlattı. “Senden başka tür-lüsünü beklemezdim zaten, anlaşıldı senden kolay kolay kurtulamayacağım.” Pakette kalan tek browniye uzanıp yemeye hazırlandı.

Gazel bunu fark edince browniyi hızla elinden kaptı. “Aa, o ne, kek mi?”

“Hey! O benimdi!” diye karşı çıktı Emre.

Gazel tatlı tatlı gülümseyerek browniden küçük ısırıklar aldı. “Artık benim oldu, imm, tadı da çok güzelmiş, aşırı lezzetli! Senin yiyememen ne yazık!”

Emre gözlerini kıstı. “Bana bir browni borçlusun kızıl cadı, onu gerçekten yemek istemiştin.”

Kardeşim yüzüsüzce omuz silkti. “Sana hiçbir borcum yok.”

“Ben senin eniştenim, biraz saygı göster.” Emre usanmış bir halde başını iki yana salladı. “Saygıyı hak etmiyor muyum?” diye sordu bana hitaben.

Gazel hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. “Enişte mi, ıyy...” O da gözlerini bana çevirdi. “Gerçekten ona enişte demem gerekiyor mu?”

Yine ikisinin arasında kalınca gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sadece birbirinizle iyi geçinin, tamam mı, şu an için sizden istediğim tek şey bu. Lakapları sonra tartışırız.”

Gazel dramatik bir tavırla elini kalbinin üzerine yerleştirdi. “Ah, bu zor olacak ama senin için onun varlığına alışmaya çalışacağım kardeşim.” Dudakları usulca kıvrılırken yandan Emre’ye doğru haylaz bir bakış fırlattı. “Bakalım, babam Emre ile tanışınca neler olacak. O günü sabırsızlıkla bekliyorum sevgili enişteciğim.”

Emre, “Endişelenmeli miyim?” dedi kaşlarını yukarı kaldırıp bana bakarak.

Şirince tebessüm ettim, omuz silkerek, “Hiçbir fikrim yok,” diye yanıt verdim.

Doğrusu babamla karşılaştığında neler olacağını ben de çok merak ediyordum.

Hayatımdaki en güzel iyi ki'sin!

Uzun süren bir yolculuğun sonunda gece yarısı varış noktasına ulaşmıştık nihayet. Arkadaşlarımla birlikte birkaç gün sürecek olan tatilimizi geçireceğimiz dağ evinin önündeydik. Hava kararmış olsa da önümüzde dikilen bu şahane dağ evi güzel görüntüsüyle gözlerimizi kamaştırmayı başarmıştı. Tamamıyla ahşaptan yapılan ev iki katlıydı, birinci katında iki balkon, çatı katında ise genişçe bir teras bulunuyordu. Her katın penceresi yerden tavana kadardı, yalnızca çatı katının penceresi duvar boyunca uzanıyordu. Dışarının enfes manzarasını içeriye taşıdığına dair hiç şüphem yoktu.

Ev doğayla iç içeydi, etrafında tek tük uzun çam ağaçları vardı. Önümüzde çeşit çeşit ağacın oluşturduğu yoğun orman karanlıkta tam seçilmese de evin arkasına dek uzanıyordu.

Kağan'ın beline kolumu sarıp başımı omzuna yasladım. "Küçük bir dağ evi kiraladığını söylemiştin aşkım ama burası şahane bir villa resmen!" Hayranlıkla etrafı taş duvarla

çevrilmiş, insanın içini ısıtan ahşap eve bakıyordum. “İtiraf etmeliyim ki çok zevklisin.”

“Beğenmene sevindim bebeğim,” diyen Kağan şakağını öptü. “Gülümsediğini görmeyi seviyorum ve bunu daha sık görmek için elimden geleni yaparım.”

“Bu konuda gayet iyisin, biliyor muydun?” Başımı kaldırıp çenesinden öptüm.

Başını yüzüme eğdi, dudaklarıma küçük bir öpücük bırakmadan önce, “Evet, farkındayım,” dedi ukala bir sesle.

Gazel neşeyle ellerini çırttı. “Hadi, hemen içeriyi gezelim!”

Evin içi de dışı kadar mükemmeldi. Yorgun olduğumdan dolayı çok fazla inceleme fırsatı bulamasam da gerçekten çok güzel ve şık mobilyalarla döşenmiş, hiçbir eksiği olmayan dört dörtlük bir ev bizi karşılamıştı. Sabah evi daha detaylı gezebilirim, diye düşünerek kendime oda aramaya koyuldum, zira hemen bir duşa ihtiyacım vardı, sonra da kendimi uzun bir uykuya teslim etmeyi düşünüyordum. Diğerlerinin de benden bir farkı yoktu doğrusu, herkes yorgundu ve kendine kalacak oda bakıyordu.

Kağan ile çatı katındaki en büyük yatak odasını biz aldık, bu kattaki ikinci odaya da Cansu ve Gazel yerleşti. Emre ile Mert alt kattaki geniş odayı kaptı, Hakan da aynı kattaki tek kişilik odalardan birini aldı.

Odamız insanın içini rahatlatan bir ambiyansa sahipti. Duvarlar beyaz renkti, tavan ahşaptı. Beyaz çarşaflarla örtülü olan ahşap başlıklı çift kişilik yatak çok rahat görünüyordu. Yatağın her iki yanında üstünde beyaz gece lambası olan ufak komidinler duruyordu, karşısında ise dört kapaklı

ahşap işlemeli bir gardırop vardı. Sağ tarafta iki kişilik büyükçe bir koltuk ve hemen karşısında duvara monte edilmiş televizyon duruyordu. Camın olduğu tarafta da üzerinde rengârenk minderlerin olduğu iki tane sallanan sandalye ve ortalarında da minik, hasırdan yapılmış, sepeti andıran bir sehpa vardı. Yerde de ahşap parkelerin üzerini örten beyaz tüylü bir halı vardı.

“O kadar bitik haldeyim ki!” diye sızlandım valizimi açıp içini karıştırırken. “Hemen duşa girmek istiyorum, acilen sıcak su dokunuşuna ihtiyacım var.” Gerekli eşyalarımı bulup banyoya yöneldim. “Sonra da yatarız, olur mu? Uykum var, gözkapaklarımı açık tutmakta zorlanıyorum.”

“Olur bebeğim.”

Banyoda fazla oylanmadan duşumu alıp çıktığımda omuzlarımda biriken yorgunluğu atmış, kendimi ferahlatmış hissediyordum. Sıcak su beni kendime getirmişti. Daha dinç, daha enerji dolu hissediyordum, oysa banyoya girerken neredeyse ayakta uyumak üzereydim.

Kağan yatağımızın yanındaki çift kişilik koltuğa rahat bir şekilde yayılmış, ciddi bir suratla telefonuyla uğraşıyordu. Üzerindeki kıyafetlerden çoktan kurtulmuş, yerine siyah renk eşofman altı ve gözleriyle uyumlu koyu mavi bir tişört giymişti.

Onu öyle görünce ben de cep telefonumu kontrol etme gereği hissettim, günlerdir kapalı tuttuğum için ara sıra açıp sonra yine kapatıyordum. Annemden gelen birkaç sesli mesaj görünce kalbim sızladı ancak söylediklerini dinlemeyi hiç istemiyordum, ona halen öfkeliydim, bana attığı tokadın anısı çok canlıydı. Hızlıca mesajlarına bakarken görmekten kork-

tuğum isimle karşılaşmadığım için rahatladım; Bahadır'dan tek bir arama ya da mesaj yoktu. Belki de artık bu saçma düşmanlığı bitirmiştir, diye umarak telefonumu yine kapatıp kenara bıraktım.

“Daha iyi hissediyor musun?” Kağan yüzünü bana çevirdiğinde bir kaşını yavaşça kaldırdı, bakışları siyah renk dantel detayları olan şortlu gecelik takımımnda gezindi. “Yeni mi bu?”

“Çok yeni,” dedim kışkırtıcı bir tavırla göz kırparak. “Beğendin mi?”

Derince iç geçirip elini yüzünde gezdirdi. “Benimle oyun mu oynamak istiyorsun bebeğim?”

Kahkaha attım, onu kışkırtmak feci eğleneliydi. “Belki,” dedim kelimeyi uzatarak.

Aksice cevap verdi. “Yaptığın acımasızlık değilse nedir, hiç bilmiyorum.”

“Aramızdaki tutkuyu artırıyorum işte, fena mı aşkım?” Şuh bir tavırla omuz silktilim. “Hem evleneceğimiz güne çok ama çok az kaldı, biliyorsun.”

“Tek temennim o,” derken dudağının bir kenarı küstahça kıvrıldı. “O gün geldiğinde seni böyle küçük seksi kıyafetler içinde gördüğümde sadece izlemekle kalmayacağım için mutluyum.”

Bir kahkaha daha attım. Kağan'la birlikte olmak için evlenmeyi bekliyorduk. İlk birlikteliğimizin çok özel olmasını istiyordum, bu durumda Kağan'ın biraz daha sabretmesi gerekiyordu ve belli etmemeye çabalasa da bu bekleyiş onu deli ediyordu.

Saçlarıma sardığım havluyu açarak nemli saçlarımı salık

bıaktım, başımı yana eğip havluyla saçlarımı iyice kuruldım ve işte o anda yatağın üstünde duran kırmızı kadife mücevher kutusunu fark ettim.

“Kağan,” dedim soru soran bir tonla. “Bu ne?” Havluyu yavaşça bir kenara bırakarak küçük kutuyu elime alıp inceledim.

Yanıma gelip arkamda durdu, bedeni bedenimi saracak şekilde kollarını belime sardı. “Açsana,” derken enseme öptü.

Dediğini yaptım ve parıldayan muhteşem bir tek taş yüzükle karşılaştım. “Aman Tanrım, bu çok güzel,” derken nefesim kesildi.

“Yüzük istiyordun, değil mi?” Burnunu kulağımın altına sürüp boynumu öptü. “Artık senin.”

Hızla ona doğru döndüm. “Seni çok seviyorum!” Kollarımı boynuna dolayıp çenesinin altına öpücükler bıraktım. “Şu an dünyanın en mutlu insanı ben olabilirim!”

“Çok kolay mutlu oluyorsun, seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri de bu.”

“Acayip düşünceli bir erkek arkadaşım var da ondan!” Derin derin gözlerinin içine baktım. “Bir kadın daha ne ister ki?”

“Biliyorum,” dedi ukala bir sırıtışla.

“Ve biraz da kendini beğenmiş.” Burnumu burnuna sürdüm. “Ama yine de ona körkütük âşığım.”

Sırıtışı genişledi, keyifli bir hali vardı. “İzin ver, parmağına takayım.” Yüzüğü kutusundan çıkardı, elimi nazik bir dokunuşla tutup o muhteşem tek taşı parmağıma geçirdi.

“Çok güzel!” Hayranlıkla iç geçirdim. “Hiçbir zaman çıkarmayacağım! Hep parmağımda kalacak.” Bakışlarını yü-

züne çevirdim ve gözlerinin ta en içine baktım. “Tıpkı seni asla kalbimden çıkarmayacağım gibi.”

Mavi gözleri arzuyla koyulaştı. “Hayatımda olduğun için ne kadar şanslı hissediyorum bilemezsin. Şöyle bir geçmişe bakıyorum da sensiz hiçbir şeyin anlamı yokmuş benim için.” dedi alçak sesle.

Sonra elini saçlarımın arasından geçirip enseme yerleştirdi, beni kendine çekip dudaklarımı öpmeye başladı. Sarsıcı bir heyecan dalgası tüm bedenimi hızla sardı. Öpüşmemiz anında derinleşti, her saniye daha da yoğunlaşıp şehvetli bir hal aldı. Birbirimize doyamıyorduk, öyle ki nerede başlıyorduk, nerede bitiyorduk, önemi yoktu bizim için. İkimizin dışındaki dünya önemsizleşip anlamını yitirmişti. O an yalnızca bize aitti, tamamıyla anın büyüüne kapılıp nefes nefese kalana kadar öpüşmeye devam ettik.

Geri çekildiğimizde Kağan hafifçe gülümsedi, alnını alnıma yasladı. “Hayatımdaki en güzel ‘iyi ki’sin,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Senin yanımdayken kendimi tamamlanmış hissediyorum.”

Ben de gülümsedim. “Çünkü biz birbirimize aidiz ve bu asla değişmeyecek.”

Sabah uyandığımda kendimi fazlasıyla hoşnut hissediyordum, hem dün geceki yaşadıklarımız -ki artık kocaman taşlı bir yüzük parmağımdan bana göz kırpıyordu- hem de uzun bir süreden sonra ilk defa kâbus görmeyişim güne huzurla başlamamı sağlamıştı. İçimden “Nice Bahadır’sız güzel rüyalar görme dileğiyle” diye geçirip dirseklerimin

üzerinde doğruldum. Kağan henüz uyuyordu, onu uyandırmak istemedim. Yavaşça yataktan kalkıp banyoya gittim, rutin işlerimi yapıp bir an önce yüzüğümü kızlara göstermek amacıyla odadan çıktım.

Arkadaşlığın birinci kuralı: Neler oldu, hemen anlat ve hiçbir detayı atlama!

Kızların kapısını tıklatıp uyandıklarını anlayınca yavaşça içeriye girdim. Emre benden çok önce davranarak sabahın erken saatinde soluğu Cansu'nun yanında almış gibi görünüyordu. Birlikte yatakta oturuyorlardı ve çarşaflara dolanmış Cansu'nun önünde çeşit çeşit yiyeceklerin olduğu bir kahvaltı tepsisi duruyordu.

“Vay canına, senin için güzel bir sabah olmalı,” dedim takılarak.

Cansu'nun yanakları kızarıırken gülüyordu. “En güzelinden hem de.” Eğilip Emre'nin yanağından öptü. “Emre beni ilgiye boğuyor.”

“Hak ettiğin için.”

Gazel o anda banyodan çıktı. “Emre bu sabah yatak kahvaltısıyla bizi şımartmaya karar vermiş.” Cansu'nun yanına kıvrılıp tepsiye uzandı, ağzına bir peynir attı, sonra da portakal suyundan içmeye başladı.

Emre memnuniyetsizce onu izlerken, “Aslında bu tepsi sevgilimle benim içindi,” dedi surat asarak. “Tabii sen üstüne çökmeden önce.”

Gazel iğneleyici bir tavırla, “Ya öyle mi, bunu kaçırmış olmalıyım,” derken elini Cansu'nun henüz daha büyümemiş ama dikkatli bakınca hafif şişliği belli olan karnına koydu. “Duyuyor musun minik yeğenim, baban beni dışlıyor.” Abartılı bir tavırla hüsrana uğradığını göstererek iç geçirdi.

“Sadece şaka yapıyor,” diyen Cansu dirseğini Emre’nin böğrüne geçirdiğinde acıyla yüzünü buruşturdu.

“Öyle mi?” Gazel, Emre’ye bakıp onay bekledi.

“Evet, sen de bize eşlik edebilirsin, sorun değil Gazelciğim.” dedi Emre zoraki bir kibarlıkla. Sonra Cansu’nun karnına doğru eğilip ekledi. “Bak bebeğim, baban teyzene karşı çok yüce gönüllü.”

“Ah, çok cömertsin Emreciğim. Benim için planında değişiklik mi yapıyorsun, çok teşekkürler, aşırı minnettarım,” derken Gazel de aynı zoraki kibarlığı taklit etti. “Ama kahve göremedim tepside, bu beni bir miktar üzdü.”

Kıkırdadım. “Aynen, kahvesiz kahvaltı mı olur, insanı güne dinç başlatan şey bir fincan kafeindir.”

Emre gülümserken bize üstten bir bakış attı. “Sağlık konusunda sınıfta kaldınız kızlar. Cansu kahve içemez. Kafein bebek için iyi bir seçim değil.”

Kahve bağımlısı olduğunu bildiğim arkadaşım, “Tamen kesmek zorunda değilim...” diye açıklamaya giriştiğinde Emre onun sözünü bölerek, “Ama azaltmak zorundasın güzelim çünkü bebek için zararlı,” dedi

“Hımm, birileri derinlemesine araştırma yapmış, oldukça sıra dışı,” dedi Gazel, Emre’ye sataşarak.

“Hey, dalga geçme, içine düştüğümüz durumla başa çıkmaya çalışıyorum.” Emre mahcup bir edayla elini ensesinde gezdirdi. “Hamilelikle ilgili her şeyi bilmem gerektiğini düşündüm.”

Cansu gülümsedi. “Çok başarılısın.”

“Vay canına, gözlerim yaşardı şu an, sen bayağı iyi bir baba olacaksın,” diyen Gazel’in sesinde takdir vardı. Ar-

dından tabaklardan birinin yanına iliştirilmiş gülü kaldırıp bana gösterdi. “Bakar mısın Buket, tepsiye gül bile koymuş minnoş kalpli baba adayımız.” Bakışlarını Emre’ye çevirdi. “Seni romantik adam, bir sonraki sefere iki tane gül koyarsın değil mi, ben de kendime çiçek istiyorum.”

Emre, “Bir dahaki sefer kesinlikle olmayacak,” diye kendi kendine homurdanırken, Cansu ise dudaklarını birbirine bastırmış, gülmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Ben de gülüşümü etrafa bakınarak gizleme çalıştım ve Gazel’in getirdiği sayısız bavulu boşalttığını gördüm. Elbise dolabını muntazam bir şekilde düzenlemiş, tüm kıyafetlerini renklerine göre ayırarak askıya asmıştı. Kendi tarafındaki masanın üstüne makyaj malzemelerini dizmiş; kremlerini, parfümlerini ve benzeri kozmetik ürünlerini sıra sıra yerleştirmişti. Sonra bakışlarım Cansu’nun tarafına kaydı. Köşedeki tek kişilik koltukta dün giydiği tayt ve tişört duruyordu, hemen önünde duran ağız açık ve içinden kıyafetler çıkmış bir seyahat çantası vardı.

“Sanırım siz iki kardeşin tek farklı noktası bu, biriniz düzenli olmayı seviyor, diğersiniz ise gamsız ve rahatlığı tercih ediyor.”

Gazel kıs kıs güldü. “Ben Cansu için daha çok dağınık derdim.”

Cansu kardeşine yalandan kızgın bir bakış fırlattı. “Ben dağınık değilim, Buket’in de dediği gibi rahat olmayı seviyorum, kasmıyorum yani. Hem aradığımı her zaman buluyorum, o yüzden benim açımdan sıkıntı yok.”

“Görüntü kirliliği oluyor.” Gazel elindeki bir dilim ekmeğe reçel sürüp ısırıldı. “Hem büyükannem bu söylediklerini

sakın duymasın, kendisi acayip titizdir. Ayrıca fazlasıyla dominant ve gelenekçidir. Her şeyi kontrol etmek ister.”

Cansu afalladı. “Büyükanne mi?”

“Evet, büyükannemiz.”

Cansu, “Demek bir büyükannemiz var,” dedi dalgın dalgın.

Gazel neşeyle gülümsedi. “Büyükanne e ssiz bir kadındır. onu çok seviyorum. Eminim sen de seveceksin. Her yıl moda haftasında beni Paris’e götürür ve birlikte sınırsızca alışveriş yaparız! Moda aşkımı büyükanne bor cluyum, o her zaman şık giyinmeyi kendine kural edinmiştir, çok zevkli ve zarif biridir. Yakında sen de onunla tanışacaksın.”

“Yakında mı, ne zaman?” diye soran Cansu’nun yüzü bembeyaz olmuşt .

“Babam geçen hafta ona senden bahsetti. Duyar duymaz hemen Ankara’ya geleceğini söyledi.” Gazel re elli ekmeğinden bir ısırık daha alıp ağır ağır çiğnedi. “Sanırım çoktan gelmiştir, biz tatilden dönünce evde bizi bekliyor olur.”

Cansu’nun eli karnına gitti, dudaklarını ısırırken Emre ile göz göze geldiler.

Gazel ekmeğın kalan kısmını da ağızına atıp yataktan kalktı. “Ben yemeyi bitirdim! Günlük kara kedi dozumu aldığ ma göre artık ba  ba a kahvaltınızı yapabilirsiniz. Sizi yalnız bırakıyorum romantik âşıklar,” deyip hoplaya zıplaya dolabına gitti. “Buket, sence bugün ne giysem? Gel de bana fikir ver.”

“Tamam, olur,” dedim dalgınca ancak bakışlarımı Cansu ve Emre’den alamadın, neden bilmiyorum ama ikisi de tedirgin görünüyordu, özellikle de Cansu oldukça gergindi.

Emre de bunu hissetmiş olacak ki onun elini tutup usulca konuştu. “Sakin ol güzelim, sana bir söz verdim ve yerine getireceğim.” Yanağını şefkatle okşayıp ekledi. “Her şey yoluna girecek, güven bana.”

Kayak tatili!

Ev halkı uyanınca hep beraber günü planladık, her kafa-
dan farklı fikirler çıksa da ortak noktada buluşmayı başardık
ve öncelikle kayak merkezine gitmeye karar verdik. Alana
vardığımızda hemen pistlere geçmeden merkezdeki kafe-
lerden birinde kahvaltımızı yaptık, her şey çok güzeldi ve
herkesin keyfi yerindeydi. Onların halinden memnun olması
beni daha da mutlu ediyordu, arkadaşlarımla birlikte vakit
geçirmek ve masamızda yükselen kahkahalar eşliğinde soh-
bet etmek çok iyi hissettiriyordu.

Elimde olmadan geçen hafta yaşadıklarımı düşündüm,
kalbime baskı yapan yıkıcı stresin beni nasıl da günlerce bu-
nalttığını, içimi derin bir tasayla doldurduğunu hatırladım.
Şu an ise huzurlu ve sakinim, Kağan ve arkadaşlarımla
varlığıyla güvende hissediyordum.

Kahvaltımız bittikten sonra kaymak için malzemelerimi-
zi alıp pistlerin olduğu alana doğru yola koyulduk, zira gün
boyunca kaymayı planlıyorduk.

Emre dizlerinin üzerine çöküp Cansu'nun kar botlarını sıkı sıkı bağladıktan sonra doğruldu. "Biz alıştırma sahasına geçiyoruz, hafif bir başlangıç yapacağız. Cansu'ya kaymayı öğreteceğim, biraz ısındıktan sonra duruma göre belki size katılırız."

"Tamam, haberleşiriz."

Mert kayak takımını eline aldı. "Çok cazip, ben de sizinle alıştırma sahasına geliyorum, benim de ilk kayışım olacak." Yüzünde yavaşça yılışık bir sırıtış belirdi. "Belki orada kendime ateşli bir öğretmen bulurum."

Gazel güldü. "Amatörler sizi." Cansu'ya dönüp hafif bir endişeyle ekledi. "Sizinle gelmemi ister misin, ilk kayak deneyimi zordur, çok fazla düşme tehlikesi var." Belli etmese de bebek için kaygılanıyordu.

Cansu minnettar olarak tebessüm etti. "Hayır, benimle sıkıcı temel hareketleri çalışmak yerine git kay, eğlenmene bak. Emre yanımda zaten, aklın bende kalmasın, kendimi fazla yormayacağım. Söz veriyorum."

Emre gülerek kolunu sevgilisinin omzuna attı. "Ben ona göz kulak olurum, merak etme sen küçük kardeş."

Gazel başını salladı. "Peki, madem siz öyle diyorsunuz... Ama çok dikkat edin, ağırdan alın; kazalar, yaralanmalar olmasın, çok yavaş kayın." Mert'e dönüp konuşmasını sürdürdü. "Sen de kendine dikkat et kanka, düşüp de bir taraflarını kırma sakın. Kırık kemiklerle dönmeyi yasaklıyorum sana."

"Bana bir şey olmaz, bir iki saate çözerim işi. Bana hiç mi güvenmiyorsun kızıl kraliçem?" Ona sahte bir incinmişlikle baktı. "Bu üzücü gerçekten."

Gazel işaret parmağıyla Mert'in göğsünü dürttü. "Sadece ağırdan al."

Mert kahkaha attı. “Tamam patron.”

Üçü gittikten sonra Kağan, ben, Gazel ve Hakan baş başa kaldık. Biz diğerlerinden farklı olarak snowboard yapmaya karar vermiştik.

Elindeki board’un rengiyle uyumlu şeker pembesi kar kıyafeti giyen Gazel, “Ben en zor piste gidelim diyorum, ne dersiniz?” diye sordu.

Hakan kaşlarını yukarı kaldırdı. “En zor pist mi dedin?” Ses tonunda hafif bir şaşkınlık vardı, Gazel’den böyle cesur bir davranış beklemiyordu sanırım.

Gazel gülümseyerek omuz silkti. “Evet, ben çocukluğumdan beri kayıyorum. Kayak hocam doğal bir yeteneğim olduğunu düşünüyor,” diye açıklarken ukala ukala güldü. “Ne zaman kayağa gitsek kendimi zorlayıcı pistlere atarım ve dünya benim için birkaç saatliğine güzelleşir.”

Hakan gözlerini kıstı. “Ve bunu hiç tehlikeli bulmuyorsun, hem de senin gibi pembeler içinde yaşayan bir kız.” Yüz hatlarında gizemli bir ifade belirdi. “Gerçekten tahmin edilemeyen birisin kızıl.”

Gazel neşeyle sırıttı. “Neden tehlikeli bulacakmışım ki? Sana önceden de söylemiştim, ben tam bir adrenalin bağımlısıyım! Kimseye benzemem.”

Hakan karanlık bakışlarıyla birkaç saniye boyunca dikkatle Gazel’in yüzüne baktı. “Evet, çok farklı bir şeysin sen.”

Gazel’in yanaklarının kızardığını fark ettim ve bunun kesinlikle soğuktan olmadığı belliydi. “Ee... Şey... Yarış yapmak ister misin?” diye sordu Hakan’a hitaben, mutlu bir halde.

Siyahlar içindeki Hakan kar gözlüklerini gözüne indirdi, elini kaldırıp tembelce yolu işaret etti. “Önden başla kızıl.”

İkisi uzaklaştıktan sonra Kağan yüz ifadesine yansıyan hayretle karışık karamsarlıkla bana döndü. “Bu neydi şimdi?” diye sordu alçak sesle.

Hakan ve Gazel ile ilgili daha önceki uyarılarını hatırladım ve yorum yapmamaya karar verdim. “Hiçbir fikrim yok.” Sakince omuz silktim ve bana inanmasını umdum.

Feci şekilde yanılmış olacağım ki bana doğru “Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun” dercesine kötü bir bakış attı. “Gazel ile Hakan’ın flört ettiğini fark etmedin yani, hem de onu uyarmanı önerdiğim sohbetimizden sonra?”

“Her zamanki sıcak kanlı Gazel işte, büyütülecek bir durum yok. Ortak bir nokta buldular ve sadece küçük bir yarış etkinliği yapmaya karar verdiler,” diyerek geçiştirdim.

Memnuniyetsizce kaşlarını çatı. “Arkadaşın sonu hiç hoş olmayacak bir oyuna giriyor.”

Kağan’ın ciddi ses tonu karşısında istemsizce ürperdim. “Hakan kötü biri mi yani?” diye sordum ağır ağır. “Eğer öyleyse neden onunla birlikte takılıyoruz?”

Kağan’ın bakışları soğudu. “Hakan kötü biri değil... Ama içinde yaşadığı hayat için kötü kelimesi bile yetersiz kalır çünkü onun hayatı çok daha fazlasını içeriyor. Saf tehlike, bela ve kaos.”

Usulca yutkundum. “Peki, neden kendine başka bir hayat seçmiyor?”

Mavi gözlerinden esrarlı bir parıltı geçti. “Çünkü o hayattan çıkmanın tek yolu ölüm.”

Korkudan gözlerim büyüdü. “Nasıl böyle bir şey olabilir?” dedim şaşkın şaşkın. “Hakan nasıl bir hayatın içinde ki?”

“Güven bana, bilmek istemezsin.”

“Bana anlatmak zorundasın,” dedim yalvaran bir ses tonuyla. “Bilmediğim şeyden Gazel’i nasıl koruyabilirim?”

Yalvarışıma aldırış etmedi. “Sana arkadaşını Hakan’dan uzak tutmanı söylemiştim.” Sert sesi ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. “Ama görüyorum ki Gazel’in uzak durmaya niyeti yok.”

“Tutacağım... Ama ona ne dememi bekliyorsun?” Endişeyle dudaklarımı dişledim. “Gazel kafasına bir şey koyarsa onu kimse yolundan döndüremez.”

“Benden bu kadar, daha fazla konuşmayacağız.” Kağan sıkıntıyla solurken gözlerini benden ayırdı, board’uyla ilgilenmeye başladı. Konuyu kapatmak istediği çok barizdi. “Kaymaya hazır mısın?”

Huysuzca yüzümü astım. Hazır değildim ancak Kağan’ın üstüne gitmek de istemiyordum, zira fazla sinirlenmişti. Ben de konuyu kurcalamamaya karar verdim, nihayetinde Kağan uyarısını yapmıştı, hatta bugünle birlikte iki kez uyarılmış oluyordu. Sanırım artık ciddiye almam şarttı.

Henüz Gazel’le konuşma fırsatı yakalayamadığım için ona konuyu açamamıştım fakat bu defa edindiğim bilgilerden dolayı korktuğumu itiraf edebilirdim ve en kısa zamanda onunla konuşmam gerektiğinin farkına vardım. Nitekim bundan sonrası bana ve Gazel’e kalıyordu. Arkadaşlık görevimi yapıp Gazel’e endişelerimden bahsedecektim. Ona dikkat etmesi gerektiğini söyleyecektim, Hakan’ı unutmasını, belki de bu ismi sonsuza dek hayatından silip atmasını nasihat edecektim. Evet, bunu hemen yapacaktım!

“Bebeğim, hazır mısın?” Kağan bir kaşını kaldırmış, beni izliyordu. “Dalgınlaştın.”

Gözlerimi kırpıştırarak daldığım düşüncelerden sıyrıldım. “Hazırım,” dedim ama aklım hâlâ Hakan’daydı ve bir de ona çoktan âşık olan Gazel’de.

Kağan’la önce orta seviyedeki pistte iki tur kaydıldıktan sonra zor piste geçtik, orada Gazel ve Hakan’a katılmayı planlamıştık ancak onları orada göremeyince bir tur da orada kayıp aşağıya indik. Aslında Kağan çok iyi kayıyordu ama zor pist bana biraz ağır gelmişti, Kağan da bana ayak uydurmak için yavaşlamıştı. Yoksa benden çok daha önce aşağıya inmiş olurdu kesin! Ama çift olmak böyle bir şeydi sanırım, biri diğerini asla geride bırakmazdı, değil mi?

Aşağıya inince Gazel’in şeker pembesi kar kıyafetini fark ettim, ona doğru kayıp ardından seslendim.

Bizi görünce gülümsedi. “Selam.”

“Ne yapıyorsun burada tek başına?” Kağan’a yandan kaçamak bir bakış attım. “Hakan nerede, birlikte değil miydiniz?”

Gazel’in gülümsemesi biraz bozulur gibi oldu ancak hemen toparlandı. “Gitti,” dedi kısaca.

Kağan araya girdi. “Nereye?” diye sordu sakince.

Gazel omuz silkti. “Söylemedi. Beraber kayıyorduk ama ikinci turdan sonra hiçbir şey demeden benden ayrıldı, onu aradım ancak bulamadım. Belki tekrar zirveye çıkmıştır.”

Kağan kaşlarını çattı, Hakan’ın kaybolması onu rahatsız etmişti. “Ben ona bakarım, siz burada kalın.”

Gazel’le birlikte yakındaki kafeye gidip kendimize sıcak çikolata aldık. “Neler oldu?”

Hüsrarla ofladı. “Gerçekten bilmiyorum, yani her şey çok güzeldi. Hakan ile beraber kayıyorduk, çok da uyum-

luyduk ama... Sonra ne oldu bilmiyorum... Bana tek bir kelime dahi etmeden gitti.”

Sessiz kaldım, yorum yapmamaya karar verdim.

“Onu cidden anlamıyorum Buket, öyle karmakarışık ve gizemli biri ki... Tam ona ulaştığımı düşünüyorum ve bom! O anda anlamadığım bir şeyler oluyor, sonra da aksileşip benden uzaklaşıyor!”

“Bir anda değişmesi çok anlamsız, acaba ne düşünüyordu?” diye sorarken Hakan’ın kafasından neler geçebileceğine dair cevaplar aradım. Belki o da Gazel’i karanlık hayatına bulaştırmak istemiyordu, kim bilir?

“Ah, bilsem! Bilsem de ona göre davransam.”

Gözlerimi kısıtım, Kağan’ın uyarılarından bahsetmenin zamanıydı. “Gazel, seninle bu konu hakkında konuşmamız lazım...” Telefonum çalınca cümlem yarıda kaldı, arayan Emre’ydi.

“Efendim?”

“Buket, biz Cansu ile eve döndük. Cansu ufak bir kaza geçirdi, bilmeniz gerektiğini düşündüm, gelmek istersiniz belki.”

“Ne, kaza mı!” dediğimde Gazel yanımda korkuyla, “Kim kaza geçirmiş?” diye sordu.

Emre sakinleştirici bir ses tonuyla, “Telaşlanma, büyük bir şey değil, ayak bileğini burktu,” dedi.

Rahatladım. “Tamam, haber verdiğin için sağ ol. Birazdan evde oluruz.” Telefonu kapatıp Gazel’e kısaca durumu anlattım, Kağan’a da haber veren bir mesaj yollayıp dağ evine geri döndük.

Gazel önden, ben de arkasından hızla büyük salona daldık.

Cansu üçlü koltukta yarı oturur vaziyette uzanıyordu, Emre de birkaç metre ötede camdan dışarıya bakarken harıl harıl telefonla konuşuyordu.

Gazel kaygıyla Cansu'nun yanına geçip oturdu. "İyi misin, haberi alır almaz geldik."

Ben de karşısındaki tekli koltuğa oturdum. "Kötü bir şey olmadı umarım."

Cansu geçiştirmek istercesine elini salladı. "Sadece alıştırtma yaparken popomun üstüne düştüm kızlar, endişelenecek bir şey yok. Rahatlayın."

Emre, telefon hâlâ kulağında olmasına rağmen Cansu'ya karşı çıktı. "Poposunun üstüne sertçe düştü ve ayak bileğini burktu." diyerek üstüne basa basa cümleyi düzeltti, yeniden telefonla konuşmaya döndü.

Cansu gözlerini devirdi. "Gerçekten iyiyim ben, hiçbir şeyim yok. Emre abartıyor, siz ona aldırmayın."

Emre yine araya girdi. "Seni duyuyorum."

Gazel üzgün bir şekilde kardeşini süzdü. "Ufak tefek düşmelerin olacağını hesap etmiştim ama bu kadar kötüsünü beklemiyordum. Bileğini burkmuştun."

"Sadece küçük, basit bir burkulma. Önemsiz bir şey. Her zamanki halim işte, yere çakılmalara doyamayan sakar ben." Bir kez daha gözlerini devirerek kendine güldü.

Gazel gülmedi. "Babama haber vermemi ister misin?" derken kaygılı halini koruyordu.

"Hayır." Cansu onu teskin etmek istercesine kolunu okşadı. "Yemin ederim ki iyiyim, ufak bir düşmeyle yıkılacağımı mı sanıyorsunuz?" Bize baygın bir bakış fırlattı. "Lütfen, beni hiç mi tanımadınız! Küçük bir burkulma beni alt edemez, düşer-

sem kalkarım ve kaldığım yerden dik bir şekilde yürümeye devam ederim. Şimdi size iyiym dediğimde bana güvenin.”

Gazel’in gergin omuzları gevşedi. “Tamam, sana inanıyorum.” Gülümseyerek ayağa kalktı. “Üzerimi değiştirip rahat kıyafetler giyeceğim, sonra da mutfağa girip sana çorba yapacağım. Üşümüş olmalısın, için ısınır.”

“Hayır!” Cansu ile aynı anda itiraz ettik.

“Hiç zahmet etme, dışarıdan pizza sipariş ederiz,” dedim onu vazgeçirmek için. “Zaten çocuklar pizza yemek istiyordu.”

Cansu da bana katıldı. “Evet, gitme, yanımda kal neşe kaynağım, pozitif enerjim benim. Yalvarırım mutfağa gitme.” Onu kolundan tutup geri yanına oturttu. “Sana ihtiyacım var, görmüyor musun halimi?” Yalandan dudaklarını sarkıttı.

Gazel hemen eridi. “Ah, canımın içi... Demek burada kalmamı istiyorsun.” Bir kaşını kuşkuyla kaldırdı. “Yani yemeklerimin kötü olduğunu ima etmiyorsun, öyle mi?”

Cansu ezilip büzüldü. “Yalnızca midemi bozmak istemiyorum,” deyip tatlı tatlı gülümsedi. “Hak ver bu hamile anneye.”

Sesimi biraz alçaltarak ekledim. “Kurabiye faciasını unuttun herhalde, şimdi bizi suçlayabilir misin?”

Gazel kocaman sırttı. “Kesinlikle dışarıdan yiyelim.”

“Mert nerede?” diye sordum onu göremeyince. “Onu kayak merkezinde mi unuttunuz?”

Cansu kıkırdadı. “Mert bence şu an dünyanın en mutlu adamıdır çünkü istediğini aldı. Çok güzel bir öğretmenle tanıştı ve bizi satarak ortadan kayboldu.”

Gazel’in dudaklarından bir kahkaha koptu. “Pis çapkın

herif.” Telefonunu çıkardı, parmakları hızla ekranda dolanmaya başladı. “Kaçık bir arkadaş gibi onu rahatsız edip kızdırayım da görsün gününü.”

Emre sonunda telefonla konuşmayı bitirip aramıza katıldı. “Randevuyu aldım Cansu, doktor bir saat sonra bizi muayenesinde kabul edecek.”

Cansu yüzünü ekşitti. “Ben iyiyim diyorum sana. Birazcık dinleneyim, bak gör beni, yarına turp gibi olurum...”

Emre itiraz istemeyen bir sesle sözünü kesti. “Güzelim, zaten doktora gitmeyi düşünmüyor muyduk, tamam işte, ayarladım doktoru. Hem bileğini kontrol ederler hem de bebeğimizin durumunu öğrenmiş oluruz.”

Cansu yumuşadı, elini karnına götürüp şefkatle okşadı. “Haklısın, bebeğimiz için gidecektik zaten. Pekâlâ, yapalım şu işi.” Heyecanla uzandığı yerden yavaşça kalktı, sağ ayağının üzerinde dik durmakta zorlandığını fark ettim. “Belki cinsiyetini de söylerler.”

Gazel heyecanla nefesini tutarak başını telefonundan kaldırdı. “Aman Tanrım! Derhal gidin o halde! Madem cinsiyetini öğrenme şansınız var, daha ne bekliyorsunuz! Kapı dışarı edilmeyi mi?”

İçim sıcacık bir hisle doldu taşıtı. “Ben olsam bir dakika bile duramazdım, acilen öğrenmek isterdim. Hadi Cansu, çıkın hemen.”

Ben de bir an önce bebeğin kız mı, yoksa erkek mi olacağını bilmek istiyordum ve içten içe Gazel’in hayal ettiği gibi kız olmasını ümit ediyordum. Zira kız çocukları şeker gibiydi, aşırı tatlı ve aşırı sevilesi!

Cansu ellerini havaya kaldırdı. “Hey, sakın olun, temiz

hava çarptı galiba sizi.” Eğlenerek kahkaha attı. “Tamam, gidiyoruz. Biz dönene kadar sükûnetinizi korumaya çalışın.”

Keyifle gülen Gazel’le göz göze geldik. “Deneriz.” Sabırsızlıkla pencerenin önünde kamp kurup dönmelerini bekleyeceğimiz kesindi.

Emre de kahkaha atarak Cansu’nun yanına gelip kolunu beline sardı, yürüyebilmesi için ona destek oldu. “Heyecanlılar diye kızları suçlama küçük cadı, ben de çaktırmıyorum ama deli gibi merak ediyorum bebeğimizin cinsiyetini.”

Cansu yeniden gülmeye başladı. “Hadi, şu meraka son verelim.”

İki sevgili, birlikte mutlu mutlu gülüşerek evden çıktılar.

İlk hastane günlüğü!

CANSU'DAN...

Doktorun muayenesinden içeri girer girmez bizi çam gibi keskin, temiz kokusuyla beyazlar içinde bir bekleme salonu karşıladı. Salon çok genişti, duvarlar beyaz desenli kâğıtlarla kaplanmıştı, her köşede büyük beyaz vazolarda yeşil bitkiler duvar boyu uzanıyordu. Şık deri koltuklar ve onlarla uyumlu koyu renk ahşap mobilyalarla döşenen bekleme salonu oldukça ferah görünüyordu. Deri koltukların arasında üzerinde dergilerin bulunduğu cam bir sehpa duruyordu. İkili koltuğun yanında uzun beyaz bir rafta da broşürler vardı, hepsi de anne bebek resimleriyle doluydu.

Güler yüzlü sekreter bizi koltuklara doğru yönlendirdi. “Sizi böyle alayım lütfen, randevu saatiniz geldiğinde doktor hanım sizi kabul edecek.”

İçeride bizden başka birkaç kişi daha bulunuyordu. Karnı burnunda, neredeyse doğum yapacakmış gibi duran hamile bir kadının yanındaki üçlü koltuğa geçip oturduk. Beni ba-

şıyla selamlayıp tebessüm ettiğinde ben de karşılık vererek gülümsedim. İçimden “Yaşasın hamile kadınlar dayanışması” diye geçirip kendi kendime dalga geçmeden edemedim ama sanırım durum gerçekten de böyleydi, hamile bir kadının neler yaşadığını ancak hamile bir kadın anlardı. Karşımızdaki çift kişilik koltukta da bir kadınla eşi olduğunu tahmin ettiğim bir adam oturuyordu, kadın başını elindeki dergiye gömmüş, adam da telefonundan kısık sesle bir şeyler izliyordu.

Emre’nin elini tuttuğumda başını bana çevirdi. “Çok heyecanlıyım.” diye fısıldadım kulağına. “Acaba doktor neler diyecek, meraktan ölüyorum.” Gerginlikten dudaklarım kurumuştur, dilimin ucuyla ıslatıp bu nahoş durumdan kurtuldum.

Emre burnunu burnuma sürterken güldü. “Her şey yolunda diyecek tabii ki. Aksini düşünme.”

“Evdeyken endişelenen sen değildin sanki!” dedim ona takılarak.

“Sevdiğim kadın ve bebeğim söz konusuysa endişelenmek en doğal hakkım.” Bilmiş bilmiş bandajlı ayak bileği-me kısa bir bakış attı. “Neyse ki kırık ya da çıkık yokmuş.”

Buraya gelmeden önce uğradığımız bir başka doktor bileğime sıkı bir sargı yapmıştı. “Evet, şükürler olsun,” dedim alaycı bir sesle. “Yoksa bir süre her yere beni taşıyarak götürmek zorunda kalırdın. Senin için kâbus gibi olurdu herhalde.”

Alayına alayla cevap verdi. “Yakında yüz kiloya ulaşmak üzere olan hamile sevgilimi mi? Haklısın! Bu gerçekten kötü olurdu.”

“Hah!” Şakadan omzuna vurdum. “O kadar da değil, hamileliğim boyunca daha beş kilo aldım ve bu konuda kendi-

mi kontrol etmeyi planlıyorum.” Yani umarım iştahımı sıkı bir şekilde kontrol altına almanın bir yolunu bulabilirdim ya da hiç yoktan belki daha az yemeyi deneyebilirdim!

Keyifli bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Buna gerçekten inanıyor musun güzelim?” diye sordu.

Kıkırdayarak yüzümü buruşturdum. “Hayır, beş kilo henüz başlangıç, değil mi? Devamı mutlaka gelecek.”

Şakağıma şefkatli bir öpücük kondururken sırtıyordu. “Büyük ihtimalle öyle. Korkarım ki doğuma kadar kilolarınla barışık olman lazım.”

“Ah...” Mızızlık ederek başımı Emre’nin omzuna yasladım. “Siz erkekler acayip şanslısınız, hiç zorluk çekmeden hazır bir şekilde çocuk sahibi olabiliyorsunuz. Bütün zahmet ve güçlük biz kadınların omuzlarına yükleniyor. Bu haksızlık.”

“Bir nevi doğru söylüyorsun ama benim de hakkımı yeme şimdi,” dedi yalandan bir gücenmeyle. “Ne zaman ihtiyaç duysan sana yardımcı olmaya çalışmıyor muyum, seni vefasız kadın!”

İçtenlikle yüzüne bakarken avucumu yanağına koydum, baş parmağımla çenesinde yeni yeni çıkan kirli sakalları okşadım. “Gerçeği ister misin?”

“Hiç durma.” Söyleyeceklerimi merakla beklerken ciddi bir hale büründü.

“Bana kendinden daha fazla değer veren bir adama âşık olduğum için çok şanslı hissediyorum, sen olmasaydın bugünleri bu kadar rahat ve güvende atlatabilir miydim, bilmiyorum, benim için anlamı çok büyük. Bunu tüm içtenliğimle söylediğimi bil.”

“Güzelim benim...” Emre elini elimin üzerine koydu, altın renk gözleri uzun uzun yüzümde gezindi. “Bu hiç değişmeyecek, sen neredeyse ben hep orada olacağım. Dünyanın başka bir ucuna gitsen dahi arkandan gelirim, yürüdüğün her yolda yanında yürürüm.”

Güldüm. Ağzından çıkan her sözcükle kalbim sevgiyle sarıp sarmalanıyordu. “O yol yalnızca seninle anlamlı Emre, yolculuğum sadece seninle sona ulaşacak, bunu hiç unutma. Hep sen, sadece sen.”

“Vay, bu iddialı sözleri nasıl unutabilir ki...” derken çarpık bir sırtış ağır ağır dudaklarına yayıldı.

“Ne?” diye sordum. “Neden öyle gülüyorsun?” Ben de istemsizce onun gibi sırttım, neşesi bulaşıcıydı.

“Hadi durma, itiraf et, Emre sen evrendeki en mükemmel adamsın de. Sonra aralara doğaçlama övgüler ekle. Bir paragraf dolusu iltifat yağmurunu hak ediyorum bana sorarsan.”

Eğlenerek kıkırdadım. “Egon yine tam zamanlı iş başında. Kesinlikle başka iltifat yok. Bugünlük övgü seansımız bitti.”

“Hımm, yarın kaldığımız yerden devam edeceğiz yani, sözlerinden böyle bir anlam çıkarabilir miyim?” Muzipçe kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Ancak iyi bir adam olursan Emre Alp.”

Bakışları derinleşti, aşkla yanan gözleri beni kendine çekip hapsetti. “Olacağımı biliyorsun.”

“Artık biliyorum,” dedim emin bir sesle.

Sekreter masasının başından kalktı. “Cansu Karahan, Doktor Naz Hanım sizi bekliyor. Beni takip edin lütfen.” Bizi serin ve hafif karanlık olan bir odaya götürdü. Monitör

ve hemen yanında duran yatağı işaret ederek, “Uzanıp karnınızı açın. Naz Hanım şimdi gelecek,” deyip Emre ile beni odada yalnız bıraktı.

Emre’nin yardımıyla dediği hazırlığı yaptığım sırada doktor içeriye girdi. “Merhabalar, hoş geldiniz.” Hemen monitörün başına geçti.

Emre saygıyla selam verdi. “Hoş bulduk.”

“Merhaba,” dedim tebessüm ederek. Bir yandan da gerginliğimi dizginlemeye çalışıyordum ancak bu gerçekten feci zordu!

Karnıma soğuk bir jel sıktı. “Genç annemiz, bebeğini görmeye hazır mı bakalım?” diye sordu sevecen bir sesle ve ultrason işlemine başladı.

Yutkundum. “Hazırım.”

Birden odayı yüksek sesli ve hızlı hızlı gümbürdeyen kalp atışları doldurdu.

Nefesimi tuttum. “Emre, duyuyor musun?”

Gülerken altdudağımı ısırdım. İçimde büyüyen bebeğe dair ilk somut kanıtla karşılaşmanın verdiği gerçeklik hissi bedenime hücum edercesine beni kuvvetli bir heyecanla çarptı. Midemdeki kelebekler anında havalanarak sevinç çılgınlıklarıyla içimde adeta dans etmeye başladı. Bu öyle muazzam bir tanıklıktı ki duygu yoğunluğuyla sarmalandığımı hissettim.

Emre bir elimi ellerinin arasına alıp sıktı. “Duyuyorum güzelim, bebeğimizin kalp atışları.”

Gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doldu. “Hayatımda işittiğim en şahane ses bu olabilir.”

Naz Hanım anlayışlı bir tavırla tebessüm etti. “Şimdi

bebeğin sağlık durumuna bakalım.” Yüzüne yansıyan ciddiyetle ekrana odaklandı. “Evet, ölçümler normal... Kalp atışları da düzenli...”

İçim sıcaık tatlı hislerle titrerken ekrana gözlerimi diktim. Henüz tam çözemediğim şekiller görünüp kayboluyordu, anlayabilmek için dikkat kesildim. Bebeğime dair her bir detay benim için çok önemliydi.

“Her şey çok iyi görünüyor, bebek gayet sağlıklı,” diye açıklayan Naz Hanım ekranda bazı noktaları belirginleştirerek konuşmaya devam etti. “Bakın bu başı... Bu da kolları, elleri, bacakları, ayakları...”

Fark ettiğim her ayrıntıyla eridim. “Aman Tanrım!” dedim derince iç çekerek. “Çok sevimli görünüyor.” Bakışlarım Emre’ye döndü. “Emre, ne kadar da küçük değil mi?” diye inledim içimden taşan sevgiyle.

“Öyle güzelim, küçük mucizemiz o bizim.”

Naz Hanım güldü. “Şimdi cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?” diye sordu onayımızı beklerken.

Küçük bir sevinç çığlığı attım, işte beklediğim o muhteşem an gelip çatmıştı.

Emre ile mutlulukla göz göze geldik. “Evet,” dedik aynı anda. “İstiyoruz.”

“Tamam. Gördüğüm bir kız bebek,” diyen Naz Hanım anaç bir edayla gülümsedi. “Kızınız olacak. Tebrikler.”

Hoşnut bir kahkaha attım. “Bir kızım olacak... Benim bir kızım olacak!” derken artık gözyaşlarımı tutamıyordum. “Tanrım, bu his öyle harika ki... Çok mutluyum.” Kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar mutlulukla dolup taşmıştım ve hassas hormonların etkisine kapılarak gözyaşlarıma hâkim olamamıştım.

Emre elimi sıktığında bakışlarımı yüzüne çevirdim, o da mutlulukla kocaman gülümsüyordu. “Kız babası olacağım!” dedi heyecan içinde.

Kocaman gülümsedim. “Öyle,” dedim coşkuyla.

Emre içtenlikle yüzümü inceledi. “Seni uzun zamandır hiç bu kadar mutlu görmemiştim, yeniden böyle birlikte mutlu olmamız benim için paha biçilemez.”

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. “Şu an hayatımın en mutlu gününü yaşıyorum ama inan bana bu an gibi hissettiğim birkaç anım daha olmuştu.”

“Hımm, paylaşmak ister misin?” diye sordu muzip bir sevinçle.

“Biliyorsun zaten, çünkü hepsinde sen varsın,” dedim büyük bir samimiyetle. “Şu an yaşadıklarımız ise inanılmaz, iyi ki benimlesin Emre. Sen olmasaydın yapamazdım, sen olmasaydın...”

“Güzelim,” diyen Emre nazikçe sözümü böldü. “Böyle bir şey asla olmayacak, söz veriyorum, hiçbir zaman bensezliği düşünmek zorunda kalmayacaksın. Hep birlikte olacağız. Sen, ben ve kızımız.”

İçim içime sığmayarak neşeyle güldüm. “Kızımız,” dedim tekrarlayarak.

Güldü. “Evet, kızımız.”

Onun keyifli bakışlarına aynı heyecanla karşılık verirken, “Ah, öyle güzel bir kelime ki tıpkı ‘Biz’ gibi!”

Emre gülümseyişinin arasından saf bir duygusallıkla gözlerimin içine bakıp usulca fısıldadı. “Bana bu kusursuz anı yaşattığın için... Hayatımda olduğun için teşekkürler. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Sevdiğim adamla birlikte dünyanın en mutlu iki insanı olarak eve geri döndük. Arkadaşlarımız bizi, onları bıraktığımız şekilde, yani aşırı meraklı bir halde salonda bekliyordu. Gazel ve Buket el ele tutuşmuş, heyecanlı bir merakla gözlerini üzerime diktiklerinde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum, fazla komik görünüyorlardı. Kağan da gelmiş, koltuklardan birinde oturuyor, tembelce telefonu ile ilgileniyordu.

“Anlat hadi!” Gazel ısrarla beni konuşmaya teşvik etti. “Meraktan ölüyoruz burada.”

Emre, “Önce dinlenseydik,” diye homurdanıp araya girmeye çalışsa da Buket ona kötü bir bakış atıp susturdu. “Doktor ne dedi, tüm ayrıntıları hemen bilmek istiyoruz.”

Emre teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. “Anladım peki, Cansu sizindir. Sorgulamanızı yapabilirsiniz, ben çekiliyorum aradan.” Gülerek Kağan’ın yanına doğru yürüdü.

Kısa bir kahkaha attım. “Her şey yolundaymış kızlar, bebek gayet sağlıklı.” O tatlı kalp atışları yine kulağımda çınladığında huzurla iç çektim. “Kalbinin atışını dinledik, onu ekranda gördük... Öyle küçük, öyle sevimliydi ki... Elleri ve ayakları minicikti.”

Kızların ikisi de yanıma gelip sırayla sarıldılar. Benim hissettiğim kadar onlar da çok mutluydu.

“Yaa, ben de görmek istiyorum,” diye inledi Gazel tatlı bir sevecenlikle. “Şu tuhaf ultrason fotoğraflarından getirmişsinizdir umarım.”

“Peki ya kız mı olacakmış, erkek mi?” diye sordu Buket gözlerini beklentiyle açarak. “Lütfen doktorun bunu da belirttiğini söyle.”

Gazel de iri yeşil gözlerini açmış, pürdikkat ağzından çıkacak cümleye odaklandı. “Öğrendiniz mi?”

“Öğrendik.” Çantamdaki ultrason çıktılarını elime alıp salladım. “Ve kızımızın ilk fotoğraflarını da aldık.”

“Aman Tanrım! Kız mı!” Gazel tekrar boynuma atladı. “Ah, kız yeğenim olacak.” Coşkuyla haykırıyordu. “Yaşasın! Tatlı mı tatlı bir kız bebeğin teyzesi oluyorum!”

Buket de dudaklarında kocaman gülümsemeyle bana sarıldı. “Senin adına çok sevindim canım arkadaşım, yüzünün hep böyle mutlulukla gülmesi dileğiyle.”

Kıkırdadım. “Çok teşekkürler kızlar.”

Kağan oturduğu yerden kalktı, önce beni, sonra da Emre’yi tebrik etti. “Tebrikler dostum,” derken erkeklere has o kucaklaşmalardan birini yaptılar. “Ve bol şans,” dedi Emre’ye takılarak.

“Sağ ol dostum. Gerçekten ihtiyacım var.” Birlikte güldüler.

Gazel cana yakın bir edayla gidip Emre’ye sarıldı. “Tebrik ederim. Bunu itiraf etmek benim için güç ama sen çok iyi bir baba olacaksın, harika bir iş çıkaracaksın Emre, bunu hissediyorum.” Geri çekilip şakadan işaret parmağını uyarırcasına salladı. “Sakın itirafımdan dolayı beni pişman etme, güvenimin kıymetini bil koca adam.”

Emre’nin dudaklarından gür bir kahkaha çıktı. “Dünyanın sonu geliyor da benim mi haberim yok acaba?” Şaşkınlıkla bize döndü. “Hey, millet duydunuz mu, Gazel bana güzel sözler bahsetti. Ölmek üzere falan değilsem bugün mutlaka tarihe geçsin.”

Gazel gözlerini devirdi. “Alay etme, ben ciddiylim.”

“Beni sevmeye mi başladın sen, söyle bakalım küçük kardeş?”

Gazel tekrar gözlerini devirdi ama halinden pek bir hoşnuttu. “O kadar ileri gitmezdim.”

“Gel buraya kızıl cadı.” Emre gülmeyi sürdürerek onu kendine çekip ağabey edasıyla kolunu omzuna attı. “Teşekkürler, güvenin benim için çok önemli Gazel. Seni kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum,” dedi yemin edercesine net bir ifadeyle.

Kızlar fotoğrafları elimden aldı, aralarında konuşup gülüşerek ve bolca içleri eriyerek küçük kızımın ilk görüntülerini incelediler.

“İnanılmaz! Çok tatlı, şimdiden âşık oldum ona,” diyen Gazel bakışlarını fotoğraftan ayırmıyordu. “Küçük prensesim benim, bir an önce doğ ki seni şımartmaya başlayabilelim.”

Buket de ona katıldı. “Değil mi ya, ufacık ve fazlasıyla şirin görünüyor. Onu asla kucağımızdan indirmeyeceğimiz kesin.”

Gazel neşeden cıvıl cıvıl parlayan yeşil gözleriyle bana baktı. “Sonunda ara renk bebek eşyaları almaktan kurtuldum, şükürler olsun. Artık yalnızca pembe renk bebek eşyaları bakacağım.” Mutlulukla iç çekti. “Yeğenimi prensesler gibi giydireceğim. Teyzesi gibi muhteşem bir moda anlayışıyla yetişecek bebeğim.”

Şen şakrak güldüm. Sevgilimin, kardeşimin ve arkadaşlarımin inanılmaz desteği karşısında büyülenmişim, asla yalnız değildim. İçimde kabaran duygu seliyle her birine minnettar olarak orada durup yüzlerine yansıyan keyifli ifadeyi izledim. Hepsi öyle iyi ve güzel kalpliydi ki bana özel

olduğumu hissettiriyorlardı. Şimdiden kızımı kabullenip bu derece sevip sahiplenmeleri çok hoşuma gitmişti, daha beğim doğmadan gelecekle ilgili hayaller kuruyorlar, büyürken her anına şahit olmayı isteyerek planlar yapıyorlardı.

Bir kez daha onlar gibi arkadaşlarım olduğu için mutluluk duydum. “İyi ki” diye geçirdim içimden. “İyi ki sizlere sahibim.”

Sardıminıza ihtiyacım var!

Bir sonraki gün dışarıda hafifçe çiseleyen yağmurun cama çarparken çıkardığı rahatlatıcı sesle gözlerimi araladım. Mutlu bir iç çekişle gözlerimi yeniden kapattım, güçlü kollarıyla bana sarılmış olan Kağan'a daha da sokularak erkek arkadaşımın ve sıcacık yatağımın tadını çıkardım. Birkaç haftadır güne hayatımın aşkıyla başlıyordum ve bunun bir nevi alışkanlık halini almasından da hiç şikâyetçi değildim, neticede acayip mutlu hissettiriyordu. Gece gözlerimi onunla kapatıyordum, sabah onunla açıyordum. Mükemmel ötesi bir histi!

Her şey tıpkı rüya gibiydi, uyanmayı katiyen istemediğim, sonsuz bir döngüye dönüşen benim özel hikâyem.

Kağan'la birlikte öğlene kadar odada kaldık. Diğerlerinin de bizden bir farkı yoktu, kimse henüz odasından çıkmadığı için ev tamamıyla sessizdi. Bir önceki günün kayak yorgunluğu etkisini göstermiş olmalıydı ki kimse yatağından erken saatlerde kopmayı başaramamıştı.

Kahvaltudan sonra herkes bir yerlere dağıldı. Kağan ve Hakan günü kayak yaparak değerlendirmek amacıyla kayak merkezine gittiler. Kağan onlarla çıkmam için ısrar etse de kendimi biraz bitkin hissettiğimden dolayı bugün evde kalmak istedim. Böyle de narin bir kızdım işte! Yorucu etkinliklere fazla dayanıklı değildim ne yazık ki! Gazel, Mert ile şehre inecekti. Cansu evde benimle kaldı çünkü bileğini burktuğu için dinlenmek zorundaydı. Oysa bileğini burkmasaydı kendini anında dışarı atacağına yüzde yüz emindim. Emre de sonradan Kağan ile Hakan'a katılacağıının sözünü verip her neyin peşindeyse sessizce ortadan kayboldu.

Cansu uyumak için odasına çekildiğinde ben de kendime bir kahve yapıp odama geçtim. Geniş pencereye karşı yerleştirilmiş sallanan sandalyeye rahatça gömülüp huzur içinde kahvemi yudumlarken önümde uçsuz bucaksız uzanan şahane manzaranın güzelliğine daldım. Kimi zaman yalnız kalmayı ve sessizlik içinde kendime vakit ayırmayı seviyordum, bazen kişinin özüne dönmesini değerli buluyordum, zira insanın zihnini boşaltıyor ve arınmayı sağlıyordu.

Gazel ayaklarını yere vura vura oflayarak içeri girdi. "Mert'i öldürmemem için bana güç ver Tanrım!" Kendini sinirle yatağa atıp oturdu.

"Ne oldu?" diye sordum kıkırdayarak. "Yine ne yaptı Mert?"

"Şehre inmeye karar verdik, biliyorsun. Ben de hazırlandım, süslendim püslendim, sonra o budalaya bir telefon geldi ve beni unuttu!" Abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Dün tanıştığı ateşli hatun aramış! Şu an kendini odaya kapattı ve saatlerdir beni görmezden gelerek telefonda konuşuyor!"

Güldüm. “Zaman tanı çocuğa, birazdan konuşmasını bitirir, siz de çıkarsınız.” Kahvemın kalanını da içip fincanı komodinin üzerine bıraktım.

Somurttu. “Yapamam. Ben sabırsız bir kızsım.”

“Öncelik olmayı isteyen bir kızsın,” dedim onu düzelterek. “Seni kıskanç şey.” Yalandan kınayan bir bakış attım. “Şımarıklık ediyorsun.”

Gazel’in Cansu ile ilk tanıştığı günün anıları yavaşça zihnime süzüldü, en yakın arkadaşı olarak beni de aynen Mert gibi o kadar çok kıskanmıştı ki Cansu’ya ısınana kadar kardeşine etmediği eziyet kalmamıştı.

“Bak, ne geldi aklıma, Cansu’yu da çok kıskanmıştın, hatırlıyor musun? Ama şimdi aranızdan su sızıyor. Çok iyisiniz.”

Hemen savunmaya geçti. “O benim kız kardeşim, tabii ki de iyi olacağız. DNA’mız birbirimizi karşılıksız sevmeye programlı.” Dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. “Hem o üzülünce canım çok acıyor, mutlu olduğunu gördüğümde ise ben daha fazla mutlu oluyorum. Sanırım kardeşlik böyle bir şey.” Mahcup mahcup sırttı.

Yine güldüm. “Kardeş olduğunuzu öğrenmeden önce onu sevmeye başlamıştın zaten.” Bir kaşımı kaldırıp, “Çünkü ona şans verdin, kıskançlığınla baş etmeyi öğrendin, birini kıskanmanın ne kadar gereksiz olduğunu kabul ettin,” diye açıkladım nazikçe.

Dudaklarını büzdü. “Tamam, haklısın. Yani zaman zaman kıskanç bir arkadaş olabiliyorum.” Kızıl saçlarını savurarak sakince omuz silkti. “Ne yapayım, elimde değil! İkinci plana atılmayı hiç sevmiyorum. Rekabet ediyormuşum gibi

hissediyorum ve bu his beni çok kızdırıyor.” Kaşlarını çatarak ekledi. “Hem Mert benimle çıkmaya söz verdi, yeni tanıştığı kız için beni ekerse onu parçalara ayırırım.”

“Sen iflah olmazsın.” Kahkahalara boğulduğum sırada Emre gülümseyerek kapıdan başını uzattı. “Selam kızlar, girebilir miyim?” diyerek izin istedi.

Gazel kapıya bakıp aniden, “Önce sana bir soru soracağım.” dedi ve hızlıca ekledi. “Sence ben kıskanç mıyım?”

Emre hiç düşünmeden, “Evet, oldukça kıskançsın,” derken Gazel gözlerini kırıştırdı, tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Emre konuşmaya devam etti. “Sizinle konuşmam gereken özel bir durum var, bana ayırabileceğiniz vaktiniz var mı?”

Şaşırmıştım. “Tabii Emre, gelsene,” dedim toparlanarak.

Emre arkasından kapıyı kapatarak içeri girdi, pencerenin önündeki mermer sekiye yaslandı. “Öncelikle şimdi konuşacaklarımızın aramızda kalmasını istiyorum, tamam mı?”

Şaşkınlığım arttı. “Tamam, sen nasıl istersen.”

Gazel kıskançlık mevzusunu unutup kuşkulu gözlerle Emre’yi süzdü. “Konuşmak istediğin konu nedir peki?”

“Nereden başlasam bilemiyorum...” Gergin bir şekilde elini saçlarından geçirdi. “Cansu anne olacağı için çok sevinçli ancak hamilelik konusunda çok tedirgin ve kendini kötü hissediyor.” Gözlerini Gazel’e çevirdi. “Babanızın bebeği öğrendiği zaman kendisinden nefret edeceğine inanmış vaziyette.”

Gazel’in gözleri iri iri açıldı. “Yok artık, ne saçma bir düşünme,” dedi hayret ederek. “Oldu olacak kendisini terk edeceğini falan da düşünsün.”

“O da korkularının arasında var ne yazık ki,” diyen Emre’nin sesi yıldı. “Mantıksız düşündüğünün farkında değil.”

Gazel derince iç geçirdi. “Tamam, doğruyu söylemek gerekirse babam bebek fikrinden pek mutlu olmayacaktır. Hatta öfkelenecek, kızacak, sonra günlerce kaşlarını çatıp nutuk atacak, mutsuz mutsuz etrafta dolaşacak ama asla Cansu’dan nefret etmez, hiçbir zaman onu sevmekten vazgeçmez. Her ne olursa olsun, kızını aynı şekilde sevmeye devam eder, Cansu niçin böyle aptalca fikirlere kapılıyor ki?”

Emre onu onayladı. “Aynen, ben de ona bunu anlatmaya çalışıyorum, onu rahatlatmaya uğraşıyorum. Yine de bana belli etmese de hal ve tavırlarından anlayabiliyorum, içten içe stres yapmayı sürdürüyor. Kafasında kim bilir daha ne gibi kötü, karamsar düşünceler dönüp duruyor? Tabii bu aralar çok hassas olmasının da etkisini göz ardı edemem, hepsi bir araya gelince istemsizce duygusal olarak çökme yaşıyor.”

Gazel inanamayarak başını iki yana salladı. “Aklını kaçırmış bu kız! Kendi kendini bunaltıp işkence çekmek böyle bir şey olsa gerek.”

Araya girdim. “Bu anlaşılır bir durum. Elbette genç yaşta hamile kalınması ebeveynler tarafından hoş karşılanmaz, bunu tahmin etmek çok da zor değil. Cansu’yu da seni de çetrefilli günler bekliyor, bunu hepimiz biliyorduk. Bebeğin dünyaya gelmesini istediğiniz an bir seçim yapmış oldunuz ve asla vazgeçemezsiniz. Bundan sonra hiçbir engele takılmayıp üzerinde düşünmeden tüm zorluklara karşı göğüs gererek ilerlemek zorundasınız.”

“Katılıyorum,” dedi Gazel sözlerime hak vererek. “Siz

artık seçiminizi yaptınız. Herkesle, her şeyle savaşmak için hazır durmaktan başka çareniz yok.”

Emre, “Aslında benim bir planım var, günlerdir düşünüyorum ve kesin kararımı verdim. Şimdilik Cansu’nun haberi yok ancak ben bu kararı almadan duramazdım. Her şeyi olağan bir şekilde yoluna koymayı amaçlıyorum ve bir yerden başlamam şart, ben de başlamam gereken noktayı belirledim.” diye açıklarken her ikimize tedbirli gözlerle bakıp ciddiyetle devam etti. “İşin içinde sizin de olmanız lazım, yani yardımınıza ihtiyacım var.”

Duraksadım. “Pekâlâ, planın nedir?” diye yavaşça sorduğumda Gazel de ciddileşerek konuştu. “Dinliyoruz seni.”

Emre sakince planını anlattı, tüm ayrıntıların üzerinden geçip sonunda konuşmasını bitirdi ve beklentiyle yüzümüze bakarak sordu. “Ne diyorsunuz?”

İlk tepki Gazel’den geldi. “Bizimle kafa bulmuyorsun, değil mi?” diye sordu şok içinde.

“Ne! Hayır tabii ki,” diye yanıt veren Emre hakarete uğramış gibiydi. “Son derece ciddiym.”

Gazel, “Sadece teyit etmek istedim,” derken stresli bir şekilde saçlarıyla oynayıp yan tarafında topladı. “Bu büyük bir olay.”

Gülümseyerek Emre’ye baktım. “Bence harika plan, kesinlikle varım.”

Gazel kararsız bir edayla, “Ben bilemiyorum,” dedi emin olamayarak. “Babam bundan hiç hoşlanmayacak, çiftte mutsuzluk gibi bir durum yaşayacağı kesin. Babamın kalp krizi geçirmesini istemiyorum.”

Emre yalvarırcasına, “Hadi ama Gazel yanımda dur, sen-

siz bunu hayatta yapamam,” dedi. “Senin desteğin olmadan olmaz.”

Gazel kafa karışıklığı ve tereddüt içinde bir süre düşündü. “Fikrini beğendim aslında, bence olması gereken bir şey ancak kocaman harflerle yazılmış ‘Babam’ faktörü var ortada. Tepkisi beni korkutuyor.” Gözlerini tavana dikip biraz daha düşündü, zihninden geçen düşüncelerden dolayı ikiye bölünmüşe benziyordu.

“Lütfen Gazel, doğru olanın bu olduğunu sen de biliyorsun. Bırak düşünmeyi.” Emre sabırsızca nefesini bıraktı.

Uzun bir sessizliğin ardından Gazel teslim oldu. “Kahretsin Emre!” dedi en sonunda. “Tamam, ikna olmaktan başka çarem yok sanırım, ben de varım. Her neye ihtiyaç duyarsan yardım edeceğim.” Utangaç bir gülüşle omuz silkti. “Babamın tepesi fena atacak. Gerçi seni temin ederim ki ben çoğunlukla babamı kızdıracak delice işlere giren yaramaz kızın tekiyim.”

Emre’nin yüzü rahatlamayla aydınlandı. “Sizden onay almak benim için önemliydi. Desteğiniz için sağ olun, size borçlandım.”

Gazel bir kaşını kaldırırken gülümsüyordu. “Cansu’yu daima sev, yanında ol, kalbini kırma, bana yeter.”

“İlaveten kimsenin onu incitmesine izin verme,” diye ekledim. “Ve özellikle sen de onu hiç üzmezsen eğer bize borcunu ödemiş olursun.”

Emre’nin gülüşü büyüyüp tüm yüzünü kapladı. “Hiç şüphemiz olmasın. Hem görmüyor musunuz, bütün isteklerinize uyuyorum. Siz ikiniz resmen şu anki beni tarif ettiniz.” Muzipçe göz kırıp yaslandığı yerden doğruldu, kapıya doğru

yöneldi. "Şimdi sona bıraktığım bir iki iş kaldı. onları da halledeyim. Planı hemen uygulamaya koyacağım."

Şen şakrak bir şekilde, "Anlaştık." diye başımı salladığımda Gazel de neşeyle, "Tamamdır." deyip baş parmağını kaldırıp onay işareti yaptı.

Hiç yalan yok. Emre'nin fikri çetrefilli olsa da harikaydı ve planını hiçbir aksilik çıkmadan uygulayabilmesi için ona her şekilde yardım etmeye gönüllüydük. Gazel'le birlikte iki yandaş olarak mutlu mutlu sırtırken bize verilen ilk görev için hızla bilgisayar başına geçtik ve alışveriş sayfasını açıp aradığımız şeylere bakınmaya başladık.

*Bir ilişkinin en güzel yanı
farklılıklardır!*

Akşam film gecesi yapmayı düşündüğümüz için sinema sisteminin kurulu olduğu odada toplandık. Herkes halinden memnundu ve günün yorgunluğunu güzel bir film izleyerek atmaya hevesliydi. Orta sehpa hazırladığımız atıştırmalıklarla doluydu; kâse kâse mısırlar, cipsler, şekerlemeler, abur cuburlar ve içecekler. Mert sistemi ayarlarken üçlü geniş koltuğa Kağan’la birlikte yerleştik, diğer tarafıma Gazel oturdu. Çift kişilik koltuğa Cansu ve Emre yayıldı, Hakan da tekli koltuğa kuruldu.

Mert sonunda televizyonu açıp film seçeneklerinin arasında gezinmeye başladı. “Ee, söyleyin millet, ne tür film izleyelim, ne istersiniz?”

“Herkes fikrini söylesin, oylama yapalım,” dedim.

Mert, “Süper fikir,” deyip gerim gerim gerildi. “Zaten ben her zaman demokrasiden yanayım, öyle de adil bir

yönüm var. Lanet olsun, dört dörtlük adamın tekiyim görüyorsunuz ki.”

Güldüm. “Tabii canım, kusursuzsun sen,” dedim ona satarak. “Hiç şüphemiz yok.”

Gazel neşeyle, “Romantik komedi izleyelim,” dedi ellerini çırparak. “Bu akşam derin bir aşk hikâyesinde kendimi kaybetmek istiyorum!”

“Yaa, evet ne güzel olur, romantik komedi izleyelim!” Gülümseyerek Kağan’a baktım. “Sen ne dersin aşkım?”

Memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu. “Bebeğim, bana hiç sevimli bir şekilde gelme, kimse bana o boktan aşk filmlerini izletemez.”

Masum bir edayla, “Lütfen beni kırma, desem de mi olmaz?” diye sordum dramatik bir sesle.

Sıkıntıyla iç çekti. “Bana öyle bakma, sonra sana karşı koyamıyorum, biliyorsun.”

Mert telaşla lafa atladı. “Dostum, derhal göz temasını kes, seni etkisi altına almaya çalışıyor, sakın izin verme!”

“Kağan?” dedim tatlılıkla. “Bu seferlik benim tercihime katıl ve biz de hiç tartışmaya girmeyelim. Hem sevgililer birbirine destek olur hep, yanılıyor muyum yoksa?”

“Üzgünüm bebeğim, romantik film zırvalığına katlanacak havada değilim.” Nazikçe avucunu yanağıma yaslayıp baş parmağıyla yanağımı okşadı. “Gece gece beni sıkıntıdan patlatmak mı istiyorsun?”

Yalandan yüzümü astım. “Çok kötüsün.”

“Değilim.”

“Öylesin.”

Dudağımın kenarını öptü. “Hani nerede tercihlere saygı

duyma olgunluğu?” Benim Kağan’a sıklıkla söylediğim laflarla bana karşılık veriyordu.

Kendime engel olamayarak güldüm. “Tamam öyle olsun, bana destek olmamanın acısıyla başa çıkmaya çalışacağım.”

“İşte benim kızım.” Kağan çarpık bir sırıtışla başını Mert’e çevirip çenesini kaldırdı. “Korku filmi izleyelim.”

Mert memnun olarak Hakan’a döndü. “Sen ne diyorsun adamım?”

Hakan da Kağan’ı destekledi. “Bana da korku filmi uyar,” dedi kayıtsız bir sesle.

Gazel’e bakıp burnumu kırıştırdım. “Erkekler ve berbat zevkleri,” diye mırıldandım gözlerimi devirerek.

Gazel de beni onayladı. “Cidden, korku filmi nedir!” İğrenmiş gibi irkilerek Cansu ve Emre’ye baktı. “Korku filmlerinden nefret ederim, özellikle de ruhlarla ilgili olanlar ödümü koparıyor. Bazıları gerçekten çok ürkütücü. Ne olur, siz de korku filmi demeyin, vallahi isyan çıkarırım.”

Mert haylazca söze karıştı. “Korktuğun sahnelerde bana sarılırsın, ben de seni göğsüme bastırıp gözlerini kapatırım, ne dersin, harika fikir bence.”

Gazel, Mert’i tersleyerek, “Hayır, sağ ol, kalsın,” dedi.

Hakan hoşnutsuz bir ifadeyle kaşlarını çatı, karanlık gözleri sertleşirken çenesindeki bir kas seğirdi.

Diğerlerinin görmediği, yalnız benim fark ettiğim anı idrak etmeye çalışırken şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Mert’in yorumundan rahatsız mı olmuştu o?

Mert afişinde korkunç bir palyaço olan filmi işaret etti. “Puanı çok yüksekmiş, epey beğenilmiş bir korku filmi,” diyerek dikkatimizi ekrana çekti. “Fragmana bakalım mı?”

Gazel konuşunca bakışlarımı Hakan'dan çekip arkadaşşıma çevirdim. "Hayır, korku filmi izlemek istemiyorum," diyerek itiraz etti. "Ben aşk filmi izlemek istiyorum, anlamıyor musun?"

Mert ukala ukala gülümsedi. "Şu saçma sapan palyaço korkusu olan tiplerden değilsin, değil mi?"

Gazel ona baygın bir bakışla karşılık verdi. "Hayır tabii ki... Ama korkanlara da hak veriyorum doğrusu." Elini kaldırıp ekrandaki afişi gösterdi. "Baksana şuna! Çok ürpertici bir suratı var."

Başımı Gazel'e doğru eğip fısıldadım. "Sanırım ikimizden başka kimse romantik komedi sevmiyor, oylamayı kaybedeceğiz."

Aynı şekilde fısıltıyla cevap verdi. "Sevgilini yanımıza çekebilseydin bizim istediğimiz olurdu." İnanamıyor gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Görüyorum ki sevgili olsan da her konuda aynı düşünmenin garantisi yok."

Anlayışla tebessüm ettim. "Kesinlikle yok ama biliyor musun, bence ilişkinin en güzel yanı da farklılıklardır. Çünkü o sana farklı bir şeyler katıyor, sen de ona katıyorsun. İnan ki çok değerli bir paylaşım bu."

Durgunlaştı. "Aslında tahmin edebiliyorum, bence de bir ilişki de farklılıklar çok değerli. İlişkiyi canlı tutan ya da ilişkinin heyecanını körükleyen muazzam bir şey," diye mırıldanırken göz ucuyla Hakan'a baktığı dikkatimden kaçmadı ancak görmezden gelmeyi tercih ettim.

Yarın mutlaka üzerinde "Tehlikeli Bölge" uyarısı taşıyan Hakan'la ilgili Gazel'le ciddi bir konuşma yapmam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim. Görüyordum ki bu konuşmayı artık geciktiremezdim!

Cansu araya girince aramızda konuşmayı bırakıp ona döndük. “Bana sorarsanız aksiyon ve macera filmlerine bakalım, bizim için daha iyi bir tercih olur. Herkese hitap eden bir tür sonuçta. Hatta seri halinde bir film bulursak sabaha kadar art arda film turu yapabiliriz.”

Emre kolunu Cansu’nun omzuna attı. “Ben de aksiyon izleyelim derim. Sıkıcı şeylere hiç gelemem, baştan söyleyeyim.”

Gazel heyecanla bakışlarını Mert’e dikti. “Sen kaldın Mert, senin seçeceğin tür eşitliği bozacak.” Kendinden emin bir edayla gülümsedi ve yüzü ıslıl ıslıl parladı. “Ve eminim iyi bir dost olarak benim romantik komedi kulübüme katılacaksın!”

Mert yavaşça iç çekti. “Üzgünüm yavru ama karşında korku filmlerine ölümüne bağlı biri duruyor, bu konuda seni yalnız bırakacağım.” Kollarını iki yana açıp coşkuyla bağırdı. “Korku filmi seansına hazır mıyız millet! Çünkü şimdi size esaslı bir film açacağım!”

Gazel içten içe köpürerek gözlerini kıstı. “Şu an seni öldürmek için plan yapıyorum, haberin olsun. Aramızdaki kankalık uyumuna ihanet ettin,” diye sitem ettikten sonra küskün bir sesle ekledi. “Zaten öğlen de beni o kadar beklettin, sana olan kızgınlığım iki katına çıktı, bilesin.”

Mert gülümseyerek Gazel’in yanına geldi, koltuğun koluna oturdu. “Dışarı çıkardım ya seni kızıl kraliçem, nasıl bekletmiş oluyorum, anlamadım.”

Gazel ona aksi bir bakış fırlattı. “Tam bir saat boyunca odana kapanıp o kızla konuştuktan sonra nihayet aklına telefonu kapatmak geldi de şükürler olsun çıkabildik.”

Mert kahkaha attı. “Sonuçta çıktık ama değil mi, hem de aşırı eğlendik,” deyip Gazel’in yanağından makas aldı. “Sen bana kızgın kalamazsın. Hem o geçici bir arkadaşlık, sen kalıcısın kızıl bebek.”

Gazel belli etmese de memnun bir ifadeyle, “Biliyorum,” deyip ateş kızılı saçlarını omzunun üstünden savurdu. “Ve kendi iyiliğin için öyle kalmasını sağla.”

“Sanki senin yerin doldurabilirmiş gibi!” diyen Mert gözlerini büyüttü. “Bu ihtimali düşünemiyorum bile çünkü imkânsızla eş değer.” Ardından samimiyetle gülümseyip sordu. “Söyle bakalım, gönlünü alabildim mi?”

“Sinir bozucu derecede haklısın, sana kızgın kalamıyorum. Affedildin!” Gazel kıkırdayarak bacaklarını altına toplayıp koltuğa iyice yerleşti. Sehpadaki mısır kâselerinden birini alıp kucağına koydu. “Eh, hadi durma, başlat bakalım şu iddialı korku saçmalığını, seçtiğin esaslı film neymiş, görelim.”

“Bayılacaksın!” Mert bir kahkaha daha patlattı.

Gazel gözlerini devirdi. “Korkudan herhalde.”

“Bir dakika durun, kendime süt alacağım.” Cansu oturduğu yerden kalktı. “Hemen dönerim, öyle başlarız.” Hamileliği boyunca her gün mutlaka bir bardak süt içmeyi ihmal etmiyordu.

Mert, “Tamamdır,” diyerek elinde kumandayla sehpanın başına geçti ve bir şeyler atıştırırken kendine yerde minderlerden rahat bir oturma yeri hazırladı.

Emre, Cansu gider gitmez başını bize çevirdi. “Ec, ne yaptınız, gelişmelerden haber verin bakalım. Var mı bir pürüz?”

Gazel kocaman sırttı. “Her şey tam tıkırında gidiyor, hiç

endişe etme, planlama hazır. Şehre indiğimde akşam partisi için birkaç yer baktım ve çok hoş bir yerde karar kılıp rezervasyonumuzu yaptırđım. Sonra da pastanın siparişini verdim. Güven bana, büyük gün unutulmaz olacak!”

Onaylayarak başımı salladım. “Hediyelerimiz de hazır. Yarın sabah erkenden kargonun kapıda olacağına dair söz verdiler. Nitekim aksilik olmazsa hemen hazırlıklara başlarız ve akşam da dışarı çıkarız.”

Gazel hüyayı bir sesle inledi. “Yaa, acayip güzel bir hatıra olacak! Şimdiden feci heyecanlıyım.”

Emre’nin yüzü memnuniyetle aydınlandı. “Teşekkürler kızlar. Cansu çok mutlu olacak.”

O anda Cansu tam içeri girmek üzereydi ki bizi duydu. “Neye mutlu olacaktım?” diye sordu merakla. “Konu ne?”

Gazel’le yakalanmanın verdiği telaşla göz göze geldik.

“Ne işler çeviriyorsunuz arkamdan?” diye takıldı bu kez Cansu alaycı bir tavırla. “Dökölün çabuk.”

Gazel hiçbir şey duymamış gibi yaparak önündeki kâsedden hapur hupur mısır yemeye başladı, ben de gözlerimi kaçırarak eteğimdeki bir anda bana fena halde ilginç gelen iplik parçasıyla oynamaya başladım. Emre ne yapıyordu, inanın hiçbir fikrim yoktu!

Cansu eğlenerek koltuğuna geçip oturdu, sakince sütünden büyük bir yudum aldı. “Tamam, cevap vermeyin. Tahmin ediyorum...” Yalandan düşünüyormuş gibi yaptı. “Yarın doğum günüm için kutlama planlıyorsunuz, tüm bu gizli saklı konuşmalar bu yüzden.”

Gazel ofladı. “Ortaya çıkarmak zorunda mıydın, al işte, bütün sürprizi bozdun!”

Emre bütün dişlerini ortaya seren gür bir kahkaha attı. “Bizi yakaladın, benim güzel zeki sevgilim.”

Cansu kıs kıs güldü. “Lütfen ama benden gizleyebileceğinizi mi sandınız? Aynı evde yaşıyoruz, hiçbir şekilde sürpriz yapamazdınız ki zaten!”

Teslim olurcasına güldüm, “Haklısın, o zaman şöyle yapıyoruz. Yarınki hazırlıklara sen de katılıyorsun.” Şakacı bir tonla ekledim. “Kendi partisini düzenleyen doğum günü kızı.”

Gazel beklenti dolu bir sesle araya girdi. “En azından pastayı görünce şaşırmış gibi yapacağına söz ver.”

“Tamam, acayip şaşıracığım, söz veriyorum,” diyen Cansu keyifle kahkaha attı.

Dudakları neşeyle kıvrılan Gazel tatlı tatlı sırıttı. “Her şey aşırı güzel olacak!”

Mert seçtiği ve dakikalarca övüp bitiremediği korku filmi başlattı ve atıştırmalıklarımızı alıp koltuklarımıza rahatça gömülerek ekrana kilitlendik.

Bir grup üniversite öğrencisi -ki erkekler dergi kapaklarından fırlamış gibi yakışıklı, kızlar da podyumdan yeni inmiş gibi çok güzel görünüyordu- içlerinden birinin ailesine miras kalan beş yüz yıllık devasa bir malikâneye tatile gidiyorlardı. Malikâne göl kenarındaydı, yakınlarında herhangi bir ev veya bir yerleşim yeri yoktu. Azametli mimari yapının duvarları yıllardır hiç misafir kabul etmemiş gibi her yeri kuru sarmaşıklarla sarılmış, çevresi kilometrelerce uzanan ormanlık bir alanla kuşatılmıştı. Malikânenin dışı tarihi bir eser gibi olağanüstü görünse de sanki evin üzerinden buram buram acı bir hüznün kokusu yayılıyordu. Tıpkı ıssızlığın dehşetiyle harmanlanmış gibi fazlasıyla boğucuydu.

Kendimi tutamayarak yorum yaptım. “Kim böyle ürkütücü bir yerde tatil yapmak ister ki?”

“Korkudan ölmek isteyen mazoşistler olabilir.” Gazel sakince cevap verirken birkaç mısır attı ağzına. “Çok melankolik bir ev, içimi kasvet kapladı şu an.”

Muhteşemler grubu kısa bir ev turunun ardından kendilerini evin bahçesine atarak güneş ışınlarının altında parlayan davetkâr göle yüzmeye gitti. Ekrandaki manzara şuydu: Abartılı su şakaları, haylaz sohbetler, kaslı ya da kıvrımlı vücutlar, atışmalar, asılmalar, gizli bakışlar vb. Neredeyse on dakika boyunca göldeki mutlu mesut sahnelerle zamanı dolduran film hava kararınca sahneyi içeri taşıdı ve yavaş yavaş evdeki gariplikler başladı.

Tam acaba asıl konuya nasıl gelecekler, diye düşündüğüm sırada kızlardan biri gece yarısı yatağında sakince uyurken birden sıçrayarak uyandı. Aniden duyulan ses öyle yüksekti ki irkilerek Kağan’ın elini sıktım.

Duvarın içinden tıklar tıklar sesler duyan kız dikkat kesilerek gece gece sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Başarılı olamayınca yatağından kalktı, koridora çıktı ve etrafını araştırarak ağır adımlarla aşağı kata indi. Bodrum kapısının önüne kadar sesin kaynağını takip etti, elini kapı koluna uzatıp yavaşça içeri girdi.

Gazel iyice koltuğa gömülerek bana yanaştı. “Of, şu sarışın çok meraklı! Yani gece yarısı neden bodruma iniyorsun ki? Hem de garip tıkırtılar duyduktan sonra! Eceline mi susadın kızım, yatağına geri dön!”

Mert gözlerini ekrandan ayırmadan cevap verdi. “Kimin umurunda! Bize heyecanlı bir sahne sunsun yeter.”

“Benim umurunda,” diye çıkıştı Gazel. “Hemen başlarda kızların ölmesini istemiyorum.”

Emre ona bir kaşını kaldırarak tembelce baktı. “Bu film senin isteklerine göre ilerlemeyecek, biliyorsun değil mi?”

“Ay, öyle mi, çok pardon, dikkatimden kaçmış olmalı! İyi ki uyardın.” Bodrum katında dolaşan sarışın güzel aniden karşısına çıkan siyah bir silüet görünce Gazel korkuyla nefesini tuttu. “Aman Tanrım, yakalandı! Evin ilk kurbanı bu kız!” Kızın bol kanlı cinayetini izledikten sonra ekledi. “Öldü işte, peki ne için? Aptal bir merak uğruna. Ben olsam hayatta o odadan çıkmazdım.”

“Sarışının ölmesini hiç beklemiyordum, kızı çok göstermişlerdi, tüm ilgi onun üzerindeydi. Fena ters köşe yaptılar,” diye yorumu belirttim.

Emre omuz silkti. “Korku filmi kurallarından biri şudur, sona kalan karakter genellikle masum ve sessiz tipler olur. Diğerleri çok önceden teker teker oyundan çıkar.”

Cansu, “Oysa ilk önce adi pislikler ölmeli, mesela şu sporcu çocuğa baksanıza,” dedi dikkatimizi ekrana çekerek. “Resmen sevgilisinin en yakın arkadaşlarına asılıp duruyor! Grupta kimse fark etmiyor mu bunu? Biri şu kör kızı uyarsın!”

“Vay, çok edepsiz!” Mert arsız bir kahkaha patlattı. “İşler eğlenceli bir hal almaya başladı. Korku ve entrika bir arada!”

“Ne kadar da çok tanıdığım birine benziyor,” diyen Gazel gülerek Mert’e sataştı. “Aslında hikâyeye bakınca çoğu şey bizi andırıyor. Dağ başında ıssız ev ve arkadaşlarla tatil. Sayenizde bu gece hiç rahat uyuyamayacağım, teşekkürler.”

Mert çenesini kaşıyarak konuştu. “Bence biz bu filmin içinde olsaydık...” Gazel’e dönüp yavaşça sıırttı. “En komik ölüm sahnesi seninki olurdu.”

“O niye?”

“Kesin ılık ılıa bağırarak seni kovalayan adamdan kaçarken merdivenlerden yuvarlanıp boynunu kırardın.” Bir avuç dolusu mısırı ağzına tıktı. “Ya da sakarlık edip balkondan gle düşerek boğulurdun.”

“Hah! Benim için çok çekici ölüm sahnelerin var. Hayran kaldım doğrusu.” Gazel gözlerini devirdi. “Sersem şey!”

Mert yüzsüzce Cansu’ya döndü. “Cansu ise...” Bir an duraksayıp düşündü. “En belalı kız sen olurdun, filmin bitimine kadar katille savaşırdın. Hatta onunla dvşp sağ bile çıkabilirsin derdim ama yok, sen arkadaşlarını geride bırakıp kamadığın için adam seni sonunda mutlaka indirmenin bir yolunu bulurdu ve lrdn.”

Cansu’nun dudaklarında mahcup bir gülücük oldu. “Bana sadık bir arkadaş rolü bitiğin için sevinsem mi, yoksa beni ldrdğn için gcensem mi, karar veremiyorum.”

Mert sırtıtarak bakışlarını bu defa bana çevirdi. “Buket... Hımm... Her saniye kalp krizi geçirmek zereymişsin gibi korkarak odalar arasında mekik dokuyup katilden kaardın. Ondan saklanarak her seferinde katilden kurtulmanın bir yolunu bulurdun, öyle ki katil sana hiç zarar vermezdi.”

Yüzümü buruşturdum. “Bana olan güvenin için sağ ol, inancın gözlerimi yaşırttığı kadar beni kızdırdı da,” diye mırıldandım aksice. “İstedim zaman ben de mücadeleci davranabilirim. Hem niçin sürekli saklanıyorum, hiç de saklanmam.”

“Dur, henüz bitirmedim,” dedi Mert ve Kağan’a baktığında sırtışı iyice genişledi. “Ve sen kardeşim, Buket’in hayatı için katille karşı karşıya gelip kendini feda ederdin

ve filmin sonunda katil ölmüş, kız kurtulmuş olurdu.” Bir avuç mısır daha tıktı ağzına ve ağır ağır çiğnedi. “Gerçi bu durumda sen ölmüş oluyorsun ama orasını karıştırma, kız arkadaşının kurtuluşuna odaklan.”

Kağan hoşnutsuz bir tavırla başını iki yana salladı. “Berbat bir hayal dünyanın var dostum.”

Kaşlarımı çattım. “Gerçekten çok sevimsizsin Mert, neden yalnızca ben hayatta kalıyorum ki?” diye karşı çıktım. “Herkesi öldürdün, lanet bir son yazdın. Mutsuz sonlardan nefret ederim!”

Gazel alaycı bir kahkaha attı. “Tartışmaya hiç girme canım, inanın Mert’in kafasının içine küçük bir bakış dahi atmak istemezsiniz. Arkadaşım çok zevzektir.”

Cansu, “Kendi haline bırakalım en iyisi,” diye katıldı söze şakacı bir sesle. “Küçükken ağır bir travma falan geçirdi herhalde, üstüne gitmeyelim.”

“Tabii ya!” dedim. “Aksi halde kim bu tarz bir finalle hikâyesini bitirir?”

Mert alaycı yorumlarımızın hiçbirine aldırmadan böbürlenerek başını yeniden ekrana çevirdi. “Hey, beni sorgulamayın. Korku filmleri ancak böyle klişe bir sonla biter. Standart budur, saygı duyun.”

Doğum günü!

Sonraki gün tam bir koşturmacayla başladı. Dün gece geç saatlere kadar film izlediğimizden çok geç yatmıştık. Doğal olarak bugün de geç uyandık, ardından gürültülü ve eğlenceli bir kahvaltı sonrası aramızda küçük bir doğum günü kutlaması yaptık. Şimdi ise akşam kulüpteki büyük doğum günü partisi için kız kıza hazırlanmak üzere kendimizi odaya kapattık.

Gazel elindeki büyükçe bir kutuyla Cansu'nun önünde durdu. "Doğum günün kutlu olsun tatlım!" diye neşeyle duyurdu. "Benden sana minik bir armağan."

Cansu mahcup bir ifadeyle kıkırdadı. "Pek de minik görünmüyor," diye takılarak Gazel'e sarıldı. "Teşekkürler." Kutuyu yatağın üzerine koyup kapağını açtı, içinden çıkan kırmızı renk şık gece elbisesini omuzlarından tutarak kaldırdı. "Vay canına! Bu elbise çok güzel!"

"Bu akşam giymen için satın aldım," diye yorum yapan Gazel'e Cansu yüzündeki mutlu gülüşle bir kez daha sarıldı. "Çok teşekkürler, çok beğendim!"

Ben de kendi hediye paketimi dolaptan çıkarıp Cansu'ya uzattım. “Bu da benden, aç bakalım, beğenecek misin?” dedim heyecanla.

Cansu yine mahcup bir bakışla, “Kızlar, şu an beni acayip şımartıyorsunuz.” dedi ve paketin içinden elbisesine uyumlu, on iki santimlik topuğuyla siyah rugan, taban kısmı ise kırmızı bir çift ayakkabı görünce ekledi. “Siz harikasınız, çok teşekkürler Buket. Ayakkabılara bayıldım, feci iddialı ve boyumu epey uzatacağı belli.”

Göz kırptım. “Bacaklarını mükemmel gösterecek.” Koluna girip onu banyoya doğru yönlendirdim. “Hadi bakalım doğum günü kızı, üzerini değiştir de makyajını ve saçlarını yapmaya başlayalım.”

Gazel, “Ben de odama kaçıp elbisemi giyip geliyorum,” diyerek hızlıca çıktı. Yalnız kaldığımda ben de gece yatmadan önce seçtiğim kıyafetlerimi dolaptan çıkarıp giydim ve ayna karşına geçip üzerimdeki duruşunu incelemeye başladım.

Kalın askılı siyah elbisemin boyu çok kısaydı, göğüs kısmında aşırı seksi bir dekoltesi vardı ve elbisenin dar bir kesimi olduğundan bütün vücut hatlarımı ortaya sermişti. Bence kıyafetim çok hoş görünüyordu ancak Kağan'ın ne düşüneceğini kestiremiyordum, yüksek ihtimalle nefret edecekti ama beni vazgeçirmesine izin vermeyecektim. Bu gece çok özel bir gece olacaktı, o yüzden seçtiğim bu elbise bana göre günün önemine gayet de uygundu. Partiye gidiyorduk sonuçta, günlük sıradan bir şeyler giyecek halim yoktu!

Cansu banyodan çıktığında ona doğru döndüm. İkimiz de yüz ifadelerimize yansıyan beğeniyle birbirimizi süzdük.

Cansu kırmızı elbisesinin içinde az sonra ödül alacağı tö-

rene hazırlanan bir star gibi parlıyordu. Elbise beline kadar dardı, etek kısmı hafif kabarık ve miniydi. Askıları incecikti, omzuna düşen üç parıltılı şeritten oluşuyordu. Aynı parıltılı şerit detaylar ona hediye ettiğim ayakkabılarında da vardı. Bacakları tam da tahmin ettiğim gibi upuzun ve mükemmel görünüyordu. İçimden gururlandım, Gazel ile birlikte seçtiğimiz elbise ve ayakkabı kombini için kendimizi tebrik ettim. Zevkimiz bir tebrik kartını hak ediyordu doğrusu!

Derken Gazel öfkeli adımlarla odaya geri döndü. O da çok güzel ve bakılasıydı. Ateş kızılı saçlarıyla uyumlu yeşilin güzel bir tonu olan takımını iki parçadan oluşuyordu. Göğüs dekolteli askılı kısa bir üst ve yüksek belli volanlı mini etek giymişti. Ayaklarında da siyah renk kısa botlar vardı.

“Az önce kiminle karşılaştım, tahmin edin.” Bakışları Cansu’yu bulunca öfkeli hali bir an için azaldı ve yüzü hayranlıkla aydınlandı. “Efsane görünüyorsun! Kırmızı sana çok yakışmış!”

Şaşırmıştım. “Kiminle karşılaştın?”

“Hakan!” Surat asarak yine öfkeli hareketlerle saç maşasını fişe taktı. “Önce beni fark ettiğinde durdu, bir kal geldi yani kendisine, sonra baştan aşağı yavaşça kıyafetimi süzdü. Size yemin ederim ki bakışları yoğunlaştı, gözlerindeki beğeniyi gördüm! Ardından ne yaptı, biliyor musunuz? Benden nefret ediyormuşçasına buz gibi karanlık bir bakış fırlatıp sinirli bir şekilde yanımdan geçip gitti.”

“Çok agresif!” dedim rahatsızlığımı dile getirip. “Ve kaba!”

“Değil mi ya!” dedi Gazel hâlâ surat asarak. “Ayrıca dengelessiz. Akıl almaz biri! Bazen beni acayip sinir ediyor.”

Cansu saçlarını yaptırmak için kardeşinin hazırladığı

sandalyeye geçip oturdu. “Tam da Hakan’a göre, ben çok da şaşırmadım. Onu sizden çok daha önce tanıyorum. O hep böyledir, ne yapacağını asla kestiremezsiniz. İlk tanıştığımız zamanlarda onu çözmek için uğraştığım anlar olmuştu doğrusu ama hiçbir yol kat edemedim. Tıpkı kapalı bir kutu gibi!” Alaycı bir şekilde güldü. “Hatta biliyor musunuz, kilitli bir kutu daha iyi bir tanım olurdu onun için, açılması imkânsız olanından hem de!”

Gazel de gülerek lafa atladı. “Sadece anahtara ihtiyacı var.” Yeniden umutlanmışa benziyordu. “Ben o anahtar olmaya gönüllüyüm.”

“Bana sorarsan Hakan’dan uzak durmalısın Gazel,” dedim ciddi bir sesle. “O tehlikeli biri, sana göre değil.”

Konuyu biraz abartıyordum ama Kağan’ın uyarılarını dikkate almak ve arkadaşımı uyarmak zorundaydım.

Üsteledim. “Siz çok farklısınız, sen sıcakkanlı ve sevecen bir kızsın. Bir de ona bak, soğuk ve ruhsuz. Tavırları ürkütücü gelmiyor mu sana?”

Sakince omuz silkti. “Hakan’ın soğuk duruşu onun tehlikeli biri olduğu anlamına gelmez.”

“Çok iyimsersin Gazel,” dedim gözlerimi devirerek. “Bu özellikler onu oldukça ‘uzak durulması gereken bölge’ yapıyor. Sürekli sert ve dengesiz hallerinden bahsetmiyorum bile.”

Gazel, “Bence önyargılı davranıyorsun...” derken Can-su’nun saçlarıyla ilgilenmeyi bırakıp şaşkın bir halde bana döndü. “Bir anda neden Hakan karşıtı oldun, anlamıyorum.”

“Açık değil mi, o senin tam zıttın. Diğer taraftan tekinsiz halleri beni rahatsız ediyor. Artık senin de gerçeği görmeyi gerektiğini düşünüyorum.”

Kahretsin! Tam bir anne gibi konuşuyordum!

Gazel inatçı bir şekilde çenesini kaldırdı. “Onu tanıdığını sanıyorsun Buket ama yanıliyorsun. Hakan kötü biri değil, o da herkes gibi seilmeyi hak ediyor ve ben ona gerçekten değer veriyorum.”

İç çekerek başımı iki yana salladım. “Hayatının bir kâbusa dönmesini mi istiyorsun, kalbini paramparça edince ne yapacaksın?”

Gazel gözlerini kırptırdı, bana kırıgın bir ifadeyle bakınca kendimi kötü hissettim. “Niye böyle davranıyorsun, hiç mantıklı değilsin. Daha önce hiç bu kadar karamsar konuşmazdın.”

“Lütfen beni yanlış anlama,” dedim gönül alıcı bir sesle. “Ben sadece senin üzölmeni istemiyorum.”

Of Kağan! Senin yüzünden arkadaşımı ağlatmak üzereydim! Bana bu konuşmayı yaptırmak zorunda mıydın!

Gazel dargın bir tavrıla, “Şu an bunda epey zorlanıyorum,” diye karşılık verdi. Net tavrım karşısında incindiğı fazlasıyla belliydi.

“Tamam, beni dinleyin.” Cansu ılımlı bir sesle araya girdi. “Hakan’ın soğuk ve mesafeli olduğı doğru ancak o kesinlikle iyi bir adam, bundan adım kadar eminim.” Derince nefes alıp yavaşça verirken düşünceli görünüyordu. “Geçmişte ne zaman yardıma ihtiyacım olsa, ne zaman üzölün olsam hep yanımda onu buldum. Ağladığımda beni teselli edecek kadar iyi kalpli biri ya da ihtiyaç duyduğumda sorgusuz sualsiz bana destek olan biri Hakan. O ne durumda olursa olsun, arkadaşlarını koruyan asil ve gerçek bir dost.” Burukça tebessüm ederek bana hitaben ekledi. “Üzgölünüm Buket fakat Hakan ithamlarını hak etmiyor.”

Bocalayıp omuzlarımı düşürdüm. “Biliyorum,” diye mırıldandım utanarak. “Üzgünüm. Sadece Kağan’dan Hakan’ın hayatının zor ve karmaşıklığıyla ilgili birkaç şey öğrendim ve ben de Gazel’i uyarmam gerektiğini düşündüm.”

Gazel rahatlayıp, “Demek bu komplonun arkasında Kağan var.” dedi.

Olumlu anlamda başımı salladım. “Çok özür dilerim. Kağan ikiniz konusunda endişeli, Hakan ve senin birbirinize göre olmadığınızı söyledi, sonunda kalbinin kırılacağını ima edince ben de tedirgin oldum.”

“Anlıyorum ve beni önemsemeni takdir ediyorum,” diye hoşgörüyle cevap verdi.

Karşılık olarak tebessüm ettim. “Risk almanı istemediğim için böyle keskin konuştum. Tekrar özür dilerim,” dedim.

Gazel anlayışla gülümsedi. “Hakan risk almaya değer. Hissediyorum, o çok özel biri. Ayrıca dengesiz davranışlarına karşın bile ondan vazgeçemiyorum, sürekli aklımın bir köşesini meşgul etmeyi başarıyor. Tarif edemeyeceğim şekilde Hakan’a doğru çekildiğimi hissediyorum ve inanın ki kayıtsız kalmaya çabaladım lakin bir yerden sonra kendime engel olamıyorum. Bir bakıyorum, yine onun çekimindeyim.”

Cansu kıkırdayarak bana anlamlı bir bakış attı. “Bu sözler bana çok yakından tanıdığım birini hatırlattı.”

Yanaklarım kızarıırken Gazel’e döndüm. “Benden bahsediyor.”

“Eskiden ben de Kağan’la ilgili kötümser düşünüyordum, hatırlıyor musun Buket?” diye sordu Cansu kıkır kıkır gülmeye devam ederek. “Kağan tehlikeli biriydi, tüm okul ondan korkuyordu ve siz ne kadar birbirinize düşman ol-

sanız da her gün didişseniz de Kağan zamanla seninle ilgilenmeye başladı. Bense seni sürekli uyarıyordum, uğraşma bırak, görmezden gel, yoluna çıkmayalım, uzak dur şu çocuktan, deyip duruyordum.”

Eğlenerek kahkaha attım. “Ben ne yaptım peki, seni dinledim mi, hayır! İnatla o belanın içine atladım.” Hayret ederek başımı iki yana sallayıp ekledim. “Bir de şimdi bakın bize. Geçmişin iki zıt kutbu şimdinin en âşık çiftlerinden biri. Kim inanırdı böyle olacağına?”

Hep birlikte kahkahalarla gülmeye başladık.

Hakan gibi tehlikeli birinden hoşlandığı için Gazel’i suçlayamazdım, buna hakkım yoktu. Zira ben de bir zamanlar ateşin içinde yanacağımı bile bile tehlikeli, belalı bir tipin peşinden sürüklenmemiş miydim? Şimdi ise o adama delicesine âşıktım ve Kağan yanında mutlu hissettiğim ender bir kişiye dönüşmüştü.

Ne kadar da bize benziyorlar, diye geçirdim içimden ve o an bir karar verdim.

“Sen benim en yakın arkadaşımsın Gazel. Eğer istediğin Hakan’la bir şans ise seni sonuna kadar destekleyeceğim,” dedim bütün içtenliğimle. “Sonunda ne olur bilemeyiz ama Hakan’ı çözme mücadelene inanıyorum, ona ulaşmanın bir yolunu bul ve hiç durma, kendi hikâyeni yaz.”

“Ben de inanıyorum sana,” diye katıldı Cansu da içtenlikle. “O karanlık kilitli kutuyu açacaksın. Bunu ancak sen başarabilirsin.”

Gazel’in yeşil gözleri neşeyle ışık saçtı. “Teşekkürler kızlar, onayınız benim için çok önemli.” Kendinden emin bir edayla kocaman gülümsedi. “Şimdi benim sıram! Hikâ-

yemin nasıl süreceğini ya da nasıl bir sonla biteceğini ben de kestiremiyorum ama mutlu sona ermesi için çabalayacağıma dair hiç şüphemiz olmasın.”

Herkes hazırlandıktan sonra aşağıya indik, hava karar-maya yüz tutarken çocuklar salonda bizi bekliyordu. “Biz tamamız, artık çıkabiliriz,” dedi Gazel coşkulu bir sesle.

Kağan, bakışları beni bulduğu anda kaşlarını yavaşça çattı, uzun kahve saçlarımdan siyah topuklu ayakkabılarıma kadar ağır ağır bedenimi süzdü.

Cansu, Kağan’ın sert bakışlarını fark etmiş olacak ki beni dirseğiyle dürttü. “Kağan bakışlarıyla seni öldürmek istiyor gibi sanki.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Evet. Hiç mutlu görünmüyor. Sanırım kendimi bir tartışmaya hazırlasam iyi olacak.”

Gazel usulca fısıldadı. “Galip çıkacağın bir tartışma olsun.”

“Hiç şüphen olmasın.”

Diğerleri evden çıkarken Kağan en arkada kaldı, yanıma gelip, “Çok güzel görünüyorsun,” dedi ses tonuna yansıyan beğeniyle. “Ama anlamadığım nokta şu, elbisen neden bu kadar kısa?” diye sorarken hoşnutsuz bir bakışla tek kaşını kaldırdı.

Neşeyle cevapladım. “Çünkü ben bu elbiseyi giymek istedim.”

Çenesi kasılırken gözlerini kıstı. “Bu kadar zor olmak zorunda mısın?” Ses tonu tehlikeli derecede sakindi ancak bakışlarındaki sertlik hiç de sakın gibi değildi.

“Aşkım, az önce güzel göründüğümü söyledin ve bu önemli geceye yakışan bir kıyafet seçtiğimi sen kendin de tasdiklemiş oldun.” Masum masum omuz silktim. “Şimdi anlamıyorum, sorun ne?”

Sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. “Bebeğim, bana söz oyunları yapma, yalnızca benim için giyinseydin mutlu olurdum. Beni tanıyorsun, şu an içimde fırtına kopmasına ramak kaldı, sen böyle güzelken başkalarının da sana bakacağı düşüncesi beni deli ediyor.”

Anlayışla gözlerinin içine baktım. “Sakinleş aşkım, bu kıskançlık mevzularını geride bırakmıştık, hatırladın mı?” Avucumu yanağına koyarak baş parmağımı çene çizgisinde gezdirdim. “Bana kimlerin baktığı önemli değil, benim kime baktığım önemli... Ve benim gözlerim yalnızca seni görüyor.”

Sert ifadesi yumuşadı. Elini enseme atıp beni nazikçe kendine doğru çekti. “Beni nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyorsun, yine de bilgin olsun diye söylüyorum, elbisenden nefret ettim, onu bu geceden sonra yok etsen iyi olur,” deyip talepkâr dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni derin bir şekilde öpmeye başladı.

Geri çekildiğimde gülüşüme engel olamadım. “Kıskanç mağara adamı dürtülerinin geçtiğini umuyorum.”

“Hayır,” dedi kararan bakışları dudaklarımdayken, “Hâlâ çok ama çok kıskancım.”

Kıkırdadım. “O zaman başa çıkmayı öğrenmeni tavsiye ederim.”

Karşılığı beni bir kez daha yoğun bir şekilde öpmek oldu. Ardından beni duvara yaslayıp belimdeki elini sıkılaştırdı,

vücudunu iyice bana yaslayınca heyecandan göğsüme yakıcı bir sıcaklık yayıldı ve ağzımdan bir inleme sesi kaçmasına mâni olamadım.

“Rujumu mahvettin seni zorba adam,” dedim ona satarak.

Kağan hoşnut bir şekilde gülümseyerek dudaklarını boynuma indirdi, kulağıma doğru öpücükler bırakıp kışkırtırcasına fısıldadı. “Umurumda olması mı gerekiyor?”

“Artık önemi yok.” Elimi ensesine atıp saçlarını hafifçe çekerek bu kez ben onu öpmeye başladım ve dışarıdan arkadaşlarımızın bize seslendiğini duyana kadar da öpüşmeyi sürdürdük.

Nefes nefese geri çekildim. “Bunu sonsuza dek yapabilirim ama gitmemiz gerekiyor.”

“Vazgeçtik desek?” Burnunu burnuma sürttü. “Gitmesek.”

Dudaklarım dudaklarındayken güldüm. “Olmaz, Cansu’nun yanında olmak istiyorum ve güven bana, sen de bu geceyi kaçırmak istemezsin.”

Kuşkulandı. “Neden, zaten doğum gününü sabah kutladık. Eminim bizsiz de geceyi sonlandırabilirler.”

Heyecandan başımı döndürecek kadar yoğun bir şehvetle beni yeniden öpmeye başladı ve dudakları gittikçe ısrarcı oldu, ben de aynı ısrarla öpücüklerine karşılık vermekten geri durmadım.

Öpüşmeyi biraz daha sürdürürsek sanırım ben de gitmekten vazgeçebilirdim.

Kağan’ın öpücükleri öyle iyi hissettiriyordu ki geri çekilmek zor oldu. “Hiç istemiyorum ama gerçekten durmak zorundayız.” İşaret parmağımı dudaklarına bastırdım. “Ciddan gitmemiz lazım.”

Derince iç çekti. “Peki madem, gidelim.” Son bir kez baştan çıkarıcı küçük bir öpücükle dudaklarımızı birleştirdi “Geri döndüğümüzde bu anın fazlasıyla devamı olacak bebeğim ve bu defa beni durdurmana izin verir miyim, bilemiyorum.”

Yanaklarımın kızardığını görünce ukalaca göz kırpıp elimi tuttu ve birlikte evden çıkıp arkadaşlarımızın yanına gittik.

Kulübün önü çok kalabalıktı, belli ki şehrin en ilgi gören mekânı burasıydı. İki kapı girişi vardı, birinin önünde oluşan sıradaki insanlar yavaş yavaş içeri girerken, ikincisinde ise VIP bölümüne geçişi sağlayan bir adam duruyor, isimleri kontrol ederek misafirleri içeri kabul ediyordu. Rezervasyonumuz olduğundan ikinci kapıya doğru yöneldik ve isimlerimizi verip içeri girdik. Kırmızı halıyla kaplanmış geniş merdivenlerden yukarı çıktığımız anda müziğin yüksek sesi ve kulübün göz kamaştırıcı keyifli ortamı fazlasıyla davetkar görünüyordu.

Yüksek masalardan birine geçtiğimizde hemen içeceklerimizin siparişini verdik. “Burası çok hoşuma gitti,” derken Gazel’i tebrik ettim. “Güzel tercih.”

Kağan da beni onayladı. “Evet, gayet iyiymiş.”

Gazel şirin şirin, “O zaman eğlenmemize bakalım,” derken siparişlerimiz geldi. Hemen içkisini havaya kaldırarak sesini yükseltti. “Cansu’nun doğum gününe!”

Ben de bardağımı kaldırdım. “Ve yarın Ankara’ya dönmeden önce geçireceğimiz son tatil gecemize!”

Diğerleri de bardaklarını kaldırırken güldüştük. “Harika bir tatildi millet!” Emre, Cansu’ya sarılıp yanına çekerken

Cansu da başını göğsüne yaslayıp güldü. “Acayip iyiydi!” Halinden pek bir memnun görünüyordu.

Gazel kıs kıs güldü. “Bence bu tatilin en büyük kazancı Emre’ye ait, baksanıza, kaptı kızı sonunda.” Her zamanki gibi kendini beğenerek saçlarını geriye savurup Emre’ye döndü. “Şüphesiz Cansu’ya ve benim gibi mükemmel bir kız kardeşe de sahip olduğun için kendini çok şanslı hissediyor olmalısın.”

Emre altın renk gözlerindeki muzip parıltılarla çarpıkça sırıttı. “Tabii ya, daha ne isterim ki! Daima beni darlayan küçük bir kız kardeşim var artık.” Emre kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. “Ne olur ara sıra da olsa varlığınla bizi şımartmaktan vazgeç Gazel, ilgini sürekli bekeleyeceğiz yoksa.”

Gazel ona baygın bir bakış fırlatırken gülüşü bastırdı. “Çok şapşalsın. Seninle yaşamak kâbus gibi!” deyip yalandan üzgün gözlerle Cansu’ya baktı. “Zor zamanlardan geçiyor olmalısın, seni bu gıcıktan kurtarma mı ister misin?”

Cansu kahkaha atarken Emre’nin yanağına elini koydu, derin derin gözlerinin içine baktı. “Hayır, hiç istemem.”

“Beklediğim cevap.” Emre eğilip Cansu’yu öptüğünde hep birlikte tezahürat yaparak alkışladık, en fazla alkışlayıp tezahürat eden ise Gazel’di. Yeşil gözleri sevinçle parlıyordu, çünkü kardeşinin mutluluğunu paylaşıyordu.

Pastamız masaya gelince malum doğum günü şarkısını söyledik -ki yalnızca Gazel, Mert ve ben söylemiştik- fakat etrafımızdaki masalardan birkaç grup da şarkımıza eşlik edip coşkumuza katılmayı ihmal etmedi. Cansu gözlerini kapatıp bir dilek diledikten sonra mumları üflledi.

“Yeni yaşın kutlu olsun canım,” diyerek sıkıca sarıldım. “Bu yıl senin yılın olsun. Geçen yıldan çok daha iyi günler geçir.”

“Teşekkürler,” diyen Cansu gülerek geri çekildiğinde Gazel’in kolları arasında buldu kendini. “Mutlu mesut, huzur dolu, sağlıklı yıllara! Hep gülümsemen dileğiyle canımın içi. Seni çok çok çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Cansu duygu yoğunluğuyla kardeşine baktı. “Hayatımdaki en güzel doğum günlerinden birini yaşıyorum, bu yaşımda bana gelen en güzel hediye sensin. İyi ki yanımdasın, iyi ki kardeşimsin.”

Gazel içtenlikle, “Ve sonsuza dek yanında olmaya devam edeceğim. Bunu aklından hiç çıkarma. Şimdi doğum gününü daha da güzelleştirmenin vakti geldi...” diyerek Cansu’nun omuzlarından tutarak yavaşça Emre’ye doğru çevirdi.

İşte, her şey tam o bu anda oluverdi. Emre bir dizinin üstüne çöktü, Cansu’nun afallayan bakışlarından gözlerini ayırmadan, yüz ifadesine yansıyan kararlılıkla cebinden şık bir yüzük kutusu çıkarıp kapağını açtı. Cansu kutunun içinde parlayan zarif tek taş yüzüğü görünce içine düştüğü heyecanla nefesi kesilirken elleriyle ağzını kapattı.

Ardından Emre herkesin tahmin ettiği o meşhur soruyu sordu.

“Benimle evlenir misin Cansu?”

*Seninle sonuna kadar varım!***CANSU'DAN...**

Emre'den gelen, benimle evlenir misin, sorusu beni fena çarptı. O an gerçekten ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilemeyecek kadar şaşkınlıktan donakalmış vaziyetteydim. Sanırım hayatımın en acayip gecesini yaşıyordum! Hiç beklemediğim bir anda Emre önümde çiz çökmüştü ve az önce bana evlenme teklif etmişti! Ayrıca hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve kendisine bir cevap vermem için umutla gözlerinin içine bakıyordu. Bunu yaptığına inanamıyordum! Emre ciddi ciddi bana evlenme teklif ediyordu!

Of, heyecandan bayılmak üzere falan olmalıydım, çünkü kilitlenmiş durumdaydım. Oysa acilen cevap vermem gerekiyordu! Aksi halde böyle taş kesilmeye devam edersen Emre birazdan yüzüğünü de alıp gidecekti!

İçimde biriken heyecanla hızla başımı öne doğru salladım. "Evet," dedim kocaman bir gülücükle. "Evet, evlenirim!"

Emre de gülmeye başlarken doğruldu. "Bir an hayır di-

yeceksin diye ödüm koptu.” Yüzünde çarpık, memnuniyet dolu bir gülüş belirdi. “Cevap vermek için beni o kadar bekletmek zorunda mıydın güzelim, kalp krizi geçirecektim az daha.”

“Sadece küçük çaplı bir şok geçirdim, sorun yok toparlandım.” Gülmemi durduramıyordum, aşırı mutluydum!

Emre haylaz bir tavırla başını yana eğdi. “Şimdi kendine geldin mi, yüzüğünü takabilir miyim?”

Zarifçe elimi uzattım. “Bu kadar beklediğin kabahat Emre.”

Vay canına! Halen inanamıyordum! Sevdığım adam, kızımın babası bana evlenme teklif etmişti! Az önce Gazel’e yaşadığım en güzel doğum günlerimden birinin bu gece olduğunu söylemiştim ya, unutun onu! Zira bugün harika ilerliyordu ve açık ara en iyi doğum günüm olarak zirveye yerleşmişti!

Emre yüzüğü parmağıma takıp elimin üstüne yumuşak bir öpücük bıraktı. “Doğum günün kutlu olsun. Birlikte yaşadığımız her günün en güzel yılların olması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.”

Ruhuma kadar işleyen sevinç ve heyecanla kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Tanrım! Aşırı doz mutluluktan her an düşüp bayılabilirdim!

Mert hevesle bağırdı. “İşte bu! Şampanya patlatmak istiyorum, şampanya getirin buraya!”

Gazel, Mert’in koluna bir şaplak indirdi. “Kes şunu.” Mert’in tam odaklanmayan şaşkın bakışlarını görünce ekledi. “Sarhoş mu oldun sen?”

Mert kahkaha attı. “Hayır, sarhoş değilim.” Masadaki

içki bardaklarından birini kimin olduğunu umursamadan kafasına dikti.

Gazel gözlerini devirdi. “Henüz değilsin. İlaveten o içtiğin benimdi!” Gazel kendine yeni bir içecek siparişi verirken Mert için de bir bardak su istedi.

“Hadi gel, dans edelim,” diyen Mert müziğe uygun sallanıyordu ayakta. “Yerimde duramayacağım kadar enerji birikti içimde.”

Gazel kınadığını belli eden bir bakışla tek kaşını kaldırdı. “İçki olmasın o biriken şey, kaç tane içtin, kim bilir.”

“Aynen. Sayısını unuttum.” Mert gülerek masadaki bardaklardan birine uzandı.

Gazel hızlıca eline vurdu. “Rahat dur, önce biraz kendine gel.”

Mert genişçe sırtarak çapkınca göz kırptı ve az önce almaya çalıştığı içkiyi kapıp bir dikişte bitirdi. “Bana bir şey olmaz kızıl kraliçem.”

Gazel onun cevabından etkilenmeden konuşmayı sürdürdü. “Böyle içmeye devam edersen seni eve taşıyarak götürmek zorunda kalacağız.”

Emre alaycı bir ifadeyle güldü. “Ya da burada bırakırız.”

Mert arkadaşına orta parmağını gösterdi. “Dene de görününü.”

Gazel kahkaha attı. “Bak ya, iyice kontrolden çıktın sen,” dedi Mert’i yalandan azarlayarak.

Buket gülerek sohbete katıldı. “Bir yerde okumuştum, fazla alkol tüketimi ilkel taraflarımızı ortaya çıkarıyormuş.”

Gazel abartılı bir korkuyla bakışlarını Mert’e çevirdi. “Aman, sakın Mert, ne olursun bu gece daha fazla içme.

Normal halinle bile yeterince yorucusun, ilkel tavırlarınla sana hiç katlanamayız.”

Mert çakırkeyif haliyle ofladı. “Hiç eğlenceli değilsiniz,” derken çalan telefonuyla dikkatini ekrana verdi. “Buna cevap vermem gerekiyor.” Telefonu açıp kulağına götürürken çoktan yanımızdan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Gazel şüpheyle gözlerini kısıp Mert’in gidişini izledi. “Arayan kesin şu yeni tanıştığı gizemli kızdır. Ayrıca bu aptal aramalar berbat bir alışkanlık halini aldı.”

Hoparlörden yavaş bir parça çalmaya başlayınca Emre bir elini sırtıma koyup okşadı, bakışlarımı kardeşimden alıp sevgilime çevirdim. “Dans etmek ister misin?” derken diğer elini de davetkâr bir edayla uzattı.

Elimi avucuna bıraktım. “Olur.”

Dans pistine geçtiğimizde Emre ellerini belime koydu, ben de kollarımı boynuna dolayarak yakınlığının hissettirdiği huzurun keyfini çıkardım.

“Kendini nasıl hissediyorsun bakalım yakında Cansu Alp olacak kadın?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Şoktayım! Biliyor musun, beni gerçekten hazırlıksız yakaladın.” Düşüncelerimin sürekli az önceki şahane ana kaymasını önleyemiyordum, heyecandan kıpır kıpırdım.

“İnan bana, gerekliydi.”

“Öyle mi?”

“Evet, çünkü senin için en iyisini istiyorum.” Dudağının bir kenarı şakacı bir ifadeyle kıvrıldı. “Tabii bir de senin gibi güzel bir kadın asla yalnız kalmamalı diye düşündüm, bu haksızlık olurdu.”

Kahkaha attım. “Ah Emre... Seni çok seviyorum,” dedim içimden taşan mutlulukla.

“Ben de seni seviyorum güzelim.”

“Ne zamandır planlıyordun teklifi?” Gülüşümü kontrol etmek için altdudağımı ısırdım. “Sen delisin, hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum.”

Muzipçe omuz silkti. “Biliyorum, alışılmadık bir durum ama dediğim gibi yapmam gereken en doğru şey buydu. Senden daha fazla ayrı kalamam. Özellikle de kızımız doğacakken...” Önüme düşen bir tutam saç nazikçe kulağımın arkasına itti, elinin tersiyle yanağımı okşadı. “Bebeğimizi birlikte büyütelim istiyorum Cansu.”

Samimiyetini ta içimde hissederken gülümsedim. “Çok büyük sorumluluklar bizi bekliyor, farkındasın değil mi?” Burukça alnımı kırıştırdım. “Evlilik, çocuk, okul, iş... Şimdiden kalbim sıkışmaya başladı,” diyerek ona takıldım.

Emre sahte bir korkuyla kaşlarını havaya kaldırdı. “Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan bu kesinlikle işe yarıyor.”

Tatlılıkla gülümsedim. “Geç değil, vazgeçebilirsin.”

Yüz ifadesi ciddileşti. “Asla,” dedi kesin bir dille. “Şaka bir yana, ben de tüm bunların kolay olacağını düşünmedim hiç ancak bir şekilde üstesinden geleceğiz güzelim. Birlikte olduğumuz sürece her şey yavaş yavaş hallolur.”

Yanağımı göğsüne yaslayıp, “Biliyorum,” dedim usulca. “Ve her şeyin çok güzel olacağına inanıyorum.”

“Ankara’ya döndüğümüzde nikâh için hemen tarih alırsız, sonra da ailelerimizle konuşmamız gerek tabii.”

Yüzümü buruşturarak başımı kaldırıp Emre’ye baktım. “Sanırım en korkunç kısım bu olacak.”

Emre mahcup bir tavırla, “Büyük ihtimalle,” dedi ve duygusal bir ifadeyle bir süre yüzüme baktıktan sonra tekrar

konuştu. “Aslını istersen çok da dert etmiyorum çünkü kızımız biz evlendikten sonra doğacak, en önemlisi de bu benim için. Kimsenin karşısında kötü hissetmek zorunda kalmayacaksın, çekinmeden istediğin herkese bebeğimizden bahsedebileceksin. Sana bir söz vermiştim Cansu, hiç kimsenin bizi yargılamasına izin vermeyeceğim, bu her konuda böyle devam edecek.”

Mutlulukla tekrar yanağımı göğsüne yasladım. “Teşekkür ederim Emre.”

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Asıl ben teşekkür ederim bana yeniden kendini verdiği için... Birlikte geçireceğimiz hayatı dünyadaki her şeyden çok istiyorum.”

“İsteğin kulağa çok cazip geliyor, sana nasıl karşı koyabilirim ki! Seninle sonuna kadar varım.” Aramızda bir süre sessizlik oldu, kendimizi müziğin rahatlatıcı tınısına bırakıp dans ettik. “Ben babasız büyüdüm, bu konu hakkında ne kadar hassas olduğumu biliyorsun.”

Anlayışla, “Biliyorum,” dedi kısık bir sesle. Rahatsızlığımı paylaştığını hissedebiliyordum.

“Bebeğimizin ebeveynleriyle aynı evde büyüyecek olması düşüncesi beni çok mutlu ediyor. Benim çocukluğum boyunca yaşadığım sıkıntıların hiçbirini yaşamayacak.”

“Kızımız her açıdan mutlu bir çocukluk geçirecek, merak etme.”

Minnettar olarak güldüm. “Bu arada sana söylemem gereken bir şey var.”

“Söyle güzelim, dinliyorum.”

“Bugün babam doğum günümü kutlamak için aradığında ona birazcık senden bahsetmiş olabilirim.” Hafifçe geri çe-

kilip Emre'nin gözlerine baktım. "Tatilden döndüğümüzde hemen seninle tanışmak istiyor. Yani bugünkü teklif olmasaydı da Ankara'da bir baba terörü seni bekliyor olacaktı."

Emre'nin yüz ifadesi hafif bir endişeyle dalgalandı. "Şu an beni biraz gerdiğinin farkında mısın?"

Kıkırdadım, endişesi çok tatlıydı. "Dert etme, babam seni sevecektir. Ayrıca sen de artık bir kız babasısın, o yüzden babamı en iyi anlayanlardan biri sen oluyorsun, yanılıyor muyum?"

"Biliyorum. Benim gibi mükemmel bir adamı tabii ki de kabullenecektir." Kendini beğenmiş sırıtışı yüzüne yayıldı. "Ancak ben kızımın kimseyle evlenmesini istemiyorum, benim küçük bebeğim hayatı boyunca bekâr kalacak. Şu andan itibaren erkek arkadaş yasağı koyuyorum."

Dayanamayarak kahkaha attım. "Yok daha neler, elbette zamanı gelince kızımızın erkek arkadaşı olacak. Sen dilediğin kadar hayal kurmaya devam et, kızını durdurabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Kız babası olmak çok zormuş." Beyaz dişlerini ortaya sererek güldü. "Bakalım baban benim için ne gibi engeller çıkaracak?"

"Ben de merak ediyorum ve sabırsızlıkla bekliyorum."

"Babanın karşısında kıvranmamı izlemek hoşuna gidecek ha?"

Keyifle omuz silktim. "Eğlenceli olabilir."

İç çekti. "Neyse ki Sedef Teyze ile önceden tanışmıştım. Annen benden hoşlanmıştı, birlikte akşam yemeği yemiştik. Onun oyunu aldığımı farz ediyorum."

Olumsuz anlamda başımı iki yana salladım. "Seni arka-

daşım olarak sevmiştii, artık işler çok başka. Bana sorarsan en fazla azarı annemden işiteceğiz. Önümüzde bizi bekleyen şiddetli kasırgaya hazır mısın?”

“Sen hazırsan ben de hazırım.” Alnımı yumuşakça öptü.

“Bugünden hazırım.” Kendimden emin olarak gülümsemdim. “Senin için giremeyeceğim mücadele yok Emre.”

Emre gülüşüme eşlik ederken altın renk gözleri parladı. “O halde kimse bizi durduramaz.”

“Engel olmak isteyen varsa da buyursun gelsin, pişman olarak geri döner. Avantaj bizde.” Bir an duraksadıktan sonra gülümsemem yavaşça solarken altdudağımı dişledim. “Şimdi aklıma geldi de şu detayı atlamasak iyi olacak sanırım...”

“Hangi detay?” Merakını çekmiştim.

Yüzümü buruşturdum. “Malum, bir de sürpriz bir şekilde ortaya çıkan büyükanne gerçeği var.”

“Evet. Tabii.”

“Gazel’in anlattıklarını hatırlıyor musun, büyükanneden bahsedişine bakılırsa oldukça otoriter ve kontrolcü birine benziyor.”

Emre tek kaşını kaldırıp gözlerimin içine eğlenerek baktı. “Yandık!”

“Hem de nasıl!”

Polunda gitmeyen bir şeyler var!

Emre günlerdir aramızda konuşup planladığımız gibi evlenme teklifini kusursuz bir şekilde gerçekleştirmişti! Şükürler olsun ki hiçbir şey ters gitmemişti! Cansu ise üzerine çöken yoğun şaşkınlığı atlatıp evlenme teklifini sindirmenin ardından “Evet” diyerek hepimizi havalara uçurdu. Sanırım ufukta Kağan ile benden önce veya sonra görünen düğün onlarınki olacaktı. İkisi adına da öyle mutluydum ki içim içime sığmıyordu.

Kulüpte çalan romantik şarkı sona ererken hemen ardından oldukça hareketli gümbür gümbür bir şarkı çalmaya başladı.

“Bu şarkıya bayılıyorum. Hemen dans etmeliyiz!”

Ben daha ağzımı açıp itiraz edemedim Gazel elimi tutup beni dans pistine doğru çekti.

Omzumun üstünden Kağan’a baktım. Sıkıntılı bir halde parmaklarını masada tıklıyordu ve kaşlarını çatarak gidişimi izlerken pek de memnun görünmüyordu. Kahkahama

mâni olamayarak başımı önüme çevirdim. Kafasında kim bilir ne gibi kıskançlık senaryoları dönüyordu sevgilimin.

Gazel’le dans etmeye başladığımızda Cansu da Emre’yi masaya göndererek bize katıldı. Üçümüz müziğin neşeli ritmine uygun bedenlerimizi kıvrıp kıkır kıkır gülerek kendimizi müziğin akışına bıraktık. Kalçalarımızı kıvrıyor, kollarımızı havaya kaldırıyor, saçlarımızı savuruyorduk. Kız kıza acayip eğleniyorduk! Keyifle hoplayıp zıplayarak, zaman zaman şarkının sözlerine katılıp yüksek sesle bağıra bağıra söyleyerek eğlencemizi şarkının bitimine kadar dakikalarca sürdürdük.

Masaya döndüğümüzde nefes nefese kalmıştım. Kağan’ın arzuyla kararan gözlerinin içine muzipçe bakarak elindeki bardağı çektim ve büyük bir yudum aldım. Bardağı geri verdiğimde o da gözlerini benden ayırmadan kalanın hepsini içip boş bardağı masaya bıraktı. Elini belime sarıp beni hızlıca yanına çekti ve kulağımın hemen altına dudaklarını bastırdı.

“Oradayken çok ateşliydin, bakışlarımı senden alamadım. Kendimi ne kadar zor tuttuğumu bilemezsin.”

Masumca gözlerimi kırıştırdım. “Ne için?”

Usluca konuştu. “Bu kadar dans yeter, eve gidiyoruz demek için”

Güldüm. “İyi ki demedin aşkım, aksi halde bu beni biraz üzebilirdi,” dedim ona sataşarak.

“Seni üzmediğime göre büyük bir ödülü hak ettiğimi düşünüyorum.” Burnunu yavaşça boynuma sürttüğünde heyecanla altdudağımı ısırdım. “Sen ne dersin bebeğim, bir ödülü hak etmedim mi sence de?”

Gölüşüm kahkahaya dönüşürken başımı Kağan'a çevirdim, mavi gözlerine yerleşen tutku içimi kıpır kıpır etmeye yetmişti. "Ne istiyorsun?" diye fısıldadım dudaklarına doğru, zira dudaklarımızın arasında bir iki santimlik mesafe kalmıştı.

İma yüklü bir tavırla, "Sadece bana özel bir dans beni mutlu ederdi," diye yanıt verirken çarpık bir sırıtış yüzünde belirdi.

Şımarıkça göz kırptım. "Eve döndüğümüzde bunu yeniden hatırlat, hayatının en iyi gösterisini izleyeceksin. Söz veriyorum."

Küstah bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Sanırım şu an olmak istediğim tek yer ev. Partiden erken ayrılmaya cevabın ne olurdu? Çünkü bunu ciddi ciddi düşünüyorum."

Bir kahkaha daha attığımda Gazel kuşkuyla sordu. "Hey, neye gülüyorsun sen öyle, ayrıca deminden beri aranızda fısır fısır ne konuşuyorsunuz?"

Geçıştirmek istercesine elimi salladım. "Kağan'ın esprilerine gülmeden edemiyorum. Sıradan konuları bile çarpıcı bir şekilde komikleştirebiliyor." Yeni gelen siparişlerimize odaklanıp kendi içeceğime uzandım ve hemen bir yudum aldım.

Ops! Neyse ki aramızda geçen sohbeti duyamayacakları kadar sessizdik fakat kahkahalarımı kontrol etsem iyi olacaktı.

Gazel inanmadığını belli ederek kaşlarını yukarı kaldırıp "Seninle daha sonra detaylı bir konuşma yapacağız" bakışı attı, sonra da bizden dikkatini uzaklaştırıp diğerlerinin muhabbetine katıldı.

Kağan bir kez daha kulağıma fısıldadı. "Hadi bebeğim, seni kaçırıp eve götürmeme izin ver."

“Güzel plan! Ama akıl çelici teklifini geri çevirmek zorunda kalacağım.” Elimde sıkı sıkı tuttuğum bardağı bir kez daha dudaklarıma götürüp soğuk içeceğimi yudumladım. Çok iyi gelmişti! Zira ortamın sıcaklığı ile Kağan’ın baştan çıkarıcı varlığı beni fena hararetlendiriyordu doğrusu!

“Bana bir neden ver, yoksa ısrarımı sürdüreceğim.” Belimde duran elini sıkılaştırdı, dokunuşu içimi hoş bir hisle gıcıklatıyordu.

Düşündüm. “Sabırsızlık iyi değildir desem mesela?” Üstelemeye devam ederse eğer tüm irademi kaybetmek üzereydim.

İçeceğini yudumladı, ardından tekrar kulağıma doğru fısıldadı. “Konu sen olduğunda kendimi kontrol etmekte biraz sorun yaşıyorsam kusura bakma. Sana bir özür kartı göndereyim.”

Şuh bir edayla kıkırdadım, siyah tişörtünün önünü avuçlayarak onu kendime doğru çektim. “Belki de bu hallerin çok hoşuma gidiyordur.”

Kağan keyifle güldü. “Belli oluyor. Ne yaptığını kesinlikle biliyorsun, beni isteyerek kışkırttığın ortada. Daha sonra bu arsızlığının hesabını sana sorarken fazlasıyla keyif alacağım bebeğim.”

Şirinlik yaparak burnumu burnuna sürttüm. “Bu benim yaramaz bir kız olduğum anlamına mı geliyor?”

“Aynen öyle! Sen çok yaramaz bir kızsın.”

Masum masum sordum. “Peki sen yaramazlıklardan hoşlanıyor musun?”

“Yalnızca sen yaramazlık yaptığında...” Gülerek beni iyice yanına çekti, bedenlerimiz birbirine yapıştı, öyle ki

vücudunun ısını hissedebiliyordum. “Nedenini bilmek ister misin?”

“Bir tahminim olabilir ama yine de senden duymayı tercih edeceğim.”

Usulca kulağıma fısıldadı. “Feci seksi oluyorsun ve ben her seferinde seni daha fazla istiyorum...”

“Hımm...” Alçak sesi beni kendimden geçirmeye yetmişti.

“Çok tahrik edicisin bebeğim.”

Dudaklarını çene çizgim boyunca hafif bir dokunuşla dolastırıp tam kulağımın altına baştan çıkarıcı bir öpücük bıraktı. Anında yakıcı bir heyecan dalgası içimde yükselirken kalbim sakince atan ritmini kaybedip aşırı derecede hızlandı.

Pekâlâ, şu an ben de epey tahrik olmuşum, harika!

“Tamam.” Sesimi bulup zar zor çıkan bir tonla konuşmayı başardım. “Bu kadar bilgi benim için yeterli.”

Dudağının bir gülüşle kıvrıldığını yanağımda hissettim. “Şimdi de ben mi seni tahrik ediyorum?” Burnunu kulağımın altındaki o hassas noktaya sürtünce neredeyse oracıkta inleyecektim!

“Bunu asla itiraf etmeyeceğim.” Ben de keyifle gülüyordum, sevgilimin gülüşü bulaşıcıydı.

“Gerek yok bebeğim, öpücüklerimin hoşuna gittiğini biliyorum.”

Ağzımdan kaçan yüksek sesli kahkahaya engel olamadım. “Fazla kibirlisin.”

Ukala bir tavırla göz kırptı. “Sadece gerçekçiyim.” Alnıma uzunca bir öpücük kondurdu. “Fee, ne diyorsun, artık eve gitme zamanımız gelmedi mi?”

“Hayır aşkım,” dedim kahkahalarımın arasından. “Arkadaşlarımızı bırakıp gidemeyiz.”

Kayıtsızca omuz silkti. “Umurumda bile olmaz.” Bakışları dudaklarıma kilitlenmişken derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Şu an tek istediğim sensin.”

Avucumu yanağına koyup yeni çıkmakta olan sakallarının üzerinde gezdirdim. “Biraz daha beklemen gerekecek huysuz adam.” Dudaklarına kısa bir öpücük bırakıp geri çekildim.

Sesli bir şekilde nefesini bıraktı. “Bu çok zor olacak.”

Bu sırada masaya yeni gelen Mert’in yanında gördüğüm sarışın kızla tüm ilgim onlara doğru yöneldi. Mert en son telefon konuşması için aramızdan ayrılmıştı, şimdi ise tanımadığımız gayet hoş bir kızla el ele karşımızda duruyordu. Adeta sevgili gibi oldukça samimi durmaları da ayrı bir soru işaretiydi.

Kızın sarı saçları kulak hizasında kâğıt gibi dümdüzdü, kahverengi gözleri çekik, teni hiç güneş görmemiş gibi fazlasıyla beyazdı. Dolgun dudakları kırmızı rujuyla epey dikkat çekiciydi, tıpkı kendisi gibi. Üzerinde daracık siyah renk bir tayt, askılı kırmızı renk bluz ve bileklerinde biten sivri topuklu botlar vardı. Seçimleri ona çok yakışmıştı, kız acayip seksi görünüyordu.

“Selam millet! Keyifler nasıl?” diye sordu Mert. “Eğleniyor musunuz?”

“Eğleniyorduk.” Gazel şüpheyile kıstığı yeşil gözleriyle sarışın kıızı baştan aşağı dikkatle süzerken hiç de arkadaş canlısı değildi. “Sen kimsin?”

“Ben Asel,” dedi elini uzatarak.

Gazel kızın eline yalnızca bakmakla yetindi, ardından gözlerini yüzüne dikti. Açık bir kabalıkla “Seninle el sıkışmayacağım, çünkü senden hoşlanmadım” mesajını veriyordu.

Mert zoraki bir şekilde güldü. “Misafirimize iyi mi davransak acaba?”

“O misafir değil ki! Bir yabancı.” Gazel sakince omuz silkti. “Ben kimseyi davet ettiğimizi hatırlamıyorum.”

Çaktırmadan Gazel’in yanına yanaşıp fısıldadım. “Sakin ol. Kıskançlığın ortaya çıkıyor yine, yapma! Bastır şu duyguyu.”

Sözlerime aldırmadı, Asel’den tarafa dik bakışlar atmakla meşguldü. “Kaç yaşındasın sen, bizden büyük gibisin.”

Asel az önce gülümsüyordu ancak eli havada kalınca masamızdaki soğuk rüzgârı hissedip ifadesini sertleştirdi. O da artık etrafına pek sıcak kanlı bir hava yaymıyordu.

“Yirmi bir,” dedi meydan okuyan sert bir tavırla.

“Mert?” Gazel soru sorarcasına ona döndü. “Bu arkadaş senin için biraz büyük kaçmıyor mu?”

Mert ağırlığını bir ayağından diğerine verirken arsızca sırtıttı. “Olgun kadınlardan hoşlanmam suç mu?” Gerginlikten o da rahatsız gibiydi ancak elinden geldiğince ortamı neşelendirmeye uğraşıyordu.

Gazel gözlerini devirdi. “Ne zamandır?”

“Öncelikle adım Asel, az önce de belirtmiştim. Bu arkadaş yerine ismimi kullanırsan sevinirim.” Gazel’in dikkatini üzerine çekmek için sesini yükseltmişti. “Ayrıca Mert çocuk değil, bana yirmi bir yaşında olduğunu söyledi.”

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapattığım sırada Cansu ile göz göze geldik, onun da benden farklı bir yanı

yoktu. gülmemek için yoğun bir çaba sarf ediyordu. Kağan da gülüşünü bastırmaya çalışıyordu ama o da bizim gibi pek başarılı olamıyordu.

Emre ise Asel'e hiç aldırmadan kısa bir kahkaha attı. "Burnuma çok pis yalan kokuları geliyor," dedi eğlenerek.

Asel kaşlarını kaldırıp bir açıklama beklercesine Mert'e baktı. "Bu ne demek oluyor?"

"Hey, bırakın şimdi yaş mevsusunu! Aramızda sayıların ne önemi var, asıl mühim olan ortak noktada buluşmaktır. Bizim de ortak noktamız aşk!"

Emre bir kahkaha daha koyverdi. "Merak ediyorum Asel, Mert sana kendiyle ilgili başka neler anlattı?"

Mert aniden lafa atladı. "Hey, benim hakkımda daha fazla derinlere girmeye lüzum yok, korumam gereken bir ünüm var, tamam mı? Bazı bilgiler sır kalmalı," derken Emre'ye taraf öldürecek gibi bakıp kolunu Asel'in omzuna attı, sonra hepimize hitaben konuştu. "Biz birbirimizi seviyoruz, aramıza girmeyi kesin. Yok yere ortalığı karıştırıyorsunuz."

Gazel abartılı bir şekilde güldü. "Bu arkadaş..." Sözlerine özellikle vurgu yapmıştı. "Yani kim olduğu belli olmayan Asel isimli kızı ne ara sevdin, daha tanışalı kaç gün oldu ki? İki mi, üç mü?"

Emre alaycı bir sesle, "Çok hızlısın kardeşim," derken Mert'in omzuna bir şaplak attı. Durumdan fazlasıyla eğleniyordu.

Asel gözlerini Gazel'den ayırmadan, "Mert bir annesi olduğundan bahsetmemişti," dedi soğuk bir sesle. O da Gazel'den hiç hoşlanmamıştı ve bunu açıkça göstermekten hiç çekinmiyordu.

“Unutmuş olmalı.” Gazel kızın sert atağını aynı düşmanlıkla savuşturdu.

“Ya da takmıyordur, buna ne diyeceksin tatlım?” Asel’in dudağının bir kenarı kıvrıldı, resmen kasıtlı olarak Gazel’i kışkırtıyordu.

Gazel istifini hiç bozmadan küçümseyici tavrını koruyarak elini kaldırıp orta parmağını gösterdi. “Ya sen buna ne diyeceksin tatlım?”

Mert hızla araya girdi, iyice telaşlanmıştı. “Hadi ama kızlar, yapmayın,” dedi ikisine. “Kavga etmenizi izlemek istemiyorum -ki ben kız kavgalarına bayılırım. Beni aranızda taraf seçmek zorunda bırakmayın.”

Asel ketum bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu, Gazel de hafifçe çenesini kaldırıp inatçı, tepeden bakışlarını sürdürdü.

Mert yeniden konuşurken ses tonunda zoraki bir canlılık vardı. “Benim için öpüşüp barışın, hep birlikte yeni bir başlangıç yapalım, şu dakikadan itibaren kibar kızlar olmaya ne dersiniz?” Genişçe sıırttı. “Birbirinize iyi davranırsanız beni çok mutlu bir adam yaparsanız bebekler.”

Cansu, Gazel’i dürttü. “Bu çözüme katılıyorum.”

Gazel dudaklarını büzdü. “Bunun için epey geç kaldık.”

Asel yüzünü Mert’e çevirdi. “Endişelenme hayatım, ben ergen yaşlarımı çok geride bıraktım. Hiçbir kavgaya dahil olmayacak kadar olgunum.”

Gazel kıza buz gibi bir bakış attı. “İnanmakta güçlük çekiyorum,” derken kızıl saçlarını omzundan geriye savurdu.

İhtiyatlı bir girişimle ortamı bir kez de ben yumuşatmaya karar verdim. “Asel,” dedim dikkatini çekmek için sevecen bir tavırla. “Buralı mısın?”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Ben de sizler gibi tatil amacıyla bu şehirdeyim.”

Mert bana minnet dolu bir gülümseme gönderip lafa girdi. “Asel de bizimle aynı gün gelmiş, tesadüfe bakar mısınız? Evren bizi bir araya getirdi, bu ilişkimiz için bir işaret değil de nedir?”

Gazel alaycı bir ses çıkardığında tekrar konuşma gereği duydum. “Öğrenci misin peki?”

“Evet.”

“Hangi bölümdesin?” diye soran Cansu da sohbete katıldı.

Asel bir an duraksadı. “Psikoloji.”

Tebessüm ettim. “Ne hoş, psikoloji benim de ilgimi çekiyor. Özellikle eğitim psikolojisiyle ilgili kitaplar okumayı çok seviyorum. Bana önerebileceğim güzel kitaplar var mı?”

Asel güldü, yüz ifadesinde hafif bir bocalama görür gibi oldum ama emin olamadım. “Şu an aklıma pek yazar gelmedi, daha sonra notlarıma bakıp öneride bulunsam olur mu?”

“Tabii olur.”

Bir süre sessizleşip bizi dinleyen Gazel sıkılmışçasına iç geçirdi. “Molaya ihtiyacım var,” diye duyurdu ukala bir tavırla. “Tuvalete gidiyorum.”

Cansu, “Biz de seninle gelelim,” diyerek bana göz ucuyla kaçamak bir uyarıda bulundu. Başımı onaylayarak hafifçe öne eğdim ve Cansu ile birlikte adımlarımızı hızlandırarak tuvalete doğru Gazel’in peşinden koşturduk.

Gazel tuvalete girer girmez bir hışımla aynanın karşına geçti. “Az daha masada o kızla kalsaydım öfkeden delirebilirdim.” Aynadan bir Cansu’ya, bir bana baktı. “Tepemi

attırmak üzereydi. Aptal aptal konuşup asabımı bozdu, kendini beğenmiş sinir bozucu hallerini hiç saymıyorum bile! Biraz daha yanında kalsaydım eğer fena halde köpürür, patlardım herhalde!”

Cansu kapıyı kapattı. “Bana gücenme Gazel fakat öfkelenmeye fazlasıyla meyilliydin bu gece. Neler oluyor?”

“Beni suçlama sakın!” Dargın bir biçimde mermer lava-boya yaslanıp bize döndü. “O sevimsiz kız da bana sevgi keleşi gibi davranmıyordu, hani dikkatinizi çekmediyse bir düşünün derim.”

Durumu objektif değerlendirerek Gazel’i savundum. “Doğru söylüyor. Biraz olsun alttan alabilirdi ama Asel de hemen tırnaklarını çıkarıp saldırıya geçti.” Dalgınca omuz silktim. “Garipti doğrusu.”

Gazel, Cansu’ya iğneleyici bir bakış fırlatıp gözlerini bana çevirdi. “Kızın bana ne kadar zalim davrandığını birinin fark etmesi çok hoş. Hiç değilse bir yandaşımdan olmasaydı kendimi güvende hissettim şu an.”

Cansu kardeşinin iğneleyici tavrı karşısında güldü. “Küsmeye hemen. Benim masada gördüğüm bir anda alevlenen çift taraflı bir düşmanlığın ortaya çıkmasıydı. Seni suçlamıyorum ki sadece yargıda bulunmak için öfkeni kontrol etmen gerek diyorum. Ayrıca olanlardan hiçbir şey anlamadım, her şey çok hızlı gelişti.”

“Ben anlamana yardımcı olayım kardeşim,” dedi Gazel sabırla. “Hissediyorum, o kız görüldüğü gibi biri değil. Zaten bunu kendi de belli etmedi mi, bana çok kaba davrandı! Beni öldürmek ister gibi nefretle bakıyordu yüzüme. Korkunçtu!”

Bir objektif değerlendirme daha yaparak aralarına girdim. “Sen de kabaydın Gazel, açıkçası ikiniz de saçmaladınız.”

“Ben kabalık ettiysem...”

Gülerek sözünü kestim. “Epeyce ettin.”

Geçıştirmek istercesine elini salladı. “Her neyse! Benim nedenim vardı.” Sakinleştirici bir nefes çekti ciğerlerine. “Bakın, bana güvenmeniz gerek. Başta mesafeli davranmak istemedim, yalnızca onu denedim, tanımaya çalıştım. Ancak geçen her dakikada haklı çıktığımı sezdim, kızın enerjisi beni rahatsız etmeye başladı ve hissettiklerimde yanılmadığımı gördüm.”

Cansu hoşgörüyle, “Anlıyorum seni,” dedi yavaşça. “Sadece bu geceliğine Mert için Asel’i görmezden gelmeye çalışsan, yapabilir misin? Çünkü kızıdan cidden hoşlanmışa benziyor.”

Gazel usanmış bir halde ellerini saçlarından geçirdi. “Ben Mert’i ve sizi korumaya çalışıyorum, niçin anlamıyorsunuz! Bu kadar duyarlı bir arkadaş olduğum için bana teşekkür etmeniz gerek!”

“Pekâlâ, hissettiklerin nedir?” Suyuna gitmeye karar verdim.

Üzerindeki gerginlik azalırken kafasından geçenleri hevesle anlatmaya başladı. “Öncelikle onun gibi güzel ve alımlı bir kızın bir iki gün içinde Mert’e yanaşması ve aniden bu kadar samimi olmaları çok garip, halbuki kendisi güya üniversite öğrencisi ve Mert’ten büyük! Kim iki günde birine âşık olabilir ki, hiç gerçekçi değil. Ayrıca bizimle aynı gün buraya tatile gelmiş olması size de tuhaf gelmedi mi?”

“Tesadüf olabilir.”

Gazel ikna olmamıştı. “Tamam, şuna ne diyeceksiniz peki? Buket kızdan kitap önerisi istediğinde kitap ya da yazar önerisinde bulunmak yerine afalladı ve hemen konuyu kapattı. Rahatsızlığı gözünden kaçmadı, üniversitede okuduğundan bile şüpheliyim.” Ciddiyetle parlayan yeşil gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Şimdi tüm parçaları bir araya getirin! Her şey apaçık ortada değil mi, Asel büyük bir yalancı!”

Cansu yılgınca inledi. “Bence paranoyakça davranıyorsunuz. İzlediğin o deli saçması komplo teorileri üreten belgesellere biraz ara vermelisin, baksana, seni feci halde şüpheli birine dönüştürmüş!”

“Bana inanmıyor musunuz!” Gazel hayal kırıklığıyla karışık bezginlikle ofladı. “O kızın gerçek yüzü ortaya çıkınca hepiniz beni kahraman ilan edeceksiniz! Ancak o gün geldiğinde ben de sizi dinlemeyeceğim!”

“Seni dinliyoruz Gazel, dinlemiyor değiliz,” dedi Cansu ılımlı bir tonla. “Dramatikleşme hemen.”

“Keşke dinlemekle kalmayıp ciddiye alsan.” Gazel bakışlarını kardeşinden kaçırdı. “Tamam, Asel’in kötü planlarını tecrübe etmek istiyorsunuz madem, meydanı size bırakıyorum!”

Bir süre sessiz kalarak düşündüm ve Asel’in ilk geldiğinden bu yana hareketlerini zihninden geçirdim. Gazel bir noktada haklıydı, çünkü okul mevzusunda duraklaması, kısa cevapları, kitap konusu açılınca bocalaması ve konuyu kapatmaya çalışması... Benim de aklımda soru işareti bırakmıştı.

“Gazel doğruyu söylüyor olabilir, biraz düşündüm de yok yere huzursuzlandığımı sanmıyorum,” diyerek söze başladım. “Açıkçası başlangıçta içimden küçük bir ses Gazel’in

abarttığını söylüyordu fakat şu an haklı olabileceğini söyleyen tarafım ağır basmaya başladı.”

Gazel’in yüzü memnuniyetle aydınlandı. “Sonunda! Kuşkularıma kesinlik kazandırdığımız için mutluyum. Şükürler olsun!”

Aniden kulakları sağır edecek kadar şiddetli bir patlama sesiyle irkildik. Patlamanın şiddeti ve duyulan gümbürtü o kadar fazlaydı ki yer dahi sallanmış, tavandan alçı parçaları bölük pörçük yere dökülmüştü. Bir anda etrafı toz duman sarıvermişti.

“O da neydi öyle?” Dehşete düşerek göz göze gelip hızlıca kapıya doğru koşturduk. “Kapı açılmıyor!” diye bağırdım panikle.

“Ben deneyeyim.” Cansu kapı koluna asılıp elinden geldiğince zorladı. “Kilitlenmiş!”

“Ne... Ne demek kilitlenmiş,” dedi Gazel korkudan titreyen bir sesle. “Burada kilitli mi kaldık?” Her an düşüp bayılacakmışçasına yüzü bembeyaz kesilmişti.

Bu kez kapının dışından gürültülü bir şekilde çığlıklar yükselmeye başlayınca korkuyla geriledim. “Neler oluyor?”

Kulüpte anlam veremediğimiz korkunç şeyler oluyordu ve biz tuvalette kapana kısılmıştık. Tanrım! Hiçbirimiz güvende değildik!

Cansu kapıyı zorlamaya devam etti. “Çok fazla bağırs sesi var! Çıglık atıyorlar!” Kapı koluyla uğraşmayı bırakıp tüm gücüyle kapıya vurmaya girişince biz de telaşla ona katıldık.

“Yardım edin! Kimse yok mu! Kilitli kaldık!”

Duraksayıp geri çekildim ve sakinleştirici bir nefes aldım. “Telefon!” dedim yüksek sesle. “Telefonlarınız yanınızda mı?”

Lanet olsun ki ben çantamı yanıma almayı akıl edememiş-tim!

İkisi de hayır anlamında başını iki yana salladı. “Masada bırakmıştım,” dedi Gazel ağlamaklı bir sesle.

Kapının dışından ayak sesleri işitince Cansu kapıya vura-rak yeniden bağırmaya başladı. “Yardım edin! Buradayız!”

Kapı dışarıdan birkaç tıkırtı eşliğinde açılınca karşımızda Asel’i gördük. “Ah, her yerde sizi arıyorduk! Kulüpte bir patlama oldu, içeride yangın çıktı!” dedi büyük bir panikle. “Tüm kulüp enkaza döndü. Hemen buradan gitmeliyiz, be-nimle gelin!”

Gazel kaşlarını çattı. “Kapı kilitliydi! Sen nasıl açtın?”

“Hayır, kilitli değildi.”

“Kilitliydi,” dedim karşı çıkarak. “Açmaya uğraştık ama açamadık.”

“Bakın kızlar, ben bir engelle karşılaşmadım. Kilit falan yoktu. Şimdi derhal gitmemiz lazım! Burada bekleyip yı-kıntılar arasında sıkışıp kalmak ya da alevlerin içinde kalıp yanarak ölmek mi istiyorsunuz?”

Dışarıdan tuvalete doğru ağır ağır dumanlar yayılınca Asel’in haklı olduğu ortaya çıktı. Kendimi hızla dışarı attım, geniş koridor gri duman bulutuyla kaplanmış, neredeyse iki ucu da yutmuştu. Yaşananlara dair her şey tıpkı yoğun bir sisin içine gömülmüştü ve tüm bu kargaşa ödümü kopar-maya yetmişti. Her bir yandan yardım çığlıkları kopuyor, bağırs çağrış sesleri ve koşturmaca tüm çevreyi sarmış gibi görünüyordu. Öyle kötü bir an yaşıyorduk ki sırf o acı çeken çığlıkları duymamak için kulaklarımı kapatmak istedim. Korkunç ötesi, cehennem gibi bir olayın içine düşmüştük!

“Gidelim!” Asel kendisini takip etmemizi işaret ederek koridorda hızla ilerlemeye başladı.

Peşinden gittik. “Telefonunu kullanabilir miyim, Kağan’ı aramalıyım!”

“Tabii.” Bir an bile duraksamadan yürümeyi sürdürürken cebinden çıkardığı telefonu bana verdi.

“Teşekkürler.” Elimini uzattığımda ellerimin titrediğini fark ettim ancak umursamayarak bakışlarımı telefona indirdim, hemen Kağan’ın nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Fakat ekranın kararmış olduğunu gördüm, telefon çalışmıyordu. “Telefonun kapalı,” dedim ona geri uzatarak.

Bir küfür savurup cebine geri koydu. “Şarjım bitmiş olmalı,” derken hâlâ koştura koştura yürüyordu. “Ama merak etmeyin, görevlilerin insanları hangi kapılardan dışarı çıkardığını gördüm. Birazdan kurtulmuş oluruz.”

“Mert nerede, diğerleri nerede, sen neden onlarla birlikte değilsin, niye bize yardım ediyorsun?” Gazel korkudan ağlamaklı bir şekilde bir kez daha şüphelerini gün yüzüne çıkardı.

Asel ona bakmadan cevap verdi. “Ben tuvalete gitmek için yanlarından ayrıldığım sırada patlama oldu, sonrasında da insanlar çıkışlara doğru birbirine girince kargaşa oluştu. Onları kaybettim.”

“Sen neden dışarı çıkmadın?”

“Çıkmak üzereydim. Fakat sizin bağırığınızı duyunca koridordan geri döndüm.”

Önümüze bir merdiven çıktı, hızlıca aşağı indik. Üzerinde çıkış yazan kapıyı görünce korkum biraz olsun azaldı. Kurtulmuştuk!

Kapıdan dışarı çıktığımızda bizi karanlık gecenin soğuk ayazı karşıladı. Sonunda açık havanın verdiği ferahlığı içime çekmek için derin bir nefes aldım ve ister istemez etrafa bakındım. Bulunduğumuz yer bizden başka kimsenin olmadığı çıkmaz bir ara sokağa uzanıyordu, sokağın açık tarafı ise dipsiz bir kuyu misali simsiyahtı. Çevremiz çok sessiz ve feci halde ıssızdı.

Neredeydik biz böyle!

İçimdeki korku yeniden filizlenirken Asel'e döndüm. "Herkes nerede?" diye sordum ihtiyatlı bir sesle.

"Sadece siz ve ben varız." Asel ifadesiz bir yüzle kapının önünde duruyordu, onda gerçekten yanlış olan bir şeyler vardı.

Cansu kızgın bir şekilde, "Ne diye bizi bu ıssız sokağa getirdin?" diye sordu. "Amacın ne senin, bizi korkutmak mı?"

"Gidelim buradan!" Gazel de artık öfkeliydi. "Size en başından bu kızın güvenilmez olduğunu söylemiştim!"

Asel istifini hiç bozmadan sakince cebinden bir anahtar çıkardı ve az önce geldiğimiz kapıyı kilitledi.

Kuşkuyla karışık öfkeyle kaşlarımı çattım. "Neden kapıyı kilitliyorsun?"

Cevap vermedi.

"Selam yavru kuş." Karanlığın içinden gelen yeni bir sesle hepimiz konuşan kişiye doğru döndük.

İçimde biriken korku kemiklerime kadar işleyip beni nefes alamaz hale getirirken usulca mırıldandım. "Bahadır..."

Olamaz!

Hayır! Hayır! Hayır!

Başım ciddi beladaydı ve benim buna karşı koyabilecek hiçbir gücüm yoktu!

Böyle sevgi olmaz!

Uzun süredir kaçındığım tehlike şu an tam karşımda duruyordu.

Korkum her saniye biraz daha artıp bana işkence ederken hissettiğim dehşet duygusu katlanamayacağım kadar fazlaydı. İçgüdülerim kaçıp gitmem için beni zorluyordu ancak kaçabileceğim hiçbir yer yoktu, çoktan cehennemin avucuna düşmüştüm.

Sanırım zihnimin derinliklerinde bir yerde bu kaçınılmaz karşılaşmanın bir şekilde gerçekleşeceğini hep biliyordum. Fakat son günlerde öyle mutluydum ki kendimi adeta dokunulmaz hissetmiştim. Hatta birkaç haftadır Bahadır'dan haber alamadığımdan dolayı sonunda beni rahat bırakmaya karar vermiş olması gerçekçi bir seçenek gibi görünmeye başlamıştı. Oysa tamamen yanılmıştım, şimdi ise yanılgımın yakıcı cezasını iliklerime kadar hissediyor ve Bahadır'ın yapabileceklerini düşündükçe feci halde tedirgin oluyordum.

Bahadır merhametsiz bakışlarını yavaşça üzerimde dolaştırdı. "Görüşmeyeli nasılsın yavru kuş?"

Konuşmaya cesaret edebildiğimde, “Beni nasıl buldun?” diye sordum usulca.

“Bazı küçük yardımlar aldım.” İki metre kadar öteye park etmiş siyah bir arabadan iki kişi indi, biri Egemen, diğeri ise daha önce hiç görmediğim esmer biriydi. “Bir süredir sizi takip ediyorduk. Sonunda aranızda bir casus sokmayı başardık. Hepinizle ilgili her şeyi tüm ayrıntısıyla biliyoruz.”

Bakışlarım Asel’e kaydı. “Bize yalan söyledin,” diye fısıldadım inanamayarak. “Neden yaptın bunu?” Kalbim kulaklarımda atmaya başladı.

Gazel öfkeyle bağırdı. “Size demiştim, değil mi! Bu kız yalancının teki! Hepimizi kandırdı! Bize hangi cüretle oyun oynamaya kalkarsın seni iki yüzlü alçak!”

Cansu da Asel’e nefretle baktı. “Sana inanmıştık, Mert sana güvenmişti, seni aramıza davet etmişti. Sense ona ihanet ederek karşılık veriyorsun, nasıl bu derece aşağılık olabilirsin?” Elini kaldırıp Bahadır’ın durduğu yeri işaret etti. “Onlara ne diye yardım edersin, nasıl onların yanında durabilirsin!”

Asel yavaşça yutkundu, suratına suçluluk çökerken bakışlarını kaçırdı.

Gazel bir kez daha patladı. “Ufak da olsa bir utanma duygunun olması ne hoş!” dedi alaycı bir kızgınlıkla. “Kendinden iğrenmelisin!”

Yeni gelen esmer çocuk araya girdi. “Hey, sakın olun, eğer sizi birazcık rahatlatacaksa Asel’in bir suçu yok, o yalnızca kendinden istenileni yaptı, yani benim dediklerimi uyguladı.” Dudağının bir kenarı tekinsiz bir ifadeyle kıvrıldı. “Eşsiz planı tasarlayan benim, gecenizi mahvettiğim için itirazlarınızı bana iletin.”

Cansu kaşlarını çatarak onu inceledi. “Sen de kimsin?”

Çocuk sanki sıradan bir tanışma anındaymışız gibi, “Ben Uzey,” dedi kendini tanıtarak. “Sen de... Cansu olmalısın, değil mi, Deniz senden oldukça fazla bahsetmişti. Görüyorum ki görsel hafızası çok iyiymiş, seni eksiksiz tarif etmiş.”

Cansu afallayarak gözlerini kırıştırdı. Deniz’in ismini duymak ve Uzey’in rahatsız edici sözleri onu huzursuz etmeye yetmişti.

Uzey bir kaşını kaldırdı. “Memnun oldum bu arada.”

Cansu hemen kendini toplayıp cevap verdi. “Ben memnun olmadım, ne istiyorsunuz bizden?”

Bahadır, “Ne istediğimi biliyorsun Cansu, Buket için buradayım,” dedi, ardından küstah bir ifadeyle hafifçe tebesüm ederken donuk yeşil gözlerini yüzüne çevirdi. “Benden saklanabileceğini mi sanıyordun yavru kuş?”

Ani bir panik dalgası kalbimi sıkıştırdı, nabzım öyle hızlı atmaya başladı ki adeta kalbim yerinden çıkacaktı.

Cansu beni korumak istercesine arkasına aldı, Gazel de iyice yanıma yanaştı. “Buraya gelmemeliydin Bahadır,” dedi çenesini kaldırarak. “Sizi uyarıyorum; Emre de Kağan da bizi arıyor olmalılar. Şimdi bizi rahat bırakın, defolup gidin!”

Şu an Cansu gibi cesur olmayı çok isterdim ama ben kalan son enerjimi korkudan bayılmamak için kullanıyordum. Ne ağzımı açacak gücüm vardı ne de Bahadır’a karşı koyabilecek kuvvetim.

Bahadır tehlikeli bir edayla güldü. “Tabii ki gideceğim ama yanımda Buket’i de götüreceğim.”

İtiraz ederek başımı iki yana salladım. “Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim.” Karnıma panikten keskin bir ağrı gi-

rince istemsizce geriledim. Bahadır beni buradan götürürse neler yapacağını düşünmek bile istemiyordum.

Sahte bir iç çekişle başını yana doğru eğdi. “Evet, geleceksin yavru kuş. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, benimle istediğim her yere geleceksin.”

Güçlkle yutkundum. “Hayır.”

Tanrım, lütfen bana yardım et!

Bahadır bir kez daha eğlenerek güldü, ancak gülüşü yüz ifadesi gibi buz gibiydi. “Cılız karşı koyuşların cidden çok tatlı fakat bana pek sökmüyor güzelim.” Gülüşü yavaşça kayboldu, gözlerimin içine ürkütücü bir ifadeyle baktı. “Bana çok büyük yanlış yaptın yavru kuş, ihanetinin bedelini sana ödeteceğim.”

Egemen pis pis sıırttı. “Bittin Buket,” dedi neşeyle. “Bashından büyük işlere hiç bulaşmamış olmayı dileyeceksin.”

“Aman ne eğlenceli! Kes saçma sapan konuşmayı!” Cansu, Egemen’e iğrendiğini gösteren bir bakış fırlattı. “O kadar mide bulandırıcı bir yaratıksın ki bir saniye dahi iğrenç yüzünü görmeye tahammül edemiyorum!”

Egemen gözlerini kısarak dikkatini Cansu’ya verdi, dudakları küçümsemeye gerilmişti. “Sanırım sen de Buket’in akıbetine uğramak istiyorsun?”

“Siktir git!”

Egemen öfkelenerek Cansu’nun üzerine yürüdü ve kolunu sıkıca kavrayarak yüzüne bakmasını sağladı. “Sıradaki sen mi olacaksın? Tamam, memnuniyetle seninle ilgileneceğim.”

Gazel korkuyla çığlık attı. “Rahat bırak onu, dokunma kardeşime!” Uzay onu belinden yakalayıp uzağa çekti.

“Bırak Cansu’yu!” diye bağıarak Egemen’e vurmaya başladım ve arkadaşımı onun ellerinden kurtarmaya çalıştım. “Çek ellerini üzerinden!”

Egemen’in yüzü sinirle çarpılırken kafasını bana çevirdi, beni sertçe geriye iterek darbelerimden kurtuldu. “İyice asap bozucu olmaya başladın!”

Bu sırada Cansu, Egemen’in boş bir anını yakaladı ve kasıklarına bir tekme savurdu. “Kimse senin kadar sinir bozucu olamaz adi herif!”

Egemen acıyla kıvrılırken ardı ardına küfrederek dizlerinin üzerine çöktü.

“Güzel kızılın zarar görmesini istemiyorsanız herkesin sakın kalmasını öneriyorum.” Uzay korkudan ağlayan Gazel’in arkasına geçmiş, boğazına keskin bir bıçak dayamıştı. “Eğer uslu durmazsanız elim kayabilir ve çok üzüleceğimiz olaylar yaşayabiliriz...” Bıçağı bastırınca Gazel’in ağlayışı şiddetlendi. “Tabii, burada üzülen yalnızca siz olursunuz, bu hassas detayı hatırlatmama gerek var mı?”

Korku taş misali mideme oturdu. “Lütfen, Gazel’e zarar verme!” dedim yalvararak. “Lütfen, bırak gitsin.”

Cansu’nun gözleri korkuyla büyüdü. “Onu incitmeyi bırak!” diye haykırıp Uzay’ın üzerine yürüdü.

Egemen acısı dinince ayağa kalktı, hiç vakit kaybetmeden tüm öfkesini Cansu’ya yöneltti. “Gel buraya!” Kolunu kırmak istercesine sertçe tutup kendine doğru hoyratça çekti.

Cansu çılgılık atarak karşı koydu. “Lanet ellerini benden uzak tut!” Egemen’in suratına yumruğunu geçirmeyi başardı ancak ondan kurtulamadı.

Egemen iyice hiddetlendi. “Seni aptal sürtük!” Hâlâ sıkı-

ca tuttuğu kolundan Cansu'yu sarsarak bir bez bebek misali tüm gücüyle yere doğru fırlattı.

Cansu acıyla yüzünü buruşturdu, bir elini korumacı bir tavırla karnına koydu. Egemen ona her an cinayet işleyecekmiş gibi canice bakıp tekrar vurmak için üzerine gitti, midesine doğru bir tekme savurduğunda nefesim boğazımda düğümlendi.

“Dur Egemen! Yapma, ona vurma,” diye bağırdım çaresizce. “Cansu hamile, ne olur dur artık!”

Egemen şaşkınlıkla bir bana, bir de yerde acıyla inleyen Cansu'ya baktı. Sertçe dudaklarını yaladı, ardından kendi kendine gülmeye başladı. “Şuna bak sen, işler ilginçleşiyor.” Cansu'yu kabaca tutarak yerden kaldırdı, arkasına geçip bedenini bedenine yaslayarak belinden sıkıca kavradı, hareket etmesini önledi.

“Bırak beni!” Cansu zar zor nefes alsa da direnmeyi hiç bırakmıyordu.

“Demek bebek bekliyorsun güzelim,” diyen Egemen yeniden neşeyle güldü. “Ah, bu yeni bilgi Deniz'in hiç hoşuna gitmeyecek, ona haberi kesinlikle ben vereceğim, tepkisini çok merak ediyorum.”

Uzay da Egemen'in iğrenç eğlencesine katılarak güldü. “İçerideki kutlama havası bu yüzden olmalı, teklifin sebebi şimdi anlaşıldı.”

Egemen dudaklarını Cansu'nun kulağına yaklaştırdı. “Romantik sahneniz fena tatlıydı ama hesaba katmadığımız bir nokta var, Emre göz göre göre anlaşmayı bozmuş oldu.”

Cansu öfkeyle, “Ne anlaşması, neden bahsediyorsun sen?” derken ayakta güçlkle duruyor gibiydi.

“Hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Bu saf hallerin çok şirin.” Egemen yaşananlardan fazlasıyla zevk alıyordu, sanki kendine özel bir şenlikteydi!

Cansu dişlerini sıktı. “Uzatma! Ne ima ediyorsan açıkça söyle!”

Egemen, Cansu’nun saçlarını bir tarafa toplayıp çenesini omzuna yasladı. “Olmaz, seninle oynamak çok eğlenceli, gizemli oyunumuza hemen son vermek istemiyorum.”

“Bilmez miyim sizin ne salak zevkleriniz olduğunu!” Cansu burnundan soludu. “Önce iddia oyunları, şimdi de bu mu yani, bilmediğin bir sırrım var saçmalıkları! Uyan aptal herif! Söylediklerinin teki dahi umurumda değil, Emre’yi de beni rahat bırak seni zavallı!” Artık öfkeden kuduruyordu. “Biz birbirimizi seviyoruz, nokta! Anladın mı beni? Şimdi çek pislik ellerini üzerimden!”

Egemen katıla katıla güldü. “Ah, evet şu meşhur iddia mevzusu, demek sonunda öğrendin. Emre sana âşık olduğu için iddiayı bozmuştu.” Onaylamayan bir ifadeyle başını iki yana salladı. “İsteddiği zaman vazgeçebileceğini sanacak kadar dikkatsiz davrandı. Seninle beraber mutlu mutlu kendi yolunuza gidebileceğini sandı ama ne var, biliyor musun? Büyük bir hataya davetiye çıkarmış oldu. Sonra âşık çocuğumuz Emre öyle bir kapana sıkıştı ki sırf senin güvende olman için birtakım işlere bulaştı. Bu gece Emre ateşkesi bozmakla hatasını ikiye katladı, bakalım anlaşmadan çekilmesinin sonuçlarıyla baş edebilecek mi...” Derince nefes alıp burnunu Cansu’nun yanağına sürttü. “Artık senin için hiçbir yer güvenli değil tatlım.”

Bahadır otoriter bir tavırla konuşmayı böldü. “Bu kadarı

yeterli. gidiyoruz.” Yanıma geldi, dirseğimi yakalayıp beni çekti.

Onu iterek kolumu kurtardım. “Hayır,” dedim titrek bir sesle. “Seninle gelmeyeceğim! Uzak dur benden.”

Bahadır kaşlarını çatı, çenesinde bir kas seğırdi. “Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da yapabiliriz. Tercih sana kalmış yavru kuş.”

Yumruklarımı sıktım, ne hakla beni isteğim dışında bir yerlere sürükleyebileceğini düşünebilirdi!

Cesaretimi topladım. “Tehditlerini umursamıyorum, sana gelmiyorum dedim, bitti. Cehenneme kadar yolun var!”

Bahadır sahte bir üzüntüyle iç geçirdi. “Çok yazık.” Başını Uzay’ın durduğu noktaya çevirdi, işaretiyle Uzay, Gazel’in boğazına dayadığı bıçağı daha da bastırdı.

Gazel acıyla çığlık attı. “Yapma, lütfen yapma!” Bir yandan hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bir yandan da tir tir titriyordu.

Gazel’in boynundan akan ince kan çizgisini görünce korkuyla bağırdım. “Dur! Lütfen arkadaşşıma zarar verme!” Telaşla Bahadır’a döndüm. “Ne olur ona durmasını söyle, lütfen durdur onu!”

“Benimle kendi isteğınle gelecek misin?”

Gazel’in acı dolu çığlıklarından etkilenmeyen Bahadır’ın kayıtsızca konuşması içimi yeniden dehşet duygusuyla doldurdu. Karşımda duran bu adam öyle tehlikeli, öyle zalim biriydi ki yaptıkları kanımı donduruyordu.

“Durmasını söyle lütfen, canı yanıyor.”

Bahadır, Uzay’a kısa bir bakış atınca Uzay bıçağı geri çekti. Ardından ruhsuz yeşil gözlerini yeniden yüzüme çevirdi, elini bana doğru davetkârca kaldırdı.

“Benimle gel.”

Yeniden beliren korkumu bastırarak nefes almaya odaklandım. Ya kendimi celladım olacak adamın eline bırakacaktım ya da karşı koymaya devam edecektim ve belki de hepimiz bu ara sokakta işkence çekerek katledilecektik.

Yavaşça yutkundum. “Cansu ile Gazel güvende olacak mı?”

Bahadır sakince cevap verdi. “Sen dediklerimi yaptığın sürece güvende kalmalarını sağlayacağım.”

Kuruyan dudaklarımı dilimin ucuyla ıslattım, arkadaşlarıma bakarken göğsümde artan baskıyı görmezden geldim. Yapmam gereken en doğru hareket Bahadır’la gitmekti, zira biraz daha direnmeyi sürdürürsem benimle birlikte arkadaşlarımda başı belaya girecekti. Kızlara daha fazla zarar gelmesi halinde kendimi asla affetmezdim. Kendimle beraber onları ateşe atmaya hakkım yoktu. Nitekim az önce Ege-men’in saldırgan davranışları sonrası Cansu’nun ıstırap çekerek yerde kıvrınmasına tanık olmak yeterince korkunçtu!

“Tamam,” dedim elimi Bahadır’ın avucuna koyarken. “Lütfen arkadaşlarımı bırakın gitsinler. Gönder onları buradan.”

Dudağının bir kenarı kibirli bir ifadeyle kıvrıldı. “Doğru tercihi yaptın.”

Cansu yüksek sesle itiraz etti. “Hayır, Buket! Sen olmadan buradan ayrılmam! Duydun mu beni, sensiz olmaz!”

Gözyaşlarım yanaklarımdan usulca süzülürken Cansu’ya döndüm. “Beni düşünme, lütfen gidin, Gazel iyi değil. Sen de kötü görünüyorsun, canının acıdığını biliyordum.” Göz ucuyla hâlâ korumacı bir şekilde kolunu doladığı karnına baktım. “Doktora ihtiyacın olabilir.”

“Seni onlarla yalnız bırakamam.” Cansu’nun ses tonu hissettiği kaygıdan titriyordu.

“Gazel’i götür, ne olur gidin.” Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş bir vaziyette ikimiz de ağlıyorduk. Çaresizliğin etkisiyle titreyen bedenimi ele geçiren yoğun korkuya engel olamıyordum.

“Hayır... Yapamam... Sensiz gidemem.”

Yalvarırcasına gözlerinin içine bakıp, “Lütfen Cansu, gidin,” diye ısrar ettim.

Konuşması biraz vakit aldı. “Seni kurtarmanın yolunu bulacağız. Söz veriyorum.”

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. “Kağan’a onu sevdiğimi söyle, olur mu?”

Bahadır aniden öfkeyle gürledi. “Yeter!” Diğerlerine bir baş hareketiyle, “Acele edin, gönderin şunları, sıkıldım,” dedi sertçe.

Asel asık bir suratla kilitlediği kapıyı tekrar açtı ve Ege-men ile Uzay da arkadaşlarımı kapıdan geçirdi. Sonra kapı bir kez daha kilitlendi ve benim de kaderim böylece mühürlenmiş oldu.

Arkadaşlarım kurtulmayı başarmıştı, ben ise başaramamıştım ve ne yazık ki kurtuluşum asla uzanamayacağım kadar uzaklarda görünüyordu.

Bahadır elimden çekiştire çekiştire beni peşinden yürüttü. Ruhu gibi karanlık olan bir yere park ettiği arabasının kapısını açıp, “Geç,” dedi kısaca.

Söylediğini yaptım, içeri geçip oturdum.

Bahadır kapımı kapatıp sürücü tarafına doğru arabamın etrafında dolandı, koltuğa oturup kendi kapısını da kapattıktan sonra dik dik yüzüme baktı.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordum vereceği cevaptan korkarak.

“Eğer seni sevmeseydim hemen şimdi çoktan öldürmüş olurdum.”

İliklerime kadar buz kestim. “Böyle sevgi olmaz ki...” dedim cılız bir sesle.

Bakışları öfkeyle karardı. “Sana fikrini sormadım.”

“Bahadır,” dedim ılımlı bir girişimle. “Geç değil, vazgeçebilirsin, bırak beni gideyim. Kimseye olanlardan bahsetmem.”

“Vazgeçmek gibi bir niyetim yok.” Kolunu arka tarafa uzattı, önüne döndüğünde elinde küçük bir kutu duruyordu. “Önümüzde uzun bir yolculuk var yavru kuş.” Kutunun içinden bir şırınga çıkardı ve karşı koymama müsaade etmeden iğneyi koluma batırdı.

“Bu ne!” dedim tedirgin olarak. “Ne yaptın bana?”

Gözlerini kıstı, ısrarla gözlerimin içine bakarken, “Merak etme. Sadece rahat yolculuk etmen için küçük bir sakinleştirici,” dedi ürkütücü bir sakinlikle.

Korkum gitgide daha da artıyordu. “Nereye götürüyorsun beni?” diye sordum ağlamaklı bir halde.

“Bilmene gerek yok.”

“Söyle, bilmek istiyorum,” diye ısrar ettim. “Uzun yolculuk derken ne demek istiyorsun?”

Sıkılmışçasına iç geçirdi. “Öğrenmeni isteseydim belirtirdim, değil mi?”

Telaşlandım iyice. “Neden öğrenemiyorum.” Altdudağımı kanatırcasına ısırdım, paniklemiştim. “Ankara’ya mı dönüyoruz?”

Gözlerini dahi kırpmadan uzunca bakmayı sürdürdü. “Düşünme bunları,” derken soğukça tebessüm etti. “Senin için bir anlamı olmayacak.”

“Niye böyle söylüyorsun?” diye fısıldadım ürkekçe. “Beni korkutuyorsun.”

“Yer isimlerinin bir önemi yok, şimdilik herkesten çok uzağa gideceğimizi bilmen yeterli. Uyandığında kimsenin bizi bulamayacağı yeni bir şehirde olacağız.”

Aman Tanrım!

Üzerime çöken rehavet hissiyle iyice koltuğa yayıldığımı hissettim. Aniden tüm uzuvlarım kontrol edemeyeceğim kadar ağırlaşmıştı. “Başım dönüyor,” diye geveledim.

Bana doğru eğilip emniyet kemerimi taktı. “Biliyorum. Birazdan uyuyacaksın.”

Konuşamadım, dudaklarımı oynatacak mecalim kalmamıştı. Adeta bedenimin kontrolünü kaybediyordum. Gözlerimi kırıştırdım, gözkapaklarımı açık tutmakta zorlanıyordum, bayılmak üzereydim. Acilen kendimi toparlamam gerekiyordu ancak bir türlü yapamıyordum.

“Bahadır,” dedim yalvarırcasına. “Kendimi kötü hissediyorum.”

Herhangi bir yorum yapmadı. Ciddileşen yüz hatlarıyla beni izliyordu, üzerimde yoğunlaşan yeşil gözlerindeki bakış donuk, bir o kadar da duygusuzdu. Sessiz kalışı ise acımasızlığın başka bir boyutuydu.

Daha fazla savaşılmayarak hiçliğe teslim oldum.

Sonrası kocaman bir boşluktu, bilincimi kendine doğru çeken sonsuz bir karanlık!

*Sen çok başkasın!***GAZEL'DEN...**

Alevlerin akabinde dumanın esir aldığı, büyük bir karmaşanın hâkim olduğu kulübün dışına kendimizi attığımızda Cansu da ben de bitap durumdaydık. Şiddetli bir şekilde ağlıyordum, her ne kadar kurtulmuş olsak da Buket'i arkamızda bırakmış olmamız ve yaşadığımız cehennemden dolayı ağlamama engel olamıyordum. Gözyaşlarım boşalıncasına yanaklarımdan aşağı akıyor, korku dolu hıçkırıklarımla boğazımdan yükseliyordu. İçimdeki dehşet duygusu öyle fazlaydı ki nefes almakta bile güçlük çekiyor, bedenimin titremesini kontrol edemiyordum.

Elimi boynuma attığımda parmaklarıma bulaşan kan gözümün önünden gitmiyor, Uzay'ın mide bulandırıcı dokunuşlarını vücudumda hissediyor, boynuma dayadığı bıçağın acısı hâlâ tenimi dağlıyordu.

Dışarı da içerisi gibi kaosa teslim olmuştu, her yer birbirine girmişti, ortalık yangın yeriymiş. Bir yandan polis arabaları

ları, bir yandan ambulans, bir yandan itfaiye ekipleri etrafa yayılmış, karışıklık içinde görevini yerine getirmeye çalışıyordu. Görünen oydu ki Bahadır ve diğerleri buradan ayrılırken arkalarında çok fazla hasar bırakmışlardı. Canavarca hislerle korkunç bir katliama neden olmuşlardı!

Cansu tökezledi. “Gözlerim kararmaya başladı, kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

“Lütfen benimle kal, bayılma ne olursun,” dedim ağlayışımın arasından.

Çenesi titredi, o da sessiz sessiz ağlıyordu. “Dinlenebilir miyiz, neredeyse dizlerimin bağı çözülecek, yürüyebilecek gibi değilim. Başım dönüyor.” Cansu kollarıma yığılınca kolumu beline sararak onu en yakın kaldırıma doğru taşıdım. Bilinci açtı ancak oldukça kötü durumdaydı. Tıpkı benim gibi adrenalinden bitap düşmüştü.

Terden yüzüne yapışan saçları alnından geriye iterken ellerimin deli gibi titrediğini fark ettim. “Birazdan bize yardım edecekler, dayanalım, tamam mı?” Yanına oturup kardeşime sarıldım.

“Tamam.” O da bana sarılırken başını omzuma yasladı.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki, “Buradalar! Onları buldum!” diye bağırان birinin sesini duydum ve başımı kaldırmamla karşımda Emre’yi gördüm.

Telaşla yanımıza koştu, önümüze çöktü. “Cansu iyi misin?” Bir eliyle Cansu’nun kolunu okşarken gergin bakışlarını bana çevirdi. “Gazel, yaralandınız mı, bir şeyiniz var mı?”

Boşluktaymışım gibi hissettiren ezici bir duyguyla ağlamam sürerken olumsuz anlamda başımı iki yana salladım. Sanki dondurucu bir havaya maruz kalmışım gibi titremeye devam ediyordum, içim buz gibi bir hisle kavruluyordu.

Emre üzgün bir şekilde nefesini verip kendini bıraktı. “Her yerde sizi aradık, bulamayınca da kötü bir şey oldu sandık.” Cansu herhangi bir tepki vermeyince Emre kaşlarını çatarak bana baktı. “Gazel?” dedi soru sorarcasına. “Cansu’nun neyi var?”

Boş boş yüzüne baktım, konuşamadım. Beynim durmuştu adeta. Garip bir sersemlikle sağır olmuş gibiydim, kulaklarım uğulduyor, duyduklarımı anlamlandırmakta güçlük çekiyordum.

Cansu gözlerini açmadan güçsüz bir sesle mırıldandı. “İyiym ben, endişelenme.”

“Nasıl endişe etmem, yarı baygın gibisin.” Emre, Cansu’nun diğer yanına geçip sahiplenircesine koluyla bedenini sardı, yatıştırıcı bir biçimde sırtını okşamaya başladı.

Cansu titrek bir şekilde iç çekti. “Fazla stresi kaldıramadım, yalnızca bir süre dinlenmeme izin ver, iyi olacağım,” derken son sözleri fısıltı halinde çıkmıştı.

Kağan arkasından koşan Hakan ve Mert’le yanımıza geldi. “Buket nerede? diye sordu kaşlarını çatarak, o da en az Emre kadar telaşlıydı. “Neden sizinle değil?” Bir yandan da etrafına bakınıyor, Buket’e dair bir iz arıyordu.

“Onu göremedim,” dedi Emre.

Kağan’ın kaygılı bakışları bana döndü. “Buket nerede Gazel?” diye sordu yeniden.

Buket...

Arkadaşımı düşünürken gözlerimi kırıştırdım, ismini duymak aklımı başıma getirmeye yetmişti. Kim bilir şu an nelere katlanıyordu?

Hıçkırıklarımın arasından bölük pörçük cevap verdim.

“Buket’i götürdüler... Onun için gelmişler... Bizi yakaladılar... Dört kişiydiler... Asel de onlardan biri... Çok korkunçtu... Uzay’ın bıçağı vardı...” Titreyen elimle boynumu işaret ettim. “Buraya koydu, beni yaraladı.”

“Kim götürdü, onlar dediklerin kim? Neden bahsediyorsun sen?” Kağan kollarımı tutup beni kendime getirmek istercesine sarsınca irkildim.

Hakan hışımla araya girip Kağan’ı benden uzaklaştırdı. “Dostum sakın ol, kızı korkutuyorsun. Görmüyor musun, zaten yeterince kötü halde. Sakinleş, neler olduğunu öğrenelim.”

Kağan sabırsız bir şekilde bir elini yüzünde gezdirdi. Göğsü hızla kalkıp iniyordu. Öfkesini kontrol altında tutmak için gözlerini kapatıp derince soludu, gözlerini yeniden açınca, “Gazel,” dedi az öncekinden daha sakın bir sesle. “Buket nerede, kim geldi? Her şeyi anlatmana ihtiyacım var. Topla kendini! Bize bu şekilde yardımcı olmuyorsun.”

Hakan önümde diz çöktü. Birkaç kalp atımı süresince yüzümü inceledi, bakışları boynuma inince çenesi gerildi, dişlerini sıktığını görebiliyordum. Ardından bakışları tekrar gözlerimi bulurken onda ilk kez gördüğüm anlayışlı bir tavırla gözlerimin içine baktı.

“Kızıl,” dedi yavaşça, beni incitmekten korkar gibiydi. “Yanımdayım. Kimse sana zarar veremez artık. Korkmana gerek yok. Şimdi derin nefes al ve yavaşça bırak, tamam mı, bu gevşemeni sağlayacak. Merak etme, güvendesin.”

Gözlerimi kırptırdım. Başımı öne doğru usulca salladım. Güvende olduğumu hissedebiliyordum, çünkü Hakan’laydım. Söylediklerini yapıp derin bir nefes çektim içime, ardın-

dan yavaşça soluğumu bıraktım. Bunu birkaç defa kendimi iyi hissedene dek sürdürdüm. İşe yaramıştı. Yüreğimdeki baskı gitgide hafifliyor, boğazımda düğümlenen hıçkırıklar hafifliyordu.

Hakan kara gözlerini bir an için bile yüzümden ayırmadan iyi olduğumdan emin olana kadar sabırla bekledi. “Şimdi bize neler olduğunu daha açık anlatman lazım, anlıyorsun beni, değil mi?”

Son kez derin bir nefes alıp verdim. “Bahadır bu gece buradaydı.” Ürkek bakışlarımı Kağan’a çevirdim. “Buket için geldiğini söyledi,” diyerek başımızdan geçen her şeyi en ince ayrıntısına kadar bir bir anlattım.

Kağan tahmin edileceği gibi aklını kaçırdı. “Hayır, hayır, hayır! Lanet olsun! Hayır! Bu imkânsız!” Yüzüne yansıyan yoğun çaresizlikle bağırdı. “O puştı öldüreceğim! Onu bulduğum zaman yemin ederim ölmek için yalvaracak hale getireceğim!”

Hakan doğrulurken tehlike ima eden bir şekilde gözlerini kıstı. “Yalnız olmayacaksın.”

“Aynen öyle.” Mert de daha önce hiç tanık olmadığım kadar ciddiydi. “Ne yapıyoruz şimdi, planımız ne?” Hem Asel’e kızgındı hem de o kızı aramıza soktuğu için kendine kızgındı.

Kağan sesine yansıyan kaygıyla karışık öfkeyle konuştu. “Nereye gitmiş olabilirler, hiçbir bok tahmin edemiyorum! Nereden başlayacağımı bilmiyorum!” Sıkıntıyla solurken iki elini birden dağınık saçlarından geçirdi. “Siktir! Buket’i Bahadır’la yalnız bırakamam! Bana ihtiyacı var, çok korkmuş olmalı! Kaybedecek bir dakikam bile yok!”

Emre, Kağan'ın karşısına geçip elini omzuna koydu. "Kardeşim, kendine hâkim ol, Buket'i bulacağız. Onu Bahadır'la bırakacak değiliz, bir şekilde yerlerini öğreneceğiz ama önce sakın kalman gerek."

Kağan sertçe dudaklarını yaladı, çaresizliğini belli edencesine elini ensesine götürdü. "Kurtaracağız, değil mi?" Ses tonu çatallaşmıştı, fazlasıyla telaşlı ve gergindi. "Kendimden vazgeçerim, Buket'ten vazgeçmem."

Emre anlayışla omzunu sıktı. "Tabii kurtaracağız! Hemen şimdi işe koyulacağız, neler yapabileceğimize bakacağız."

"Onur'u aramalıyım." Kağan dalgınca arka cebinden telefonunu çıkardı. "Belki nereye gittiklerini bulabilir." Hakan'a dönüp ekledi. "Dostum, sen de babanla konuş, Bahadır'ın bugüne kadar kimlerle görüştüğünü, neler yaptığını öğrenebilecek tek kişi o. Elimize geçirebileceğimiz her ipucuna ihtiyacımız var."

Emre, Kağan'a hak verircesine başını salladı. "Doğru, onlardan birine bile ulaşırsak bizi Bahadır'ın saklandığı yere götürebilirler."

Hakan ciddi bir sesle, "Olur, konuşurum," dedi.

"Sağ ol." Kağan telefonunu kulağına götürüp karşıdan cevap beklerken diğerlerine hitaben konuştu. "Kulübe gidip çalışanları soruşturacağım, kameralardan bir şey çıkarsa sizi ararım. Siz eve dönün, haberleşiriz."

Mert atıldı. "Ben de seninle geliyorum." Beraber kulübe doğru yürümeye başladılar, Hakan da telefon görüşmesi yapmak üzere uzaklaştı.

Aradan kısa bir süre geçtikten sonra Cansu yavaştan kendine gelip doğrulunca dikkatimi ona verdim. "İyi misin?" diye sordum kaygıyla.

“Çok az ağrım olsa da genel olarak iyiyim,” deyip eliyle göbeğinin biraz aşağısını işaret etti. “Nefes aldıkça buraya hafif bir sancı giriyor ama birazdan geçer herhalde. Beni dert etmeyin, Buket’i bulmaya odaklanmalıyız. Bir gelişme var mı?”

“Yok.” Gözlerim yeniden dolarken dudaklarım titredi. “Egemen yüzünden oldu, değil mi, sana çok kötü vurdu. Hepsı onun suçu.”

Emre sinirle gerildi. “Bir dakika, bir dakika... Ben doğru mu duydum, Egemen sana vurdu mu?”

Cansu dişlerini sıktı. “Beni hırpaladı, sonra da yere itti... Karnıma doğru tekme savurdu.”

“Onu bitireceğim,” derken Emre öfkeden köpürüyordu. “Hayatımda yapacağım son şey bu olsa bile, onu bulup yaptığının hesabını soracağım.”

“Eğer seni iyi hissettirecekse ben de Egemen’in iğrenç suratına yumruğumu indirdim. Elim epeyce acıdı ama inan bana her anına değdi.”

Emre kaşlarını çattı. “Bu beni iyi hissettirmiyor, şu an iyi hissetmemin tek yolu onun geberdiğini görmek olurdu.”

Cansu’nun elini sıktım. “Sen çok güçlü bir kadınsın.” İç geçirerek bakışlarımı Emre’ye çevirdim. “Cansu oradayken hem beni hem Buket’i korumak için elinden geleni yaptı, hiç boyun eğmedi. Hepimiz için sonuna kadar savaştı.”

Emre burukça tebessüm etti. “Her zaman öyleydi, küçük amazon savaşçımı yıkmak çok zordur,” derken Cansu’ya içi gidercesine baktı. “Benim sevgilimle kimse başa çıkamaz. Herkese karşı durabilecek kadar cesurdur.”

Cansu üzgünce yüzünü eğdi. “Ama Buket’i kurtaramadım,

aksine o bizi kurtarabilmek için kendini feda etti. Egemen ve Uzay sırf bizi bıraksın diye Bahadır'la gitmeye mecbur oldu.”

Kızgınlıkla yumruklarımı sıktım. “Umarım hepsi hapse girer ve hayatları boyunca orada kalırlar!”

Kardeşim de bana katıldı. “O manyakların ait olduğu tek yer hapishane! Özellikle de Bahadır hastasının acilen tedavi edilebileceği bir hücreye kapatılması gerek! O çocuk delinin teki!”

“Dert etmeyin,” dedi Emre teskin edercesine. “Bu olaydan kesinlikle yakayı kurtaramayacaklar. Şimdiden parmaklıkların ardında ömürlük bir oda için yerlerini ayırtmış oldular.” Ayağa kalkıp Cansu’yu da oturduğu yerden kaldırdı. “Daha iyiysen artık eve gidelim, ne dersin?”

Cansu olumlu anlamda başını sallarken ben de ayaklandım. Hakan’ın durduğu yere doğru yürüdük, ancak daha o noktaya varamadan beş altı metre kadar ilerlemişti ki Cansu acıyla homurdanıp dizlerinin üzerine çöktü.

Panikleyerek, “Ne oldu, neyin var?” diye sordum.

“Karnıma sancı girdi!” Cansu’nun eli hemen göbeğine gitti. “Emre! Yolunda gitmeyen bir şeyler var.” Bir kez daha sancılanmış olacak ki keskin bir nefes aldı. “Çok kötü canım acıyor.”

Endişeden yüzü solan Emre, “Tamam, seni hemen hastaneye götüreceğim,” diyerek Cansu’yu yerden kaldırıp kucakladı.

Bu sırada Hakan da bizi fark edip yanımıza gelmişti. “Neler oluyor?” diye sordu arkadaşına.

Emre, “Cansu fenalaştı, hiç iyi değil. Acilen doktora görünmesi lazım, bize bir taksi bulur musun?” dedi.

“Tamam.” Hakan hemen kulübün yakınlarındaki taksi tabelasından aldığı bir numarayı arayıp taksi istedi. “Bir iki dakikaya geleceğini söyledi.”

Kaygı dolu bakışlarımı Cansu’nun suratında gezdirdim. “Ağrın ne durumda, kendini nasıl hissediyorsun?”

“Az önceki kadar şiddetli değil ancak hâlâ ara ara sancı geliyor. Bu hiç normal değil.” Gözleri dolarken dudakları titredi. “Kızıma bir şey olmamıştır, değil mi Gazel?” diye sordu harap bir halde.

Sesine yansıyan umut kalbimi sızlattı. Bebeğiyle ilgili benden içini rahatlatacak bir cevap bekliyordu.

Boğazım düğümlenirken bir damla gözyaşımın yanağımdan usulca akmasına engel olamadım ancak hemen elimin tersiyle yanağımı sildim ve kendimi toplayarak kardeşim için gülümsemeyi başardım. Onun kendini iyi hissetmesi için öncelikle benim de kendimi iyi hissetmem şarttı, hiç değilse iyiymiş gibi görünmem gerekiyordu. Beni üzgün görürken ona nasıl moral verebilirdim ki?

“Korkma. İkiniz de iyi olacaksınız.” Elini tutup güç verircesine sıktım. “Kötü şeyler düşünmeni istemiyorum, muhtemelen strestendir, telaş yapmayalım. Emre sana çok iyi bakacak. Doktora görüneceksin ve çok geçmeden güzel haberlerle yanıma geri döneceksin. Hem az önce konuştuklarımızı ne çabuk unuttun, sen çok güçlü bir kadınsın. Şimdi tekrar güçlü olma zamanı, anlaştık mı?”

Cansu’nun yüz ifadesi hissettiği acıdan izler taşısa da dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. “Anlaştık.”

Emre bana doğru minnetle kısa bir bakış atıp Hakan’a döndü. “Sorun olmazsa Gazel’i eve sen bırakır mısın?”

Sakince omuz silkti. “Tabii, sorun değil. Sen Cansu ile ilgilen, burayı düşünme.”

Aniden korkuya kapılarak konuşmalarını böldüm. “Tek başıma evde kalmak istemiyorum, lütfen beni yalnız bırakmayın,” dedim yalvaran bir sesle. “Yalnız kalamam, hayır, bu gece olmaz.”

Bu geceyi evde bir başıma hayatta geçiremezdim! Düşüncesi bile kalbimi sıkıştırmaya yetiyordu.

Hakan kaşlarını çatı, bir iki saniye bakışlarını üzerimde tutup dikkatini yeniden Emre’ye yöneltti. “Pekâlâ,” dedi yavaşça. “Siz hastaneden gelene kadar ben Gazel’le kalırım. Sonra da Kağan’ın yanına geçerim.”

Emre rahatlayarak, “Tamam kardeşim,” derken taksi geldi, hiç vakit kaybetmeden kapıyı açtı ve Cansu’yu arka koltuğa yerleştirdi, kendi de taksiye binmeden önce bana dönerek, “Hastaneye gidince ararım seni,” dedi bir ağabey edasıyla.

“Bekleyeceğim.”

Onlar gidince biz de Hakan’la başka bir taksiye atlayıp saatler önce yaşadığımız tüm kargaşayı ve kaosu arkamızda bırakıp evin yolunu tuttuk.

Eve girdiğimde sersem gibiydim, omuzlarımda ağır bir yük varmışçasına çökmüş hissediyordum. Bütün kaslarım yorgunluktan sızlıyordu, yılgın bir iç çekişle topuklu ayak-kabılarımı ayağımdan çıkarıp salona geçtim. Çıplak ayaklarımın soğuk zemine temas etmesi gerçekten iyi gelmişti. Kafamda dönen birbirine girmiş karmaşık düşüncelerimle en yakındaki koltuğa kendimi bıraktım. Hakan da peşimden gelerek pencerelere yöneldi, temkinli bir şekilde kiliteri kontrol etmesini izledim.

Evde yalnızca ikimizin olduğu düşüncesi bir uyarı niteliğinde zihnimde belirdi, kafam öyle dağınık, öyle doluydu ki gerçeğin yeni farkına varıyordum. O ve ben burada yalnızdık. Normal bir zamanda olsaydık şu an içten içe dünyanın en mutlu insanı benim, diye coşkuyla bağırabilirdim. Ancak sıradan bir günde değildik, sabotaja uğrayan ve iğrenç biten bir gecenin son demlerindeydik ve en yakın arkadaşım kaçırılmıştı.

Gözlerimi dalgınca yerdeki bir noktaya diktim. “Bana bakıcılık yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm.” Olumsuz bir karşılık almaktan korksam da kendimi tutamadan sözcükler dudaklarımdan dökülüvermişti.

“Ben üzgün değilim.”

Hakan’ın beklenmedik sözlerini işitince bakışlarımı yüzüne çevirdim. Tereddüt ederek, “Değil misin gerçekten?” diye sordum. Epey şaşırmıştım.

Kayıtsızca omuz silkti. “İlk söylediğimde gayet açık olduğumu düşünüyorum.”

Yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu, oysa ne çok isterdim kafasının içinden neler geçtiğini bilmeyi!

Utanarak mahcup bir ifadeyle burnumu kırıstırdım. “Te-yit etmek istedim.”

“Tekrar etmeme gerek yok, ne dediysem o.”

Kendine has her zamanki umursamaz tavrını koruması bana hiç yardımcı olmuyordu!

“Tamam peki, inandım.” Şirin şirin hafifçe gülümsedim.

Orada oturup gülümserken aniden zihnimin gerisinde Buket’in üzgün yüzü belirdi ve içim üşürken gülümsemem soldu, dudaklarım aşağı doğru büküldü. Anıların arasında

bu geceyi yeniden yaşarken kalbim acı verircesine param-parça oluverdi.

Acaba Buket şimdi ne yapıyordu, ona kötü davranıyorlar mıydı, canı yanıyor muydu, ağlıyor muydu?

Hakan'ın sert sesiyle zihnimdeki düşünceler dağıldı. "Üst kata çıkacağım, diğer pencereleri ve kapıları kontrol edeceğim."

Oturduğum koltuktan üzgünce kalktım. "Ben de duş alsam iyi olacak." Elim, boyumda kuruyan kan lekesine gitti. "Temizlenmek istiyorum," diye mırıldandım yutkunarak. "Gözlerimi kapattığımda bıçağın ağırlığını tenimde hissedebiliyorum."

Omuzları gerildi. "Geçti artık, düşünmemeye çalış."

Minnettarca başımı salladım. "Deneyeceğim." Zordu ama evet, deneyecektim.

Ukala bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Deneme, dediğimi yap."

Uzunca iç geçirdim. "Olur. Umarım gittikçe kolaylaşır ve ben de senin önerini rahatlıkla uygulayabilirim."

Karşılık vermeyerek sessiz kalmayı seçti. Ağır ağır kapıya doğru yürüdü, az önce dile getirdiği gibi kontrol amaçlı üst kata çıkacaktı.

Altdudağımı tedirgince dişlerken onun gidişini izledim. "Duştan çıktığımda evde olacak mısın?" diye sordum süklüm büküm bir çekingenlikle. "Lütfen, ne olursa olsun beni yalnız bırakıp gitme."

Tanrım! Zayıflığımı ve korkumu bu derece açık etmem büyük bir utançtı ancak elimde değildi, gitmemesi için yalvarmam gerekse bile yalvarırdım!

Bir an duraksadı. Omzunun üzerinden başını hafifçe yana çevirdi. “Döndüğünde burada olacağım, söz veriyorum,” dedi alçak sesle.

Rahatladım. “Teşekkürler.”

“İlginç,” dedi yavaşça. “Sözlerimi bu defa teyit etmeyecek misin?”

Tatlılıkla gülümsedim. “Hayır, gerek duymuyorum.”

Başını önüne çevirirken sert yüz hatlarında eğlenen bir ifade yakaladığımı sandım ama çok da emin olamadım, sonuçta burada buz kütlesi tanımının somut hali olan Hakan’dan bahsediyordum! Büyük ihtimalle hayal görmüş bile olabilirdim!

Öyle değil mi?

Duştan sonra yorgunluğum ve yaşananların azap verici izleri vücudumdan arınmıştı, geride bana eşlik eden yalnızca tek bir iz kalmıştı, o da boynumdaki derin olmayan kırmızı kesik izi. Saat oldukça geç bir vakit olduğundan uyumam gereken saatlerdeydim fakat uyuyamayacak kadar ayıktım.

Hızlıca saçlarımı kuruttum, ardından üzerimdeki havludan kurtuldum. Dolaptan çıkardığım toz pembe kapüşonlu eşofman takımımı giydim, ayaklarıma da ondan birkaç ton koyu olan şeker pembesi panduflarımı geçirdim. Kapüşonumu kafama çekip başımı eğdim, şöyle bir kendime baktım. Hem yumuş yumuş sıcacıktım hem de ateş kızılı saçlarımla pembeyle uyumuyla oldukça şirin görünüyordum. Tercihime bol puanlı bir onay verip aşağı kata indim.

Sessiz adımlarla salona girdim, Hakan en geniş koltuğa geçmiş, telefonuyla ilgileniyordu.

Çekingen bir sesle, “Ben geldim,” dedim başka ne diyeceğimi bilmeyerek.

Hakan başını telefonundan kaldırdı. Beni gördüğü an gözlerini kısı ve dikkatli bakışlarını ağır ağır bedenimde dolaştırdı. Öyle bir yavaşlıkla beni süzüyordu ki rahatsızca kıpırdanıp ellerimi ceplerime koyarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Her zamanki gibi çok...” Cümlesini tamamlamak için uygun kelimeyi bulmak istercesine duraksadı.

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Tatlı mı olmuşum?” dedim yardım ederek. Zira en son kendime baktığımda tatlı görünüyordum.

“Pembe olmuşsun,” deyip tahmin edemeyeceğim bir biçimde cümlesini bitirdi.

Kıkırdayışıma engel olamadım. “Yaşasın! O zaman “pembe renk fan kulübü” olarak koltuktaki yerimi alabilirim.” Elimi havalı bir edayla geçirterek salladım. “Kimse benim pembe sevgimi sorgulamasın lütfen,” dedim iğneleyici bir sesle ve Hakan’ın yanına geçip oturdum.

Homurdandı. “Ne mümkün.” Önünde duran sehpaye uzanıp iki kahve kupasından birini aldı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Aaa, bana kahve mi yaptın?”

Aman Tanrım! Hakan benim için kahve hazırlamıştı, bu öyle imkânsız bir görüntüydü ki acaba paralel evrende falan mıydım?

Sakince kupasını ağzına götürüp kahvesini içti. “Kendime

kahve yaptım,” dedi üstüne basa basa. “Sana da getirmezssem olmazdı.”

“Bana kahve yapmışsın!” İçim sıcacık bir hisle dolup taşarken sehpadaki diğer kupayı elime aldım.

Aksice bana göz ucuyla baktı. “Yapmadım.”

Gülerken işaret parmağımı dudaklarımın üstüne bastırdım. “Şişşt! Tamam, aramızda!”

Hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı, ağır bir edayla kahvesini yudumladı.

Elimde sıkıca tuttuğum kupadan içimi ısıtan bir yudum aldım. “Hem de en sevdiğimden yapmışsın! Sütlü! Çok teşekkürler.”

Mutlulukla gözlerinin içine baktığımda koyu renk gözleri anlamlandıramadığım bir duyguyla karararak beni kendine esir etti. Dudaklarım hafifçe aralandı, yine ona doğru çekildiğimi hissetmeye başladım. Acaba o da bana karşı benim hissettiğim yoğunlukta bir çekim hissediyor mudur, diye düşündüğüm sırada Hakan boğazını temizleyerek bakışlarını benden çekti. Gözlerimi kırıştırtarak ben de bakışlarımı kahve kupama indirdim.

Kahretsın! Adını koyamadığım şekilde aramızda garip bir ambiyans oluşmuştu!

Hiçbir şey olmamış gibi davranarak başımı uzatıp onun kahvesine baktım, fazlasıyla siyahtı. “Seninki de anma ko-yuymuş, süt veya krema sevmey misin?”

Umursamaz bir edayla cevap verdi. “Sevmem, bana göre değil.”

“Ya peki şeker?”

Bana bakmadan kısaca, “Kullanmıyorum,” deyip yavaşça kahvesini yudumladı.

“Ama çok acı olmuyor mu öylesi?” Sohbet etmeye isteksizdi ancak beni susturamazdı.

“Şikâyet etmiyorum.”

“Biliyor musun, ilk kez dolaylı yoldan da olsa hoşlandığın bir şeyi öğrendiğim için memnunum. En koyusundan şekersiz filtre kahve!” İşaret parmağımı hafifçe alnıma vurdum. “Yeni bilgi hiç unutulmamak üzere buraya kaydedildi.”

Karşılık vermedi, yorumuma fazlasıyla ilgisiz kaldı.

Çok zorsun Hakan, diye haykırmak istiyordum ancak bu itirafı kendime saklamaya karar verdim. Sakinliğimi koruyacaktım.

Aramızda uzun bir sessizlik olunca dayanamadım, tekrar konuştum. “Keşke seni daha iyi tanımam için bana fırsat versen, ben de böyle küçük detayların peşinden gidip anlam çıkarmak zorunda kalmasam.”

Yüzünü bana çevirdi, ifadesi ciddileşirken bakışlarımız yeniden buluştu. “İnan bana kızıl, beni tanımak hayatını berbat bir hale sokar. Sana daha önce de söylemiştim, benden uzak durman senin için en iyisi.”

Evet, bu nahoş ikazı sürekli hatırlat Hakan! Çok hoş!

“Yalnız kalmak mı istiyorsun her zaman?” dedim incindiğimi saklamaya çalışırken.

“Evet,” dedi kısaca. “Böylesini seviyorum.”

“Ama niye?” diye sordum hemen, ancak cevap verince yeniden konuştum. “Neden böyle karamsar sözler ediyorsun, gerçekten hiç anlamıyorum.”

Beni kabaca tersledi. “Kapat konuyu.” Sıkılmış görünüyordu.

Sözlerine gözlerimi devirerek cevap verdim. “Gizemli

açıklamaların için teşekkürler fakat izin ver de bana ya da hayatıma dair ne olacağına kendim karar vereyim.”

Kaşlarını çattı, ürkütücü bir keskinlikle bana uzun bir bakış atıp gözlerini benden çekti.

Galiba sözlerim bir cevabı bile hak etmeyecek kadar onu sinirlendirmişti. Çok güzel ya, hemen öfkelen!

“Tamam, istediğin gibi olsun,” dedim geri adım atarak. Zira ortam fazlasıyla gerilmişti ve ne yazık ki sorumlusu ben ve huzursuz edici sorularımdı sanıyorum ki.

Salona bir sessizlik çöktü, konuşmadan kahvelerimizi içtik. Hakan biten kupasını sehpayaya bıraktı.

“Hayatta acı kahve içemem, hem de böylesi büyük bir bardakla,” dedim yüzümü buruşturarak. “Ben genelde yumuşak tatlardan hoşlanıyorum.”

“Şaşırmadım,” dedi mesafeli bir tavırla. “Tek farklı yönümüz bu değil.”

“Farklılık iyidir,” dedim itiraz ederek. Buket’le olan konuşmamızdan sonra bu konuya epey kafa yormuştum.

“Bana göre büyük sorun.”

Vazgeçmedim, bu konu hakkında konuşmayı sürdürüp onu ikna etmeye hevesliydim.

“Sana teorimi bir örnekle açıklamama izin verir misin?” diye sordum ılımlı bir şekilde.

Yüksek sesle içini çekti. “Açıklama desem de konuşmaya devam edeceksin, değil mi?”

“Muhtemelen!” Sevecenlikle gülümsedim. “Beni nasıl da tanımaya başlamışsın, görüyor musun, gururum okşandı şu an!”

Kaş çatışması daha da keskinleşti. Şakağında bir kas attı, sabrını korumaya çalışıyordu ama görmezden geldim.

Bir bacağıma altına alıp koltukta tamamen ona doğru döndüm. "Bak şimdi, mesela iki kişi düşünelim. Bu iki bireyimizin adı G. ve H. olsun." dediğimde tek kaşını kaldırarak bana küstahça baktığında şirince tebessüm ettim. "Şimdi G. ve H. hayatlarının her anında ya da her konuda birbirlerinin aynası gibi hareket ederlerse aşırı bayık olmaz mı?"

"Hangi yönden?"

İlk defa bir sorumla ilgisini çekmiştim. kendime artı bir puan verirken analizime devam ettim.

"Şöyle ki... Ben sıkıcı ve sıradan yaşamdan nefret ederim. yani sıradanlık beni yaşamdan bezdiriyor. bir noktadan sonra cidden bayıyor yani. insan ara sıra değişiklik arıyor. adrenalin istiyor!" Çenemi kaldırarak kocaman gülümse dim. "Görüyorsun ya. benim renkli ve canlı bir iç dünyam var. Her dakikamın dolu dolu geçmesini ve her günümün farklı şekilde imza atmak istiyorum. Bugünüm dünümden. yarınım da bugünden çok başka olmalı! Hayat felsefem böyle! Asla rutin bir hayata kendini köle etmemelisin!"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. konuyu nereye bağlayacağını merak ederek beni izliyordu.

"Burada da G. ve H. farklı olmak ve birbirlerine yeni şeyler katmak yerine, tıpkı bir aynanın yansıması gibi sürekli aynı şeyleri yapsalar, aynı zevklere veya aynı kişiliğe sahip olsalar, biri diğerinin her istediğini sanki kendi fikri yokmuş gibi "tabii hayatım sen nasıl istersen" diyerek daima onaylasa, hayatlarına hiç değişik bir şey girmese, yemin ederim sana, sıkıcılığın zirvesini yaşarlar! Hatta zirveyi başka kimseye bırakmayacak kadar oraya sınıksız evladiyelik yerleşirler." Gözlerimi iri iri açtım. "Ömür boyu süren sıkıcı ve

bayık bir hayat düşünsene! Korkunç! Hem boşuna zıt kutuplar birbirini çeker dememişler, var işte büyüklerimizin bir bildiği.”

İç çekip başını iki yana salladı. “Gerçekten tuhafsın kızıl. Kendine has garip bir düşünce tarzın var.”

Yaramaz bir çocuk gibi muzipçe sııttım. “Sürekli tuhaf olduğumu söylüyorsun, alınmaya başlayacağım, haberin olsun.”

Gözlerini yavaşça kıstı, uzunca bir süre yüzüme baktı. “Alınacağın manada söylemiyorum.”

Israrla bana bakan koyu renk gözleri gözlerimi delip geçerken aniden içimde yükselen heyecanla boğazım kurudu. Bakışları fazla yoğundu ve beni kendimden geçirecek kadar derindi. Yüz ifadesi sert ve kaskatı olmasına rağmen kara gözleri bir girdap misali beni içine çekip hapsetmeyi başarıyordu. Nabzım hızlanırken midem kasıldı, heyecan içinde kalmıştım.

Merak ediyordum, acaba ondan ne kadar hoşlandığımı yüzümden okuyabiliyor muydu?

Harika! Hakan’ın üzerimdeki etkisi yine ortaya çıkmıştı ve ben bu şahane histen kesinlikle kurtulmak istemiyordum!

Kuruyan dudaklarımı hafifçe ıslattım. “Hangi manada söylüyorsun peki?” diye fısıldadım cevabını merak ederek.

Bakışları bir an dudaklarıma kaydı, gözleri daha da koyulaştı. “Sen çok başkasın, çok özelsin... Tanımlayamıyorum,” dedi boğuk bir sesle.

Afalladım. Kalbim teklerken dudaklarım hafifçe aralandı.

Aman Tanrım! Hakan bana özel olduğumu söylemişti! Bana özelsin demişti! Özel! Koskoca bir özel!

Ah! Şu an kendimi muhteşem hissediyordum!

Telefonumun eğlenceli melodisi aramızdaki çekimi bozunca gözlerimi kırıştırarak girdiğim etkileyici transtan güçlükle çıkmayı başardım. İçim kıpır kıpırdı ancak bunu şu an dışa vuramazdım, zira acilen ısrarla çalan telefonuma cevap vermem gerekiyordu!

Normal davranmaya gayret ederek kalp atışlarımı dizginlemeye çalıştım ve yanaklarım hiç alev alev yanmıyormuş gibi yapıp yalandan bir sakinlikle telefona uzandım.

Ekranda Emre'nin adını görünce içimde kopan duygu fırtınasını geriye itip dikkatle cevap verdim. "Efendim?" Lütfen güzel bir haber alayım, lütfen!

"Benim, Cansu," dedi kardeşim telefonun diğer ucundan.

"Nasılsın?" diye sordum hızlıca. "Doktora görünebildin mi?"

"Evet, az önce yanımdan ayrıldı. Gider gitmez hemen seni aramak istedim."

"Lütfen bana her şeyin yolunda olduğunu söyle," deyip cevap beklerken nefesimi tuttum.

Hafifçe güldü. "Her şey yolunda, endişelenme, bebek de iyi." Ben rahat bir nefes verirken bir an duraksadı. "Yalnızca ufak bir komplikasyon oluşmuş, doktor hiç vakit kaybetmeden geldiğimiz için şanslı olduğumuzu söyledi."

"Ah Cansu..." diye inledim üzgünce. "Şimdi ne durumdasın peki, herhangi bir işlem yaptılar mı?"

"İyiyim, uzanıyorum. Bizi bir odaya aldılar, ultrasona girdim, bir sürü tahlil verdim. Bu gece gözlem altında tutacaklarmış, yarın sabah da doktor kontrol amaçlı sonuçlarımı görecekmış ve ardından çıkabileceğiz."

“Anladım...” Gergin bakışlarım Hakan’a kaydı, dikkatle gözlerini kırmış, konuşmamı dinliyordu. Kim bilir, sabaha kadar benimle kalması gerektiğini öğrenince ne düşünecekti!

Cansu, “Sen nasılsın, ne yapıyorsun?” diye sorunca tekrar kardeşime odaklandım.

“İyiyim, oturuyorum öyle, bir şey yaptığım yok,” diye mırıldandım.

“Hakan sana iyi davranıyor mu?”

Göz ucuyla bir kez daha sert ifadeli ev arkadaşşıma baktım. “Evet,” dedim usulca. “Yani idare eder.”

Bazen iyi, bazen kaba davranıyor diyemedim tabii. Şimdi kardeşimle Hakan’ın ruh halini tartışamayacaktım, Hakan tam yanımda oturuyorken onun dedikodusunu yapabileceğim bir ortam yoktu nihayetinde.

Arkadan sesler gelince, “Hemşireler geldi Gazel, kapatmam gerek. Sen iyi olacak mısın orada?” diye sordu Cansu hızlıca. “İstersen Emre gelip seni alabilir, sen de bizimle hastanede kalabilirsin.”

Telefonun ucundan Emre’nin gür sesi kulağıma ulaştı. “Aynen, istediğin an gelebilirim küçük kız kardeş.”

Minnettar olarak güldüm. “Beni dert etmeyin, zaten sabaha şurada ne kaldı ki, sen iyileşmene bak, yarın görüşürüz.”

“Tamamdır, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum çok çok çok.” Telefonu kapatınca gergin bir halde başımı Hakan’a çevirdim. “Sana söylemem gereken bir şey var. Hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Söyle.”

“Cansu ve Emre hastaneden dönünce Kağan’ın yanına gidecektin ya hani...”

Hakan beklentiyle kaşlarını havaya kaldırdı.

“Doktor bu gece kalmalarını istemiş, Cansu gözetim altında tutulacakmış...” Duraksadım.

“İyi miymiş?”

“Evet, iyiymiş ama işte kontrol amaçlı geceyi hastanede geçirecekler. Yani... Şey... Biraz daha beraberiz gibi görünüyor. Üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi kayıtsızca. “Kağan’la konuştum...”

Heyecanla sözünü kestim. “Ne dedi, bir gelişme var mıymış?”

“Kameralardan birine şüpheli iki araç takılmış, onlar olduğunu düşünüyoruz. Mert’le izini sürüyorlar, polis de devreye girmiş. Yarın da Cansu’yla senin ifadeni alacaklar.”

“Elbette, her şeyi anlatırız.”

“Fazla uzaklaşmış olamazlar, elbet bir açık daha verecekler. Bulunmaları yakındır.”

“Umarım,” diye mırıldandım dalgınca.

Düşüncelerim Buket’e doğru kaydı ve onun için bir kez daha kederle içim titredi. Hissettiğim kaygı gözlerimi yaktı, o karanlık ara sokakta başımıza gelenlerin acı hatırası hızla aklıma üşüştü. Yaşadığımız dehşet dolu saatler, maruz bıraktığımız zalimlik, işitilmeyen çığlıklarımız, hissettiğimiz çaresizlik...

Boğazımdaki düğümle birlikte gözyaşlarım yanaklarımdan ağır ağır süzüldü. Boğulurcasına nefesim tılandı, kalbimi sıkıştıran üzüntü azar azar katlanamayacağım bir boyuta ulaşınca içli içli ağlamaya başladım.

“Neden ağlıyorsun?” Hakan’ın ses tonuna yansıyan endişe oldukça samimiydi.

“Buket...” dedim hıçkırarak. “Ya onu hiç bulamazsak ya kayıplara karışırsa ya onu bir daha asla göremezsem?”

Çenesi gerildi. “Bu bir seçenck değil,” dedi sertçe. “Kağan’ı tanıyorum, Buket’i bulmadan asla durmaz.”

“Düşünüyordum da...” Bir hıçkırık daha koptu boğazımdan. “Bahadır’ı durdurabilir miydik, Uzay’a ya da Ege-men’e engel olabilir miydik?”

Cevap verdiğiinde son derece ciddiye. “Sizin yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu kızıl, hayatta olduğun için şanslısın.”

Boğazımdaki düğüm daha da büyüdü. “Haklısın. Uzay beni gerçekten öldürebilirdi, bana çok sert davrandı, öyle acımasızdı ki...” dedim titrek bir sesle. “Onu durduran olmazdı.”

Karanlık bakışları yumuşadı. “Buket’in de senin gibi kurtulmasını sağlayacağız.”

Konuşamadım. Yalnızca başımı olumlu anlamda hafifçe sallamakla yetindim ve içimden arkadaşımın hiç zarar görmeden bir an önce aramıza geri dönmesi için dualar ettim.

“Ağlama.”

“Elimde değil.”

“Bu geceyi düşünmemeye çalışacaktın hani?” Tek kaşını kaldırıp benden onay beklerken ısrarla gözlerimin içine baktı.

Elimin tersiyle yanağımı silerken bakışlarımı kaçırdım. “Evet, öyle bir şeyler konuşmuştuk,” diye mırıldandım. “Önerine uyamadığım için özür dilerim.”

Uzun bir sessizlikten sonra Hakan sesli bir şekilde soluyarak ayağa kalktı. “Sana neyin iyi geleceğine dair bir tahminim var,” deyip televizyonun kumandasını bana uzattı.

“Şu bayıldığım romantik filmlerden birini izlemek kendini iyi hissettirir mi?”

Şaşkınlıkla öylece donakaldım, bir süre sadece gözlerimi kırptım. “Romantik filmleri sevdiğimi unutmamışsın,” dedim kirpiklerimin arasından ona bakarken.

Kalbim sıcacık bir duyguyla sarmalanınca bu kez bu sıcak tatlı hisle gözlerim yaşarmaya başladı. Hakan belli etmiyordu fakat aşırı düşünceliydi!

Kayıtsız bir edayla omuz silkti. “Çok fazla bahsetmiştin. Aklımın bir kenarında yer edinmiş.”

İstemsizce gülümsedim. “Sen çok iyi bir adamsın,” deyiverdim bir anda.

Kaşlarını çatarken gözlerinde aniden yakıcı bir tehlike belirdi. “Yerinde olsam bu kadar çabuk karar vermezdim,” dedi tehditkâr bir sesle.

Tehdidini hiç umursamadım. Hakan ne derse desin ne yaparsa yapsın benim için hep iyi adam olacaktı. Her ne kadar bunu belli etmemeye çalışsa da benden gizleyemezdi!

Yanaklarımı tekrar sildim. Oturuşumu düzelttim, bacaklarımı altıma alıp bağdaş kurarak yastıklara rahatça gömüldüm. “Sen de benimle izleyeceksin, değil mi?” diye sorarken romantik kategorisindeki filmler arasında gezinmeye başladım.

Hızlıca cevap verdi. “Hayır!” Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü gibiydi.

Kırgınlıkla yüzümü astım. “Beni yalnız bırakmayacağını söylemiştin, unuttun mu?” diye sordum umut dolu bir sesle.

Yavaşça yutkundu, omuzları gerildi. Yüz ifadesinde kararsızlık dolanıyordu ama içten içe hissettiği rahatsızlık her şeyin üstündeymiş gibi görünüyordu.

“İ üttfen,” dedim tekrar deneyerek. “Sadece bir filmlik yanımnda kal.”

Dişlerini sıktı. Bir elini gece kadar siyah saçlarından geçirirken yılgın bir nefes çekti ciğerlerine. Ardından yüz hatlarına yerleşen gerginlikle yeniden yanıma oturdu.

“Romantik saçmalıklara katlanmak benim açımdan zor olsa da... Pekâlâ, aç da izleyelim şu lanet şeyi,” dedi aksi aksi.

Işık saçarak gözlerinin içine baktım. “Bence bir şans ver, belki de hoşuna gider, ne dersin?”

Hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu. “Eziyet çekeceğime dair güçlü bir his var içimde,” diye homurdandı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, televizyona dönüp bizim için güzel bir film seçmeye koyuldum.

Konusu Paris’te geçen ve içinde modaya dair her şeyin yer aldığı rengârenk, eğlenceli bir komedi filminde karar kıldım. Olaylar Paris’e yeni taşınan genç bir üniversite mezununun etrafında dönüyordu. Kız ünlü bir modacının yanındaki işi için yoğun bir tempoda çalışırken her geçen gün kariyerinde yükseliyor ve bu ışıltılı zalim dünyaya bir şekilde ayak uydurmaya çalışıyordu.

“Vay canına, kızdaki değişim olağanüstü,” dedim beğeniyle karışık bir şaşkınlıkla. “İşe ilk başladığında tam bir moda faciası gibi ofiste dolaşıyordu, bir de şimdiki yeni haline bakar mısın? Harika ötesi görünüyor! Saçları, makyajı, kıyafetleri, çantası, ayakkabıları... Her şey mükemmel bir uyum içinde! Sence de öyle değil mi?”

Hakan’dan herhangi bir karşılık gelmeyince başımı ona çevirdim, konuşması için ısrarla yüzüne baktım.

Kaşlarını çattı, aksi bakışları benimle televizyon arasında gidip geldi. “Ne? Yorum mu yapmam gerekiyor?”

“Yani en azından bana cevap verebilirsin, sahneyle ilgili karşılıklı sohbet etmiş oluruz.”

Kaşları daha da çatıldı. “Bunu yapmayacağım.”

“Öyleyse ben yorum yapayım, sen de ‘Evet, haklısın’ ya da ‘Hayır, katılmıyorum’ falan de.”

Hakan’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Hayır, katılmıyorum,” dedi üstüne basa basa, beni terslercesine.

Başka bir şey denedim. “Peki, şuna ne dersin, ben yorum yapayım, sen sadece dinle.”

“Sen ciddi misin” dercesine dik dik soğukça yüzüme baktı. Kesinlikle beni öldürmek istediğini belli ediyordu.

Gergince gülümsedim. “Dinliyormuş gibi yapsan,” dedim küçük bir sesle.

Sabır dileyen bir şekilde başını kaldırıp tavana bakarken sertçe soludu. Sanırım sabrının son demlerini yaşıyordu.

İç geçirdim. “Tamam ya,” dedim pes ederek. “Yalnızca izleyelim.”

Sert bakışlarını gözlerime indirdi. “Sessizce,” diye ekledi itiraz kabul etmeyen bir tonla.

“Konuşmamaya çalışırım ancak benden zoru başarmamı bekliyorsun!”

“Bir yerden başlaman gerek değil mi, bu neden şimdi olmasın?”

Oflayıp pufladım. “Bazen çekilmez birine dönüşüyorsun.”

Tek kaşını kaldırdı. “Aynı hisleri paylaşmamız çok manidar doğrusu.”

Ona somurtkan bir bakış gönderdim.

İstifini bozmadı. Bana daha fazla aldırış etmeden başını telefonuna eğdi, ciddi yüz ifadesine bakılırsa biriyle önemli

bir konuda mesajlaşıyor gibiydi. Ben de üstelemedim, belli ki mühim işlerle uğraşıyordu.

Yaklaşık on dakika sonra oturduğu yerden kalktı. “Sen burada kal, birazdan geliyorum.”

Şaşırmıştım. “Ne oldu, nereye gidiyorsun?” diye sordum endişeyle.

“Bir mesaj aldım, kontrol etmeye değer bir bilgi edindim. Arama yapmam lazım.” Yüzümdeki tedirginliği görmüş olacak ki ekledi. “Yan odada olacağım, merak etme. Seslendiğin anda yanına gelirim.”

Usulca başımı salladım. “Peki.”

Hakan gidince filmi biraz daha izledim, ardından üstüme çöken uyuşuklukla esnerken başımın altına bir yastık koyup koltuğa boylu boyunca uzandım. Günün acımasız yorgunluğu etkisini göstermeye başlamıştı anlaşılan, zira gözkapaklarım iyice ağırlaşmış, gözlerim neredeyse kapanıyordu. Kumandanın elimden düştüğünü fark ettim ama tepki veremedim. Çoktan derin bir uykuya dalmak üzereydim.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ancak üzerime örtülen battaniyenin hafif ağırlığını vücudumda duyumsayınca yavaşça kıpırdadım. Gözlerimi açmak istedim ancak hareket edemeyecek kadar uykunun derinliklerinde geziniyordum. Yeniden bilinçsizliğe doğru süzülürken tamamen uykuya teslim olmadan hemen önce yanağımda dolaşan parmakların nazik dokunuşunu hissettim ve içim huzurla dolar-ken kendimi uykunun güvenli kollarına bıraktım.

Kaçınılmaz yüzleşme!

Uyanmak çok zordu. Gözkapaklarımı öyle ağırlaşmış hissediyordum ki gözlerimi açmakta çok zorlanıyordum. Üzerimdeki sersemlik neden bu kadar yoğundu?

İç çekerek kıpırdandım, yatakta diğer tarafa döndüm. Gözlerim kapalı olsa da gün ışığının parlaklığı yüzüme vurdu, tüm gücümü kullanıp kendimi zorlayarak bu defa yavaşça gözlerimi aralamayı başardım. Önümde uzanan devasa pencereden güneş tam tepede görünüyordu, birkaç saniye sadece gözlerimi kırıştırdım. Kendimi günlerdir süren derin bir uykudan yeni uyanmış gibi hissediyordum.

Yavaş yavaş aklımı toplamaya başladığımda yatakta doğrulup oturur pozisyona geldim. Beynime hâlâ garip bir uyuşukluk hâkimdi ama en azından artık uyanabilmişim. Sersem bir şekilde başımı eğip kendime baktım, siyah gece elbisem üzerimdeydi, ayaklarım çıplaktı ve botlarım yatağın kenarına bırakılmıştı. Uzanıp hemen botlarımı yeniden ayaklarıma geçirdim. Doğrulduğumda başım döner gibi olunca avucumu alnıma bastırdım, tenim buz gibiydi.

Kendi kendime fısıldadım, “Neredeyim?”

Şöyle bir etrafıma baktım, yabancı bir odada olduğumu fark ettim ve aniden dün gece yaşananlar film şeridi misali bir bir zihnimden geçmeye başladı.

Bahadır, Uzay, Egemen, Asel... Kulüpteki patlama!

Tanrım! Kaçırılmışım!

İçimde bir anda yükselen paniğin eşine gelirken başımı sağa doğru çevirdim ve odanın kapısını görünce hızla o yöne gittim. Kapıyı açmayı denedim ancak kilitli olduğunu anlayınca büyük bir hüsrarla kapı kolunu sıkıp alnımı kapıya yasladım.

Kahretsin!

“O kapı sadece ben istediğimde açılır.”

İrkilerek kapıdan çekilip işittiğim sese doğru döndüm.
“Sen...”

“Sonunda uyandın.”

Bahadır odanın bir köşesinde büyük bir koltukta oturuyordu, önündeki sehpa dizüstü bilgisayar açıktı. Beni izlerken bilgisayarın kapağını yavaşça kapattı, oturduğu yerden kalktı ve ifadesiz bir suratla sakince karşımda dikildi.

“Konuşacak çok şeyimiz var.”

Korkuyla yutkundum. “Beni kaçırdın,” dedim inanamayan bir edayla.

“Hayır,” dedi sakince. “Sen kendi inisiyatifinle benimle gelmeyi kabul ettin.”

“Çünkü arkadaşlarımı tehdit ettiğin için mecbur kaldım!”

Küstahça omuz silkti. “O nokta çok da beni ilgilendirmiyor. Ben pratik düşünürüm, sonuca bakarım.”

“Tehdidin kaynağı sen olduğun için belki de ilgilendirmeli! Beni seninle gelmeye zorladın!”

Kurt gibi gülümsedi. “Hâlâ ilgimi çekmiyor, üzgünüm,” dedi alaycı bir tavırla.

Anında alarma geçerek sordum. “Neredeyiz, nereye getirdin beni?”

“Çok uzaklardayız.”

Sorumu sesimi yükselterek tekrarladım. “Neredeyiz, söyle! Öğrenmek istiyorum!” Öfkemi kalkan olarak kullandım, savunmasız olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Umursamazca, “Bilmen gerekmiyor,” derken her kelimesinde sarsılmaz bir kibir vardı.

Kaşlarımı çattım. “Beni yanında getirdin diye aramızdaki her şey farklı mı olacak sanıyorsun?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır, istediğim olacak.”

“İstediğim” kelimesine fazlasıyla vurgu yapması tedirgin ediciydi.

“İstediklerini yapmazsam ne olacak?” diye sordum kendimi tutamayarak.

“O zaman seninle çok büyük sorun yaşarız yavru kuş.”

“Pekâlâ, söyle! Ne istiyorsun benden, niçin bu evdeyim?”

Başını hafifçe yana eğdi. “Gerçek şu ki bir yanım seni hemen şimdi öldürmek istiyor, başka bir yanım ise seninle ne yapacağına dair henüz kararsız,” derken dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Görüyorsun ya, ne istersem yapabilirim. Merhametime kalmış durumdasın ama ihanetinin ardından sana merhamet edebilir miyim, bilemiyorum.”

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürpertinin indiğini hissetsem de korkumu belli etmemek için tüm cesaretimi kullandım. “Ben sana ihanet etmedim,” dedim zayıf bir karşı çıkışla.

Gülümsemesi yüzünden silinirken yerini öfkeli bir ifade aldı. “Sana seni sevdiğimi itiraf ettiğimde güvenimin karşılığında yaptığın neydi?” diye sordu sertçe.

Rahatsızca kıpırdandım. “Beni suçlamaya hakkın yok, sana her seferinde sevgilim olduğunu söyledim. Sen ve ben diye bir şeyin mümkün olmayacağını biliyordun.”

Sinirli bir şekilde güldü. “Bilmez miyim, lanet olsun ki suratıma silah doğrultarak seçimini yaptığın final sahnesini çok net hatırlıyorum.” Yeşil gözleri büyük bir nefretle parladı. “Başka neyi hatırlıyorum, biliyor musun, arkamdan iş çevirmeni!” diye bağırdı kızgınca.

İrkilerek birkaç adım geriledim, sırtım kapının yanındaki dolaba çarpınca durmak zorunda kaldım.

“Bu defa çok ileri gittin yavru kuş, yaptığın tüm yanlış seçimlerin bedeli olacak.”

“Bahadır, ben doğru olanı yapmak istedim.” Bir kez daha korkumu bastırarak onu ikna etmeyi denedim. “Eğer müdahale etmeseydim Kağan zarar görecekti, sizi durdurmak zorundaydım.”

“Değildin,” diye çıkıştı. “Sen o piç için beni karşına aldığın an kendi sonunu hazırladın, haberin yok!”

Öfkesi o kadar fazlaydı ki içim titredi, boğazım yanmaya başlamıştı. “Kağan’ı seviyorum, neden anlamak istemiyorsun? Karşımdaki sen değil başkası olsaydı da yine aynı şeyi yapardım, Kağan’ı kurtarmayı seçerdim.”

“Bak sen,” dedi alaycı bir sesle. “Oysa şu an seni kurtaracak kimsenin olmayışı ne kötü.”

Ürkek bir şekilde, “O gün evinde seni gücendirdiysem özür dilerim,” dedim, başka çarem kalmamıştı.

Burnundan soludu, bana küçümseyerek hakarken başını iki yana salladı. “Özürlerinin hiçbir anlamı yok benim için, ne söyleyeceksen söyleme, hiçbir şeyi telafi edemezsin artık.”

“Lütfen Bahadır... Kendimi ifade etmeme izin ver...”

Öfkeyle sözümü kesti. “Bundan böyle aramızda konuşma olmayacak, yalnızca ben konuşacağım, sen dinleyeceksin,” derken yüz hatlarına haşın bir ifade yerleşti.

“Her şeyin nedeni evinde yaşananlar mı, sevgine karşılık vermediğim için mi suçluyum?”

“Evet!”

İtiraz ettim. “Sırf bu yüzden her acımasızlığı hak eden benim... Öyle mi?”

“Anlamış olman güzel...” dedi duygusuz bir alaycılıkla. “Tabii, bir de köstebeklik yaptığın hainlik gerçeği var, işte o, seni bitiren en aptalca hata oldu.” Bana aşağılarcasına bakarken nefretle kaşlarını çatı. “O gün iki kez bana ihanet ettin, iki kez güvenimi hiçe saydın! Sonra da karşıma geçip alçakça kendi silahımı benim yüzüme doğrulttun! O boktan anda ne hissettim, biliyor musun? Sen beni mahvettin!” diye bağırdı yakıcı bir öfkeyle. “Mutlu musun diye sorardım ama evet, lanet olsun ki mutlusun! Senin izini sürdüğüm her gün mutluydun!”

Bağrışı ödümü koparmaya yetmişti. “Beni mi izliydun?” diye fısıldadım.

Öfkesi daha da arttı. “Soktuğumun her gününde hem de!” diye yeniden bağırip üzerime gelmeye başladı.

Kahretsin! Günlerdir nasıl bir tehlikenin içindeymişim, oysa hiçbir şeyi fark edememişim!

“Yaklaşma bana,” dedim yerimi değiştirip gerileyerek. “Gelme!”

Soğukça güldü. “Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?” diye sordu kibirle bir kaşını kaldırıp. “Sana istediğim her şeyi yapabilirim... Ne sen ne de başka biri beni engelleyemez.”

“Arkadaşlarım benim için gelecek, Kağan burada olduğumu öğrenince...”

“Kağan’ın canı cehenneme!” Kızgın bir şekilde sözümü keserek beni kollarımdan tutup kabaca kapının yanına savurdu.

Sırtım sertçe kapıya çarpınca acıyla inledim, yere doğru düşmek üzereyken bir eliyle çenemi sıkıp beni kendine bakmaya zorladı. “Benim yanımda kaldığın sürece Kağan’ın adını anmayacaksın,” dedi emir verircesine.

Sinirlendim. “Canımı acıtıyorsun, bırak beni!”

Dudağının bir tarafı tekinsiz bir edayla kıvrıldı. “Daha yeni başlıyorum.”

“Senden nefret ediyorum!” diye haykırdım suratına doğru. “Sen iğrenç bir adamsın!”

Tehlikeyle parlayan yeşil gözleri ürkek gözlerimi delip geçti. “Sözlerinin beni etkilediğini falan söylememi bekliyorsan bekleme, bu seni kandırmak olurdu.” Dudağındaki gülüş zalim bir hale bürünüp tüm yüzüne yayıldı. “Anlamadın mı hâlâ yavru kuş, artık ne düşündüğün, ne hissettiğin umurumda değil. Hakkımda istediğin şeyi düşünmekte özgürsün.”

Bir an afalladım, ardından hemen toparlanıp, “Hiç değişmemişsin öyleyse! Eskiden de duygusuz pisliğin tekiydin, şimdi de aynısın! Bir farklılık olmamış!” dedim.

Çenemdeki eli sıkılaşıırken onaylamaz bir ifadeyle cık cıkladı. “Haddini aşmamalısın yavru kuş, yoksa senin için hiç iyi olmaz,” dedi tehditkârca.

“Bırak beni!” Ellerimi göğsüne koyup tüm kuvvetimle ittim, ondan kurtulmaya uğraştım ancak öyle güçlüydü ki onu bir santim dahi uzaklaştıramadım.

Elini enseme doğru kaydırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı, bakışları ürkütücü bir hal alırken gözlerimin içine baktı. “Şimdi güzelim, şunu açıklığa kavuşturalım. Ben senin hayatta kalıp kalmayacağına karar verecek kişiyim, bence beni kızdırmak istemezsin.” Eğilip kulağıma doğru konuştu. “Gözümü bile kırpmadan hemen şimdi seni dünya üzerinden silebilirim ve işimi öyle temiz yaparım ki senden geriye hiçbir şey kalmaz. Yeryüzünden sonsuza dek yok olup gidersin.” Geri çekilip tekrar gözlerimin içine baktı, bakışları yırtıcı bir acımasızlıkla parladı. “Nasıl, istediğin bir şey mi bu?”

Yoğun bir korkuyla titredim, kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki hissettiğim panik tüm bedenimi işgal etti. Çok ama çok büyük tehlikedeydim!

“Bahadır, lütfen yapma...” dedim cılız bir sesle. “Beni korkutuyorsun.”

Bakışları dudaklarıma indi, baş parmağını altdudağımın çizgisinde ağır ağır gezdirdi. “Sana ne kadar kızgın olsam da seni arzulamaktan kendimi alamıyorum.”

“Bırak beni... doğru düşünemiyorsun.”

Ağzının köşesindeki küçük zalim gülümsemeyle eğilip dudaklarımı sertçe öpmeye başladı. Gözlerim iri iri açılırken geri çekilmeye çalıştım, onu itmeye, dudaklarından kurtulmaya uğraştım fakat başarılı olamadım, öpüşü gittikçe derinleşen bir hal aldı.

Derken kapı vuruldu, Bahadır geri çekilince bu anı değerlendirip ondan uzaklaşmak için hareketlendim.

“Orada kal,” dedi bana kabaca.

Titreyen elimin tersiyle ağzımı sildim. “Bunu bir daha sakın yapma,” diye bağırdım kızgınlıkla. “Beni bir daha asla öpmeye cüret etme!” Öfkeyle korku arasında sıkışıp kalmıştım.

Kibirli bir gülümsemeyle uyarımı önemsemediğini belli edip kapının diğer tarafındaki bir düğmeye bastı ve kapı açıldı. Gelen Asel’di.

Kapıya çok yakın olduğumdan o anı fırsat bilerek Asel’i kolundan tutup içeri çektim, Bahadır’ın üzerine doğru ittim. Hızla kendimi kapıdan dışarı atıp koşmaya başladım. Önümde kısa bir hol vardı, sağ kısımda aşağı inen merdivenleri görünce hemen o yöne yöneldim ve ikişer ikişer merdivenleri inmeye başladım, ta ki karşıma çıkan Uzay’ı görene kadar.

Küçümseyen bir tavırla, “Buket,” dedi kaşlarını yukarı kaldırarak. “Ne arıyorsun burada, üst katta olman gerekmiyor mu senin?”

Bahadır merdivenin başında, holde belirdi, arkasında da kaygıyla beni izleyen Asel duruyordu.

Uzay, Bahadır’a baktı. “Dostum, senin kız neden ortalıkta geziyor?”

Bahadır zehir saçan gözlerle, “Çünkü kaçabileceğini düşünecek kadar aptal!” diye açıkladı, sinirli adımlarla merdivenleri inmeye başladı.

Uzay belinden çıkardığı silahı görmem için önünde tuttu, diğer elini de silah tutan elinin üstüne koyup dik dik yüzüme baktı. “Öyle mi Buket, kaçmaya mı çalışıyordun?”

Ağzımı açamadım. Korkuyla açılan gözlerimi silahtan alamıyordum, aramıza güvenli bir mesafe koyma çabasıyla

sırtım duvara değene kadar geriledim. Büyük olasılıkla silahını kullanmayı düşünse tek bir kurşunla işimi bitirebilirdi. Bunu gerçekten sorgusuz sualsiz, sırf öyle gerek gördüğü için yapabilecek rahatlığa sahip biriydi Uzay.

Tanrım! Ben nasıl korkunç insanlarla birlikteydim bu evde!

Bahadır yanımıza gelince Uzay yeniden ona baktı. “Bir şey yapmayı düşünüyor musun, yoksa olaya benim dahil olmamı ister misin?” Tekinsiz bakışlarını bana çevirdi. “Mîsafirimizle yakından ilgilenmekten memnuniyet duyarım.”

Bahadır sertçe dirseğimden yakaladı. “Ben hallederim,” diyerek beni yukarı doğru kabaca çekiştirdi.

Bakışlarım ikisi arasından gidip gelirken hissettiğim stresle karnıma ağırlar girdi, merdivenlerin başında holde kaybolana kadar Uzay’ın rahatsız edici bakışlarından gözlerimi alamadım. O da aynı şekilde bana bakmayı sürdürdü, adeta oracıkta benden kurtulmayı başaramadığı için öfkelenmişe benziyordu.

Odaya girdiğimizde Bahadır sinirle kapıyı ardından çarp-tı. “Gerçekten benden kaçabileceğini mi düşünüyorsun? Hem de bu evde kapalı olduğunu bile bile!”

Kolumu çekip tutuşundan kurtuldum. “Kaçmayıp ne yapacaktım! Beni öptün!” dedim iyice hiddetlenerek. “Bir daha beni zorla öpmeye kalkma sakın!”

“Kes!” Kaşlarını çatarak gözlerimin içine baktı. “Bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyecek konumda değilsin sen!”

“Beni hangi konuma koyarsan koy ama isteğim dışında bana dokunma!” Kızgınlıkla yumruklarımı sıktım. “Yine kaçarım, senden kurtulana kadar sürekli denerim!”

Üzerime doğru yürüdü, tekrar dirseğimden yakalayarak camın önünde durana dek sürükledi. “Böyle bir yerde nereye kaçacaksın?” diye sordu dışarıyı göstererek. “Etrafımız kilometrelere uzunlukta bir ormanla çevrili. Hadi diyelim evden çıkmanın yolunu buldun, hangi yöne gideceğini bilemeden ormanda dolaşır durursun.”

Çaresizlik içimde artarken gözlerim doldu, kendim için sessizce ağlamaya başladım.

“Bu gördüğün orman var ya, labirent gibi, asla içinden çıkamazsın. Anında kaybolursun!” Beni yüzüne bakmam için kendine çevirdi. “Bu evden kurtuluşun yok, anladın mı beni?” dedi buz gibi soğuk bir sesle.

Kötü bir laf etmemek için dişlerimi sıktım. “Evet, yeterince açıklayıcı oldu.”

“Öyleyse bir aptallık daha yapmadan önce söylediklerimi aklına getirirsin.”

Çaresizliğim o kadar fazlaydı ki kendimi tutamadan bağırdım. “Beni zorla yanında tutmaya hakkın yok!”

İstifini hiç bozmadı. “Buna hakkımın olmaması yapamayacağım anlamına gelmez. Burada kalacaksın ve uslu uslu sorun çıkarmadan dediklerimi yapacaksın.”

“Bana emir yağdırmaktan vazgeç,” diye tekrar bağırırken bu defa ellerimi göğsüne koyup onu ittim. “Belki diğer insanlar senin her istediğini yapıyor olabilir ama ben yapmak istemiyorum!”

Kızgınlıkla kaşlarını çatı. “Öyle ya da böyle yapacaksın, başka bir alternatifin yok.” Yüz hatlarına yerleşen ölkeyi sesine de yansıttı. “Beni sınaama sakın, bir dahaki sefer bu kadar bağışlayıcı olmam!”

Hissettiğim çaresizlikle boğazım tılandı.

“Şimdi gidiyorum, yeni hayatına alışmak için biraz yalnız kalıp sakinleşmeye ihtiyacın var gibi görünüyor.”

“Burada bir hayat istemiyorum. Bunu kabul etmeyeceğim!” diyerek tekrar karşı çıktım.

“Kendi iyiliğin için hazmetmeye başlasan iyi olur.”

Son sözlerini ettikten sonra kapıdan çıkıp gitti, kapı kapanır kapanmaz bir klik sesi duyuldu. Açılmayacağını bilsem de kapı kolunu zorlamadan edemedim ve tabii ki başarısız olduğuma hiç şaşırmadım. Ne bekliyordum ki zaten, Bahadır’ın beni misafir olarak ağırlayacağını mı?

Bir tutsak olarak odaya kilitlenip bırakılmıştım.

Kahretsin! Bu hiç iyi değildi!

Kendi yoluna gitmeyi dene!

Gergin bir halde ne yapacağımı bilmeyerek odada gezindim. Çok büyük bir yatak odasıydım. Odanın planı “L” şeklindeydi ve kendi gibi büyükçe bir banyoyu da içinde barındırıyordu. Pencereye doğru yürüdüm, az önce Bahadır’ın beni bakmaya zorladığı evin dışını inceledim. Üç katlı bir evin çatı katındaydım. Pencereden aşağı inmeye çalışsam muhtemelen anında beyin kanaması geçirip ölürdüm ya da bütün kemiklerimi kırardım, o yüzden pencereden kaçış alternatifini eledim. Tek çıkış yolu kapı gibi gözüküyordu ve o da kilitliydi!

Harika!

Meraklı bakışlarımı bu kez bahçeye çevirdim, etrafı uçsuz bucaksız sürüp giden ağaçlarla çevriliydi, her yer oldukça sessiz ve dingindi. Garaj yolunda camları karartılmış dört adet siyah araba park etmişti ve hepsi de fazlasıyla şüpheli görünüyordu.

Kuşkuyla kaşlarımı çattım. “Neredeyim ben böyle?” diye mırıldandım düşünceli düşünceli.

Önüme dönüp oldukça çaresiz hissederken pencere pervazına oturdum. Kahretsin! Buradan nasıl kurtulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Of! Ne yapacaktım ben?

Kara kara düşünürken bakışlarım kucağında kavuşturduğum ellerime indi ve Kağan'ın bana aldığı tek taş yüzüğün parmağında olmadığını fark ettim. Öfkeyle yumruklarımı sıktım, lanet olasıca Bahadır yüzüğümü çıkarmış olmalıydı! Pislik herif, yüzüğümü benden çalmıştı resmen!

İçimde kaynayan gazabı belli edercesine çılgılık attım, işte şimdi beni gerçekten sinirlendirmişti!

Kapının açıldığını işitince hemen ayağa kalktım, gelen kişiye karşı hazırlıksız yakalanmamak için dikkat kesildim ve karşımda hiç beklemediğim birini görünce olduğum yerde donup kaldım.

“Bahadır hiç gitmeyecek sandım.” Deniz bir ayağının üzerine çok yüklenmemeye gayret ederek aksaya aksaya odaya girdi. “Neyse ki gitti de sana hoş geldin ziyareti için gelebildim.”

İçimde yoğun bir korku filizlenirken gözlerimi aksayan bacağından alamadım, zira bunu ona yapan bendim.

Bakışlarımı fark etti. “Kurşun kemiğe denk gelmediği için şanslıyım, aksi halde beni sakat bırakabilirdin,” diye açıkladı, sesine yansıyan yoğun öfkeyle. “Yine de bir süre yürümekte zorlanacağım için çok kızgınım.”

Güçlkle yutkundum. Ne diyeceğimi bilemedim, en iyisi hiç yorum yapmamaktı galiba.

Aşağılarcasına gözlerini kıstı. “Eserin hakkında bir şey demeyecek misin, sessiz mi kalacaksın?”

“Üzgünüm,” dedim, aklıma başka bir şey gelmemişti. Zaten Deniz’in öfkesine bakılacak olursa özrümün onun için hiçbir anlamı olmayacaktı.

Öfkeli bir şekilde güldü. “Üzgün müsün? Üzgünsün ha!” Gaddarca beni izlerken tehditkâr bir tavırla yumruğunu sık-tı. “Bu yaptığın sana pahalıya patlayacak kızım.”

Korkuyla sordum. “Ne yapacaksın?”

“Ben de senin bacağını kullanılmaz hale getirirsem ancak içim soğur,” dedi tükürürcesine.

“Ne saçma bir mantık yürütme,” diye yanıt verirken çak-tırmadan etrafıma bakındım.

İçgüdülerim alarma geçmişti. İçimde yükselen uyarı dolu ses, savaştacak bir şeyler bul, kendini korumak için bir şeyler yap, diye avaz avaz bağıırıyordu.

Deniz, “Lanet sürtük!” diye bağıırıp üzerime doğru gelince yatağın üstüne çıkıp diğer tarafa geçtim. Yatak aramızda koruyucu bölge gibi kaldı.

“Uzak dur benden!”

“Seni öldüreceğim!”

“Bahadır bana zarar vermenden hiç hoşlanmayacaktır,” diyerek ona engel olmak istedim.

Yüzünden tedirgin olduğunu gösteren belli belirsiz bir ifade gelip geçti, sonra hemen nefret yüklü ifade yüzüne tekrar yerleşti. “Haberî olmazsa bir sorun çıkaramaz. Kaçmaya çalışırken camdan düştüğünü söylerim.”

Ağzım açık kaldı. “Beni gerçekten öldürecek misin?”

Sinsi bir tavırla sırıttı. “Hayır, sadece birazcık camdan aşağı atacağım,” dedi yarı ciddi yarı dalga geçercesine.

Sağ tarafa doğru hamle yapınca ben de sola doğru hareketlendim. “Yaklaşma bana!”

“Boşuna benden kaçmaya uğraşma, kazanamazsın! Kaçabileceğin hiçbir yer yok. Eğer kendi isteğinle bana gelirsen canını fazla acıtmamaya söz verebilirim belki.” Arsız gülüşü saf kötülük ten ibaretti.

Ettiği laflar beni kızdırmıştı. “Peki, oldu,” dedim gözlerimi devirerek. “Camdan da kendi isteğimle aşağı atlamamı ister misin, sonra da sen kendin itmiş gibi yaparsın!”

“Hayır, o zevk bana ait olmalı,” diyerek yine üzerime hamle yaptı.

Yine yatağın üstüne çıkıp diğer tarafa atladım. “Ne yazık ki o zevki asla yaşayamayacaksın seni salak embesil!”

Şükürler olsun, Deniz bacağından dolayı yavaş hareket ediyordu da elinden kaçmayı başarabiliyordum, bu şekilde hantal temposuna ayak uydurmak kolay oluyordu.

Öfkeden köpürdü. “Seni var ya boğarım, zorlama beni!”

Bir kez daha gözlerimi devirdim. “Ah, şimdi de boğularak mı öleceğim, fikir değişikliğini paylaştığın için teşekkürler.”

Öfkeli gözlerini gözlerimden ayırmadan birkaç saniye dik dik baktı, ardından aklına ne geldiyse yavaşça samimi-yetsiz bir şekilde gülümsedi. “Senin işini bitirdikten sonra ne yapacağım, biliyor musun, gidip Cansu’yu bulacağım.”

Anında içim buz kesti. “Neden?”

“Tüm olanlardan haberim var. Evlenme teklifi, bebek... Cansu’nun Emre ile evlenmesine izin vermeyeceğim. Onlara engel olacağım.”

İğrenircesine yüzüne baktım. “Sanki senin iznine ihtiyaçları var da!”

“Ben ciddiylim!”

“Acınası olan da bu zaten!”

“Cansu benim...” diye konuşmaya başlamıştı ki sertçe sözünü kestim.

“Sus, konuşma! Cansu’nun senin gibi bir zorbayla hayatta işi olmaz, o Emre ile mutlu. Sana da onları rahat bırakmak düşer geri zekâlı herif.”

Yüzü kıpkırmızı kesildi. “Bu dediğin olmayacak!”

İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Siz nasıl insanlarsınız ya, dünya sizin etrafınızda dönmüyor, uyanın artık! Bir kız sana seni istemiyorum dediyse bitmiştir, kendi yolunuza gideceksiniz! Kimseyi hiçbir şeye zorlamaya hakkınız yok! Ya karşı tarafın kararını kabul edecek olgunluğa sahip olun ya da büyümeyi deneyin!”

Sözüm hem Deniz’e hem Bahadır’aydı ve onlar gibi düşünen herkese!

Deniz öfkeyle böğürüp üzerime atıldı. “Canına okuyacağım senin!”

Hemen yerimi değiştirdim. “Gerçekten mi, daha ayakta bile doğru düzgün duramıyorsun.”

Deniz’e öyle kızmıştım ki damarına basmaktan kendimi alamıyordum. Bu öfkeli bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibiydi ancak ondan zerre korkmuyordum. Anlık adrenalin patlaması falan yaşıyordum herhalde ya da katıksız delilikti benimki. İkisinden biri olduğu kesindi.

Bu sırada kapı açılınca ikimiz de tartışmayı bırakıp o yöne döndük. Asel elindeki tepsiyle içeri girerken gözleri Deniz ile benim aramda gidip geldi. “Neler oluyor burada?” diye sordu şüpheyle. Ardından gözleri Deniz’e takılı kaldı. “Senin Buket’in odasında ne işin var?”

Deniz burnundan soludu. “Merhaba demek istedim,” diye homurdandı. “Eski arkadaşım ne de olsa...”

“Yalancı!” diye çıkıştı. “Biz arkadaş değiliz! Beni öldürmek istediğini neden itiraf etmekten çekiniyorsun? Buraya beni sessizce ortadan kaldırmak için gelmedin mi?”

“Doğru mu bu?” Asel’in gözleri dehşetle büyüdü. “Delirdin mi sen Deniz, asıl Bahadır senin Buket’e zarar verdiğini öğrenirse seni öldürür.”

“Bu görmek istediğim bir manzara olurdu,” dedim Deniz’e sahte bir gülümsemeyle bakarken.

Deniz bana kötü bir bakış fırlatıp kendi kendine hoşnutsuzca bir şeyler geveledi.

Asel, “Sinirle hareket ederek düşüncesizce davranmayı bırakmalısın Deniz,” derken elindeki tepsiyi masaya koydu. “Tez canlılığın sana hiçbir kazancı olmaz.”

Deniz kaşlarını çatarak beni işaret etti. “Aksayarak yürümemin tek suçlusu Buket! Onun yüzünden her şeyden geride kalıyorum. Yaptıkları yanına kâr mı kalsın?”

Asel içini çekti. “Doktor sana iyileşeceğini söyledi, neden biraz sabretmeyi denemiyorsun? Aranızda ne geçtiyse geçmişte bırakman lazım, sırf intikam için Bahadır’ın öfkesini üzerine mi çekmek istiyorsun? Yerinde olsam daha dikkatli olurum, Bahadır’la karşı karşıya gelmek istemezsin.”

Deniz huzursuzlandı. “Beni gören biri olmadı, merak etme. Buraya gelmek için Bahadır’ın evden çıkmasını bekledim. Senin de sırrımızı saklayacağına güveniyorum.”

Asel bir kez daha sıkıntıyla iç geçirdi. “Seni burada gördüğümünden ona bahsetmeyeceğim ama sakın bir daha bu odaya gelme.”

Deniz nefretle parlayan bakışlarını bana çevirdi. “Tamam, gidiyorum, her neyse...” deyip kapıya doğru yürümeye başladı.

Deniz odadan çıktığında Asel başını bana çevirdi. “Deniz için üzgünüm, umarım vaktinde yetişebilmişimdir.” Endişeli bakışları üzerimde gezindi. “Sen iyi misin, sana bir şey yapmadı, değil mi?”

Sinirle güldüm. “Beni kaçıranlara yardım ettikten sonra iyi olup olmadığımı seni neden ilgilendiriyor?”

Üzgünce kirpiklerini indirdi. “Özür dilerim. Yaptığımdan gurur duymuyorum.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Aman ne hoş. Keşke özrünün bana bir faydası olsa ama maalesef ki bir değişiklik yok! Hâlâ nerede olduğumu bilmediğim bir yerde kilitliyim.”

Gözlerini üzerimden ayırmadı. “Böyle olmasını istemedim.” Bakışları öyle içtendi ki pişmanlığının boyutu yüzünden belli oluyordu. “Kendime göre nedenlerim var.”

“Seninle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum.” Aksi aksi yatağa geçip oturdum.

Bakışları hafifçe sertleşti. “Benim de sana kendimi uzun uzun anlatmak gibi bir niyetim yok çünkü o kadar önyargılısın ki anlatsam da anlamazsın.”

Alaycı bir ses çıkardım. “Haksızlığa uğrayan, kandırılan senmişsin gibi davranıyorsun.”

Yüz ifadesi yumuşadı. “Öyle bir şey demek istemedim, sadece şunu bilmeni istiyorum, buradaki tek mağdur sen değilsin, tamam mı? Beni suçlamak sana kolay geliyor olabilir ancak hiç adil değil.”

Sözleriyle beni şaşırtmayı başardı. “Ne demek istiyorsun, daha açık konuş.”

“Bahadır ve Uzay’ın arkadaşlarım olması sana yaptıklarını onayladığım anlamına gelmiyor.”

Sinirle gözlerimi devirdim. “Buna sakın inanmamı bekleme.”

İç geçirdi, bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra, “Senin için kahvaltı hazırladım, bir şeyler yemek istersin diye düşündüm,” diyerek konuyu değiştirdi.

“Aç değilim. Ayrıca beni düşünmene ihtiyacım yok.” Asel dışında başka yerlere bakmanın daha iyi olacağına karar verip o yokmuş gibi davrandım.

“Biri düşünmeli,” dedi hoşgörülü bir sesle.

“Ne yapmaya çalışıyorsun, bana iyi davranınca arkadaş mı olacağız sanıyorsun?”

Burukça gülümsedi. “Arkadaşım olmanı çok isterdim,” dedi usulca. “Cansu ve Gazel için ara sokaktayken yaptıklarını hatırlıyorum, sen iyi bir arkadaşsın. Sana sahip oldukları için şanslılar.”

Kızgınlıkla gözlerimi ona çevirdim. “Ben de senin bizi aldattığını hatırlıyorum!” diye yapıştırdım cevabı. “Hangi yüzle karşıma gelebiliyorsun, merak ediyorum.”

Suçluluk hissi gözlerine yansırken, “Lütfen beni tersleme Buket, ben sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Senin düşündüğün gibi kötü biri değilim,” dedi üzgün üzgün.

“Kusura bakma, sanki ortada bir sorun yokmuş gibi davranamam. Sen Bahadır’ın arkadaşısın, onunla iş birliği yaparak olmadığın biri gibi davrandın. Mert’in duygularıyla oynayıp onu kandırdın, sana güvenip aramıza davet etmesi

için ilgisini kullandın. Bizi resmen tuzığa düşürdün! Cansu ile Gazel'in zarar görmesine sebep oldun, ben ise kaçırılmış ve zorla hapsedilmiş durumdayım. Sense kalkmış bana seni terslemememi söylüyorsun!”

“Gerçekten çok üzgünüm,” derken çenesi titredi. “Tarif edemeyeceğim kadar çok üzgünüm.”

“Sana inanmıyorum.”

Pişmanlıkla omuzları düştü. “Lütfen güven bana. Size yalan söylemek istemezdim...”

Sözünü kestim. “Ama söyledin! Hatta yalan söylemekle de kalmadın, herkesin hayatından bir şeyler götürdün! Şu an Gazel ne durumda, Cansu ne halde bilmiyorum ve ikisi için de çok endişeleniyorum. Hepimize kötü anlar yaşattın.”

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Dudakları aralandı ancak konuşamayarak öylece dikildi karşımda, odada rahatsız edici uzun bir sessizlik oluşuverdi.

Derin bir nefes aldı. “Kahvaltını et,” dedi yavaşça. “Daha sonra tepsiyi almaya gelirim.”

“Sana aç değilim dedim, yemeyeceğim. Şimdi götürebilirsin.”

“Bana sorarsan bir şeyler yemeyi denemelisin.”

“Sormadım,” dedim ters bir bakış atarken.

“Sözlerime kulak ver. Burada ne zaman ne olacağı hiç belli olmaz.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne olacağı belli olmaz derken ne demek istiyorsun, bırak bilmece gibi konuşmayı da ne biliyorsan her şeyi anlat.”

Soruma cevap vermedi, eliyle masayı işaret etti. “Yemeğini bitir. Başka bir isteğin varsa söyleyebilirsin, geri geldiğimde getiririm.”

“Var.” dedim meydan okuyarak. “Telefonunu kullanma izin ver.”

“Benim telefonum yok, bu yüzden sana yardımcı olamam.”

Alaycı bir edayla güldüm. “Tabii, kesin yoktur. Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?”

Oldukça ciddi bir şekilde, “Gerçekten telefonum yok...” derken yanakları kızardı. “Telefon kullanmama izin vermiyorlar.”

“Mert’le sık sık telefonda konuştuğunu biliyorum!”

“O yalnızca bu iş içindi. Özel, kendime ait bir telefonum yok.”

Çok garipti ama üstelemedim, başka bir yardım isteğinde bulundum. “O zaman kaçmam için yardım et.”

Yüzü korkuyla çarpıldı. “Bunu yapamam. Sen de asla böyle bir şey deneme. Başın belaya girer.”

Gözlerimi devirdim. “Başım daha ne kadar belaya girebilir Asel?”

Yüzündeki korku ifadesi arttı. “Çok daha fazlasını yapabilirler,” deyip telaşla başını iki yana salladı. “Sakın kaçmaya çalışma.”

Uyarısı öyle samimiydi ki ürperdim ancak yine de geri adım atmadım. “Bu evde kalmayacağım, fırsatını bulduğum ilk anda kaçacağım.”

Kaygıyla, “Yakalanırsın, başaramazsın,” dedi hızlıca. “Boşuna deneyip de Bahadır’ı kızdırma.”

Sabırsız bir şekilde ofladım. “Beni vazgeçiremezsin.”

“Buket beni dinle, bak...” Telaşı artmıştı.

Susmasını istercesine elimi kaldırdım. “Lütfen gider misin

Asel, seninle daha fazla konuşmak istemiyorum! Beni yalnız bırak.”

Üzgünce nefesini bıraktı. “Peki, daha sonra geldiğimde konuşuruz. Belki o zaman beni dinlersin.”

Cevap vermedim, konuşmamaya karar verdim. Zira Asel benim arkadaşım değildi, bu kız düşmanın tarafında yer alıyordu. Onu ya da uyarılarını ciddiye alacak değildim.

Kaçmayı kesinlikle kafama koymuştum.

Evet, Bahadır’dan çok korkuyordum, bugün sarf ettiği tehditler ödümü koparacak kadar ürkütücüydü, yapabileceklerinden endişeliydim ancak kendim için çabalamadan, hiçbir şey denemeden oturup kaderime razı olamazdım.

Hayatım için mücadele etmeli ve kurtulmak için bir şeyler yapmalıyım!

Hiçbir kuvvet beni bu evde Bahadır’ın yanında tutamazdı!

Kesinlikle gidecektim!

Kaçış denemesi!

Hava kararana dek pencerenin önünde oturup kaçış planları yaptım, tek çıkışım kapıydı, önceden de bunu teyit etmiştim -ki üçüncü kattayken başka bir seçeneğim yoktu. Deniz ve Asel'in ziyaretinin ardından başka kimse gelmediği için rahatlamıştım. Yine de bu evde hiçbir şeye güvenilemezdim, sürekli dikkatli olmam şarttı.

Yorgunluğum fazlaydı ancak uyumayı reddettim, kendimi güvende hissetmediğim bir yerde gözlerimi kapatmak beni endişelendiriyordu. Fakat tabii ki hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmedi, geç vakitlere kadar uykuya dirensem de sonunda karşı koymadığım bir bitkinlik beni ele geçirdi. Pencerenin önünden ayrılıp yatağın bir ucuna kıvrıldım.

"Sadece bir saat uyuyacağım, sonra hemen uyanıp tetikte olacağım, katiyen çok uyumak yok," diye kendime söz verirken huzursuz bir uykuya doğru çekildim.

Sıçrayarak uyandım. Başımı hemen saate çevirip kontrol ettiğimde sabahın dokuzu olduğunu gördüm. Hesapladığım-

dan fazla uyumuştum ama çok da umursamadım, sonuçta fazlasıyla dinç hissediyordum, beni aşağı çeken yorgunluğumu ardımda bıraktığım için memnundum.

Elimi yüzümü yıkayıp iyice kendime gelmek için banyoya yöneldim. Banyo da neredeyse oda kadar büyük ve son derece şıktı. Aynanın karşına geçip cansız yüzümü inceledim. Koyu kahve uzun saçlarım dağılmıştı, makyajım yer yer akmış, gözlerim ağlamaktan hafifçe şişmişti. Suyu açıp defalarca yüzümü yıkadım, tüm makyaj kalıntılarından kurtuldum. Makyajdan arınan yüzüm şimdi daha beyaz ve solgun görünüyordu ancak umursamadım. Parmaklarımla saçlarımı tarayıp omzumun bir tarafına aldım. Bir toka bulabilsem çok iyi olacaktı fakat ne yazık ki yoktu.

İçeriden açılan kapının sesini duyunca hızlıca banyodan çıktım. Bahadır gelmişti.

Ah, güne ne mutlu bir başlangıç!

Dudağının bir kenarı kibirle yukarı kıvrıldı. “Günaydın yavru kuş, beni özledin mi?”

“Hayır,” dedim soğuk bir sesle. “Nefret ettiğim birini niçin özleyecekmişim!” dedim burun kıvrırarak.

“Bu çok incitici,” dedi dalga geçerek. “Bir kalbim olsaydı bu sözlere alınabilirdim.”

Ona eski konuşmamızı hatırlattım. “Senin kalbin yoktu, bu konuda hemfikir olmuştuk, hatırladın mı?” Sahte bir şekilde gülümsedim.

“Hiç unuttur muyum!” derken gözlerine uğursuz bir parıltı yerleşti. “Neyse ki gerçekten bir kalbim yok da bu söylediklerinle yaralanmıyorum.”

Onun alaycılığını taklit ettim. “Sanırım bu durumda yeni lakabın ruhsuz olabilir belki,” diyerek bir öneride bulundum.

Gür bir kahkaha patlattı. “Teşekkürler. İltifatların için cidden minnettarım. Benim için bulduğun lakaplar çok hoşuma gidiyor. Bundan sonra daha neler duyacağım konusunda şimdiden heyecanlandım doğrusu.”

Gözlerimi kıstım, beni sinir ediyordu. “Ne kadar da keyiflisin, bütün bunlar senin için komik bir parti sanki!”

Gülmeyi sürdürdü. “Sayende yavru kuş, gerçekten beni çok eğlendiriyorsun,” deyip tehditkâr bir tavırla ekledi. “Tabii sınırı aşmadığın sürece.”

Huysuz bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturup banyonun kapısına yaslandım.

Odayı incelerken masaya doğru yürüdü. “Yemeğine hiç dokunmamışsın,” dedi onaylamayan bir sesle. “Neden yemedin?”

“Sana ait olan hiçbir şeyi istemiyorum.”

Kayıtsızca omuz silkti. “Sen bilirsin,” dedi umursamazca. “İlla ki bir gün pes edeceksin.”

Kollarımı serbest bırakırken sinirle ofladım. “Seni gerçekten anlamıyorum, beni bu evde tutarak neyi başardığını sanıyorsun?” Sesimi biraz ılımlı bir tona getirerek sözlerime devam ettim. “Lütfen Bahadır, bırak Ankara’ya, evime döneyim. Ne olur beni daha fazla tutma.”

Aniden öfkelenerek bana döndü. “Yine mi aynı şey!”

İrkildim.

“Kes artık mızızlık etmeyi, sinirlerimi bozuyorsun! Sana kendi iyiliğin için alışmaya bak dedim, değil mi?”

Ben de öfkelenmiştim. “Asla! Yarın ya da öbür gün bir şekilde elbette gideceğim! Kağan’la arkadaşlarım beni yakında bulacaktır!”

Ağır ağır ürkütücü bir tavırla gülümsedi. “Evet, o konuda neler yaptıklarını takip ediyorum, her hareketlerinden habirim var. Seni çok yanlış yerlerde arıyorlar, sana kötü haberi ben vermek istemezdim ancak senin için kimse gelmeyecek yavru kuş... Yakında unutulup gideceksin, senin adını dahi hatırlamayacaklar.”

Göğsüm sıkıştı. Bahadır kalbimi kırmaya çalışıyordu ve lanet olsun ki çok başarılıydı!

Öfkem içimde yakıcı bir hal alırken üzerine yürüdüm. “Defol git!” diye bağırdım suratına tüm kinimi kusarak. “Senden nefret ediyorum! Seni görmeye dahi katlanamıyorum!”

Yüz ifadesi karardı. “Benim evimdeyken konuşma şekline dikkat edeceksin!” Bir kolumu sertçe sıkarak beni kabaca sarstı, tutuşu o kadar kuvvetliydi ki parmaklarını bastırdığı yerler yarına kesinlikle moraracaktı.

“Dokunma bana!” deyip kolumu çekiştirdim ama kuvvetini artırarak karşılık verdi. “Çek elini üzerimden!”

Şakağında bir kas attı. “Benim canımı sıkma!” dedi dişlerinin arasından. “Ayrıca bana sakın bir daha bağırmaya kalkma, canını fena yakarım.”

İnatla gözlerinin içine baktım. “Defol git,” dedim bu kez sakince. “Oldu mu, bak bağırmadan söyledim.”

Çenesini sıktı, yüzünü yüzüme doğru eğdi. “Bana direnme,” dedi ciddi bir sesle uyararak. “Böyle davranman seninle ilgili düşüncelerimin değişmesini sağlamayacak.” Kolumu daha da sıktı, neredeyse çığlık atacaktım ancak kendimi tutmayı başardım. “Anladın mı beni?”

“Bırak kolumu,” dedim kızgınlıkla. “Canımı acıtıyorsun.” Elini iterek kendimi ondan kurtardım, geri geri birkaç adım atıp aramıza güvenli bir mesafe koydum.

Kaşlarını çattı, yüzünde tek bir iyi niyet belirtisi yoktu. “Fazlasını yapmadığım için kendini şanslı say,” dedi zalimce.

“Yaparsın, hiç şüphem yok,” dedim onu tersleyerek.

Yeşil gözlerinden anlık bir şaşkınlık geçti, hemen toparlanıp insafsızca bana bakmaya devam etti. “Ve buna rağmen karşı koymaya devam ediyorsun.”

“Kişiliğimi değiştiremem,” diye inatla direttim.

Soğuk bir edayla hafifçe tebessüm etti. “Dert etme, ben sana bu konuda yardımcı olacağım. Kolaylıkla istediğimi yapar hale geleceksin, sadece biraz zamana ihtiyacın var,” derken ses tonu oldukça küstahtı.

Yine öfkelendim. “Beni hiçbir kalıba sokamayacaksın,” dedim itiraz ederek. “Asla beklediğin uysal kız haline dönüşmeyeceğim.”

Sakince bir kaşını yukarı kaldırdı. “Göreceğiz,” dedi rahat bir tavırla. “Meydan okumaları severim, çünkü her zaman kazanan ben olurum.”

Nefretle gözlerinin içine dik dik baktım. “Bu defa kazanamayacaksın.” Ona sırtımı döndüm, pencereye doğru gidip pervaza oturdum, tüm ilgimi dışarıya verdim. “Lütfen gider misin, yalnız kalmak istiyorum.” Sinirden gözyaşlarına boğulmama saniyeler vardı.

Bir süre konuşmadı, sessizce beni izledi. “Peki, öyle olsun. Akşam geri geleceğim.”

Gözlerimi devirdim. “Gelmesen de olur. Eminim bir yerlerde onlara zarar vermeni bekleyen zavallı insanlar vardır. Lütfen beni ikinci plana at.”

Eğlenerek güldü. “Her zaman önceliğim sen olacaksın.”

“Hiç zahmet etme,” diye mırıldandım kinayeli bir şekilde. “Sensiz gayet iyiyim!”

Alayıma aldırmadı. “Akşam seni görmek benim için zevk olacak.”

Ellerimi yumruk yaparken cevap vermemek için kendimi tuttum. Beni aşırı derece sinir ediyordu!

“Yalnız şunu hatırlatmama izin ver, akşam geldiğimde şu an olduğu kadar kibar olmayacağım,” dedi tehlikeli bir sakinlikle.

Öfkeli bakışlarımı hızla yüzüne çevirdim, ona buz gibi bir bakış fırlattım. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

Dudakları haşin bir gülüşle yavaşça kıvrıldı. “Benim tehdit etmeye ihtiyacım yok, görmüyorsun her şey benim elimde zaten.”

İçim ürperirken tedirgin olarak bakışlarımı kaçırdım, yüzümü yeniden dışarıya çevirdim. Beni açık açık tehdit ediyordu ve benim onu durdurabilecek ne gücüm vardı ne de ondan kaçabilecek bir yolum. Akşam olmadan ne yapıp edip bu evden kurtulmam gerekiyordu, aksi takdirde Bahadır’ın gerçekten de söylediği gibi akşam hiç de kibar olmayacağı ortadaydı.

“Evet, beni tehdit ediyorsun! Kendine yakışanı yapman çok hoş. Hiç durma, yağdır tehditlerini!”

“Beni sana zarar vermeye zorlama yavru kuş, sonra senin için her şey kötü gider, üzülürüm,” dedi sahte bir kaygıyla.

Yeniden suratına baktım. “Tabii üzülürsün, sanki bu seni durdurabilirmiş gibi!”

Tekinsiz bir gülüş yüzüne yayıldı. “Haklısın, durduramaz.”

“Elbette, koruman gereken bir itibarın var nihayetinde,” diye mırıldandım aksi aksi.

Gözlerini kıstı, bakışları keskinleşti. “Doğru, fazla merhamet zavallılık göstergesidir, hiç bana göre değil.”

“İtibarın ne oluyor bu durumda, yılın en pisliği falan olabilir mi mesela?” diye çıkıştım açıkça kabalık ederek.

Başını iki yana sallayarak keyifli bir kahkaha attı. “Şu anlık seni ciddiye almadığım için gerçekten çok şanslısın,” deyip yeşil gözlerine yansıyan insafsızlıkla gözlerimin içine baktı. “Akşam geldiğimde böyle hoşgörölü davranmayacağıma emin ol.”

Korkuyla içim ürperdi ancak korkumu ona belli etmemek için alaycılığa başvurdum. “Lütfen, beni ciddiye al Bahadır, lütfen.”

Yüzündeki gülümseme kayboldu, başını yana eğip bir iki saniye beni inceledi. “Alaycılığın sana hiçbir yararı olmayacağını fark edememiş olman düşündürücü.”

Çenemi hafifçe kaldırdım. “Senin beni zorla burada tutmaya çalışmanın faydasızlığı kadar değil.”

“Yeter!” dedi sıkılmış bir tonla. “Madem hoşgörümü hak etmiyorsun, ben de anlayacağın başka dilden konuşmaya başlarım! Bakalım kötü yönümü ne kadar kaldırabileceksin yavru kuş?”

“Hak ettiğim şey serbest bırakılmak olurdu.”

“Tek kelime daha etme! Boş konuşarak ancak canımı sıkıyorsun!”

Kaşlarımı çattım. Onu feci halde tekmelemek istiyordum!

Bana son kez ölümcül bir bakış attı, ardından başka bir laf etmeden öfkeli adımlarla odadan ayrıldı. Beni içine çektiğim girdap misali öfkeliendiren, çaresiz hissettiren boğucu duygularla yalnız bıraktı.

Öğleden sonra üç buçuk civarında Asel elinde yeni bir yemek tepsisiyle odaya girdi.

“Merhaba,” dedi arkadaş canlısı bir sesle. “Sana yemek hazırladım, umarım çok acıkmamışsındır, sabah işlerim olduğu için kahvaltı getiremedim. Üzgünüm.” Çeşit çeşit yiyeceklerle doldurulmuş tepsiyi masaya koyarken dün getirdiği yemek tabağını inceledi. “Neden dün getirdiklerimi yemedin, hiçbir şeye dokunmamışsın.”

Aslında Bahadır gittikten sonra öğleye doğru açlığa daha fazla direnemeyip tepsidekilerden biraz atıştırmıştım fakat Asel fark etmemişti sanırım.

“Seninle konuşmak istemiyorum,” deyip dünkü gibi onu tersledim. “Sürekli buraya gelip bana karşı sevecen insan rolleri yapmana ihtiyacım yok.”

“Ben rol yapmıyorum, sadece sana kendini iyi hissettirmeye çalışıyorum.”

Asel’i yine sert bir şekilde tersleyecektim ki gözlerim açık olan kapıya takıldı ve aklıma aniden gelen bir fikirle duraksadım. Sanırım kaçış planımı hemen şimdi gerçekleştirebilirdim.

Dikkatli adımlarla masaya doğru yürüdüm. “Teşekkürler,” derken kendimi nazik olmaya zorladım. “Belki şimdi biraz yemeyi deneyebilirim.”

Şaşkınlıkla gülümsedi. “Tamam, masayı senin için hazırlayayım.” Getirdiklerini özenerek masaya dizmeye koyuldu. “Ben de henüz kahvaltımı yapmadım, istersen birlikte yiyebiliriz. Hem sana eşlik etmiş olurum.”

Kalbim acıdı. Kendimi çok kötü hissetmeye başladım, Asel için üzgündüm ancak buradan kurtulmanın tek yolu aklıma gelen yeni fikirdi. Umarım ona çok zarar vermem, diye düşünerek zihnimde dönüp duran suçluluk hissine son verip Asel’in arkasından yavaşça yanaştım.

“Bunun için gerçekten özür dilerim.”

Şaşkınlıkla, “Ne için özür diliyorsun, ne oldu...” diye sormuştu ki sözlerinin devamını getiremedi. Zira masanın kenarında boş duran tepsiyi elime aldım ve Asel’in kafasının arkasına doğru tüm gücümle tepsiyi indirdim.

Asel hafif bir sersemlikle olduğu yerde bir iki saniye sendeledi, ardından bir çuval misali yere yığıldı.

Gözlerim iri iri açılırken güçlkle yutkundum, vay canına, gerçekten Asel’i bayıltmayı başarmıştım, planım işe yaramıştı. Kaygıyla altdudağımı dişledim. Lütfen canı fazla acıamamış olsun, diye dua ederken hızla açık kalan kapıya doğru koştum, başımı azıcık dışarı uzatıp holü kontrol ettim. Etrafta kimseyi göremeyince kapıyı ardımdan yavaşça kapatıp holde dikkatle koşmayı sürdürdüm.

Evde herhangi birine rastlamadan kendimi dış kapıdan bahçeye atmayı başardığımda neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Ancak dışarının sert soğuğu yüzüme öyle bir çarptı ki titremeden edemedim. Kahretsin! Evin sıcaklığına öyle alışmıştım ki üzerime bir şeyler almayı unutmuştum, gerçi hoş, bir kazak ya da mont bulmak istesem nereden bulacaktım ki o da ayrı bir soru işaretiydi.

Her neyse! Buna şimdi kafa patlatmaya zamanım yoktu, şu an üşümek sorunlarım arasında en son sıradaydı. Önceliğim bu lanet evden bir an önce uzaklaşıp birilerinden yardım istemektir.

Kafamda dönen aptalca düşünceleri dağıtarak garaj yolunu takip ettim ve evin bahçesini aştım. Araba yolu çok dardı, etrafı ise evin camından sıklıkla gördüğüm uzun uzun ağaçların sıklıkla dizildiği ormanla çevrilmişti. Ormanın

derinliklerinde beni bekleyen kim bilir ne gibi ürkütücü hayvanlar vardı! Kimsenin akşam yemeği olmak istemediğinden dolayı korkusuz bir şekilde ormana dalamazdım, bu yüzden temkinli davranıp sadece görünmeyecek kadar ağaçların arasına girip aynı hızda araba yolunu takip etmeye başladım. En güvenlisi buydu ve ben henüz cecelime susamamıştım!

Uzun süre koşuktan sonra yorulduğumu hissedince bir ağaca yaslanarak çok az dinlenmeye karar verdim, ardından gücüm el verdiğince yer yer koşup yer yer aceleci adımlarla yürüyerek yoluma devam ettim. Bir süre sonra saniyeleri, dakikaları, saatleri sayamaz oldum. Zaman kavramını yitirmiştim, sadece ileriye doğru koşturup duruyordum. Ayrıca gittikçe daha çok üşümeye başlıyordum, hava çok soğuktu ve her an akşamın ayazı daha fazla üzerime çöküyordu. Tabii bir de efor sarf ettikçe açlık ve susuzluk hissetmeye başlamıştım! Midem her isyan ettiğinde kendime kızdım, keşke Asel'in getirdiği yemeklerin hepsini yeseydim, diye içimden hayıflanmadan edemedim.

Yolun ters tarafından uzaktan gelen bir araba sesi işitince heyecana kapıldım. Yardım istemek amacıyla hızlı bir şekilde hareket ederek yola doğru koştum. Süratle ilerleyen arabayı gördüğümde benim durduğum noktayla aramızda otuz metre kadar mesafe vardı, hemen yolun ortasına geçtim, durması için telaşla kollarımı salladım.

Araba beni fark ettiği anda hızını yavaşlattı ve gelip tam önümde durdu. Camları karartılmış olduğundan içinde kimlerin olduğunu göremiyordum ancak umursamadım, telefonlarını kullanmama izin vermelerini umuyordum ya da

belki beni şehir merkezine götürebilirlerdi. Aslında kesinlikle beni merkeze götürmelerini istemeliydim, hatta beni bu ıssız dağ başından götürmeleri için yalvarmalıyım.

Şehirde polise giderek bana yardım etmeleri için her şeyi anlatırdım, sonra da hemen Kağan'ı arardım, ne kadar dargın olsam da annemi arardım. Beni gelip almalarını söyledim ve bu lanet yerden sonsuza dek uzaklaşmış olurdum.

Tanrım, şükürler olsun! Gerçekten kaçışım başarıya ulaşmıştı galiba.

Kurtulacağıma dair içime doğan umutla sürücü tarafına doğru, "Lütfen bana yardım edin, lütfen!" dedim heyecanlı bir sesle.

Sürücü kapısı yavaşça açıldı ve arabanın içinden çıkan Bahadır'ı görmemle tüylerim diken diken oldu. Arabanın kapısını hissettiği öfkenin dışavurumu olarak sertçe çarparak kapattı.

"Beni görmeyi beklemiyordun sanırım," dedi tehlikeli bir sesle. "Demek sana yardım etmeliyim?"

Hissettiğim umut anında paramparça bir hale gelip içimi acıtırken olduğum yerde donup kaldım. "Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım büyük bir hüsrarla.

"Nafile olduğunu bile bile kaçmaya çalışıyorsun, hem de onca uyarıma rağmen?" Derince iç çekip nefesini bıraktı. "Bu aptallığın hangi seviyesi bilemiyorum."

Korkuyla birkaç adım geriledim. "Benden uzak dur, yaklaşma bana..." dedim zayıf bir sesle.

Bahadır gözlerini kıstı, bakışları merhametsizliğin etkisiyle karardı. "Yanlış yaptın, bu kez çok büyük yanlış yaptın."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. "Geri

dönmeyeceğim...” Dizlerim titrese de birkaç adım daha geri gitmeyi başardım.

İstifini hiç bozmadı. “Evet, döneceksin,” dedi kuru kuru. “Arabaya geç.”

Karşı çıktım. “Hayır.”

Öfkeli bir sakinlikle yavaşça konuştu. “Benim canımı sıkma, bin şu arabaya!” Yeşil gözleri ölümcül bir ateşle yanıyordu.

Ürkek gözlerimi Bahadır’ın hiddetli yüzünden ayırmadan geri geri yürüdüm. Panik duygusu yoğun bir halde içimi yakıyordu. O arabaya kesinlikle binemezdim, Bahadır’la birlikte o eve asla dönemezdim.

İçgüdülerim devreye girdi ve arkamı dönüp bütün gücümle koşmaya başladım. Beş altı metre ancak gidebilmiştim ki Bahadır bana yetişip beni arkadan kavradı, bir kolunu belime dolayarak kaçmama engel oldu.

Çığlık atmak üzere ağzımı açtım, boğazımdan gür bir çığlık koptu. Ardından çığlık çığlığa bağırmayı sürdürdüm.

Dudaklarını kulağıma dayadı. “İstediğin kadar bağırabilirsin, seni burada kimse duyamaz.”

Ses tonunun insafsız ve kızgınlık dolu olması ödümü koparmaya yetmişti. Çaresizlik içinde ağlamaya başladım, omuzlarım hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bahadır’dan kendimi kurtarmak için çırpınıp durdum, ona vurmaya çalıştım, tekmeler savurdum fakat hepsi nafileydi, onun kuvvetine karşı benimki bir hiçti.

Nihayet tekmelerimden biri dizine denk gelince öfkeyle homurdanarak kolunu gevşetti ancak ben daha hareket edemeden büyük bir kızgınlıkla beni arabaya doğru kabaca fırlattı. Arabanın kaputuna sertçe çarptığımda sırtıma kahre-

den şiddetli bir ağrı saplandı, gözlerim kararırken yüzümü buruşturarak yana doğru döndüm. Dengemi sağlayamayarak yere düştüm. Canım çok kötü yanıyordu.

Bahadır dirseğimden kavrayarak beni ayağa kaldırdığında acı dolu bir çığlık daha attım.

Beni kendine doğru çevirip öfkeyle yanan yüzüne bakmamı sağladı. “Sen benim söylediklerimin blöf olduğunu mu sanıyorsun, sana gerçekten zarar veremem diye mi düşünüyorsun?”

İçten içe korkum artarken fiziksel olarak da iyi durumda değildim. Hem kolum hem sırtım çok acıyordu.

Bahadır acımasızca gözlerimin içine bakarken, “Beni çok fena kızdırdın yavru kuş,” dedi tehlike vaat eden bir sesle.

Kalbime yakıcı bir dehşet duygusu çöktü. “Lütfen bırak beni,” derken kolunu tutup itmeye çalıştım. “Canım acıyor!”

Düşmanca yüzümü inceledi. “Sen böyle aptalca davrandığın sürece canın hep yanacak!”

“Ben aptallık etmiyorum,” dedim hıçkırarak. “Sadece evime gitmek istiyorum!”

Dişlerini sıktı, öfkesi her saniye artıyordu. “Sen hâlâ benim ne kadar ciddi olduğumun farkında değilsin,” dedi aşağılayan bir bakışla. “Henüz beni yeterince tanımamışsın ama artık tanıyacaksın. Şimdi yürü!”

Beni çekiştirerek ve canımı daha fazla acıtmaktan çekinmeyerek arabaya bindirdi. Kendi de kızgın ruh haliyle sürücü koltuğuna geçti, motoru çalıştırıp hız sınırına aldırmayarak eve doğru sürdü.

Evde beni bekleyen azabı düşünüp koltukta korku içinde büzüldüm, ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi nefessiz

hissediyordum. “Bahadır, lütfen bırak beni...” diyerek konuşmaya başladığımda öfkeyle sözümü kesti.

“Konuşma!” Bana bakmadan agresifçe direksiyonu sıkıttı. “Bundan böyle çeneni kapalı tutacaksın!”

İrkildim, kalbim sıkışırken ağlayışım şiddetlendi. Öyle çaresiz ve dehşet içindeydim ki boğuluyormuş gibiydim. Acilen kendimi toplamam ve sakin kalmam gerekiyordu ancak göğsümdeki baskı çok fazlaydı, mantıklı düşünmemi ve sakinleşmemi engelliyordu.

Bana yandan ürkütücü bir bakış attı. “Kes şu ağlamayı!”

Gözlerimi kırptırdım. Avucumla hızla ağzımı kapattım, elimden geldiğinde koltuğun ucuna geriledim ve eve geri dönünce başıma gelecekleri düşünmemeye çalıştım. Ama nafileydi, aklıma gelen her varsayımla paniğim giderek artıyordu. Muhtemelen ölecektim! Galiba şu an arabada olduğum şu dakikalar benim son anlarımdı, son nefeslerimi alıyordum belki de!

Sonunda Bahadır’ın gerçek yüzüyle tanışmıştım. Acımasız bir şekilde sonumu getirecek olan zalim kişiyle!

Birkaç saat öncesinde koşarak kaçtığım eve döndüğümüzde Bahadır beni daha önce kaldığım odaya değil, başka bir tarafa doğru yönlendirdi. Çok geniş adımlarla hoşnutsuz bir sessizlikle yürüyordu, canımı acıtacak kadar bileğimi sıkıca tutmuş, beni de peşinden sürüklüyordu.

Zemin katta bir kapının önüne gelince durduk, iki kat boyunca merdivenlerden inerek aşağıda dar bir hole ulaştık. Evin bu şekilde iki kat aşağısının olabileceği gerçeği beni hem tedirgin etti hem de şaşırttı. Adeta gizli bir yer gibi tasarlanan garip bir mülktü.

Hol birkaç metrenin sonunda üç katı büyüklüğünde geniş bir alana açıldı. İçerisi buz gibiydi, dışarıdayken maruz kaldığım hava kadar soğuk bir donduruculuğu vardı, istemsizce titredim.

Bahadır beni kabaca çekiştirirken korku dolu gözlerle etrafı inceledim. Duvarlar rutubetin etkisiyle sararmış, hatta bazı köşeler koyulaşmıştı. Sıva çatlaklarının olduğu yerdeki küfler siyah benekler oluşturmuştu. Zemin betonu, yer yer çatlaklar vardı ve çok kötü görünüyordu. Her taraf bakımsızlıktan dolayı çürümüşlük kokuyordu. Kirli gri tavanın kimi noktalarında sarı ışık parlıyor ama çevreyi fazla aydınlatmıyordu.

Attığım her adımda nefesim kesiliyor, içim gerginlikle dolup taşıyordu. Zira gözümün takıldığı her nokta midemi bulandıracak kadar kötüydü. Yukarıdaki gösterişli ve oldukça lüks olan evin böyle berbat bir bodruma sahip olması çok ilginçti.

Holün sonuna ulaştığımızı sandığım sırada yan yana dizilmiş dar hücreleri fark edince üzerime çöken korkunun yoğunluğuyla boğuluyorum sandım. Demir parmaklıklar hapisanelerdeki gibi bölümlere ayrılmıştı. Hepsi en fazla iki metrelik küçücük alana sahipti, içlerinde ise sadece ince şilteli kırık dökük birer yatak bulunuyordu, başka da hiçbir şey yoktu.

“Neresi burası, nereye getirdin beni?” Sersem gibiydim, panikten başım dönüyordu.

“Hak ettiğin yere,” dedi Bahadır küçümseyen bir sesle.

Aklımı toplamakta zorlanıyordum. “Ne demek istiyorsun? Korkuyorum, lütfen çıkalım buradan.”

“Ben çıkacağım fakat sen kalacaksın.”

“Ne... Hayır! Delirdin mi sen!” Kolumu çekerek elinden kurtulmaya çalıştım ama daha sıkı tuttu. “Bu yaptığın saçmalık, burada kalmak istemiyorum!”

“Yürü!” Bedeninden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum, feci halde kızgındı.

Telaşla haykırdım. “Olmaz, imkânı yok! Hayır, hayır... Bu iğrenç yerde kalamam!”

Cevap vermedi, duygusuz bir tavırla hücrelerden birinin önünde durdu.

“Bahadır, beni burada bırakma, lütfen yapma.” Sesim titremiştii, içimdeki korkuyu kontrol edemiyordum.

Büyük bir kayıtsızlıkla ağır olduğu belli olan demir kapıyı açtı. “Geç şuraya,” dedi kısaca.

“Hayır!” İtiraz ederek kalan son gücümle onunla mücadele ettim. Bu pis bodrumdan olabildiğinde çabuk çıkmak istiyordum.

Bahadır öfkeyle yanan yeşil gözlerini gözlerime kilitledi. “Durumu kendin için kötüleştirme, her şeyi yeterince batırdın zaten.”

Ağlayarak yakardım. “Bahadır, ne olursun yapma, lütfen bırak beni.” Bana acımasını ve kararından vazgeçmesini umuyordum.

Kaşlarını çattı. “Boşuna yalvarma, fikrimi değiştiremeyeceksin.” Beni geri geri yürüterek içeriye doğru hafifçe itip ellerini üzerimden çekti.

Çaresiz, harap bir haldeydim. “Lütfen dur.”

Yüzüme dahi bakmadan, “Çok geç,” dedi duygusuzca. Ardından kapıyı üzerime kilitledi.

Ellerimi hızla parmaklıklara sardım. Buz gibiydi ve içeri-si gibi kasvet kokuyordu. “Senden nefret ediyorum,” dedim usulca ağlarken.

Sert bakışlarını gözlerime çevirdi. “Şimdilik,” dedi duygusuzluğunu sürdürürken. “Hislerin birkaç güne değişecektir.”

İçimde biriken kinle parmaklıkları sıktım. “Değişmeyecek,” dedim kısık sesle.

Pes edeceğimden öyle emindi ki küstahlığı tepemi attırıyordu. Şu an ona karşı hissettiğim tek duygu nefretti, ondan aşırı derecede nefret ediyordum ve her ne olursa olsun, bu asla ama asla azalmayacaktı!

“Bekleyip görelim,” diye cevap verdi sakince.

“Korkunç birisin sen.” Saf, yoğun bir kızgınlık beni ele geçirmişti.

Parmaklıklara doğru iyice yaklaştı, aramızda bir iki santim kalana kadar başını bana eğerken yüz hatlarında zalim bir karanlık belirdi. “Beni karşına almaman gerektiğini anlayana dek bu hücrede kalacaksın,” dedi yavaşça. “Benden kurtulmanın imkânı olmadığını kafana sokacaksın.”

Geri çekildi, birkaç saniye boyunca soğukça beni izlerken içim buz kesti. Sonra da geldiği şekilde öfkeli adımlarla çıkıp gitti.

Bense arkasından bağırdım, çığlık attım, hakaret ettim, tehditler savurdum.

Sonra da her şeyin nafile olduğunu fark ettim ve ne kadar perişan halde olduğumu kabul ederek olduğum yere çöktüm.

Kalbim yakıcı bir üzüntüyle dağlanırken ağladım, ağladım, ağladım...

Hüzünlü bir hikâye!

“Ağlamanın sana bir yararı yok. Yalnızca kendini yıpratıyorsun. Bahadır geri gelmeyecek,” diyen tanıdık bir ses duyunca başımı sesin geldiği yöne doğrulttum.

“Asel, sen misin?” diye mırıldandım, elimin tersiyle yanaklarımı silerek kırık dökük eski yatağa geçip ona yanaştım.

“Evet, benim.”

Asel hemen bitişiğimdeki hücredeydi. Üzerine geçtiğim yatağın çok yakınına yerleştirilmiş başka bir yatakta oturuyordu. Aramızda sadece bizi birbirimizden ayıran demir parmaklıklar vardı. Dokunmak istesem dokunabileceğim kadar yakınımda olması beni rahatlatmıştı. Her ne kadar acınacak halde olsam da Asel’i görmek iyi hissettirmişti, karanlık kuyuda minik bir ışık misali, hiç değilse atıldığım iğrenç bodrumda yalnız değildim.

Tedirgin bakışlarımı bedeninde gezdirerek onu değerlendirdim. Dizlerini karnına çekmiş, kollarıyla bacaklarına sarılırken fazlasıyla narin görünüyordu. Yüzü çok solgundu, günlerdir uyumamış gibi yorgun bir hali vardı.

“Sen neden buradasın?” diye sordum merak içinde. Nihayetinde Asel onlardan biriydi, ne diye hücreye atılsın ki?

“Senin yüzünden.” Sesi suçlarcasına değil de üzgün çıkmıştı. “Kaçışına müdahale edemediğimden dolayı beni suçladılar.”

Kaşlarımı çattım. “Ne yapabilirdin ki... Seni bayılttım. Bana karşı koyabileceğin bir ortam yoktu.”

“Ben de aynı şeyleri söyledim ama çok sinirlendiler, özellikle de Bahadır köpürdü. Suçlayacak birini arıyorlardı, o talihsiz kişi de ben oldum.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Ama onlar senin arkadaşsın, böyle bir şey nasıl olur?”

Çok saçmaydı!

Cevap vermedi. Omuz silkmekle yetindi.

Asel'den her ne kadar hoşlanmasam da ona zarar verdiğim için pişmanlık hissettim. “Başın çok acıdı mı?” diye sordum yavaşça.

“Yalan söylemeyeceğim, gerçekten canıma okudun,” derken elini kafasının arkasına götürdü. “Hâlâ ağrım var.”

Pişmanlığım arttı. “Yaptıklarından dolayı sana çok kızgıyım ama oh olsun diyecek halim yok, özür dilerim. Canını yakmak istemezdim, başına vurduğum için üzgünüm.”

“Önemli değil, iyiyim şu an.”

Yılgın bir halde başımı duvara yasladım, gözlerimi tavana diktim. “Kapıyı açık görünce bir daha böyle bir fırsatı yakalayamam diye düşündüm, kapıyla aramdaki tek engel sendin.”

Hafifçe güldü. “Sen de beni ortadan kaldırmak için hamlede bulundun. Dert etme, seni anlıyorum.”

“Öyle oldu.”

Mahecup bir ifadeyle yüzüme baktı. “Sanırım ödeşmiş olduk, belki beni affedersin. Bundan sonra beni terslemezsin ya da bana güvenmeye başlarsın.”

Başımı ona çevirdim. “Asla,” dedim net bir şekilde. “Sana neden güveneyim ki... Sen beni kaçıranlardan birisin. Sinsice bize yanaştın, sonra bununla da kalmayıp beni Bahadır’ın önüne attın.” Kızgınlıkla başımı iki yana salladım. “Çok adice bir davranış!”

Yanakları utançla kızarıırken bakışlarını kaçırdı. “Çok üzgünüm.”

“Olmalısın da!” dedim aksice.

Uzunca iç çekti, çekingen bakışları yeniden beni buldu. “Anlamalısın, söylediklerinden hiçbirini kendi irademle yapmadım. Evet, suçluyum, ne dersen hak ediyorum ama ben böyle olmasını istemedim. Her şey için çok özür dilerim, keşke farklı bir seçeneğim olsaydı, inan ki ne sana ne de arkadaşlarına zarar vermek istedim.”

Gözlerimi devirdim. “Ya tabii,” dedim ilgisizce. “Sen onlardan birisin, yine yalan söylüyorsun. Sana inanmıyorum.”

Dizlerinin üzerine oturup tüm bedeniyle bana döndü, aramızdaki parmaklıkları sıkıca tuttu. “Yemin ederim sana,” dedi yalvarırcasına. “Bu konuda dürüstüm. Ben de bir zamanlar senin gibiydim. Doğruyu söylüyorum.”

“Tutsak mıydın mesela?” diye sordum alaycı bir tavırla.

Gözlerine yoğun bir hüznün çöktü. “Evet.”

Ciddileşerek kaşlarımı çattım, gerçekten doğru söylüyor olabilir miydi?

“Kaç defa kaçmaya çalıştığımı hatırlamıyorum bile,” derken yeniden oturuşunu düzeltti, sırtını duvara yaslayıp

düşüncelere daldı. “Son kaçış denememin sonu hiç hoş bitmedi, o gün cesaretim öyle bir kırıldı ki kaçmanın nafile bir çaba olduğunu fark ettim ve neyi anladım biliyor musun, bu evden asla sağ çıkamayacağımı. Sonra da bir daha kaçmaya çalışmadım, başıma gelenleri kabullendim.”

Dudaklarım aralandı, anlattıkları çok iç karartıcı şeylerdi. “Söylediklerine inanmakta güçlük çekiyorum,” dedim kararsız bir sesle. “Ortada bana tuzak kurduğun gerçeği varken sana anlayışla yaklaşmakta cidden zorlanıyorum.”

Neden bilmiyorum fakat içimdeki ufacık bir yan ona inanmak ve güvenmek istiyordu.

Sabırlı bir edayla bana döndü. “Tamam, şuna cevap ver. Madem onlardanım, neden buraya atıldım sence?” diye sordu. “Birilerini bu izbe yere hapsetmek onların cezalandırma yöntemi. Eğer arkadaşları olsaydım hata yaptığımda beni cezalandırmazlardı. İnan bana, içlerinden bodruma kapatılan tek kişi benim.” Kendine inanmamı istercesine yalvararak gözlerimin içine baktı.

İçim buz kesti, Asel’in söylediklerinin üzerine düşününce gerçekten de mantıklı açıklamalar yaptığını gördüm ve itiraf etmeliydim ki her bir lafı ürkütücü derecede korkunçtu!

Gözleri dolmaya başlarken konuşmaya devam etti. “Uzay sevgiliymişiz gibi davransa da biliyorum, beni çıkarları doğrultusunda yanında tutuyor. Bana ihtiyacı olmadığına karar verdiği an onun için gözden çıkarılacak kadar değersiz biri olurum.”

Kalbim acıdı, içimde Asel için büyük bir tasa birikti. “Bunu sık mı yaşıyorsun, yani cezayı?”

Gözlerinde hüznünlü gölgeler belirdi. “Uzay’ı kızdırdığım zaman, evet. Yaptıklarından hiç sakınmıyor.”

“Pislik herif!” dedim kızgınca. “Neden onunla birliktesin ki, neden yeniden kaçıp gitmeyi denemiyorsun?”

“Uzay’la kalmaya mecburum,” dedi isteksiz bir sesle. Mecbur olduğunu belirtse de bu durumdan nefret ettiği çok açıktı.

“Niye mecbursun?” diye sordum hayretler içinde. “Seni üzen birine asla mecbur kalmamalısın Asel.”

“Ama mecburum, gidebileceğim hiçbir yer yok.” Ağlayışı çaresizliğini belli ediyordu, yanaklarından akan hüznünlü gözyaşlarını izlerken benim de gözlerim doldu.

“Ailen nerede Asel?” diye sordum ihtiyatlı bir yaklaşımla.

Burnunu çekti. “Benim ailem yok, annemi ya da babamı tanımadım, bir yerlerde kardeşim var mı, hiç bilmiyorum. On sekiz yaşına kadar kimsesizler yurdunda büyüdüm ben,” dedi acı acı. “Son yılımda Uzay ile tanışmıştım, öyle yalnızdım, öyle ilgiye ve sevgiye muhtaçtım ki onun peşinden sürüklendim. Tabii kendini fazlasıyla iyi niyetli ve âşık göstermesinin de bunda payı fazlaydı. Sonra birlikte yaşayacağımızı söyleyince yurttan çıkışımı yaptım.” Öfkeyle dişlerini sıktı, omuzları gerilmişti. “Nereden bilebilirdim ki aslında şerefsizin tekiymiş, bana gösterdiği her iyi, nazik, ilgili davranış birer rolden ibaretmiş! Aptal gibi cazibesine kapıldım. Hakkında yanıldığımı anlayınca da iş işten geçmişti artık.”

Kalbim derin bir üzüntüyle paramparça oluverdi. “Başına gelenlerden dolayı çok üzgünüm Asel. Yaşadıkların büyük haksızlık.” Kolumu parmaklıkların arasından uzatıp güç verircesine elini tuttum.

Parmakları parmaklarıma kenetlendi. “Üzülme, çoktan atlattım,” derken sesi titredi. “Atlatmak zorundayım, her şeyi

geride bırakmak zorundayım. Pişmanlığın hiçbir yararı olmuyor.” Sözlerini bana değil de daha çok kendine söylüyor, kendini bu sözlerle inandırmaya çalışıyor gibiydi.

Asel ağlarken onu anladığımı belli etmek için elini tutmayı bir saniye dahi bırakmadım, sıkıca tuttum. El ele tutuşurken birbirimize destek olduk, güven ve güç verdik, bir nevi içten içe yalnız değiliz diye haykırdık sessizce.

Asel’in içtenliği ona dair kafamdaki kötü şemayı yıkmayı başarmıştı, artık hakkında çok farklı düşünüyordum, duygularımı tamamen değişmişti. Asel çok yalnız ve savunmasızdı, sığınacağı bir liman misali güvenilebileceği kimsesi yoktu. Hayalleri acımasızca ondan çalınmıştı, oysa Asel’in de herkes gibi hayatını dilediğince yaşaması gerekiyordu. Seçimleriyle ilgili kararlar kendisine ait olmalıydı. Ne Uzay’a ne de bir başkasına değil!

Yalnızca ona!

Uzun bir süre sonra ayağımın dibinden tüylü irice bir şey geçince çığlık atarak yatakta ayaklandım. “Aman Tanrım! Fare mi o!” Büyük bir korkuyla haykırdım.

“Evet, endişelenme, zararsızdır,” dedi Asel gülmemeye çalışırken. “Ara sıra benim tarafıma da uğruyor.”

“Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun!” diye çıkıştım. “Çok iğrenç!” Kusacak gibi olmuştum.

“Üzgünüm, ilk dert edeceğin şey gibi durmuyordu,” dedi burnunu kırıstırıp.

Derin bir nefes alırken hızla atan nabzımı dizginlemeye çalıştım. “İçim gitti, korkudan ölecektim az daha. Farelerden hiç hoşlanmam! Çok tiksiniç!”

Burukça tebessüm etti. “Yiyecek bulamayınca gider birazdan, otur hadi, korkma.”

Başka çarem olmadığından sırtımı duvara yaslayıp yatağa geri oturdum ancak bacaklarımı kesinlikle aşağı sarkıtmayacaktım!

Üşümem de iyice artmıştı, damarlarımda akan kan buz kesme yolunda ilerliyordu adeta. Soğuk dayanılmayacak bir noktaya ulaşmadan önce bacaklarımı göğsüme çekip kollarımı dizlerime doladım, kendi vücut ısımla ısınmaya çalıştım.

Gözlerimi etrafta gezinen fareden alamadım. “Yemek demişken, keşke seni dinleseydim diyorum, aşırı derecede açlık hissetmeye başladım. Yanında yiyecek bir şeyler yoktur, değil mi?” diye sordum acınası bir sesle.

Anlayışlı bir şekilde bana baktı. “Yok... Ama istersen suyum var, çaktırmadan kazağımın altına saklayıp getirmiştim.” Yatağın köşesindeki su şişesini alıp bana uzattı. “Hepsini içebilirsiniz.”

Minnettarlıkla şişeyi elinden alıp büyük bir susuzlukla içtim. “Çok teşekkürler.”

Gülümsedi. “Rica ederim, daha iyi hissediyor musun?”

Keyifsizce güldüm. “Hayır fakat hiç yoktan iyidir, susuzluğum geçti,” derken midem açlıkla kasılınca sızlandım. “Hâlâ perişan bir şekilde açım tabii.”

Derin derin iç çekti, aramızda birkaç dakikalık sessizlik oluşuktan sonra usulca sordu. “Şu an burada olmasaydın nerede olurdun?”

Birkaç saniye düşündüm. “Kağan’la birlikte bir yerlerde geziyor olurduk muhtemelen.” Kağan’ın yakışıklı yüzü, bana bakarken ki koyulaşan mavi gözleri aklıma düşünce hafifçe gülümsedim. “Onu çok özledim, o da beni özlemiştir eminim.”

“Bence şu an deli gibi seni arıyordu.”

Gülümsemem soldu. “Eğer kaçabilseydim hemen yardım için Kağan’ı arayacaktım, gelip beni almasını isteyecektim.” Çaresizce iç geçirdim. “Planım düşündüğüm gibi gitmedi. Bahadır beni yol üzerinde yakaladı. Sonrasını tahmin edersen, öfkeyle sürüklenerek buraya getirildim ve gördüğün üzere sefil bir halde oturuyorum.”

“Bahadır kaçtığını öğrenince evde kıyameti kopardı. Hayatta olduğun için şanslısın Buket. Onun ufak bir olaya sinirlendiğinde bile çok daha fazlasını yaptığını gördüm.”

Bir anda bütün bedenimin ürperdiğini hissettim. “Kime?”

Ciddileşti. “Kendine yanlış yapan adamlara.”

“Ne adamı, neden bahsediyorsun?” diye sordum dediklerinden hiçbir şey anlamayarak.

“İş yaptıkları insanlar tabii ki. Bahadır ve Uzay tehlikeli işler yapıyorlar, Egemen ve Deniz’i çok iyi tanımıyorum ama o ikisi de bu işlerin içinde.”

Çekinerek sordum. “Ne gibi işler peki?”

Omuz silkti. “Suçlu olabilecekleri işler. Öyle basit suçlardan bahsetmiyorum. Yakalandıklarında ömür boyu hapis cezası alacakları türden büyük ve ciddi suçlar.”

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Mesela, örnek vermek ister misin?” diye sordum ancak alacağım cevaplardan artık ürk-meye başlamıştım.

Huzursuz bir şekilde kıpırdandı. “Aklına ne gelirse, tüm pis işleri yapıyorlar.”

Hoşnutsuz bir ses çıkardım. Üzerime son günlerde epey alışık olduğum yoğun bir korku çökünce yüzümü buruşturdum. “Aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor.”

“Gelmemeli de.” Gözleri hüsrarla ağırlaşınca bakışlarını benden alıp yere çevirdi. “Onların tehlikeli dünyasında bulunmaktan nefret ediyorum!”

Asel için hissettiğim yeni bir üzüntü dalgası yine beni esir aldı, yüzünde beliren çaresiz ifadeyi silip atmak, onu mutlu görmek istedim. “Çok üzgünüm, olanların hiçbirini hak etmiyorsun.”

“Keşke Uzay’ı asla tanımasaydım. Keşke hayatıma girmesine izin vermeseydim!” dedi ümitsiz bir sesle. “Keşke daha akıllı ve seçici davransaydım.”

“Geçmişî düşünme artık, hataların geride kaldı. Yarına, öbür güne, bundan sonrasına yoğunlaş, olur mu? Özellikle Uzay’ı hayatından çıkarmaya odaklan ve bunu hayatın pahasına gerçekleştirmek için şartlarını zorla.”

Güçlkle yutkundu. “Keşke yapabilsem, keşke... Ama kendimi öyle zayıf hissediyorum ki...” Yine duygusallaşırken bir hıçkırık koptu dudaklarından, ağladığı için sözlerine devam edemedi.

“Elbette yapabilirsin, yapacaksın da,” diyerek onu cesaretlendirmek istedim ancak aldığım karşılık ağlayışının daha da şiddetlenmesi oldu.

Asel’in kesinlikle yardıma ihtiyacı olduğunu o an anladım ve ona yardım etmeye karar verdim. Yeniden özgürlüğe kavuşmasını ve hayatının kontrolünü kendi eline almasını sağlayacaktım. Bundan böyle sadece kendim için değil, Asel için de savaşıacaktım, onu da bu lanet olası evden çıkarmanın bir yolunu bulacaktım. Uzay pislği cehennem dibine gidebilirdi! Asel’in hayatını daha fazla mahvetmesine izin vermeyecektim!

Asel'in dertli dertli ağlayışını içim acıyarak seyrederken kendi kendime yemin ettim. Bahadır'dan kurtulduğum zaman -ki bunu mutlaka başaracaktım- buradan Asel'le birlikte gidecektim. Onu asla arkamda bırakmayacaktım, nereye gidersem gideyim yeni arkadaşımı da beraberimde yanımda götürecektim!

Bunda kesinlikle kararlıydım!

Neden bu kadar kötüsün?

“Buket, uyan.”

“Hımm...”

“Buket, sana diyorum, uyanman gerek.”

Uzaklardan işittiğim boğuk bir ses kulağıma dolarken her şey hayal mayal gibiydi. Zar zor duyabildiğim kelimeler ve omzumu sarsan birinin dokunuşuyla gözlerimi yavaştan araladım. Gözlerimi birkaç kez ardı ardına kırpıştırıp kendime gelmeye uğraştım, fakat bunda epey zorlandım, zira gözkapaklarım ısrarla kapalı kalmak istiyordu sanki. Sersem bir şekilde yattığım yerde doğrulunca buz gibi bir soğuk bedenimi esir aldı, içim buz keserken çok kötü titredim. İçerisi gerçekten dondurucuydu ve soğuk işkence edercesine iğne gibi vücudumun her yerine batıyordu.

Kollarımı bedenime sarıp ısınmaya çalışırken şaşkın şaşkın Asel’e baktım. “Ne oldu?” diye mırıldandım.

“Üç saattir uyuyorsun,” dedi sesine yansıyan endişeyle. “Hiç uyanmayacaksın sandım.”

“Öyle mi?” Ne zaman uykuya dalmıştım ki... Hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Ayak seslerini duyuyor musun, biri geliyor. O yüzden uyandırdım seni.”

Umutla sordum. “Bizi almak için geliyor olabilirler mi?”

Aynı umutla karşılık verdi. “Umarım.”

İkimiz de dikkat kesilerek gelen kişiyi görmeyi bekledik ve sonunda Deniz’i karşımızda bulduk.

“Merhaba kızlar, kurtarıcınız geldi demek isterdim ama yalnızca Asel için geldim,” diyen Deniz gördüklerinden memnun olarak bakışlarını üzerime sabitledi. “Sen nasılsın Buket, iyi olmadığını tahmin ediyorum.”

İğrenerek bir kaşımı kaldırdım. “Şaşırdım doğrusu, senin için fazla zekice bir tahmin.”

Gözlerindeki hain parıltıyla güldü. “Seni iyi hissettiriyorsa böyle devam et ama zavallı görüntünü değiştirmiyor.”

Dik dik yüzüne baktım. “Gerek yok, ben gayet iyiyim. Nefes aldığım sürece beni yenilgiye uğratamayacaksınız,” dedim yalan söyleyerek çünkü haklıydı, hiç iyi değildim lakin haklı oluşunun tatminini ona yaşatmayacaktım.

Başını iki yana salladı. “Pes etmek nedir bilmiyorsun,” dedi dalga geçercesine.

Gözlerimi nefretle kıstım. “Seni hayal kırıklığına mı uğratıyorum yoksa?”

Yeniden güldü. “Yakında hayal kırıklığı yaşayan sen olacaksın, Bahadır senin sonunu getirecek. O gün geldiğinde olacakları en ön sıradan zevkle izleyeceğim.”

Gözlerimi devirdim. “İlgin için teşekkürler, bir hayranımın olduğunu bilmek beni gururlandırdı.” Ardından sıkıl-

mış bir sesle ekledim. “Ne dersen de beni korkutmayı başaramayacaksın.”

“Göreceğiz. Birkaç gün içinde korkmaya başlarsın.” Bakışlarına yansıyan hoşnutsuzlukla beni inceledi. “Merak ediyorum da burada kalmaya ne kadar dayanabileceksin acaba. iddiaya girerim yarına çıkamazsın. Genelde kimse uzun süre dayanamaz.”

İnatçı bir ifadeyle çenemi hafifçe kaldırdım. “Boşuna heveslenme. Görecek bir şey olmayacak.”

Yüz hatlarına yansıyan uğursuzlukla pis pis sıırttı, sonra gözlerini Asel’e çevirip dikkatini ona yöneltti. “Uzay çıkmama izin verdi. Sana verecekleri bir görev var, düş peşime.”

Deniz demir kapının kilidini açtığı sırada telefonu çaldı. Arayan kimse ekranda adını görür görmez kaşlarını çatarak hemen cevap verdi ve telefon kulağındayken Asel’e gel dercesine el işareti yaptı. Arkasını bize dönüp konuşa konuşa geldiği yöne doğru ağır ağır yürümeye başladı.

Asel hızlıca bana yanaştı, yalnızca benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltarak konuştu. “Deniz’in sataşmalarını önemseme, boşboğazın teki.”

Asel’e imrenerek bakarken usulca başımı salladım. Keşke ben de onunla birlikte gidebilseydim, diye geçirdim içimden. Asel’in gidiyor oluşuna seviniyordum ancak yalnız kalacağım için moralim bozulmuştu.

Durgunluğumu fark edince üzgün bir şekilde nefesini bıraktı. “Bahadır’ı gördüğümde senden bahsedeceğim, çok kötü durumda olduğunu söyleyeceğim. Sana bakmak için mutlaka gelecektir. Geldiğinde ne derse kabul et, sakın karşı çıkma, tamam mı? Buradan çıkmanın tek yolu bu.”

Kaşlarımı çattım. “Yapamam Asel,” dedim itiraz ederek. “Ondan nefret ediyorum, varlığına dahi tahammül edemiyorum, aşırı derecede midemi bulandırıyor.”

Anlayışla iç çekti. “Biliyorum ama gururu bir kenara bırakman lazım. Kendini korumak için boyun eğmiş gibi yapmalısın. Bahadır’la mücadeleye girip galip çıkma şansın yok.”

Deniz’in uzaktan gelen bezgin sesi konuşmamızı böldü. “Hadi Asel, gelmiyor musun, bütün gün seni bekleyemem. Acele et, çıkıyorum ben.”

Asel ona hitaben bağırdı. “Geliyorum!” Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi, hızlıca üzerindeki kazağı çıkarıp bana uzattı. “Al, bunu giy. Çok fark olmaz belki ama az da olsa ısınırsın.” Kendisi karşımda iç çamaşırlarıyla kalmıştı.

“Teşekkürler.” Aniden duygulandım, Asel öyle iyi niyetliydi ki.

Burukça gülümsedi. “Hayır, ben teşekkür ederim. Seninle konuşmak, dertleşmek güzeldi. Uzun süredir geçirdiğim en huzurlu zamandı.”

İçimde bir şeyler kırıldı. Gözlerime dolan yaşları gözlerimi kırıştıtararak savuşturdum.

Gülümsemesi içten bir hal aldı. “Gerçekten çok teşekkür ederim. İlk defa gerçek bir arkadaşım varmış gibi hissettim.”

Yüreğime saf bir acı saplandı. Asel’in gidişini izlerken hem onun için hem kendim için ağlayarak elimde sıkıca tuttuğum kazağı göğsüme bastırdım. Asel çok iyi bir insandı, tanıdığım çoğu kişiye göre tertemiz bir kalbi vardı. Yollarımızın kesiştiği an kötü bir başlangıç yaparak tanışmış olsak da ikimiz de burada aynı hazin kaderi paylaşıyorduk.

O da tıpkı benim gibiydi, kesinlikle buradaki korkunç dünyaya ait değildi!

Tüm bunları düşünüp ağlarken kazağı üzerime giydim ve kollarımı bedenime sararak başımı yeniden yatağa koydum, dizlerimi karnıma çekerek cenin pozisyonunda gözlerimi kapattım.

Saatlerce ağladım ve bir noktadan sonra hiçliğe doğru süzıldüm.

Sıçrayarak uyandım. Nefesim kesilmiş gibi nabzım hızlı hızlı atıyordu, sessizce gözlerimi kırpıp boş boş karşıya doğru baktığımda demir parmaklıkların diğer tarafında duran bir siluet fark ettim. Gözlerimi kırpıştırarak bulanık olan görüşümü netleştirdim, yatakta doğrularak oturdum.

Siluet alçak sesle konuştu. “Selam yavru kuş.”

“Bahadır?” Rüya mı görüyordum acaba? “Bana yardım etmeye mi geldin?”

“Hayır,” dedi kısaca. “Sadece bir günün ardından ne hal-desin görmek istedim.”

“Bir gün mü?” dedim kendi kendime.

Koca bir gündür burada mı kalmıştım yani? Açtım, susuzdum, yorgundum, üşüyordum... Kendimi berbat hissediyordum. Bir gün geçmiş olmasına rağmen harap haldeydim. İki ya da üç gün kalsam ne halde olurdum, düşünmek bile istemiyordum.

Zihnimin ve bedenimin kontrolünü tam olarak sağladığımda kapıya doğru zayıf adımlarla yürüdüm, ellerimi demir parmaklıklara sarıp yaklaşabildiğim kadar Bahadır’a yaklaştım.

“Çıkar beni buradan,” diye fısıldadım usulca.

Umursamazlıkla parlayan yeşil gözlerini yavaşça kıstı. “Buraya seni çıkarmaya gelmedim,” dedi acımasızca beni izlerken.

“Bana kızgınsın, anlıyorum...”

“Öyle mi dersin?” dedi sözümü kabaca keserek.

Gözlerim kararmaya başlayınca alnımı demire yasladım. Bilincimi kaybedip bayılmamak için savaş veriyordum adeta.

“Neden bu kadar kötüsün?” diye sordum ancak cevap beklediğimden değildi, ortada olanın altını çizmek için edilmiş bir cümleydi.

“Beni kötü olmaya iten sensin. Sana iyi davranmaya çalışıyorum ama beni kötü olmaya zorluyorsun.” Ses tonu fazlasıyla ciddi ve hissizdi.

Kuruyan dudaklarımı dilimin ucuyla ıslattım. “Bana yapacağın iyilik eve gitmeme izin vermek olurdu.”

“Öyle bir iyilik bende yok, yeniden dene.”

Sert tavrı karşısında gözlerimi kırıştırdım. Ürkek bakışlarımı Bahadır’ın kendini beğenmiş yüzüne diktim. Küstah, tepeden bakan, ukala duruşu midemi bulandırıyordu ancak içimde cayır cayır yanan nefreti bir şekilde bastırmayı başardım. Zira duygularımın başıma bela açmaktan başka yararı olmuyordu. Acilen kendimi kontrol etmem ve fevri hareketlerime son vermem gerekiyordu.

Asel gitmeden önce söylediklerinde haklıydı, hiç kabul etmek istemesen de ne yazık ki şu an için Bahadır kazanmıştı ve yenilgiyi hazmetmeliydim. Nihayetinde güç onun elindeydi, oradan oraya savrulan ve hırpalanan benim ise elimde olan koca bir hiçti.

“Sana karşı koymaktan vazgeçiyorum,” dedim yavaşça.

Gözleri anlık bir şaşkınlığın ardından tatminle parladı. “İşte bu ilgimi çekebilir.”

İç çektim ve hiç içimden gelmese de af diledim. “Ben her şey için çok üzgünüm.”

“Hımm, demek üzgünsün,” diye sözlerimi tekrar ederken bir kaşını kaldırdı, teslim olmuş halimi görmek onu memnun etmişti.

“Özür dilerim. Lütfen beni götürür müsün?” derken titreyişime engel olamadım. “Burası beni hasta ediyor.”

Kararsız bir ifadeyle, “Bilemiyorum. Özrün konusunda şüpheliyim,” dedi ağır ağır.

Derinlerde bir yerlerde paniğe kapıldım. Burada kalmaya devam etme ihtimalinin neden olduğu korku beni tüketirken sessizce ağlamaya başladım. Hapsedilmek dayanılmazdı. Bu iğrenç bodrum beni içten içe kemirip bitiriyordu, her tarafı kuşatan virüs misali kasvete bulanmış gibi boğucuydu. Her yerinde soğuk vardı, hiçlik vardı, çürümüşlük vardı. Her şeyin ötesinde umutsuzluk vardı ve benim canımı en çok yakan da bu umutsuzluk hissiydi.

“Lütfen Bahadır, özür diliyorum işte senden. İstedğin bu değil miydi?”

Sakince başını yana yatırdı. “Gerçekten etkilendim ama işe yaramıyor yavru kuş, pek ikna olmadım.”

Bahadır görüldüğünden de kötüydü ve niyetini saklamak gibi de bir gayreti kesinlikle yoktu.

“Yapamıyorum, dayanamıyorum,” dedim ağlayışımın arasından. “Neden bana işkence ediyorsun, günlerdir hayatımın en berbat anlarını yaşıyorsun bana. Hiç adil değil, ben böyle bir acımasızlığı hak etmedim.”

Sert ifadeli yeşil gözlerini kıstı, düşündüğünü belli eden bir edayla sessiz kalarak yalnızca beni süzdü.

Islak kirpiklerimin arasından halimi anlamasını umarak gözlerinin içine baktım. “Kendimi... Kendimi kötü hissediyorum,” dedim güçsüz bir sesle.

Gerçekten de berbat durumdaydım. Hem kırk derece ateşim varmış gibi yanıyordum hem de dondurucu soğuğa maruz bırakılmış gibi titriyordum. Diğer taraftan ise vücudumda kaslarımı oynatacak enerji yoktu, bir gün içinde tükenmiştim.

Yüzünden hafif bir tedirginlik ifadesi geçer gibi oldu ancak Bahadır’da görmeye alışık olduğum insafsızlık yüz hatlarında tekrar belirdi. “Evet, fark ettim. Pek iyi görünmüyorsun,” derken sesi son derece ukalaydı.

Gözlerimi yumdum. “Yalvarırım sana, çıkar beni buradan, lütfen.” Ayakta bir saniye daha duracak takatim kalmamıştı, bedenimdeki son enerjiyi de Bahadır’a içinde bulunduğum durumun beni ne hale getirdiğini anlatmak için kullanıyordum.

Konuşması epey zaman aldı. “Benimle savaşmayı bırakacak mısın?”

Gözlerimi yavaşça açtım, yüzüne baktım. “Evet,” dedim cılız bir tonla. “Savaşmayacağım.”

Soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı. “Hiç sorun çıkarmayacaksın, öyle mi?”

“Söz veriyorum,” diye fısıldadım.

Bahadır gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadan bir süre düşündü. “Tamam, madem söz veriyorsun. Sana güvenmeyi seçebilirim sanırım.”

Kurtulmanın verdiği rahatlamayla derin bir nefes alıp usulca bıraktım. Şükürler olsun.

Kapının kilidini açarak geçmem için kenara çekildi. Tam dışarıya çıkacakken kolunu uzattı, demir parmaklıklara elini yaslayıp yolumu kesti. “Beni sakın bir kez daha hayal kırıklığına uğratma. En küçük hatanda kendini yeniden hapsedilmiş bulursun ve bu seferki kalışın sonsuza dek olur.”

Güçlkle yutkundum. Hissettiğim dehşetle nefesim ciğerlerimde tıkanıp kaldı, tehdidi cidden ödümü koparmaya yetmişti. Bir daha asla buraya dönmek istemiyordum, asla!

“Ve eğer tekrar kaçmayı denersen çok daha kötüsüyle karşılaşırsın, sana unutmayı dileyeceğin şeyler yaparım. Anladın mı beni yavru kuş?”

Gözlerimdeki yaşlarla başımı usulca salladım ve onu anladığımı belli ettim. Zira konuşacak cesaretim yoktu, hissettiğim dehşet devasa boyuta ulaşmıştı.

Bahadır’ın dudaklarına kibirli bir tebessüm yerleşti, kendisinden fazlasıyla hoşnut görünüyordu. “Güzel, şimdi gidebiliriz.” Elini parmaklıklardan çekerek yolumu açtı.

Birkaç metre yürümüşüm ki başım hafifçe dönünce yana doğru sendeledim. Bahadır hızlıca hareket ederek kolunu belime doladı, bedenimi kendine yaslayarak dengemi sağladı.

“Tuttum seni.”

İtiraz etmedim. “Başım döndü birden,” diye açıkladım.

Bahadır hol boyunca bana destek oldu, birlikte yürüdük, çıkışa doğru yol gösterdi. “Cidden hastalanmış gibisin,” dedi soru sorarcasına.

“İyiyim ben, yalnızca dinlenmeye ihtiyacım var.”

Öncesinde görmediğim asansöre geçtik, kapı kapanınca fark ettirmeden Bahadır'dan sakınıp asansörün en uzak köşesine geriledim. Bana döndüğünde dikkatle bakan yeşil gözleriyle yüzümü inceledi, bakışları öyle deliciydi ki omurgamdan aşağı bir huzursuzluk hissettim, onunla yalnız kalmaktan hiç hoşlanmıyordum.

Elini uzatıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. Ardından elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Titriyorsun."

Bakışlarımı kaçırdım, kollarımı bedenime sararak ısınmaya çalıştım. "Üşüyorum."

Üzerindeki deri ceketini çıkarıp omuzlarıma örttü, kolunu omzuma atarak sarılırcasına beni göğsüne yasladı. "Birazdan ısınırsın."

Dişlerimi sıktım, yakınlığından nefret ediyordum ancak kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Daha önce kaldığım odaya girince doğruca banyoya yürüdük, Bahadır beni küvetin ucuna oturttu ve sıcak suyu açıp küveti doldurmaya başladı. "Sıcak bir banyo sana iyi gelecektir." Küvetin köşesindeki banyo köpüklerinden birini kullanınca banyo çok hoş bir kokuyla sarmalandı.

Başımı hafifçe salladım. "Teşekkürler." Hiç istemesem de kibar davranmaya gayret ediyordum.

Sıcak suyun etkisiyle banyo buhar içinde kaldı. Ev de zaten sıcacıktı, şimdiden ısınmaya başladığımdan dolayı içim rahatlamıştı, aşağıdayken korkunç bir kâbusun içindeydim adeta. Bir daha asla sığağı hissedemeyeceğimi, ömrüm boyunca hep soğukla yaşayacağımı sanmaya başlamıştım.

Küvet dolunca Bahadır beni ayağa kaldırdı, ceketini omuzlarımdan aldı. "Kıyafetlerinden kurtulalım."

Panikle geriledim. “Bundan sonrasını ben hallederim.” Beni yalnız bırakması için gözlerimle yalvardım. “Lütfen beni yalnız bırakabilir misin?”

O banyodayken soyunup küvete falan girecek değildim! Ölürdüm daha iyi!

Koyulaşan yeşil gözlerini kıstı, aramızda rahatsız edici bir sessizlik oldu. İtiraz edeceğinden deli gibi korkarken beni şaşırtan bir şey yaptı ve yavaşça gülümsedi. “Tabii, ben odada olacağım. Sen rahatına bak.” Karşı duvardaki geniş bir dolabı işaret etti. “Havlular ya da sana lazım olabilecek her şeyi dolaptan alabilirsin.”

Kendimi gülümseyeme zorladım. “Tamam. Sağ ol.”

Bahadır gider gitmez hemen ardından kapıyı kilitledim, onun sözüne asla güvenemezdim! Dolaptan işime yarayacak malzemeleri aldım, üzerimdeki kazaktan, elbiseden ve iç çamaşırlarımdan kurtulup buharı tüten küvetin içine girdim.

Sıcacık suyla buluşan zavallı bedenim mutlulukla rahatlayarak kendini bıraktı, vücudumdaki her hücre birer birer ısınmaya başlamıştı. Kaslarım anında çözüldü, kaskatı olan bedenim hemen gevşedi. Başımı suya sokarak nefesim yettiğince suyun içinde kaldım, ardından yüzeye çıkarak kafamı küvete yasladım, olabildiğince huzurla -ki bu evde kaldığım sürece bana huzur yoktu- gözlerimi kapattım. Hem açlığın hem de yaşadığım stresin etkisiyle hiç halim kalmamıştı, çok yorgun ve halsizdim, aşırı derecede bitkin hissediyordum ve sıcaklığın etkisiyle her an uykuya dalabilecek kadar mayışmıştım.

Küvette fazla zaman geçirmemeye karar vererek, aksi halde bitkinliğim beni ele geçirecek ve burada uyuyup kala-

caktım, hızlıca temizlenip durulandım. Aslında cildim buruş buruş olana kadar banyoda kalmak istesem de içinde bulunduğum durumda bu pek akıllıca bir davranış olmazdı.

Havluya sarınıp kıyafetlerimi çıkardığım yığının önünde durdum. Tekrar aynı şeyleri giymek istemediğimden yüzümü buruşturdum, hatta mümkünse hepsini yakıp kül etmek istiyordum. Zira bodrumun tüm çürümüşlüğü ve kasveti kıyafetlerimin üzerine sinmiş gibiydi ve ben önümdeki yığına baktıkça kendimi kötü hissediyordum. Asel'i gördüğüm ilk anda tüm bu iğrenç yığını toplayıp çöpe atmasını isteyecektim!

Altdudağımı dişleyerek kararsız bir halde banyonun kapısına baktım, acaba Bahadır'dan giyecek temiz bir şeyler isteyebilir miydim?

Üzerimdeki havluyu sıkıca tutarak kapıyı yavaşça açtım, hafifçe başımı uzatarak odada Bahadır'ı aradım. "Acaba bana ödünç verebileceğin kıyafetin var mı?" diye sordum kendinden emin olmayan bir ses tonuyla. "Ya da Asel'den birkaç parça giysi isteyebilir misin?"

Dudağının bir kenarı kibirle kıvrıldı. "Gerek yok, şimdilik benimkilerden giyebilirsin. Yarın Asel'e senin için alışveriş yapmasını söylerim." Dolaba gitti, siyah renk bir tişört ile hırka ve gri eşofman altıyla banyonun önüne geldi. "Tişörtüm sana çok yakışacak," deyip adeta büyük bir ödül kazanmışçasına tatminle göz kırptı. "Üzerinde nasıl durduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Cevap vermedim. Elindekileri kapıp banyonun kapısını yeniden kapattım. Sırtımı kapıya yaslayıp sakin olmak için gözlerimi kapattım, derin derin nefes aldım. Çünkü Bahadır'ın yüzündeki kibirli ifadeyi silmek için aşırı bir istekle suratına yumruk atmaya hazırdım!

Getirdiklerini giydiğimde aynada kendime bakmadan duramadım, üzerimdekiler çok bol görünüyordu. Yüzümü buruşturdum, güzel olmak gibi bir kaygım olmadığından her neyse diye içimden geçirerek hiç umursamadan banyodan çıktım.

Bahadır beni görünce oturduğu yerden kalkıp yavaş adımlarla bana doğru yürüdü ve yürürken de bedenimi baştan aşağı süzmeyi ihmal etmedi. Memnuniyetini belli edencesine çarpık bir sırıtış tüm yüzüne yayıldı.

“Seni kıyafetlerimin içinde görmek hoşuma gitti,” dedi beğeniyle.

Rahatsız olarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Tek kelime etmedim, susmayı tercih ettim.

Masayı gösterdi. “Senin için yiyecek bir şeyler hazırlattım. Aç olmalısın.”

Bakışlarım masaya kayınca açlıktan midem kasıldı. “Teşekkürler ama çok yorgunum, önce biraz uyumayı deneyeceğim. Belki sonra yerim.”

Bahadır’ı bu şekilde odadan gönderebilirim diye düşündüğüm için yalan söylemiştim, oysa feci halde açtım ve o gidince hemen yemeğe saldıracağıma hiç şüphem yoktu.

Oyuncu bir tavırla kaşlarını yukarı kaldırdı. “Bir iki saat daha sana eşlik ederim diyordum, seninle baş başa vakit geçirmek istiyorum.”

Israrcı yeşil gözlerinden bakışlarımı kaçırdım, fazla yorgun bakıyordu ve bu her seferinde beni huzursuz etmeye yetiyordu. “Anlıyorum. Yarına ne dersin, yarın dilediğin kadar birlikte zaman geçirebiliriz,” derken yatağa doğru yürüdüm. “Şu an gerçekten çok yorgunum.”

Arkamdan gelip ellerini belime koydu, beni kendine doğru çevirdi. “Peki madem uyumak istiyorsun seni yalnız bırakacağım. Yarın sabah kahvaltı için hazır olmanı istiyorum.”

Gereksiz yakınlığı karşında hiç kıpırdamadan durdum. “Olur, tabii.”

Yeşil gözlerindeki yoğunluk artarken gözlerini gözlerime kenetledi. “Sanırım şu an iyi geceler öpücüğünü almam gereken kısım.”

Ne diyeceğimi bilemedim! “Öyle mi?” diye kekeledim.

“Evet,” diyerek yüzünü yüzüme doğru eğmeye başladı.

Aman Tanrım, beni öpecekti!

Dudaklarımız arasında birkaç santim kalmıştı ki ürkerek geri çekildim, neredeyse kalbim atmayı bırakacaktı. Bahadır’ın beni öpmesine asla izin veremezdim, asla!

Bir kaşını kaldırıp yarı şaşırmış yarı kızgın bir şekilde bana baktı. “Ne o yavru kuş, iyi geceler öpücüğü hak etmedim mi?” diye sorarken ses tonundaki tehditkâr hava tüylerimi diken diken etti.

Kahretsin! Benden öpücük almadan odadan çıkmayacaktı!

Yalandan tatlı tatlı gülümsedim. Ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyordum ancak rahatsızlığımı bir kenara bırakarak parmaklarımın ucunda yükseldim ve yanağından öptüm. “İyi geceler.”

Tatlı tatlı gülümsemeyi sürdürdüm. Vereceği tepkiyi beklerken nabzım hızlandı. Eğer beni yeniden öpmek için hamle yaparsa kesinlikle buna izin vermeyecektim ve dahası kendimi banyoya kilitleyip orada ölmeyi bekleyecektim!

Bahadır altdudağını yalayıp dişlerinin arasına aldı, onda daha öncesinde hiç tanık olmadığım bir haşinlikle güldü. “Beklediğim öpücük bu değildi.”

Altın almam gerektiğini bilerek yüzümdeki tatlı gülümsemeyi korudum, ılımlı davranmalıyım.

“Biliyorum, üzgünüm. Bana biraz zaman verebilirsin diye düşünüyorum.”

Gözlerini kıstı, yüzündeki gülüş kaybolmuştu. Aniden ciddileşti. “Bunu neden yapayım?”

Bedenimden gergin bir ürperti geçti. “Şu an her şey çok fazla geliyor, kaldırmakta güçlük çekiyorum. Bu ev, sen, diğerleri... Tüm bunlara yabancı hissediyorum.” İstemeyerek de olsa elini tuttum ve yalvaran bir edayla gözlerinin içine baktım. “Lütfen Bahadır, bana biraz zaman tanı, bir yere gittiğim yok. Ne kaybedersin ki?”

Cevabını beklerken kalbim küt küt atıyordu, ondan kendimi korumak için gösterdiğim son çabayı da az önce sergilemişim.

Kafasından ne geçiriyorsa oldukça hoşnutsuz bakışlarla içimi okumaya çalışırcasına yüzümü araştırdı. “Sadece birkaç gün,” dedi duygusuz bir sesle. “Fazlası olmayacak.”

Sahte gülümsememi tekrar dudaklarıma yerleştirdim. “Teşekkürler.”

Bahadır avucunu yüzüme koyarak baş parmağıyla yanağımı uzun uzun okşadı. “İyi geceler yavru kuş. Yarın görüşürüz. İyiye dinlen.”

Teması midemi bulandırdı. “İyi geceler,” derken gülümsememi bozmamaya gayret ettim.

Birkaç gün sonra ne yapacağımı, nasıl davranacağımı hiç bilmiyordum ama şimdilik Bahadır’dan kurtulduğum için minnettardım. Görünen oydu ki bir an önce toparlanıp tekrar kaçmayı denemem şarttı. Riskli bir yoldu biliyorum,

başım yine fena halde derde girecekti belki ama odaklanmam gereken tek konu özgürlüğüme kavuşmaktı, nelerle karşılaşacağım meçhul olsa da sorun değildi, gerisini sonra düşünecektim.

Özellikle bu defa daha dikkatli olmalıydım, öyle sırf önüme fırsat çıktı diye düşüncesizce hareket etmekten kaçınmalıydım, aksi takdirde kaçış senaryom tekrar acı bir şekilde çuvaldamamla bitebilirdi. Bundan dolayı ilk hedefim Bahadır'ın güvenini kazanmak olmalıydı. Uzun vadeli bir planla her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesap edip sonra hemen eyleme geçmeliydim.

Yeni denemem başarıyla sonuçlanmalıydı ve öyle ya da böyle kesinlikle başarıyla sonuçlandıracaktım!

Ö hayatı yaşa!

Bahadır gittikten sonra masaya doğru yöneldim ve ben banyodayken hazırlattığını söylediği yemekleri mutlulukla mideme indirdim. Bedenim iflas etmek üzereyken yatağa girdim, yatağın yumuşaklığının hissettirdiği rahatlıkla gözlerimi yumdum ve başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalıverdim.

Ertesi sabah Asel'in odama girmesiyle yeni bir güne daha gözlerimi açtım. Aslında günün çoğunu uyuyarak geçirmek isterdim fakat Asel küçük tembelliğime izin vermedi ve hayatta olmaz diyerek beni zorla yataktan kaldırdı. Bahadır'ın bahçede kahvaltı yapmak için beni beklediğini söyleyip ardından hazırlanmama yardım etti. Benim için alışverişe çıkmıştı, normalde böyle bir şeye hiç gönüllü olmazdım, karşı çıkarak bağırıp çağırırdım ancak üzerimdeki kıyafetlere şöyle bir bakınca Bahadır'a ait olan giysilerden kurtulmaya deli gibi istekli olduğumdan birlikte çantaları boşalttık.

Bir kızın ihtiyacı olabilecek en ufak ayrıntıyı bile atla-

madan fazlasıyla şey aldığını görmek beni gülümsetti. Bana uzattığı iç çamaşırı takımıyla birlikte elimi attığım ilk çantadan çıkan dar paça koyu renk kotu ve kırmızı kapüşonlu sweatshirtü hızlıca giydim. Ayaklarıma da bileğimin biraz daha üstünde biten siyah botları geçirdim. Asel'in zevki gerçekten harikaydı, ikimizin de içinde bulunduğu berbat şartlar olmasaydı bana getirdiği her güzel kıyafetin keyfini çıkarabilirdim.

Oysa ne yazık ki ne böyle bir lüksüm vardı ne de isteğim. Şu an için tercihim kaçma anında zorlanmadan hareket edebileceğim rahat giysiler ve bir o kadar da sıcacık tutan parçalardı.

Yine de şükürler olsun, uzun zamandan sonra yeni ve temiz kıyafetler giymek gerçekten iyi hissettirmişti.

Bahadır'ın gereksiz kahvaltı davetine katılmak için odadan çıktık, Asel asansöre kadar bana eşlik etti, sonra da Uzey'ın yanına gideceğini belirterek yanımdan ayrıldı. Ben de sakın adımlarla bahçeye açılan kapılara doğru yalnız ve düşünceli bir şekilde ilerledim.

Bahçeye ulaştığımda Bahadır'ı telefonda konuşurken buldum, beni görünce tek kaşını kaldırıp ağır ağır yeni kıyafetlerimin üzerimdeki duruşunu süzdü, yeşil gözlerine yansıyan memnuniyetle özenle hazırlanmış kahvaltı masasını işaret etti. Sanırım sen geç otur, ben birazdan geliyorum demek istiyordu. Neyse ne, sabah sabah onu çözmeye uğraşacak değildim, masaya gidip oturdum ve sessiz sessiz bana katılmasını bekledim. Bahadır da beni fazla bekletmeden bir iki dakika sonra konuşmasını bitirdi.

“Günaydın yavru kuş.” Gayet keyifli bir edayla karşımdaki sandalyeye geçti. “Nasılsın bu sabah?”

“İyiyim,” dedim kısaca. Sonra benim de ona sormam gerektiğini düşünüp ekledim. “Sen nasılsın?”

“Harikayım,” dedi çarpık bir sırıtışla. “Çok hoş görünüyorsun, kırmızı sana gerçekten yakışıyor. Daha fazla kırmızı giymelisin.”

Bir daha asla kırmızı giymemeyi aklımın kenarına not ederken hafifçe tebessüm ettim. “Teşekkürler.”

“Yalnızca sen spor kıyafetler içinde bu kadar seksi görünebilirdin,” derken çapkınca göz kırptı. “Gerçekten beğendim.”

Tebessümüm solup gitti, oturduğum yerde rahatsız olarak kıpırdandım. “Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum,” diye mırıldandım.

Kahvaltımızı etmeye başladığımızda belki Bahadır’dan birkaç bilgi alabilirim, diye düşündüm ve biraz da saçma sapan konuşmasını engellemek için “Neredeyiz?” diye sorarak yeni bir konu açtım. “Hangi şehir, hangi ilçedeyiz?”

Hatırladığım kadarıyla kaçtığım zaman ne kadar ilerlemsem de başka bir eve ya da yerleşim yerine ait iz bulamayacağım kadar ıssız bir arazideydik.

Kahve fincanı elindeyken duraksadı, yeşil gözleri şüpheyle kısıldı. “Neden merak ediyorsun?”

Omuz silktim. “Bir nedeni yok, sadece hiçbir şey bilmemek beni huzursuz ediyor.” Sakin bir biçimde tabağımdaki patatesli omletten birkaç çatal aldım. “Kendini benim yerime koy, bilgisiz kalmak insanı ciddiye kötü etkiliyor.”

Kahve fincanının üzerinden bana bakarken, “İstanbul’dayız,” dedi ve kahvesini yudumladı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. İstanbul mu... İşte bunu hiç beklemiyordum.

“Ama önemi yok, yakında buradan ayrılacağız.”

Şaşkınlığım daha da arttı. “Nereye, ne zaman... Beni yanında mı götüreceksin?” diye sordum telaşla, zihnimdeki düşünceler aniden birbirine girmişti.

Rahatça ardına yaslandı ve şaşkın halimin keyfini çıkarırcasına arsızca sırıttı. “Tabii ki sende benimle geleceksin. Nereye gidersem gideyim seni yanımda istiyorum.”

“Nereye gideceğiz,” diye sordum tekrar aynı telaşla. “Hem neden gidiyoruz?”

Sakince kahvaltısına devam etti. “Bilmen gerekmiyor,” deyip ağzına attığı lokmayı ağır ağır çiğnedi.

Çekinerek bir soru daha yönelttim. “Ya seninle gelmek istemezsem?”

Bakışlarını yüzüme çevirdi, kaşlarını çatarken böyle bir tepki vereceğimi beklemediğini anladım. “Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum.”

Çatalımı masaya bırakıp arkama yaslandım, konu fena halde ciddileşiyordu. “Beni alıp dilediğince peşinden sürükleyemezsin Bahadır. Bunun olabileceğine gerçekten inanıyor musun?” Hayretle başımı iki yana salladım. “Benim bir ailem var, annem şu an yokluğumda çıldırmış olmalı. Babamı düşünmek bile istemiyorum, eminim kahrolmuştur! Sonra okulum var, eğitim hayatım ya da geleceğim ne olacak? Her şey benim için erken bir finalle mi sonlanacak?”

Yeşil gözleri karardı. “Artık geleceğin benim.”

Dehşete düştüm. “Nereye kadar beni yanında tutacaksın, sonsuza dek süreceksin mi bu iş?”

“Ben ne kadar istersem o kadar süreceksin.”

“Sonra ne olacak, sıkıldığında beni öylece bir kenara mı fırlatacaksın!”

Alaycı bir gülüşle, “Henüz sıkılmadım, bu konuda endişelenmen gerekmiyor,” dedi.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. “Benimle alay etme.”

Aniden ciddileşti. “Sana daha önce de söylemiştim, seni seviyorum yavru kuş. Senden sıkılacağım bir günün geleceğini hiç sanmıyorum. Bu yüzden rahat ol.”

Tanrım! Bu çok daha korkunç bir açıklamaydı!

İnanamayarak sordum. “Peki benim hislerim ne olacak?”

İstifini hiç bozmadı. “Sen de beni seveceksin, sadece zaman meselesi.”

Ağzım açık kaldı. Ne absürt bir mantık yürütmeydi bu!

“Sevgi isteyince oluşan bir duygu değil Bahadır,” diye çıkıştım. “Nasıl böyle bir açıklama yapabilirsin?”

Eğlenerek güldü. “O kısmı sana bırakıyorum, eminim sen bu konuda bir şeyler düşünürsün.”

“İnan ki aklıma hiçbir şey gelmiyor,” dedim iğneleyici bir sesle.

“Seni istiyorum,” derken ısrarcı bakışlarıyla gözlerimin içine baktı. “Hayatım boyunca kimseyi bu kadar çok istememişim.”

“Bir kızı sırf sen istiyorsun diye onu almaya hakkın yok! Ben bir obje değilim, duygularım var benim, farkında mısın?” Giderek öfkeleniyordum ancak elimden geldiğinde sakince konuşmaya gayret ediyordum.

Tabağındaki omletten biraz yiyip sonra konuştu. “Varsa ne olmuş, az önce de vurguladığım gibi sen de beni seveceksin. Elbette beni isteyeceksin, hoş istemesen bile sorun değil. Benim seni seviyor oluşum yeterli.” Alaycı bir gülüş

yavaşça dudaklarına yayılırken yeniden gözlerimin içine baktı. “Açıkçası, dürüst olmam gerekirse asi halin ve fevri tavırlarının da zaman zaman hoşuma gittiği oluyor, işe yaramayan karşı koyuşların beni eğlendiriyor.”

Dudaklarım hayretle aralandı. Tasdiklenmişti artık, Bahadır hastalıklı herifin tekiydi!

“Birinin rızasını hiçe sayamazsın! Bu gerçeği biliyor muydun, belki duymuşsundur bir yerlerden,” dedim yarı alaycı yarı öfkeli bir sesle.

Aptalca konuşmaları tepemin tasını attırmaya başlamıştı.

Büyük bir kayıtsızlıkla omuz silkti. “Ben ne istersem yaparım, kimse beni durduramaz ya da fikirlerimi değiştiremez,” derken rahat rahat kahvesine uzandı.

“Yaptığın ancak zorbalık olur! Hiçbir kadın da hayatında bir zorba istemez!” demiştim ki hızla ağzımı kapattım, lanet olsun, keşke düşüncemi kendime saklasaydım, Bahadır açık sözlülüğüm karşısında hiç mutlu görünmüyordu.

Bir an duraksadı. “Anlamadım.” Kahvesini içmeden fincanı masaya geri bıraktı, kızgınlıkla parlayan gözlerini üzerime kilitledi. “Zorba mı diyorsun sen bana?”

Ağzım bir anda kurudu, yutkunamadım. Öfkesi karşısında geri adım atmaktan başka çarem yoktu. “Özür dilerim, öyle demek istemedim.” Masanın altından yumruklarımı sıktım, beni böyle kolayca sindirebilmesinden nefret ediyordum!

Aramızda tüyler ürpertici bir sessizlik oldu. “Sabrımı sına,” dedi derinden gelen tehlikeli bir tonla. “Sonraki sözlerine dikkat etmeni öneririm.”

Bakışlarımı kaçırdım, gözlerimi önümdeki tabağıma indirdim. Üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışması midemi bulandırıyordu.

“Alışmam için bana zaman vereceğini söylemiştin hani?” Zayıf bir sesle bir gece önceki konuşmalarımızı hatırlattım.

Öfkesi arttı. “Birkaç gün demiştim,” diye düzeltti sertçe. “Şimdi düşündüm de bugünle birlikte sadece iki günün var. Bir an önce alışmaya başla, sonra ne sen üzül ne de ben sinirleneyim. Nasıl, adil bir seçenek gibi görünüyor mu?”

Hayır, adil olmakla hiç alakası yoktu. “Bahadır böyle olmaz...”

Sertçe sözümü kesti. “Yeter!” derken yüzünden sabrının taşmak üzere olduğu belli oluyordu. “Senin kaprislerini çekecek değilim, anlaman gereken şu ki ben ne zaman bir şeyi istersem onu elde ederim, bu hiç değişmedi. Yine değişmeyecek.”

“Yanılıyorsun, beni asla elde edemeyeceksin,” dememek için kendime zor hâkim oldum. Bunun yerine, “Tamam, sakin ol, sadece konuşuyoruz,” dedim ılımlı bir girişimle, onu daha fazla sinirlendirmesem iyi olacaktı.

Kaşlarını çattı. “Ben seninle konuşacağımı konuştum, sen ise anlamamakta ısrarcısın,” dedi ters ters.

İç çektim. “Seni kızdırdığımı biliyorum, üzgünüm.”

Böyle sözler ettiğim için kendimden kesinlikle iğrenmiştim!

Bahadır hoşnutsuz bir ses çıkardı. “Evet, her zaman yaptığın gibi canımı sıkıyorsun.” Yeniden kahvesine uzanıp büyük yudumlar aldı, ardından öfkeyle alev alev yanan bakışlarını yüzüme çevirdi. “Bazen tam bir baş belasına dönüşüyorsun. Fazlasıyla sinir bozucusun!”

İyice tedirgin oldum, ani hiddeti beni germeye başlamıştı.

“Böyle agresif konuştuğunda beni korkutuyorsun, çok saldırgan bir ruh haline bürünüyorsun, tedirgin oluyorum,” dedim üzgünce. “Bu şekilde davrandığın sürece sana güvenmemi nasıl bekleyebilirsin?”

Alaycı bir şekilde keyifsizce güldü, ifadesindeki küçümseme çok belirgindi. “Güvenmek zorunda değilsin, senden böyle bir beklentim yok yavru kuş.”

Safça gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

Dudaklarındaki alaycı çarpık gülüşle başını hafifçe yana yatırdı. “Bu konuyu açıklığa kavuşturayım, senin güven duymana ya da hislerinle ilgilenmiyorum. Yanımda kalman ve sorun çıkarmadan dediklerimi yapman yeterli.”

Şaşkınlık ve dehşet arasında gidip gelirken yüzüne baka kaldım.

Tanrım! Ne kadar merhametsiz ve bencil biriydi! Bana açıkça duygularını yok say ve içi boş bir kabuğa dönüş diyordu, bunun ölmekle eş değer bir durum olduğunun farkında değil miydi?

Küçümseyici bir şekilde gülmeye devam ederken başıyla tabağımı işaret etti. “Yemeğini bitir,” deyip kendi de kahvaltısına geri döndü.

Nasıl yemeğe devam edebilirdim ki iştahım kaçmıştı!

Somurtarak tabağımı ittim. “Galiba doydum, daha fazla yiyemeyeceğim!”

Bu sırada bahçeye Asel ile Uzay gelince Bahadır’la daha fazla konuşmayacağım için rahatlamıştım. Ağzından çıkan sözler her saniye beni çileden çıkarıyordu ve buna rağmen hiçbir tepki verememek berbat hissettiriyordu, çaresizlik mideme taş gibi oturuyordu!

Uzay, Bahadır'a selam verdi, aralarında sohbele başladılar. Sıkılarak sessizce derin bir nefes alıp bıraktım ve hakışlarını az ilerimde ayakta dikilen Asel'e çevirdim. Başını öne eğmiş, durgun durgun yere bakarken fazlasıyla kırıgın görünüyordu, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünüyordum sırada yanağındaki morluğu fark ettim ve bir hışımla sandalyemden kalktım.

“Ne oldu sana, kim yaptı bunu?”

Asel telaşa kapılarak Uzay'a doğru göz ucuyla bakıp hemen saçıyla yanağını örttü. “Yok bir şeyim, iyiyim ben.”

Asel için yüreğim sızladı. “İyi falan değilsin! Yüzünde kocaman bir çürük var.”

Dudakları titredi, bakışlarını benden kaçırdığında Uzay aramıza girdi. “Sana iyi olduğunu söyledi, rahat bırak kızı.”

İçimde yükselen derin bir öfkeyle Uzay'a döndüm. “Sen yaptın değil mi, yanağındaki morluğun sebebi sensin!”

Pişkin pişkin güldü. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi gevşekçe. “Dün gece merdivenlerden düşmüştür belki,” derken yüzüsüzce omuz silkti.

“Seni yalancı pislik! Asel'le sabah birlikteyken gayet sağlıklıydı, ta ki seninle buluşana kadar, şimdi ise ona vurduğun apaçık ortada olarak yüzündeki kanıtla burada duruyor.” Tiksintiyle Uzay'a baktım. “Bir kadına el kaldırabilecek kadar aşağılık birisin sen!”

Uzay'ın yılışık gülüşü daha da sinir bozucu bir hal alırken gözlerini benden ayırmadan sertçe Asel'e seslendi. “Ne olduğunu anlat, hepimiz öğrenelim.”

Asel dudağını ısırdı. “Şey... Mutfak dolabını açarken oldu, kapağı fazla yüklenince yüzüme çarptı.”

Sinirle güldüm. “Buna inanacağımı sanmıyorsunuz herhalde!” Bakışlarımı Asel’den Uzay’a çevirdim. “Senin yaptığını biliyorum.”

Uzay, “Ee, bensem ne olacak, bana dersimi mi vereceksin?” dedi dalga geçerek.

Yumruklarımı sıktım. “Çok istekliyim doğrusu!”

Uzay gür kahkaha attı. “Aptal cesaretin çok tatlı,” deyip Bahadır’a baktı. “Bu kıزدan neden hoşlandığını anlıyorum, çok ateşli.”

Bahadır rahatça kurulduğu sandalyesinde keyifle kahvesini yudumlarken dudaklarındaki yarım gülüşle beni izliyordu. “Öyle.”

Yeşil gözlerindeki keskin bakış omurgamdan aşağı buz gibi bir ürpertinin inmesine sebep oldu. Hissettiğim rahatsızlıkla yerimde kıpırdandım, hangisi daha iğrençti karar veremiyordum. Bahadır mı, Uzay mı?

Sanırım ikisi de!

Huzursuzluğumu sinirimle örttüm ve içimde artan bütün hiddeti Uzay’a yönelttim. “Bir daha sakın Asel’e vurayım deme, bundan sonra ona asla dokunmayacaksın! Anladın mı beni!”

Uzay eğlenerek tek kaşını kaldırdı. “Nesin sen, onun koruyucu meleği mi?”

“Adını ne koyarsan koy, umurumda değil, ona elini sürme yeter.”

“Asel benim sevgilim, aramızda geçenler seni ilgilendirmez...”

Sertçe sözünü kestim. “Bu, yaptığın adiliği mazur göstermez salak herif! Asel’in sevgilin olması ona istediğin gibi davranacağın anlamına gelmiyor!”

Gözlerini kıstı, az önceki yılışık neşesi yok olmuştu. “Sana fikrini soran olmadı. Asel kendi başının çaresine bakar, senin bakıcılığına ihtiyacı yok.”

“Eğer karşısında ona zarar veren senin gibi bir alçak varsa, evet, arkadaşımı kollarım.”

Tembelce bir kaşını kaldırırken yine dalgacı haline büründü. “Vay, şimdi de arkadaş mı oldunuz?”

Ona tiksinti dolu bir bakış attım. “Olduysak sana ne?”

Uzay bana inat Asel’i çekip iyice yanına yanaştırdı, kolunu beline doladı. “Asel’le ilgili her şey beni ilgilendirir,” derken Asel üzgün gözlerle bana bakıyordu.

Öyle çaresiz bir hali vardı ki mideme acı dolu bir kramp saplandı. “Niye, kimsin ki sen, ona vurmak dışında ne gibi bir vasfın var acaba?”

Uzay kaşlarını çattı, öfkeli bakışları beni delip geçiyordu adeta. “Sana uyuz olmaya başladım,” dedi ters ters.

Alaycı bir şekilde tebessüm ettim. “Aman ne gücendim, ağlamak üzereyim şu an!”

Uzay sertçe dudaklarını yaladı, başını Bahadır’a çevirdi. “Sustur şunu.”

Cevabı onun yerine ben verdim. “Neden sen denemiyorsun?”

Uzay hızla başını bana doğru çevirdi, yüz hatlarına yakıcı bir kızgınlık yerleşmişti. “Gerçekten benimle boy ölçüşebileceğini mi sanıyorsun?”

Bahadır masadan kalktı. “İkiniz de kesin. Uzay bas geri, Buket’i kışkırtıyorsun.”

Uzay öfkeyle soludu. “Dostum, kız burnunu benim işlerime sokuyor, ben onu buna pişman etmeden kızı durdur.”

Bahadır tehditkâr biçimde gözlerini kıstı. “Kendini kontrol et Uzay,” deyip ardından sert bakışlarını üzerime yöneltti. “Sen de kes laf dalaşını.”

Kaşlarımı çattım. Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Bahadır uyarı dolu bir ifadeyle tek kaşını kaldırıncı çenemi kapalı tutmanın daha akıllıca olacağına karar verdim ve mecburen söz dinleyerek sustum. Kalbimi sıkıştıran hoşnutsuzlukla karışık siniri gizlemeye çabalarken bakışlarımı ondan kaçırdım.

Bahadır’a boyun eğmek beni öldürüyordu!

Kısa bir süre sonra gelen bir aramayla Bahadır ve Uzay bizi bahçede yalnız bırakıp yanımızdan ayrıldılar. Asel’le masaya geçtik, biraz olsun sakinleşmek amacıyla kendime koca bir bardak su doldurup uzun uzun içerken Asel sonunda konuştu.

“Uzay’a karşı beni koruduğun için minnettarım.”

Anlayışla gülümsedim. “Sorun değil.”

“Gerçekten beni arkadaşın olarak mı görüyorsun?”

Hiç düşünmeden cevapladım. “Tabii ki öylesin.” Suyumun kalanını da bitirip bardağı masaya bıraktım. “Her ne kadar kötü bir başlangıç yapmış olsak da sen artık benim arkadaşımsın,” dedim ona göz kırparak.

Mutlu mutlu güldü. “Teşekkür ederim. Arkadaşlığın benim için çok değerli.” Elini cebine attı ve bir şey çıkardıktan sonra avucunu bana uzattı. “Al, bu senin.”

Avucundakini görünce sevinçle ışıldadım. “Yüzüğüm!” Tek taşıma hemen parmağıma taktım.

Asel’in gülüşü büyüdü. “Seni buraya getirdiğimiz zaman Bahadır yüzüğünü görünce pek memnun olmadı tahmin

edersin ki. Yüzüğü yok etmem için bana vermişti ancak atamadım. sana geri vermem gerektiğini düşünüp sakladım.”

Gülümsedim. “Çok teşekkür ederim Asel.”

“Rica ederim ama bence yüzüğü parmağından çıkar. Bahadır görürse yine alır.”

Altıdudağıma dişledim. “Haklısın.” deyip yüzüğü çıkardım ve pantolonumun cebine koydum. “Tekrar teşekkürler. beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsin.”

Bir an duraksadı. “Senden özür dilemek istiyorum.”

Şaşkınlık içinde, “Neden özür diliyorsun?” diye sordum.

Pişmanlıkla iç geçirdi. “Az önce Uzay ile olanlar yüzünden... Yalan söylemek zorunda kaldım. Gerçeği söyleyemediğim için affet beni.”

Asel için üzüldüğümünden göğsüm ağırlaştı. konuşmam biraz vakit aldı. “Uzay bunu sürekli yapıyor mu?” diye sordum ihtiyatlı bir sesle.

“Bazen.” dedi kısaca. “Sabah kavga emik ve tartışmanın sonu yüzümdeki morlukla noktalandı.”

Tüylerim diken diken oldu. “Uzay’dan ayrılman gerekiyor Asel. hem de bir an önce onu terk etmelisin.”

Bir kez daha iç geçirdi. “Zayıf olduğumu düşünüyorsun. değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. öyle düşünmedim.”

“Zayıf olduğumu biliyorum...” derken uzaklara daldı.

“Güçlü olmak senin elinde.” dedim ılımlı bir yaklaşımla. “Yeniden kaçmayı denediğimde kesinlikle benimle geliyorsun.” diye duyurdum açık açık. “Seni arkamda bırakmayacağım.”

Bakışlarını hızla bana çevirdi. “Seninle kaçamam Buket. Bu çok tehlikeli... Ben yapamam... Hayır.”

İnanamayarak karşılık verdim. “Beni şaşırtıyorsun. Uzay’la mı kalmak istiyorsun, sana vuran adamla mı yaşayacaksın?” Hayretler içinde kalmıştım.

Alını kırıştı. “Hayır, onunla yaşamak istemiyorum ama...”

Sabırsızca soludum. “Aması ne?”

“Açıklaması zor, lütfen beni anla, ben kaçamam.” Altdağı titredi.

“Anlamıyorum,” dedim şaşkın şaşkın.

Gözleri panikle büyüdü. “Korkuyorum Buket, çok korkuyorum. Kaçarsam yakalanırım, Uzay peşimi bırakmaz.”

Boğazım düğümlendi. Korkusunu öyle iyi anlıyordum ki. Neticede bir nevi aynı şeyleri yaşamıyor muyduk Asel’le? Tek farkımız şuydu: O, benim şu an yaşadıklarımına çok daha uzun süredir katlanmak zorunda kalmıştı.

“Ben de çok korkuyorum,” dedim anlayışlı bir tavırla. “Fakat korkunun beni ele geçirmesine fırsat vermiyorum, çabalamayı bırakmıyorum. Evet, kaçmayı denedim ve yakalandım ama bu demek değil ki tekrar denemeyeceğim.” Elini tutup güç verircesine sıktım. “Hiç değilse düşün, tamam mı, şimdi karar vermeye mecbur değilsin.”

Olumlu bir ifadeyle başını hafifçe sallarken çok narin görünüyordu.

Yumuşak bir sesle konuşmaya devam ettim. “Hani bodrumdayken bana demiştin ya, bir zamanlar kaçmanın nafiye bir çaba olduğunu fark ettim diye. Hiç şunu düşündün mü, belki de daha fazla çaba harcaman gerekiyordu ama sen vazgeçmeyi seçtin. Sonuna kadar direnmek varken pes ettin.”

Yavaşça yutkundu, gözlerinde bir şey parladı. Sözlerimden etkilenmişti. Kendi içinde çatışmaya girdiğini ve teklimi düşünmeye başladığını görebiliyordum.

Yeniden konuştum. “Önünde çok güzel, capcanlı bir hayat var Asel. Hayat yanından geçip giderken sen sadece kaybettiğin yılların arkasından bakmakla yetinme, böyle kayıp bir yaşamı hak etmiyorsun. Uzay’ın seni korkutarak hayatını senden çalmasına izin verme, zaten seni yeterince mahvetmedi mi?”

Dişlerini sıktı. “Hâlâ da mahvediyor. Hiç istemediğim şeyler yapmak zorunda kalıyorum,” dedi kederle karışık derinden yanan bir öfkeyle. “Adı ev olan bu şatafatlı hapishaneden de Uzay’dan da iğreniyorum.”

Asel’e cevap verecek zamanım olmadı çünkü araziye giren arabaların sesleri evin arka tarafından gürültülü bir şekilde yankılandı.

İrkildim. “Bu da ne?”

Keskin bir nefes aldı. “Birileri geldi, her zaman ziyarete gelen adamlar olur.”

Kuşkuyla sordum. “Ne için?”

Gözleri korkuyla iri iri açılmıştı. “İş için.”

Masadan kalktım. “Hadi gidip neler olduğuna bakalım,” derken sağ tarafı işaret ettim. “Ses şu taraftan geldi.”

Asel yüzünü buruşturdu. “Bence yerimizde kalalım, onları gözetlediğimizi fark ederlerse canımıza okurlar.”

Kolunu çekiştirdim. “Yakalanmayız merak etme, çok dikkatli oluruz, hadi kalk!”

İsteksizce de olsa Asel’i ikna ettim ve sessiz adımlarla temkinli bir şekilde evin arkasına dolandık, garaja doğru yaklaştıkça az önce park ettiği belli olan iki araba gördük. O tarafa doğru yürüdükçe sesler daha da artmaya başladı. Garaj yolunun alt tarafına yığılan birtakım kasaların arka-

sına saklanarak garajın içinde neler döndüğünü öğrenmeye çalıştık.

İçeride en az altı kişi vardı, Bahadır ve Uzay dışındakiler yabancıydı, onları daha öncesinde hiç görmemiştim. Şu an arkasına gizlendiğimiz koca yığın halindeki kasalardan içeride de vardı ve adamlardan ikisi kasaların başında bir şeylerle meşguldü. Tam anlayamadığımdan başımı biraz daha uzatıp daha çok şey görmeye çalıştım ancak neler döndüğüne dair hiçbir ipucu bulamadım. Derken bahçe girişindeki demir kapı yeniden açıldı ve epey gizemli görünen iki siyah araba daha içeriye girdi ve garaj yoluna yöneldi.

Asel telaşla kolumdan asılarak beni yanına çekti, birlikte iyice gizlendik. Gelenler kimdi, içerideki adamlar kimdi, onun da hiçbir fikri yoktu.

İki araba da garaja girdi ve görüş alanımızdan kayboldu. “Ne yapıyorlar, görebildin mi?” diye sordu Asel meraklı bir biçimde.

“Hayır, gördüklerimden hiçbir şey anlamadım.” Garajdan çıkan birilerini fark edince tekrar kasaların arasına gizlendik. “Birileri geliyor, sessiz ol,” diyerek Asel’i uyardım.

Bahadır, Uzay’la birlikte sigara içmek için dışarı çıkmıştı. “Yüklemeyi bugün bitirebilir miyiz sence?”

“Biter. Akşam olmadan göndeririz. Bir iki güne de şehirden çıkarırlar diye düşünüyorum.”

“Biz ne zaman ayrılıyoruz buradan, bir şey söyledi mi sana?” diye sordu Uzay bir dal sigarayı dudaklarına koyarken. “Belli olmuş mu gidiş tarihi?”

Bahadır da kendi sigarasını yakıp derince bir nefes çekti. “Haftaya perşembe günü gidiyoruz.”

Uzay başını garaja çevirdi. “Kerem’e güveniyor musun?”

Bahadır kısık gözlerle Uzay’ın baktığı yöne doğru baktı. “Evet, paranın yarısını iş bitince alacak, o yüzden bizi satamaz. Rahat ol.” Sigarasını uzun uzun içine çekip dumanı yavaşça bırakırken ekledi. “Beni karşısına alacak cesaret yok onda. Bize yanlış yaparsa yakasına yapışacağımı bilir.”

Uzay pis pis sırıttı. “Buket’in haberi var mı, ona Bulgaristan’a gideceğimizi söyledin mi?”

Kaskatı kesildim, kalbim atmayı bırakmıştı sanki. Asel’e bakıp dudak hareketleriyle “Bulgaristan mı?” diye sordum dehşet içinde. Beynim duyduklarımı algılamakta zorlanıyordu.

Asel’in de benden aşağı kalır yanı yoktu, korkuyla irileşen gözleriyle, “Olamaz,” dedi sessizce.

Bahadır kibirle güldü. “Hayır, daha söylemedim, şimdiden öğrenmesine gerek yok.” Sigarasından bir nefes daha çekip kalan izmariti yere attı. “Sen de Asel’e çaktırma, Buket’le konuşurken ağzından bir şeyler kaçırmayın. Bugün gördün, fazlasıyla yakınlaşmışlar.”

Uzay kabullenerek başını salladı. “Söylemem. Zaten Asel nereye gideceğimizi dert etmez. Benim gittiğim her yere gelmek zorunda. Bulgaristan’da yaşamayı da sorun etmeyecektir.”

Asel’in yanımda öfkелendiğini hissettim, yumruklarını sıkıyordu. Uzay’ın yorumundan hiç hoşlanmamıştı.

Uzay da sigarasını bitirince Bahadır’la tekrar garaja girerek diğer adamlara katıldılar.

Yere çöküp sırtımı kasalara yasladım ve sıkıntılı bir şekilde soluğumu bıraktım. “İkisi de kafayı yemiş!” dedim paniğin eşiğindeyken. “Bizi ülke dışına kaçırmak istiyorlar!”

“Ve Uzay hödüğü paşa paşa peşinden gideceğimi sanacak kadar küstah! Bizim fikirlerimizi umursamıyorlar bile, bu delilik!” Asel kızgınlıkla kaşlarını çattı. “Asla Bulgaristan’a gitmeyeceğim.”

“Ben de! Ölüyorum daha iyi! Beni hiçbir güç Bulgaristan’a götüremez!”

Asel tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Hakkımızda ne kadar da rahat konuşuyorlardı öyle, aklım almıyor!”

“Nedense hiç şaşırmadım, ikisi de birbirinden manyak! O kadar sinir oldum ki Bahadır’ı yumruklamak istiyorum şu an, hatta çenesini kırmak, yüzünü dağıtmak istiyorum! O üstten üstten konuşmalarıyla güzel bir dayığı hak ediyor!”

Asel yanımda keyifsizce güldü. “Eğer seni iyi hissettirecekse şu an hayalimde pestili çıktı.”

Burukça tebessüm ettim. “Uzay’ı da hakladığım bir hikâye duymak ister misin?”

“Çok iyi olur.”

Bir anda içime huzursuzluk yayılınca kafamdan geçen düşünceleri dile getirdim. “Bizi gerçekten yurtdışına kaçırabilirler mi Asel? Kimliğimiz ya da pasaportumuz olmadan bunu yapabilirler mi?”

Dudakları aşağı büküldü, hüsrana kapılmıştı. “Muhtemelen evet,” dedi üzgünce.

İç çektim. “Hâlâ bu lanet yerden kaçmamak için direniyor musun, merak ediyorum,” dedim Asel’e yandan bir bakış atarak.

Hızla cevap verdi. “Kesinlikle seninle geliyorum.”

Çok az da olsa rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm, hiç değilse Asel benimle kaçmaya sonunda ikna olmuştu ama şu

Bulgaristan işi midemi fena halde bulandırmıştı. Bahadır'ın yapabileceklerinin gerçekten sınırı yoktu. Ne düşündüğümü önemsemeden kararlarımı hiçe sayarak hayatımı kontrol etmek ve beni bütün sevdiklerimden koparmak istiyordu.

“Doğru kararı verdin,” dedim Asel'e. “Bu işte birlikteyiz. Sana söz veriyorum, kaçmayı başaracağız. Bahadır'dan da Uzay'dan da kurtulacağız.”

Aniden ciddileşti. “Ben de sana bir söz veriyorum. Özgürlüğümüze kavuşana kadar seninle beraber mücadele edeceğim. Yenilsem de tekrar ayağa kalkıp savaşmayı sürdüreceğim.”

Gülümsedim. “Bu hoşuma gitti.”

Asel de güldü. Kararlı gülüşü ıslıl ıslıl parlayan gözlerine yansıdı. “Söylediklerinde haklıydın Buket. Hemen şimdi hayatımı değiştirecek adımları atmaya başlayacağım. Hayatım yalnızca bana ait, geleceğimin başkalarının elinde heba olmasına izin vermeyeceğim.”

Gözlerimdeki gururla arkadaşımın yüzüne baktım. “İşte güçlü bir kadın örneği, yeni düşünce yapına bayıldım.”

Asel eğlenen bir ifadeyle omzuyla omzuma vurdu. “Aydınlanmamı sağlayan sensin. Teşekkür ederim.”

Omuz silktim. “Hiç önemli değil. Olması gereken buydu.”

Peni planlar!

Bir sonraki gün önceki günden farklı olarak kahvaltımı Asel’le birlikte terasta yaptığım için memnundum. Öğrendiğim kadarıyla Bahadır evde değildi. Şükürler olsun bugün yüzünü görmemiştim, sabah erkenden evden ayrılmıştı.

Kahvaltı boyunca Asel’le bundan böyle neler yapacağımızı, nasıl hareket edeceğimizi konuştuk ve beraberce planımızın genel hatlarını belirledik. Artık bu evde bir saniye daha kalmamız mümkün değildi, nitekim zaman tehlikeli bir şekilde aleyhimize işliyordu. Geçen her saniye bizi biraz daha korkunç sona yaklaşıtıyordu. Hakkımızda verilen hüküm belliydi ve bizim önümüzde yalnızca iki alternatif vardı. Birinci seçenek kaçıp kurtulacaktık, ikinci seçenek ise hiç bilmediğimiz, yabancı olduğuğumuz bir ülkeye giderek sonsuza dek hapsolacaktık.

Ufukta çok riskli ve dolambaçlı bir yol bizi bekliyordu. Ya çıkacaktık ya batacaktık! Bu yüzden Asel ile birlikte her detayı hesap ederek dikkatli bir şekilde plan yapmaya ko-

yulmuştuk, kaybedecek bir dakikamız bile yoktu. Sonunda kaçmamız için kesinlikle arabaya ihtiyacımız olduğuna karar kıldık ve Uzay'ın arabasını gözümüze kestirdik. Eğer anahtarlara bugün ulaşabilirsek gece vakti herkes uyurken yola çıkacaktık. Hiç durmadan araba sürecektik ve kendimizi şehrin merkezine atacaktık.

Kabul, resmen tehlikenin ta kendisiyle dans etmeye girişiyorduk ancak müzik bittiğinde özgürlüğümüzü kazanma ihtimalimiz çok yüksekti ve bu şahane gerçek her şeye değerdi. Planımız kulağa kolay gelmese de başaracağımıza inancım tamdı.

Hayatımı yeniden kendi kontrolüme alacaktım, iradem yalnızca bana ait olacaktı.

Öğleden sonra evde birkaç yeri arayıp araba anahtarının yerini belirlemeye çalıştık ancak hiçbir yerde bulamadık. Asel anahtarı Uzay'ın üzerinde taşımadığından çok emin olduğu için aramayı sürdürdük. O, üst kata çıkarken beni de alt kata, sinema odasına bakmaya gönderdi.

Oda gerçekten hoştu, duvarlardan birine devasa bir televizyon yerleştirilmişti. Bir tarafında kapalı dolap, diğer tarafında DVD'lerle dolup taşan açık raflar vardı. Karşısında da geniş ve rahat görünümlü koltuk takımı göze çarpıyordu. Koltuk takımının önünde yuvarlak cam sehpa bulunuyordu. Pencereler ise kalın siyah perdelerle örtülmüş, içeri güneşin girmesi engellenmişti. Tavanla duvarın kesiştiği bazı noktalarda küçük aydınlatmalar vardı.

Oyalanmadan televizyonun sağındaki iki kapaklı dolaba gittim, kapakları açıp her bir rafı ve çekmeceyi kontrol ettim fakat anahtarlardan bir iz bulamadım. Buraya daha çok

sinema sistemine dair elektronik eşyalar konulmuştu. Hayal kırıklığına uğrayarak kapakları kapattım ve geniş koltuğa geçip surat asarak oturdum. Odayı incelemeye başladım, anahtarın başka nerelerde olabileceğine dair kafa yorarken etrafa göz gezdirdim.

“Ne yapıyorsun sen burada?” Bahadır’ın sert sesini duyunca yüreğim ağzıma geldi.

Hemen ayağa fırladım, ona döndüm. “Beni korkuttun,” dedim elimi kalbimin üzerine götürüp. “Geldiğini duymadım.”

Hiç etkilenmedi. “Sana bir soru sordum.”

İrademi zorlayarak sahte bir şekilde tebessüm ettim. “Bahçede sıkılmıştım, Asel de aşağıya inip televizyon izleyebileceğimi söyledi. Yanlış bir şey mi yaptım?”

Cevabını beklerken kalbim küt küt atmaya başladı, lütfen bana inansın, lütfen!

Bahadır kuşkuyla gözlerini kıstı. “O nerede?” diye sordu bana doğru yürürken.

“Odasına gitti, daha sonra sana katılırim dedi. Sanırım üzerini değiştirecekti. Birazdan gelir.”

Yeşil gözlerini gözlerimden ayırmadan omuzlarıma düşen saçlarımdan bir tutamı eline alıp parmağına doladı. “Güzel. O gelene kadar birlikte yalnız vakit geçirebiliriz, hoşuma gitti.”

Eyvah!

İçimden lütfen Asel bir an önce yanıma gelsin, diye dua ederken, “Olur, film izleyebiliriz,” dedim ve saçlarımı onun elinden kurtarmak amacıyla kulağımın ardına ittim, koltuğa geri oturmak için ona arkamı döndüm.

Bu hareketim gözünden kaçmadı, hızla elini belime ata-

rak beni kendine doğru çevirdi. “Benden kaçıyor musun?” diye sorarken ani yakınlaşmamız beni huzursuz etti.

Zoraki bir şekilde güldüm. “Hayır tabii ki... Hem film izlemeyecek miyiz?”

Çarpıkça sırttı. “Benim başka fikirlerim var,” dedi alçak sesle.

“Ne gibi?” diye sordum ürkerek.

Zira yüz hatlarına yerleşen uğursuz ifadeden hiç de hoşlanmayacağımı şeyler düşündüğünü anladım.

Derinleşen bakışları dudaklarıma indi. “Seni öpmek istiyorum.”

Başımı yana çevirdim, kollarından kurtulmaya çalıştım. “Gerçekten saçmalıyorsun Bahadır. Lütfen beni bırakır mısın?”

Dudaklarını kulağıma sürttü. “Bırakamam,” diye fısıldadı usulca. “Ben halimden gayet memnunum.”

Panikledim, çok tehlikeli sözler ediyordu. Hissettiğim yoğun korku kalbimi sıkıştırırken karşı koymayı sürdürdüm.

“Bahadır, lütfen yapma.” Kollarında daha fazla debelenmeye başladım. “Bırak beni.”

“Hayır.”

Ellerimi göğsüne koyup var olan tüm gücümle onu ittim ve sonunda kendimi kollarından kurtardım, birkaç adım gerileyip aramıza güvenli bir mesafe koydum.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye çıkıştım.

Bahadır ağır ağır gülümsedi. “Çok oyun bozansın yavru kuş.”

Ona inanamayan gözlerle baktım. “Beni rahat bırak!”

Merdivenlerden gelen ayak seslerini işitince başımı kapağına çevirdim, hemen bu odadan çıkmak, kendimi dışarı

atmak istiyordum. Mümkmünse karşımdaki bu pislik herifle aramıza kilometrelerce uzaklık koymam gerekiyordu. Bahadır'la aynı odada kalmaya tahammülüm yoktu artık. Bir daha asla onunla yalnız kalmamalıydım, asla!

Uzay kolunu omzuna attığı Asel ile birlikte odaya girdi. "Siz de mi buradaydınız?" Şüpheli bir tavırla bir Bahadır'a, bir bana baktı. "Bir şeyleri bölmüyoruz, değil mi?" diye sordu ses tonuna yansıyan imalı tonla.

Bahadır eğlenerek sırıttı. "Yok, sadece muhabbet ediyorduk."

Uzay kendini koltuğa attı, uzaktan kumandayı eline alıp televizyonu açtı. "Derbi başlamak üzere," dedi Bahadır'a hitaben. "İzler miyiz?"

"Tamam, olur." Bahadır da koltuğa geçti.

Uzay kanallar arasında gezerken, "Sevgilim, bize yiyecek bir şeyler getir, yanında içecek de olsun," dedi adeta emir vererek.

Ona öldürmek istercesine dik dik baktım, öyle salaktı ki Uzay'dan bir kez daha iğrendim!

"Peki." Asel ister istemez kapıya yöneldi.

"Ben de sana yardım edeyim," dedim çünkü şu an Bahadır'dan uzaklaşmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Bahadır itiraz etti. "Hayır, sen kal."

Asel rahatsızlığımı hissetmiş olacak ki hemen araya girdi. "Aslında Buket bana yardım etse iyi olur, her şeyi tek seferde getiremem."

Bahadır bir süre Asel'e baktı, sonra gözlerini bana çevirdi. "Acele edin, seni yanımda istiyorum yavru kuş." Ukala bir tavırla göz kırptı.

Kusmak istedim, bakışlarımı ondan kaçırarak hızla odadan çıktım.

Asel peşimden koşarcasına geldi, bana yetiştiğinde sessizce konuştu. “Biz gelmeden önce ne oldu?”

“Neden sordun?” Kalbim hâlâ hızlı hızlı atıyordu, panığım henüz geçmemişti.

“Altüst olmuş gibisin, felaket görünüyorsun. Senin için kaygılandım.” Temkinli bir edayla sordu. “Bahadır sana bir şey mi yaptı?”

“Beni zorla öpmek istedi,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ona karşı direndim, elinden kurtulmayı başardım.”

“Şerefsiz!”

Mutfağa girene kadar konuşmadım, öfkem tazeydi. Sonra planımız aklıma geldiğinde dolaptan bir şeyler çıkaran Asel’e döndüm.

“Sen ne yaptın, ne olursun anahtarları bulduğunu söyle,” dedim yalvarırcasına. “Daha fazla bu evde kalırsam delireceğim!”

Bana rahatlatıcı bir gülüş gönderdi. “Buldum.”

Neredeyse havalara uçacaktım. “Süpersin!”

Kıkırdadı. “Uzay’ın göremeyeceği bir yere sakladım, dışarı çıkmak isterse anahtarının kaybolduğunu düşünecek.”

İçim mutlulukla doldu. “Bu gece kesin gidiyoruz yani, öyle mi?” diye sordum heyecanla.

Başıyla onayladı. “Evet, her şey tamam.”

Hazırladığımız atıştırmalıklarla sinema odasına geri döndük. Asel, Uzay’ın yanına otururken ben de mecburen Bahadır’ın yanına geçmek zorunda kaldım. Bana yandan kibirli bir bakış atıp çapkınca gülümsedi. Yüzümü buruşturmamak için kendimi güçlkle durdurdum.

İçimden kendimi teskin ettim: Dayan Buket, gitmene sadece saatler kaldı. Sabret, sakın ol!

Dev ekranda oynayan futbol maçı boyunca diken üstündeydim adeta, hiçbir şeye odaklanamıyordum. Hem yoğun bir huzursuzluk yaşıyordum hem de derin bir heyecan dalgası içimde yükseliyordu. Ara sıra Asel'e kaçamak bakışlar atıyordum, Uzay'la birlikte bazen hararetli bir şekilde maç yorumu yapıyor, bazen de tıpkı fanatik bir izleyici gibi dikkatle televizyona bakıyordu ve sanki akşam bizi oldukça riskli bir yolculuk beklemiyormuşçasına gayet rahat görünüyordu ya da ciddi çok iyi rol yapıyordu.

Devre arası girince Uzay ofladı. "İzlediğim en sıkıcı maç olabilir. Fena baydı, oyuncular çok ruhsuz."

Bahadır onu onayladı. "Benden de pas. İkinci devreyi izlemeye hiç niyetim yok. Berbat oynuyorlar, hiç heyecanı yok maçın."

"Başka bir şeyler mi yapsak, gerçekten çok sıkıldım," dedi Uzay.

Bahadır cevap verene kadar neredeyse bir dakika geçti. "Bir fikrim var, sanırım biraz eğlenebiliriz." Telefonunu cebinden çıkarıp birini aradı. "Hey selam, nasıl gidiyor?" dedi gereksiz bir neşeyle.

"....."

Karşıdaki kişi ne dediyse Bahadır gür bir kahkaha attı. "Aynı duygular içindeyiz eski arkadaşım."

"....."

Bahadır bir kez daha katıla katıla güldü. Davranışları o kadar rahatsız ediciydi ki göğsümün üzerine ağır bir baskı çöktü. Kiminle konuşuyorsa artık ona çektirdiği eziyetten çok büyük zevk alıyordu.

Bahadır bir anda telefonu bana uzattı. “Sen de konuşmak ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç gerek yok,” dedim tersleyerek, ne yapmaya çalışıyordu kavrayamıyordum.

Dudaklarındaki yılışık gülüşle yeşil gözleri parladı. “Hadi konuş, ısrar ediyorum. Selem ver ona.”

“Hayır, arkadaşın her kimse konuşmak istemiyorum.”

Yüz ifadesi sertleşirken ısrarla, “Al şu telefonu,” dediğinde daha fazla karşı koyamayarak telefonu elime aldım.

Sıkılmış bir halde telefonu kulağıma koydum. “Merhaba,” dedim isteksizce.

“Buket, sen misin? Şükürler olsun! Hayattasın!”

Karşı taraftan duyduğum çaresiz ses kulaklarımda uğuldarken farkındalık beni öyle fena çarptı ki anında kaskatı kesildim.

“Kağan?” Duygu yoğunluğundan dolayı sesim çatladı, boğazım hissettiğim duygulardan dolayı düğümlenmişti.

“Sesini duymak öyle güzel ki... Senin için çok endişelendim. İyi misin bebeğim?”

Kağan’ın ses tonundaki acı ve üzüntüyle her bir yanımdağlandı, kalbim kırılarak paramparça oldu.

“İyiyim ben, merak etme beni,” derken içini rahatlatmak istedim.

“Neredesin bebeğim, bana nerede olduğunu söyle.”

Göz ucuyla Bahadır’a baktım. Sapkın bir keyifle beni izliyor, konuşmalarımızı dinliyordu.

Koltuktan kalktım, odanın en uzak köşesine yürürken hızlı hızlı konuşmaya başladım. “İstanbul’dayız. Ormanlık bir arazideyiz, nerede olduğumuzu bilmiyorum. Bahadır beni zorla tutuyor, kaçmaya çalıştım ama başaramadım.”

Kağan sıkıntıyla soludu. “Oradan kurtulacaksın bebeğim, seni almaya geleceğim. Her şeyi düzelteceğim, iyi olacaksın, söz veriyorum.”

Bahadır sinirli bir halde peşimden gelip telefonu elimden almaya çalıştı. “Bu kadarı yeter, ver şunu!” diye gürledi.

Ona karşı çıktım. “Hayır!”

Ancak sonunda telefonu elimden sertçe çekip aldı. Kağan ile yeniden konuşmasına fırsat vermeden telefona doğru haykırdım.

“Seni seviyorum Kağan, seni çok seviyorum.”

Bahadır kaşlarını çatı, yüz ifadesi kararırken çenesi kassıldı ve beni şiddetli bir şekilde geriye doğru itti. “Seninle birazdan hak ettiğin şekilde ilgileneceğim,” dedi kızgınlıkla.

Kağan’a söylediklerim onu fazlasıyla rahatsız etmişti.

“Harika bir gösteri olacak,” diyen Uzay pis pis güldü, oldukça eğleniyordu.

Bahadır hışımla ona döndü. “Bizi yalnız bırakın,” dedi korkutucu bir sesle. “Çıkın odadan.”

Uzay bir an şaşırdı, sonra toparlanıp ayaklandı. “Tamam dostum, oda senindir,” deyip Asel’i kolundan tutup koltuktan kaldırdı.

Asel kaygıyla bana bakıyordu fakat tek kelime dahi edemedi. Uzay kendisiyle birlikte onu dışarı çıkardı, kapıyı arkalarından kapattıklarında Bahadır ile odada yalnız kaldık.

Bahadır telefonu kulağına götürdü. “Sana seni sevdiğini söylemiş olabilir ama Buket’in şu an benimle birlikte olduğunu unutma. Senden bir adım öndeyim,” dedi kibirli bir şekilde.

Kağan’ın öfkeyle bağırdığını işittim. “Seni mahvedeceğim!”

Duydun mu beni! Seni öyle bir hale getireceğim ki karşıma çıkmamış olmayı dileyeceksin!”

Hiç düşünmeden Bahadır'ın üstüne atıldım, telefonu elinden almaya çalıştım. “Dur yapma, onu üzüyorsun!” dedim sesimi yükselterek.

Bahadır bana aldırmadan Kağan'la lakayt bir biçimde konuşmayı sürdürdü. “Bence öfke kontrolü konusunda problemlerin var Kağan.” Bakışlarındaki zalimlikle dalga geçmesine bana baktı. “Kağan'ın öfke nöbetlerinden haberin var mıydı?”

Alaycı tavrı göğsümde yakıcı bir delik açtı, artık iyice tepemin taşı atmıştı. “Onu sinirlendirmeyi bırak! Nasıl bir insansın sen! Yapma diyorum sana, anlamıyor musun?”

Yeşil gözleri gaddarlıkla parladı “Galiba senin de öfke sorunun var yavru kuş, bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek.”

Kağan'ın telefonun diğer ucundan yine bağırıldığını duydum ancak ne dediğini anlayamadım.

“Kapat telefonu!” dedim Bahadır'a iğrenerek bakarken. “Dur, yeter artık!”

Gözlerini kıstı. “Henüz Kağan'la konuşmamız bitmedi,” dedi tehlikeli bir sakinlikle.

Yumruklarımı sıktım, neredeyse cinnet geçirecektim. Nefes almaya çalıştım, sanki ciğerlerim sıkışmıştı, üzerime çullanan öfke, üzüntü, endişe, nefretten oluşan duygu seli baş edemeyeceğim kadar fazlaydı. Aşırı kızgındım! Kağan benim için her şey demekti ve kimse onunla oyun oynayamazdı!

Öfkeli bir çılgılık kopardım. “Orada duracaksın! Kağan benim kırmızı çizgim, sakın o çizgiyi aşayım deme aşağılık

herif!” Günlerdir içimde biriken nefret volkan misali patlamıştı.

Küstah küstah gülerken tek kaşını kaldırdı. “Aşarsam ne olur peki, onu da söyleyecek misin?”

Öfkenin çok çok ötesinde bir safhaya geçtim. Hızla hareket ederek Bahadır’a saldırdım, telefonu kaptığım gibi bütün gücümle duvara fırlattım ve telefon paramparça olurken bakışlarını Bahadır’a diktim.

“Cevabını aldığını umuyorum!”

Dudaklarındaki küstah gülüş kaybolurken yüzünde acımasız bir ifade belirdi. “Sabrımı zorlamayı çok seviyorsun, değil mi?” Etrafına buram buram öfke yayılmaya başladı.

Geri adım atmadım, korkusuzca karşısında durdum. “Aynını ben sana sormalıyım.”

Uzun bir süre bana baktı. “Beni yine hayal kırıklığına uğrattın, canımı sıkmakta çok kabiliyetlisin.”

“  imden geliyor, doğal yeteneğim olmalı.”

K   msercesine başını iki yana salladı. “Akıl almazsın! Seninle ne yapacağım ben?” diye sordu bana ancak soruyu daha çok kendine sormuş gibiydi.

“Gitmeme izin vermeye ne dersin?”

“Hayır, öylesi hiç eğlenceli olmaz,” derken daha da sinirlendiğini görebiliyordum. “Kağan seni asla geri alamayacak.”

“Asıl sen beni alamayacaksın! Dilediğin kadar üzerimde baskı kurmaya devam et, kime ait olduğumu değiştiremeyeceksin!”

 ki yanında duran yumruklarını sıktı, gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti içine, nefesini yavaşça bırakırken göz-

lerini tekrar açtı. “Beni pişman olacağın şeyler yaptırmaya zorluyorsun.”

“Daha ne yapacaksın ki! Hayatım boyunca yaşadığım en kötü günleri geçirmeme neden oluyorsun!”

Küçümseyici bakışları beni delip geçti. “Sana verdiğim değeri hak etmiyorsun.”

“Ne! Hangi değerden bahsediyorsun sen?” diye sordum sinirli bir şaşkınlıkla. “Sende gördüğüm tek şey hiç çekimeden bana uyguladığın fiziksel ya da psikolojik şiddet!”

“Lanet olsun Buket!” Aniden bağırıp koltuğun önündeki cam sehpayı tekmeledi. “Seni seviyorum! Bunu kafana sokmak için daha kaç kez söylemem gerekiyor?”

“Sevmek mi?” dedim hayretler içinde. “Sevgi anlayışın gerçekten çok garip!”

Gözlerini kıstı, keskin yüz hatlarına tehditkâr bir ifade yerleşti. “Konuşmalarına dikkat et. Benim sevgimi eleştirmek senin haddin değil,” dedi buz gibi soğuk bir sesle.

Hissettiğim nefret kemiklerime kadar işledi. “Sen ne anlarsın ki sevgiden, senin sevmekten haberin yok!” diye çıkıştım. “İnsan değer verdiğini korur kollar, üzerine titrer, gözünden sakınır, bakmaya kıyamaz! Sevdiğine zarar gelmesini istemez! Sende bunların tekini dahi hissedebilecek ışık göremiyorum!”

Omuzları gerildi. “Bunu bilemezsin!” dedi sıkılı dişlerinin arasından.

Kendime hâkim olamayarak sinirle güldüm. “Şaka yapıyorsun herhalde, aslında çok iyi biliyorum senin kişiliğini. Acımasızlıklarını yakından deneyimlediğim düşünülürse aşkın ne olduğunu anladığından bile emin değilim.”

Burnundan soludu. “Hakkımda bir bok bildiğin yok!” Yeşil gözleri hiddetle parlıyordu, belli etmek istemese de sözlerimden etkilendiğini görebiliyordum.

Dik dik yüzüne baktım. “Merak ediyorum, acaba gerçekten beni önemsedığın küçük de olsa bir an oldu mu hiç?”

Keyifsizce güldü. “Önemsemek mi, fazlasını yaptım! Hayatımda ilk defa bir kıza âşık oldum. Sana seni sevdiğimi itiraf ettim! Anlamamakta ısrar etmek gibi sinir bozucu bir huyun var!”

Sabırsızca ofladım. “Bu aşk değil, anlamıyor musun? Seninkisi saplantılı bir hastalık!”

“Yanılıyorsun,” dedi yavaşça, sakın kalmaya çabalıyordu.

“Sen Kağan’dan o kadar nefret ediyorsun ki beni kazanılacak bir ödül gibi görüyorsun. Hırsın gözünü kör etmiş, bugün de yaptığın gibi Kağan’ı alt edebilmek için beni kullanıyorsun. Sonra da kalkmış adına sevgi diyorsun öyle mi?”

Sözlerimi sindirmesi için birkaç saniye duraksadım. Bahadır yırtıcı bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu, yorum yapamayacak kadar rahatsız olduğundan haşince bakmakla yetindi.

“Kendini kandırmaktan vazgeç, kafanda kurduğun saçma sapan bir gerçeklik var, farkında değil misin? Seni sevmiyorum, sen de beni sevmiyorsun, sadece beni sevdiğini sanıyorsun. Kendine de bana da bir iyilik yap, kurtul bu hastalıklı takıntıdan!”

“Yeter! Kapat çeneni! Sabrımı taşıyorsun.” Öfkesinin yakıcılığını neredeyse tenimde hissedebiliyordum.

Umursamadım, cesurca içimdekileri dökmeye devam ettim. “Gücün yalnızca senin elinde olmasını istiyorsun. Herke-

se karşı üstünlük kurmayı amaçlıyorsun. Her zaman kazanan taraf olmaya alışmışsın ancak bu kez yapamadın ve kaybetme hissi seni delirtiyor. Ben senin yolunda giden düzenini altüst ettim ve sen Bahadır Akın, konu benken başarısız olmaya katlanamadın! Nasıl gidiyorum, seni çözebilmiş miyim?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun,” derken bakışlarındaki huzursuzluğu fark ettim. “Tüm söylediklerin varsayımlardan ibaret, sen benim istediğim tek kadınsın.”

“Evet, istediğin!” diye sözlerini tiksinti dolu bir sesle tekrarladım. “Sırf sen istiyorsun diye benim duygularımı önemsemeden bana sahip olabileceğini düşünebilecek kadar hastasın sen! Senin acilen düzgün çalışan bir beyne ihtiyacın var, vakit kaybetmeden tedavi olman lazım. Çünkü normal insanlar her istediklerinin olmayacağını bilirler ve bunu olgunlukla karşılayıp kendilerine farklı yollar çizerler. Senin gibi hastalar ise dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanacak kadar bencil birer pislik gibi davranırlar!”

Bahadır’ın yüzündeki tüm kan çekildi. “Kes sesini! Aptal yorumlarını kendine sakla, yoksa seni bir daha konuşamayacak hale sokarım.”

İnatla çenemi kaldırdım, gözlerimi kaçırmadan yüzüne baktım. “İşte, senin her zaman yaptığın tam da bu, sürekli tehdit ve göz korkutmak! İstediklerin olmadığında öfkele niyorsun, öfken de nefretini körüklüyor ve seni sınırları olmayan zalim bir adama dönüştürüyor! Sen busun, gerçekleri fark edemeyecek kadar hırsının esiri olmuş zavallı birisin!”

Bahadır’ın kızgınlığı devasa bir boyuta ulaşınca öfkesi bir kasırga misali hışımla üzerime çarptı. Zira Bahadır bana tokat atmıştı.

Elimi cayır cayır yanan yanağıma koyup başımı yavaşça ona doğru çevirdim. “Bana vurdun.” Hayretler içinde geriye doğru bir iki adım atarken tökezledim.

Kaşlarını çattı. “Sana susmanı söylemiştim, beni dinlemeliydin,” dedi ağır ağır.

“Bana vurdun.” İnanamayarak bir kere daha tekrar ettim yaptığı adiliği.

İstifini bozmadı. “Seni defalarca uyarmıştım, benimle konuşurken sözlerine dikkat edeceksin.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Senden iğreniyorum!”

Hemen gitmemiz gerekiyor!

Kapının sertçe vurulmasıyla Bahadır bana kötü bir bakış attı ve dikkatini benden çekip kapıya yöneldi. Olduğum yerde kaskatı kesilmiş bir halde yürüyüşünü izledim, gözlerim öfke dolu yaşların etkisiyle dolarken kalbim şiddetli bir şekilde atıyordu.

Bahadır'ın tokat atacak kadar ileri gitmesini idrak etmekte zorlanıyordum ancak yanağımdaki yanma hissi öyle fazlaydı ki az önce yaşananlar cidden oldu diye avaz avaz haykırıyordu adeta. Bana bu kötülüğü eden adam vicdandan yoksun, korkunç bir insandı ve bana böyle bir adiliği, böyle bir zorbalığı gerçekten yapmış olmasına katlanamıyordum!

Gelen Asel'di. "Üzgünüm, sizi rahatsız etmek istemedim," dedi çekingen bir tavırla.

Bahadır duygusuzca, "Ne var, niye geldin?" diye sordu kabaca.

"Uzay üst katta seninle konuşmak istiyor, beklediğiniz bir konuda gelişme olduğunu söyledi. Sana haber vermem

için de beni gönderdi.” Güvensiz bir halde mırıldanarak ekledi. “Telefonundan ulaşmayı denedi ama telefonun kapalıydı, o da benden seni bulmamı istedi.”

Bahadır sertçe soludu. “Tamam, anladım.” Omzunun üzerinden soğukça bana baktı, ruhsuz gözlerini gözlerime kilitledi. “Henüz konuşmamız bitmedi, geri döndüğümde başladığım işi bitireceğim,” dedi tüylerimi diken diken eden bir tehditkârlıkla, sonra da gitti.

Asel telaşla içeri girdi. “İyi misin, sana vurduğunu duydum.” Kapıyı ardından kapattı.

Başımı iki yana salladım. “İyi değilim. Hemen gitmemiz gerekiyor, geceyi bekleyemeyiz.”

“Biliyorum.” Cebinden bir anahtar çıkarıp parmağında salladı. “O yüzden seni almaya geldim.”

“Gerçekten mi?” dedim umutla. “Şimdi mi gidiyoruz?”

“Evet.”

İçim rahatladı. “Tamam.” Birlikte odadan çıktık.

“Bir saniye bekle.” Asel yandaki odaya girip bir sırt çantası aldı, omzuna taktı. “Biraz hazırlık yaptım.” Sessiz adımlarla koşarcasına evden çıkarken konuşmasını sürdürdü. “Senin için çok korktum ama kapının önünde ne yapacağımı bilemedim. Sonra sana vurunca hemen araya girmem gerektiğini anladım. Uzay’ın onu çağırdığı yalanını uydurdum.”

Minnettarlıkla tebessüm ettim. “İyi bir yalandı, umarım Bahadır’ı epey oyalar.”

“Sana davranış şekli için çok üzgünüm. Keşke daha öncesinde müdahale edebilseydim, özür dilerim.”

“Sorun değil, ona karşı içimdeki tüm nefreti kusmuş oldum ben de.” Garaja girdiğimizde park halindeki beyaz arabaya doğru gittik.

“Bahadır, Uzay’ı bulamayınca yalanımı anlayacak. Kaçtığımızı fark edince de ikisi birden peşimize düşecek.”

“Umurumda değil,” dedim ciddi bir sesle. “Hem arabayla çıkıyoruz, onlar fark edene kadar arayı açmış oluruz.”

Asel arabanın anahtarlarını bana verdi. “Sen kullanır mısın, şu an elim ayağım titremeye başladı. Heyecanlandım. Çok riskli bir yolculuk bizi bekliyor, dua edelim de yakalanmayalım.”

Anahtarı aldım ve hızlıca sürücü tarafına geçtim. “Rahat ol. Yakalanmayacağız.” Ben de çok heyecanlı ve tedirgin dim ancak iyi düşünmeye hatta ümitli olmaya gayret ediyordum.

Asel yanıma yerleştiğinde hemen motoru çalıştırdım, gaza yüklenip son süratle çıkışa doğru taşlı garaj yolunu takip ettim. Asel rahatlayarak gülümsedi. Her saniye hızımız artarken dikiz aynasından geriye kısa bir bakış attım, bir süredir tutsağı olduğumuz üç katlı ev gittikçe küçülüyor, zihnimize kazınan kötü anılar gibi izleri silikleşiyor, karararak gölgede kalıyordu. Aynı oranda kurtuluşumuza ve özgürlüğümüze dair içimdeki umut da büyüyordu.

Başarısızlık söz konusu bile değildi!

Birkaç saatin ardından son sürat bomboş yolda ilerlerken çevremizdeki sakinliğin etkisiyle artık omuzlarımdaki gerginlik azalmıştı. Galiba bu defa oldu, diye düşünmek sıkıntı mı dağıtarak yüzümün gülmesine sebep oldu. Peşimizden kimsenin gelmediğini gördükçe feci halde rahatlıyor, içimden sevinç naraları atıyordum ve ciddi ciddi Ankara hayalleri kurmaya başlamıştım. Kağan’ı, ailemi, arkadaşlarımı öyle özlemiştim ki onlara kavuşacağım için acayip heyecanlıydım.

Ne yazık ki mutluluğum uzun sürmedi. Arkamızdan gelen siyah bir arabayı fark edince hemen koltuğumda dikkat kesildim.

“Bir araba geliyor,” dedim Asel’e tedirgin bir sesle.

Asel de hızla arkasına dönüp camdan geriye baktı. “Bahadır’ın arabasına benziyor,” derken beti benzi soldu.

Nefes almamı engelleyecek kadar derin bir huzursuzluk çöktü ciğerlerime. “Emin misin?”

“Evet.” Gözlerine yansıyan kaygıyla dudağını ısırıldı. “Gittikçe yaklaşıyorlar.”

Dikiz aynasından arabadakileri görmeye çalıştım ve sonunda kaçtığım kişiyle göz göze geldim. Bahadır direksiyondaydı. Yüz hatları çok agresifti, yeşil gözleri insanın içini donduracak türden buz gibi bakıyordu.

Silahlar patlayınca Asel’le çığlık çığlığa korkuyla bağırdık. “Aman Tanrım! Ateş ediyorlar!”

“Bu Uzay!” Asel koltuğunun üstünden arkayı gözetliyordu. “Uzay’ın elinde silah var!”

Bir mermi sol aynayı kırınca yeniden çığlığı bastık.

Dehşete kapılarak, “Eğil,” diye bağırdım Asel’e. Ben de vakit kaybetmeden olabildiğince koltuğumda aşağı kaydım.

Asel iyice telaşlandı. “Yemin ediyorum eğer bu işten ölmeden kurtulursak beladan uzak duracağım, herkese yardım edeceğim. Ömür boyu tıpkı bir iyilik timsali gibi yaşayacağım.”

Kendime engel olamadım, histerik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. “Güzel dua.”

Bana yandan yalvarırcasına bir bakış gönderdi. “Bizi durdurmalarına sakın izin verme.”

“Güven bana, ikimizi de öldürtmeye hiç niyetim yok.”

Çok belliydi, Bahadır'ın da Uzay'ın da niyeti gayet açıktı. Ne beni ne Asel'i sağ bırakmayacaklardı.

Bir kurşun daha arabaya isabet edince yerimde sıçradım. “Kahretsin! Silahlarının olması hiç iyi değil.”

Asel yanımda inledi. “Her şey daha da kötüleşecek.”

Korkum boğazımdan yükselip beni esir alsa da ona belli etmek istemedim. “Büyük olasılıkla evet ama yılmayacağız, onlarla baş edebiliriz.”

Asel'in yüzü kül rengine dönerken koltuğunun kenarından eğildi, tekrar arka camdan geriye baktı. “Çok yaklaştılar. Aramızda bir metre kalmış.”

Dikiz aynasından arkayı kontrol ettim. “Görüyorum.” Paniğimi bastırmak için tüm gücümü kullandım, aksi halde her an kalp krizi geçirip koltuğa yığılabiliirdim.

Asel iri iri açtığı gözleriyle önüne döndü. “Ben anlamıyorum, nasıl bu kadar çabuk bize yetiştiler. Gerçekten aklım almıyor.”

Öfkeyle direksiyona vurdum. “Bahadır'ın arabası bundan on kat daha iyi de ondan! Onun arabasını almalıydık!”

Asel hoşnutsuz bir ses çıkardı. “Of kahretsin!”

Uzay yeniden silahını ateşledi ve bu kez kurşun lastiklerden birini buldu. Araba feci bir şekilde savrulmaya başlayınca arabanın içinde deli gibi bir korkuyla çılglık çılgılığa kaldık.

Zar zor kontrolü sağlamaya uğraşırken haykırdım. “Lastik patladı!”

Asel şok içindeydi. “Öldük biz! Kesin sonumuz geldi!”

Ona kızgın bir şekilde “felaket tellallığı yapma” dereesine baktım. “Hayır, henüz hiçbir şey bitmedi! Nefes aldığımız sü-

rece pes etmeyeceğiz.” Her ne kadar nutuk atsam da geçen her saniye başarılı olma imkânımızın azalması beni sinirlendirmeye başlamıştı.

“Haklısın. Pes etmek yok.” Asel derin derin soluyordu, koltuğun kenarını öyle sıkıyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. “Biraz daha devam edersek yoldan çıkacağız.”

Stresten yüzümü buruşturdum. “Öyle gözüktüyor!”

Titreyen ellerinden birini kaldırdı, elini alnına koydu. “Şimdi ne yapacağız peki?” diye sorarken her an kusacağa benziyordu.

Arabayı güçlükle kontrol ederken direksiyonu sıktım, ellerim karıncalanıyordu. “Öncelikle sakın olalım,” deyip derince nefes alarak yavaşça bıraktım. “Bir fikrim var.”

Arkadan bize sertçe çaptıklarında Asel sesini yükseltti. “Acele et!”

“Ben geriyorsun şu an!” diyerek ben de sesimi yükselttim.

“Özür dilerim, birden panikledim.”

“Ben de panik atak geçirmek üzereyim ancak motivasyonumuzu kaybetmememiz gerekiyor.”

“Doğru söylüyorsun, üzgünüm.”

Bir kez daha sakinleştirici bir nefes alıp bıraktım. “Pekâlâ, planımız şu şekilde. Arabayı durduracağım ve sağ taraftan ormana doğru var gücümüzle koşacağız.”

“İşe yarayacak mı sence, ormanda güvende olacak mıyız?”

“Başka çaremiz yok, tek şansımız ormana kaçmak ve bir süre orada gizlenmek.” Biraz olsun Asel’e umut aşılamaya çalıştım.

“Peşimizden gelecekler.”

“Hiç kuşku yok ama hava yavaştan kararmaya başladı, ormanın içi daha karanlık olacaktır.”

Başını sallayarak beni onayladı. “Böylece daha kolay gizleniriz.”

“Aynen öyle. Önceliğimiz Bahadır ve Uzay’ı atlatmak olacak, gerisinde ne yapacağımızı sonra düşüneceğiz, tamam mı?”

İnceleyen bakışlarını sağ tarafa dikti. “Tamam, mantıklı plan. Yapalım.”

Kendimi hazırladım. “Ben şimdi deyince hızla arabadan ineceğiz, anlaştık mı?”

“Anlaştık. Kulağım sende.”

Uzay tam o esnada bir el daha ateş etti ve hedefini bulan mermi bütün arka camı tuzla buz misali dağıtırken her şey paramparça oldu, arabanın arka koltuğu cam kırıkları içinde kaldı.

Adrenalin damarlarıma hücum etti, frene asılarak bağırdım. “Şimdi!”

Bahadır ve Uzay’ı gafil avlayarak Asel’le beraber ormana daldık, bütün gücümüzle bacaklarımızı zorlayarak koştuk, koştuk, koştuk! Peşimizden geldiklerini biliyorduk ancak bir saniye dahi olsa durmadık, arkamıza bile bakmadan ilerlemeyi sürdürdük.

Orman çok gür ve sık ağaçlarla kaplanmıştı. Burası daha önce dolaştığım sığ ormandan çok değişikti ve ormanın içine daldıkça farklılığı artıyordu. Her yer ağaç, her yer çalıydı! Dik bir yerin ucundan sola doğru koşarken Asel’in ayağı çalılara takıldı ve yokuş aşağı birkaç kez yuvarlandı. Ona doğru atılırken benim de ayağım bir dala takıldı ve ben de yanına doğru yuvarlandım.

Asel hızla beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. “İyi misin?”

“İyiyim.” Koşmaya devam ettik.

Uzaklardan öfkeli bir ses kulağıma doldu. “Buket!!!”

Asel’e döndüm. “Bu Bahadır!” diye inledim korkuyla. “Geliyorlar!”

“Koş!” Asel elimi tuttu, birlikte daha da hızlandık.

Bahadır bir kez daha öfkeyle gürledi. “Boşuna uğraşma Buket! Benden kaçamazsın!”

Endişeden mideme kramplar girse de koşmayı sürdürdüm.

“Seni bulacağım!”

Derken yokuşun bir kenarında mağarayı andıran küçük bir oyuk fark ettik ve oraya yöneldik. Girişi çok küçüktü ancak içerisi geniş görünüyordu. O sırada duyduğumuz ve gittikçe bize yaklaşan seslerle telaşa kapıldım, hiç düşünmeden kendimi delikten içeri attım. Asel de etraftan büyük yapraklı birkaç dalı koparıp içeri girdi, oyuğun girişine siper misali dalları yerleştirdi.

İyice birbirimize sokularak oyuğun en ucuna gizlendik ve dışarıdan işitebileceğimiz en ufak sese dikkat kesildik. On dakika geçti, yirmi dakika geçti... Artık hiç ses duyamaz olduk.

Hava iyice kararmıştı ve dışarıyı pek seçilmiyordu. Dışarı çıkmadığımız sürece bizi kimse göremezdi. Ne kadar süre bu oyukta saklanacaktık, bilemiyordum ama kısa bir süre dahi olsa rahat nefes almak iyi hissettirmişti. Hiç değilse biraz olsun dinlenebilecek ve korkumuzu dizginleyebilecektik. Şükürler olsun ki saklanacak bir yer bulmuştuk ve burada kaldıkça ne Bahadır’ın ne de Uzun’ın bizi bulmasına imkân yoktu.

Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra gelen giden olmayınca Asel’e fısıldadım. “İyi misin?”

O da fısıldayarak cevap verdi. “Evet, ya sen?”

“İyiyim. Sence hâlâ bizi arıyorlar mıdır?” diye sordum.

“Orası kesin fakat belli ki buralarda değiller. Baksana, hiç ses çıkmıyor. Ormanda yalnızız.”

“Yine de erkenden karar vermeyelim. Sabaha kadar oyuktan çıkmasak iyi olur.”

“Geceyi burada mı geçirmek istiyorsun?” dedi Asel pek emin olamayarak.

Omuz silktim. “Evet, sen ne dersin?”

“Olur, iyice emin olmadan çıkmayalım.” Sırtındaki çantayı çıkarıp önüne aldı, içinden iki tane yünlü hırka çıkarıp birini bana uzattı. “Al, giy bunu.”

“Teşekkürler. Çok iyi düşünmüşsün.” Minnettar olarak hırkayı omuzlarıma geçirdim, hem yumuşacık hem de sıcacık hissettirmişti.

“Bodrum faciasını unutmadım.” Asel kendi hırkasını giyerken gülümsedi, sonra yine çantasını karıştırmaya döndü, bu defa iki adet sandviç ve su şişesi çıkardı. “Peki buna ne diyeceksin?” diye sordu yalandan bir kendini beğenmişlikle.

Sessizce güldüm. “Sen şahane bir insansın, ciddiym, muhteşemsin.” Sandviçimin paketini açmaya koyuldum. “Gerçekten acıkmıştım, yemek aşırı iyi oldu. Hangi ara hazırladın çantayı?”

Şişesinin kapağını açıp koca bir yudum aldı. “Tüm bunları bekliyordum açıkçası, Bahadır seninle odada yalnız kalınca hemen o an evden ayrılmamız gerektiğini anladım. Ardından Uzay’a bir şeyler uydurup bu küçük hazırlığı yaptım, anahtarları koyduğum yerden kaptığım gibi odanın önüne geldim.” Sandviçinin paketini açtı, büyükçe bir ısırık kopardı. “Sonrasını biliyorsun zaten.”

Ağzımdaki lokmaları ağır ağır çiğnedim. “Üzerimize ateş açtıklarına inanamıyorum, yani tamam, ikisi de birbirinden canavar tipler ama bu kadar canileşebileceklerini hiç düşünmemiştim sanırım.”

Asel yavaşça başını salladı. “Arabadayken gerçekten çok korktum, panikten elim ayağıma dolaştı desem yeridir ancak ben çok da şaşırmadım, onların daha öncesinde neler yapabileceklerine tanık olmuşum. Bu defa tek fark şuydu, hedeflerindeki kişi bendim, namlunun ucuna beni koymuşlardı.”

“Yaptıkları şeyler gerçekten korkunç... Hiçbiri insanca değil. Sizinle geçirdiğim süre içerisinde bunu anladım, onlar gerçek kötüler.”

“Uzay, Bahadır’dan da kötü. Resmen gözü dönmüş gibi silahla saldırdı bize!”

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. “O çocuk çok salak, koca kafasının içinde beyin yerine boş hava taşıyor bence.”

Asel elini ağzına kapatıp güldü. “Bunu yüzüne karşı söyleyebilseydik keşke.”

İrkilerek titredim. “İkisini de bir daha asla görmek istemiyorum.”

Bir süre konuşmadan ormanın dingin ıssızlığının verdiği sessizliğin keyfini çıkararak sandviçlerimizi yedik, karnımızı doyurmak iyi gelmişti.

Asel kıpırtısız bir şekilde sessiz kalınca dikkatimi çekti. “Sessizleştin. Neler geçiyor aklından?”

Gözlerini kırpıştırarak daldığı düşüncelerden çıktı. “Bundan sonra ne yapacağımı, nereye gideceğimi düşünüyordum.”

Anlayışla gülümsedim. “Hiç düşünmene gerek yok, benimle kalabilirsin. Evim sana her zaman açık.”

“Teşekkürler Buket, çok iyisin ama artık kendi ayakları-
mın üzerinde durmayı öğrenmeliyim.”

Yorum yapmadım, aslına bakılırsa bir nevi haklı oldu-
ğunu fark ettim. Ben de ömür boyu birine bağlı yaşamak-
ta zorlanırdım herhalde. Fırsatını yakaladığım anda kendi
hayatımı kurmaya çabalardım. Mesela sadece bana ait olan
huzur ve sıcaklık vaat eden küçük bir evim ve güzel bir işim
olsun isterdim. Bu tatlı hayal beni heyecanlandırırken yüzü-
mü gülümsetti, yakında Kağan ile evlenecektik ve huzurlu
evimiz çoktan hazır, bizi bekliyordu.

Özlemle iç geçirdim. Kağan’ın yakışıklı suratı zihnime
doğru süzüldü, mutlu hatıralarımız bir bir gözümün önüne
geldi. Onu aşırı derecede özlemiştim.

“Hemen iş bulabilir miyim sence?”

Asel konuşunca kapılıp gittiğim hayallerden sıyrıldım.
“Bulursun tabii ki.” Onu teşvik etmek istedim. “Eminim ya-
pabileceğin bir sürü iş vardır.”

“Önce işe girmeyi düşünüyorum, biraz nakidim var, pa-
ramın yettiğince bir ev tutarım. Başta zorluk çekeceğim bel-
ki ama bir şekilde yoluna koyarım her şeyi.”

“Çok güzel,” dedim destekleyici bir tavırla. “Fakat yalnız
olmadığını bil, tamam mı, dediğim gibi benimle kalabilir-
sin, hiç değilse tüm bunları gerçekleştirene kadar kalırsın,
anlaştık mı?”

“Tamam.” Neşeyle kolunu koluma sardı. “Yanımda ol-
duğun için sağ ol, öyle minnettarım ki sana.”

“Önemli değil canım. İş için de hiç acele etmeyiz, annem
ve Kağan’la konuşuruz. Sana en uygun işi buluruz. Eminim
çok mutlu olacaksın Asel, buna yürekten inanıyorum.”

Mutlulukla iç geçirdi. “Ben de inanıyorum, her şey çok güzel olacak.”

Bitkinlik beni ele geçirince hırkama iyice sarılarak bedenimi örttüm ve başımı Asel’in omzuna koydum. O da yorgunluğa fazla direnemeyerek esnedi ve kafasını başıma yasladı.

Sabah gün aydınlanınca kim bilir bizi neler karşılayacaktı, ihtimalleri düşündükçe içim endişeyle dolup taşıyordu ancak şimdilik güvende olduğumuzu bilmek kötü bir durumda olmadığımızı hatırlatıyordu. Moral bozmaya hiç lüzum yoktu, bu noktaya kadar epey zorluk atlatarak gelsek de henüz hiçbir şey bitmemişti. En umut verici olan şey de buydu zaten, azımsanmayacak kadar yüksek şansımız vardı. Muhtemelen kurtuluş biletimiz çok yakındaydı ve bize göz kırparak kendine doğru koşturmamızı bekliyordu.

Ertesi gün bütün çabalarımız sonuç verecekti, eğer işler yolunda giderse sonunda sevdiklerimi görebilecektim. Canımı yakan bir ayrılığın ardından tüm sevdiklerimi birer birer mutlulukla kucaklayabilecektim! Aklımdan geçen güzel düşüncelerle birlikte kalbim sükûnetle sarmalandı, biraz olsun rahatlayarak gözlerimi kapattım ve yavaştan uykuya daldım.

Cehennem gibi bir yer!

Havanın aydınlanmasıyla saklandığımız yerden dışarı çıktık, dikkatli gözlerle etrafı inceleyip kimsenin olmadığına emin olduktan sonra yola koyulduk ve ormanın içinde yolumuzu bulmaya çalıştık. Yürüyüşümüz günlerdir sürüyormuş gibi yorucuydu, orman ise boğucu bir şekilde sessiz ve ıssızdı. Çevrede hiçbir canlıyla karşılaşmamıştık, sanki burada hayat yoktu. Ağaçlar bile ürkütücü derecede uzun ve kadimdi, öyle ki insanın içini ısıtacak kadar güzel olan güneş ışıklarının toprağa değmesine ve ormanı aydınlatıp yeryüzüne ulaşmasına izin vermiyordu.

Hiç dinlenmeden yürüyorduk, hangi cehennemdeyse artık oradan oraya savrulup duruyorduk. Bir yerden sonra artık ayaklarımı hissetmemeye başladım, tabanlarım uyuşmuştu ve ara sıra tökezliyordum. Yine de umursamadım, kendimi zorladım çünkü duramazdık, devam etmeye mecburduk.

“Şunu görüyor musun?”

Asel’in beni dürtmesiyle kafamdaki düşünceleri dağıtıp işaret ettiği noktaya odaklandım. Ağaçlar giderek birbirinden ayrılıyor ve uzakta bir yerde yol gözükiyordu.

“Evet! Orman bitiyor!” dedim heyecana kapılarak.

Heyecanımı paylaştı. “Hadi gidelim, eminim yardım isteyebileceğimiz insanlar bulabiliriz.”

Gücümün kalan son kırıntısını da kullandım ve koşmaya başladım.

Yola çıktığımızda neredeyse mutluluktan ağlayacaktım, otuz metre ötede küçük bir market gözüküyordu. Aceleyle markete doğru yöneldik ve telaşla içeriye daldık.

Kasa başında saçları kırışmış yaşlıca bir amca oturuyordu, bizi fark edince gözlüklerinin üzerinden bakıp tebessüm etti. “Hoş geldiniz, buyurun.”

Nefes nefese heyecan içinde konuştum. “Bize yardım edin! Polisi arayın hemen!”

Adamın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Neler oluyor?” Bakışları Asel ile benim aramda gidip geldi. “Siz iyi misiniz, kötü görünüyorsunuz.”

Asel kolumu çekiştirdi. “Buket, şuna bak!” dedi ses tonuna yansıyan korkuyla. “Bunlar onlar! Bahadır’ın arabası burada. Bizi buldular!”

Sağımdaki geniş pencereden dışarı baktım. Marketin yan tarafına park etmiş siyah bir araba vardı, bizim geldiğimiz yönden görülmeyecek şekilde orada öylece duruyordu.

Hızla tezgâha gittim, yaşlı amcanın gözlerinin içine yalvararak baktım. “Lütfen polisi arayın! Benim adım Buket Soylu, kaçırıldığımı söyleyin!”

Adam nefesini tuttu, gözleri iyice büyümüştü. O da bizim gibi korkuya kapılmıştı.

“Buradan çıkabileceğimiz başka bir kapı var mı?” diye sordum.

Adam boğazını temizleyerek toparlandı. “Arkada depo

var, oradan çıkabilirsiniz.” Telefonunu eline aldı. “Gidin hemen, ben polise haber vereceğim.”

“Çok teşekkürler!”

Arkamızdan bağırdı. “Dikkatli olun.”

Asel’le birlikte marketin arkasına koşturduk ve depoyu bulup kendimizi kapıdan dışarı attık. Yeniden ormana girmeye davranmıştık ki dünyanın başıma yıkıldığını hissettim çünkü karşımızda Bahadır ve Uzak duruyordu. Sersemlikle karışık dehşetle kaskatı kesilip Asel’le birlikte olduğumuz yerde kalıverdik.

Uzak kendini beğenmiş bir ukalalıkla pis pis güldü. “Yakalandınız küçük kuşlar.”

İkisinden de birkaç adım uzaklaştık ancak elbette biliyorduk ki kaçacak hiçbir yerimiz yoktu. Kafamda uyarı zilleri çalmaya başladı, ne yapacaktık şimdi?

Bahadır merhametsiz gözlerini yüzüme dikti, burun delikleri kabardı. Öfkeden kuduruyordu. “Beni sinirlendirmeden duramıyorsun, değil mi? Benden kaçamayacağını ne zaman anlayacaksın?”

Midem düğümlendi. İyice Asel’e yanaştım, korkuyordum.

Bahadır bakışlarındaki aşağılamayla beni şöyle bir süzdü. “Bu defa tahammül sınırimi çok aştın.”

Ağzımı açtım, tam cevap verecektim ki sertçe sözümü keserek lafı ağzıma tıkadı,

“Sakin konuşma! Bahanelerini dinlemek istemiyorum! Anlatacağın hiçbir halt sana olan kızgınlığımı geçiremez!”

Tavırlarındaki saldırganlık kanımı dondurdu. Korkum büyüdükçe büyüyordu. Ağzımı sımsıkı kapalı tuttum, eğer konuşursam onu daha da sinirlendireceğim ortadaydı.

Çenesinde bir kas seğirdi. “Bana ihanet ettin.” Tükürürcesine kindar bir sesle ekledi. “Yine!”

İrkildim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. İçimden kendi kendimi teskin etmeye uğraştım.

Tepki verme, tepki verme, tepki verme...

Bahadır’ın yeşil gözleri duygudan arınmış, buz gibi bakıyordu. “Güya bana söz vermiştin,” dedi suçlarcasına. “En başta sözüne inanmak hataydı zaten!”

Güçlkle yutkundum, dayanamadım ve zayıf bir sesle soruverdim. “Neden gitmeme izin vermiyorsun? Bitti artık, niye kabullenemiyorsun? Niçin yoluma çıkıp her seferinde bana mâni oluyorsun?”

Öyle bıkmış, usanmıştım ki beyhude olsa da beni anlaması için adeta yalvarıyordum.

Bahadır başını yana yatırdı. “Peki sen neden ısrarla beni kızdırıp duruyorsun?”

“Seni kızdırmaya çalışmıyorum, sadece...” Uygun kelimeleri aramak için duraksadım. “Sadece evime gitmek ve ailemi görmek istiyorum.”

“Ne hüznölü bir tablo!” Gözleri ateş saçıyordu. “Yakında evini ya da aileni düşünemeyecek hale geleceksin. Seni o halde görmekten büyük zevk alacağım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum ürkerek.

“Öğreneceksin, çok az kaldı.”

Uzay alaycı bir ifadeyle sırttığında göz ucuyla ona doğru baktım, hiç kıpırdamadan duruyordu ama Asel’i göz hapsine alan bakışları ürkütücü bir zalimlikle parlıyordu.

Yeniden denedim. “Lütfen Bahadır, bırak beni gideyim, yalvarıyorum sana.”

Bahadır küçümseyen bir ses çıkardı. “Ölmeyi bu kadar çok istediğini bilmiyordum.”

Ölmek mi... Tanrım!

Bana yıllar gibi gelen saniyelerden sonra Bahadır tekrar konuştu. “Affedilmez, çok büyük bir hata yaptın yavru kuş.”

“Senden af dilemiyorum,” dedim yavaşça.

Kaşlarını çattı. Yanıtım zaten var olan öfkesini daha da körükledi. “Cesaretin takdir edilesi ama bir o kadar da ahmakça! Benden kurtulabileceğini sanacak kadar aptal olman seni yalnızca acınası kılıyor.”

Asıl aptal olanın kendisi olduğunu haykırmak istesem de susmayı tercih ettim, zira yüz hatlarına yerleşen tiksinti tüylerimi ürpertti. Kendimi düşürdüğüm durumdan iğrenmiş benziyordu.

“Sana iki yol sunmuştum. Kolay olan veya zor olan. Sen ne yaptın, zor olan yola girmeyi seçtin.” Bahadır sinirli bir soluk alıp birkaç saniye sessiz kaldı. “Şimdi de seçimlerinin sonuçlarına katlanacaksın.”

Tehditkâr ifadesi karşısında gözlerimi kırıştırdım. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı fakat tehditlerinden etkilenmiyormuş gibi davranarak içimdeki ufacık cesarete tutundum ve hiç beklemediği konuyu açtım.

“Beni Bulgaristan’a götürmek istediğini biliyorum,” dedim usulca. “Kendim için en doğru kararı verdim diye bana kızmaya hakkın yok. Beni zorla yanında tutman bir yana, haber vermeye bile tenezzül etmeden beni ülkeden çıkarmayı kabul edemezdim.”

Bahadır öldürecekmiş gibi Uzay’a baktı. “Sen mi söyledin?”

Uzay kendini koruma amacıyla ellerini havaya kaldırdı. “Benden laf çıkmadı, bana hakma boşuna.”

Bahadır hışımla bana dönüp tek kaşını kaldırdı. “Nereden öğrendin?”

Gerçeği itiraf ettim. “Siz konuşurken duydum.”

“Ne zaman?” Fazlasıyla şüpheli bir tavır aldı.

“Ne önemi var ki bunun? Önemli nokta şu, bilmediğim bir ülkeye gitmeye razı gelemezdim. Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı, kaçardı.”

Uzay, Asel’e döndü. “Sen de mi böyle düşünüyorsun, beni bu yüzden mi terk ettin?”

Asel göz ucuyla bana baktı, sonra Uzay’a dönerken çenesini hafifçe kaldırdı. “Evet, artık seninle olmak istemiyorum. aramızdaki her şey bitti. Senin için herhangi bir şey yapmak zorunda değilim.”

Uzay iğrenen bir yüz ifadesiyle Asel’i süzdü. “Seni hain sürtük!”

Asel sinirle çıkıştı. “Sırf sen ayrılığı kabullenmiyorsun diye bana hakaret edemezsin!”

Uzay sinirden köpürerek öne doğru yürüdü. “Sana sözlerini çok kötü ödeteceğim! Bundan böyle cehenneme çevireceğim hayatını!”

Bahadır kolunu Uzay’ın omzuna koyup onu durdurdu. “Sakin ol! Konumuz bu değil şimdi.”

İçimde aniden derin bir öfke alevlendi. Uzay’dan nefret ediyordum! Yeterdi artık Asel’e kötü davranıp onu itip kakması!

Asel’i korumak amacıyla Uzay ile aralarına girdim. “Asel’in üstüne gitme! Onu kaçırmaya ben zorladım, bir suçlu arıyorsan beni suçla!”

Uzay gaddar bakışlarını üzerime kilitleyerek belinden bir silah çıkardı. “Olur, madem çok ısrar ediyorsun, ben de önce senin işini bitiririm.”

Silahu görünce damarlarımdan buz gibi bir korku aktı, göğsüme koca bir yumru çöktü. “Bırak silahı,” dedim cılız bir sesle.

Uzay acımasızca sırtırken silahını üzerime doğrulttu. “Ölmeye hazır mısın?” diye alay ederek tabancasının emniyetini açtı. “Ya sen Asel, yoksa önce seni mi ortadan kaldırmalıyım?”

Paniğim zirveye tırmanırken dehşetle açılan gözlerimi Bahadır’a çevirdim. “Bizi öldürecek misiniz?”

Bahadır hiçbir şey söylemedi, sessiz kalmayı tercih edince Uzay yeniden lafa girdi. “Hadi durmayın, vazgeçirin beni. Belki size acıyabilirim.”

Kuruyan dudaklarımı yavaşça ıslattım. Nabzım hızlandı, kalbim kulaklarımda atmaya başladı fakat ağzımdan tek bir sözcüğün dahi çıkmasına izin vermedim, asla zayıf görünüp Uzay’a yalvarmayacaktım. Hevesle beklediği hazzı ona yaşatmayı reddettim ve zor olsa da soğukkanlı tavrımı korumaya uğraştım. Asel’in de benden aşağı kalır yanı yoktu, benim gibi delicesine korkuyordu ancak gardını katiyen düşürmedi. İkimiz de elimizden geldiğince cesur olmaya çabalıyorduk.

Öleceksek başımız dik, güçlü ölecektik!

Uzay namlunun ucuyla beni işaret ederek silahını Bahadır’a uzattı. “Bu zevki sana veriyorum dostum, kurtul şu kızıdan.”

Bahadır ağır hareketlerle silahı eline aldı.

O an düşünmeyi bıraktım, kalbim gerçekten durmuş gibiydi ve ruhuma kadar işleyen dehşet beni tüketiyordu.

Uzay, Bahadır’ı teşvik etti. “Vur onu! Sana ihanet etti, yalan söyledi.”

“Doğru, tüm bunları yaptı.” Bahadır’ın tehlikeli bakışlarıyla gözlerim kesişince korkudan nefesim ciğerlerimde sıkıştı.

“İntikamını al, yaşamayı hak etmiyor.” Uzay dudaklarındaki uğursuz gülüşle beni izliyordu. “Son sözlerini etmek ister misin Buket?”

Cevap vermedim, gözlerimi Bahadır’dan alamıyordum.

Bahadır kaşlarını çattı, yüz hatları sertleşerek keskinleşti. İfadesinden hafif bir kararsızlık geçer gibi oldu ve derince nefes alıp yavaşça bıraktı. “Hayır, bunu yapmayacağım.” Silahı Uzay’a geri verdi. “Ona zarar vermek istemiyorum.”

Uzay büyük bir şaşkınlıkla, “Ne demek istemiyorum!” dedi.

Bahadır iç geçirdi. “Gayet açık, kafan almıyor mu, yapmayacağım,” dedi onu tersleyerek. “Kaldır şu silahı!”

“Buket seni aldattı, senden kaçtı! Tüm bunları yanına mı bırakacaksın?”

“Kes şunu,” dedi Bahadır ses tonundaki kuvvetli otoriteyle. “Sen kendi işine bak, benim kararlarımı sorgulamak sana düşmez.”

Uzay bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. “Madem sen istemiyorsun ve bana kendi işime bakmamı öneriyorsun. Tamam, senin işini de ben hallederim dostum ama önce benimkini temizleyeceğim.” Silahını yeniden kaldırdı ve namluyu Asel ile benim durduğumuz yere dikti.

Bahadır sözlerinin dinlenmemesine sinirlenerek başını Uzay’a çevirdi. “Ne halt ediyorsun sen? İndir silahı!”

Her şey kontrolden çıktı. Uzay gözünü bile kırpmadan ateş etti, kulakları sağır edecek kadar yüksek çıkan silah sesi ta içimde yankılandı ve bütün bedenimin korkuyla sarsılmasına sebep oldu.

Asel vurulmuştu.

Zaman benim için durdu. Ruhumun derinliklerine kadar

sızan keskin acı kalbimi ezip paramparça etti. Daha önce hiç hissetmediğim bir üzüntü kapladı içimi.

Asel'in dengesi bozuldu, geriye doğru bir adım tökezledi. Göğsünün hemen altı şiddetle kanamaya başladı, yüzüne yer eden şok ifadesiyle başını eğip kendine baktı. Ellerini kurşunun girdiği yere bastırdı, nâfile bir çabayla kanamayı durdurmak istedi ancak koyu kan parmaklarının arasından akmayı sürdürünce başını kaldırıp gözlerini gözlerime kenetledi.

Güzel gözlerinde gördüğüm tek şey saf korku, ıstırap ve yardım çığlığıydı.

Boğazıma bir yumru çörekleni, boğulur gibi oldum, nefes alamıyordum. Dehşet içinde Uzay'a haykırdım. "Neden yaptın bunu, niye, niye!"

Yüzünde vahşi bir ifade belirdi. Yaptığından hiç pişmanlık duymuyordu ve bu korkunçtu!

"Sen bir canavarsın!" diye haykırdım bir kez daha dehşet içinde.

Bahadır öfkeyle bir küfür savurdu. "Ne yaptın sen, aklını mı kaçırdın embesil herif!" Uzay'ın elinden silahı çekip alarak beline koydu, öfkeyle kaldırdığı yumruğunu Uzay'ın çenesine geçirdi.

Asel gözlerindeki yaşlarla yere yığıldı. "Buket..."

Aceleyle yanına çöktüm, elini sıkıca tuttum. "Buradayım, yanıdayım, sorun yok," dedim boğuk bir sesle. Karnına doğru kaçamak bir bakış attım, yarası çok kötüydü! Kazığının önünde biriken kan gölü yüreğimi sızlattı, içimde, derinlerde bir yerlerde bir şeyler kırılıp gitti.

Güçsüzce konuştu. "Canım yanıyor..."

"Bir şeyin yok, iyi olacaksın," dedim yumuşak bir sesle. Kahreden bir acı gözlerimi yaktı, benim de canım onun

kadar çok yanıyordu. Onun karnında açılan yara benim de ruhumda bir kara delik misali açılmıştı. Hemen hırkamı çıkardım, katlayarak yaranın üzerine baskı yaptım. Kanamasını durdurmaya çalıştım, başta başarılı olsam da kan akışı korkutucu derecede yoğundu ve Asel'in bedeninden dışarı akmaya devam ediyordu.

"Çok acıyor..." dedi.

"Biliyorum ama bunu yapmak zorundayım Asel, biraz dayan olur mu, kanamayı durduracağım." Kendime engel olamayarak ağlamaya başladım. Gerçekten durdurabilecek miydim, hiç emin olamıyordum.

Asel'in yanaklarından ümitsizce gözyaşları akarken zayıf bir şekilde konuştu. "Ölmek istemiyorum." Soluk alıp vermekte zorlanmaya başlamıştı.

Kalbime çöken saf üzüntüyle ağlayışım şiddetlendi. "Hayır, hayır, ölmeyeceksin! Kurtulacaksın."

Usluca yutkundu. "Ama ölüyormuş gibi hissediyorum."

"Hayır, lütfen öyle söyleme. Ölmene izin vermeyeceğim, seni hastaneye yetiştireceğim," diyerek teselli ettim.

Gözleri titreşti, gözkapaklarını açık tutmakta zorlanıyordu.

Telaşlandım. "Sakın kapatma gözlerini," diye ikazda bulundum. "Lütfen benimle kal," dedim yalvarırcasına.

Islak kirpiklerini kırptırdı. "Gözlerimi açık tutamıyorum, çok zorlanıyorum." Dudağının kenarından ince bir çizgi halinde kan süzüldü. Çok perişan görünüyordu, aldığı her güçsüz nefes boyunca tükenişi artıyor, yüzündeki renk soluyordu.

Avucumu şefkatle yanağına koydum. "Bana bak Asel, kendini bırakma. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Endişeyle Bahadır ve Uzay'a döndüm. "Ne olursunuz bir şey-

ler yapın, ölmesine izin vermeyin. Lütfen yardım edin, lütfen, yalvarırım. Durmayın! Yardım çağırın, ambulansı arayın.”

Ne Bahadır ne de Uzay hiçbir tepki göstermedi. Öylece duygusuz bir şekilde karşımda dikiliyorlardı. İkisinin birden kayıtsız tavrı içimi öfkeyle kapladı, nasıl bu kadar vicdansız olabilirlerdi, anlam veremiyordum, merhametsizliklerini aklım almıyordu.

Onlara bakmaya tahammül edemeyerek tekrar Asel’e döndüm. Karnındaki baskıyı artırarak sürdürdüm, ölümüyle yüzleşmeye katlanamazdım. Ona bir söz vermiştim, hayatını kurtaracaktım. Belki bir mucize bekliyordum ancak burada bir başıma olsam da sonuna kadar elimden geleni yapacak, ne pahasına olursa olsun ölmesine müsaade etmeyecektim.

“Sadece güçlü olmak istemiştım,” dedi Asel titrek bir sesle.

Gülümsemeye çalıştım. “Sen zaten güçlüsün. Sen çok güzel bir kalbe sahip güçlü bir kadınsın.”

Asel acı içinde gözlerimin içine baktı. “Üzgünüm Buket, başaramadım. Seni hüsrana uğrattım.”

Suçluluk hissetmesine dayanamadım. “Hayır. Bunu düşünme şimdi, henüz hiçbir şey bitmedi, hâlâ yanımdayım ve seni asla bırakmayacağım. Hem daha Ankara’ya gideceğiz birlikte, benimle kalacaksın. Hiç ayrılmayacağız, beraber çok güzel günlerimiz olacak.”

“Çok isterdim...” Ağzından yine kan süzülünce konuşmasının devamını getiremedi.

Nazikçe dudağının kenarını sildim. “Konuşmaya çalışma olur mu, gücünü harcama.”

“Ölüyorum, değil mi...”

“Hayır,” dedim dişlerimi sıkarak. “Hayır, ölmeyeceksin.”

Yüzü bembeyaz kesildi, teni giderek soğuyordu. Asel bana son kez hüznle baktı, ardından güzel gözlerinin ışığı solarken gözkapakları yavaşça kapandı.

Şiddetli bir keder hissi tüm bedenimi sararken acıyla feryat ettim. “Hayır, olamaz, hayır! Aç gözlerini Asel! Ölemezsin! Seni kaybedemem lütfen... Lütfen ölme! Bunu atlatamam!”

Hiç kıpırdamadı.

“Beni bırakma Asel, ne olur, şimdi olmaz. Lütfen gitme.” Çaresizliğin boğucu hissiyle hıçkırarak ağlıyordum.

Bahadır yanıma geldi, kolumdan tutup beni yerden kaldırmaya çalıştı. “Gel hadi, gidiyoruz. Burada işimiz kalmadı.” Sesi duygusuz, dümdüzdü.

Kolumu çekip ondan kurtardım. “Seninle hiçbir yere gelmiyorum!” Nefretle yanan bakışlarımı yüzüne çevirdim. “Asel’i bırakmayacağım! Yardım gelene kadar yanında kalacağım.”

“Yapabileceğin bir şey yok, o öldü.”

Boğazım düğüm düğüm oldu. “Hayır ölmedi,” dedim çığlık atarak. “Ölmeyecek, onu kurtaracağım. Onu hastaneye yetiştirmenin bir yolunu bulacağım.”

Sakin bir soğuklukla itiraz etti. “Gerçek bu, öldü.”

Rahatlığı karşısında midem bulandı, tiksintim boğazımdan yukarı tırmandı. Hem Bahadır’ı hem de tüm bu acılara sebep olduğu için Uzay’ı yok etmek istiyordum.

“Gidin ikiniz de!”

Bahadır bir kez daha kolumdan sertçe tuttu ve bu defa karşı koyamadan beni ayağa kaldırdı. “Sen de bizimle geliyorsun.”

“Hayır dedim sana, uzak dur benden!”

Tehlikeli bir edayla gözlerini kıstı. “Seni almadan gitmeyeceğim. Karşı koyuşun boşuna.”

Israrı karşısında iyice öfkelendim ve sonunda tepem attı. “Yeter artık!” Sinir krizi geçirircesine iki elimi birden göğsüne koyarak onu geriye doğru ittim. “Beni seninle gelmeye zorlayamazsın! Rahat bırak beni! Çık git hayatımdan! Beni kontrol etmeye çalışmaktan vazgeç! Bana asla hükmedemezsin!” diye haykırdım hiddetle.

Hafifçe irkildi ancak şaşkınlığı hemen dağıldı, aniden kaşlarını çatarak kaskatı kesildi, yumruklarını sıktı. Ona çıkışmamdan hiç hoşlanmamıştı.

Ne hissettiğini zerre umursamadım. “Defol git şimdi!”

Yeniden Asel’in yanına çöktüm. Tercihimi yapmıştım, bunu kimse değiştiremezdi. Şu an için önemsedğim tek şey Asel’i hayatta tutmaktı, öyle de davrandım. Tüm dikkatimi yarasına verdim ve önceden olduğu gibi kanamasını durdurmaya odaklandım.

Derken uzaklardan gelen siren sesleri tüm çevrede yankılanınca içimde yükselen umutla başımı kaldırıp yola baktım. Anayolda birden fazla araba ilerliyordu ve gittikçe bize doğru yaklaşıyordu. Sonunda birileri bizi kurtarmaya gelmişti.

Uzay telaşlandı. “Siktir, polisler geliyor!” Onda ilk kez gördüğüm korkuyla Bahadır’a baktı. “Hemen gitmemiz lazım!”

Bahadır gözünü bile kırpmadı, sessizce beni izliyordu. Derin bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu.

Uzay’ın hayretten gözleri büyüdü. “Ne duruyorsun! Gitmeliyiz, yoksa yakalanacağız.”

Bahadır derince iç çekti, bir elini sıkıntıyla saçlarından geçirdi. Kararsıza bir bana, bir de hızla yaklaşan polis arabalarına baktı. İki arada bir derede kalmıştı, ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir hali vardı.

Uzay onun kolunu tutup çekiştirdi. “Yürü hadi!”

Bahadır bir küfür homurdanıp sonunda pes etti ve Uzay'la birlikte daha önce arabalarını park ettikleri yere doğru koş-turdular, aceleyle arabaya atlayıp süratle uzaklaştılar.

Sirenler eşliğinde yolda ilerleyen polis arabalarından ikisi Bahadır ve Uzay'ın peşinden yola devam ederken diğ-er bir polis arabası ve ambulans benim durduğum noktaya doğru sürdü.

Yanıma gelen polislerden ilkini gördüğümde rahatlaya-rak kendimi bıraktım. Hemen arkasından sedyeyle koşturan sağlık görevlileri çıktığında ise sevinçten hüngür hüngür ağ-lamaya başladım. İçimdeki coşku seli tarif edemeyeceğim kadar fazlaydı, sanki şu ana kadar damarlarımda biriken adrenalin birden patlamıştı. Sonunda her şey bittiği için ra-hatlamıştım, bana bir ömürmüş gibi gelen içine düştüğüm cehennemden kurtulmuştum.

“O... O ölüyor, lütfen arkadaşına yardım edin.”

Sağlık görevlilerinden biri Asel'in başına, hemen yanıma oturdu. “Bakmama izin verir misin canım?” dedi bana an-layışlı bir sesle. Sonra yumuşak bir dokunuşla hâlâ yaraya baskı uygulamakta olduğum ellerimi yana çekti, kanamanın durumunu kontrol etti.

Yutkundum. “İyi olacak değil mi, ne olur düzelecek deyin...”

Görevli cevap vermedi, yaptığı işe odaklanmıştı.

Histerik bir şekilde, “Lütfen bir şeyler söyleyin,” dedim yalvarırcasına.

“Endişelenme. Arkadaşın iyi olacak, sorun yok. Nabızı çok zayıf olsa da atıyor, onu hastaneye götüreceğiz. Kana-maya baskı uygulamakla iyi yapmışsın.”

Birkaç polis daha geldi. “Buket Soylu siz misiniz?” diye sordu içlerinden biri. “Marketten bir ihbar telefonu aldık.”

“Evet benim.”

“Ailenizi aradık, onlara da haber verdik. Yoldalar, geliyorlar.”

Ağlayışım şiddetlendi. “Teşekkürler.” Islak kirpiklerimin arasından minnettarlıkla polislere baktım, sonunda sevdiğilerime kavuşacaktım.

“Artık güvendesiniz hanımefendi, merak etmeyin. Sizi kaçıranları da bir an önce yakalayacağız.”

Polis telsizlerinden ardı ardına anonslar gelince onlara inandım. Konuşanlar Bahadır’ın peşinden giden polisler olmalıydı. İşittiğim seslerden anladığım kadarıyla ortalık fena halde birbirine girmişti. O kadar çok konuşma, silah sesi, araba gürültüsü ve cızırtı geliyordu ki olayları takip etmekte zorlanıyordum.

Sedyeyi ayarlayıp Asel’i dikkatlice sedyeye yatırdıklarında bir başka görevli de bana doğru geldi. Orta yaşlı seven bir kadına benziyordu.

Ciddi bakışlarla yüzümü araştırdı. “Sen nasılsın, yaralandın mı?”

Başımı iki yana salladım, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. “Ben iyiyim.” Her yandan bir ses gelmesi, etrafımın bir anda insanlarla çevrilmesi beni sersemletmişti.

Kadının ifadesi tedirginlikle gölgelendi. “Pek iyi görünüyorsun.”

Bakışlarım Asel’in soluk yüzüne takıldı. Suratının kireç beyazı doğal olmayacak biçimde giderek artıyordu. Hissettiğim korkuyla yüreğim ağzıma geldi, yaşadığına dair hiçbir emare gözükmiyordu. Ama sağlıkçı nabzının attığını ve iyi olacağını söylemişti, öyle değil mi? İçimden bu sözleri tekrarlayıp durdum, söylediklerine inanmak istiyordum.

“Benim bir şeyim yok,” diye mırıldandım yeniden. “Lütfen sadece arkadaşım ile ilgilenin. Ona bir şey olmasın.”

“İlgileniyoruz. Sana da yardımcı olmamıza izin ver.”

Gözlerimi Asel’den alamıyordum, yüreğim çok sızlıyordu. “Tamam,” diye fısıldadım usulca. “Sadece biraz başım dönüyor ama onun dışında gerçekten iyiyim.”

“Ambulansa kadar yürüyebilir misin?”

Görevli beni ayağa kaldırdığında, “Yürürüm,” dedim usulca.

Fakat birkaç adım sonrası dizlerimin bağı çözülde, kadının kollarına yığıldım. Her şey öyle hızlı geliyordu ki gözlerimin önünde yıldızların uçuşması hiç iyi değildi. Bütün yaşadıklarım sonunda beni bitkinliğe doğru itelemiştii, üzerime çullanan duygu yoğunluğunu kaldıramıyordum.

“Tamam canım, yakaladım seni, yanındayım.”

Görüşüm iyice bulanıklaştı. “Kendimi hiç iyi hissetmiyorum,” dedim yutkunarak. Soluğum hızlandı, boğazım kupkuru olmuştu.

Kadın şefkatle saçlarımı yüzümden çekip geriye itti. “Travmaya bağlı stres bozukluğu yaşamam olası. Korkmana hiç gerek yok, güvendesin. Bizimlesin, rahatla. Bundan böyle kimse sana zarar veremez.”

Daha fazla konuşmadan gözlerim kapandı, her şey karardı, yavaşça şuurumu kaybedip karanlığın içinde kayboldum.

Yeniden birlikte!

Başımdaki zonklayan ağrıyla bilincimin açıldığını hissettim, nerede olduğumu görmek için gözlerimi açmaya çalıştım. Gözkapaklarım öyle ağırdı ki açmakta zorlanıyordum. Neden bu kadar yorgun hissediyordum, hiçbir fikrim yoktu. Kıpırdandım, vücudumdaki her kas taş misali ağırlaşmıştı. Elimin üzerinde sıcak bir temas algıladım, biri yumuşak bir dokunuşla elimi avuçlarının arasına aldı.

Bir anda kulağıma tatlı mırıltılar doluverdi, bu sesleri tanıyordum. Arkadaşlarımın varlığını fark edince kalbim hızla atmaya başladı. Kendimi yeniden zorladım ve bu kez gözlerimi açmayı başardım. Bir hastane odasıdaydım ve en yakın arkadaşlarım yanı başımdaydı. Gazel elimi tutarak yatağıma oturmuştu, Cansu ise küçük bir koltuğu yatağın yanına çekmiş, oturduğu yerden şefkatle bana bakıyordu. Onlar da en az benim gibi sarsılmış ve yorgun görünüyordu.

“Selam,” dedi Gazel avucunun içindeki elimi nazikçe sıkarak.

İçim sıcacık oldu. “Selam,” dedim boğuk sesle. Boğazım o kadar kuruydu ki konuşmak acı vermişti.

Cansu saçlarımı okşadı. “Nasıl hissediyorsun, iyi misin?”

“İyi sayılırım,” dedim aynı boğuk sesle. “Biraz su içebilir miyim?”

Kendimi toplamak için su içmek güzel bir başlangıç olabilirdi, zira boğazım fenaydı ve üzerimde de hâlâ garip bir sersemlik vardı. Fakat yalnız olmadığım için, yeniden arkadaşlarımı görebildiğim için mutluydum. Uzun zamandan sonra ilk kez hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum.

“Tabii hemen getiririm,” diyen Cansu koltuğundan kalktı.

“Sadece siz mi geldiniz?” Odada yalnızca ikisini gördüğümünden merak ederek sordum. “Kağan nerede... O da burada değil mi?”

Gazel anlayışla cevap verdi. “Aslında hepimiz buradaydık. Kağan da sen hastaneye yattığından beri başından hiç ayrılmadı. Fakat az önce polisler geldiği için odandan çıkmak zorunda kaldı. Şimdi Hakan’la birlikte polislere ifade veriyorlar.”

“Emre de havaalanına doğru yola çıktı, annenin uçağı bir saate inecekmiş, Seda Teyze’yi karşılamaya gitti.” Cansu gülümseyerek getirdiği su bardağını bana uzattı.

Bardaktaki tüm suyu içtim, gerçekten çok iyi gelmişti. Cansu boşalan bardağı elimden alıp masaya koydu. Tekrar yanıma gelip yatakta doğrulmama yardım etti, rahatça oturmam için sırtıma yastıklar yerleştirdi.

“Daha iyi misin şimdi?”

Bitkin bir gülümsemeyle, “İyiyim, teşekkürler,” dedim.

Bulanık zihnim her saniye biraz daha berraklaşınca hızla

aklıma düşen görüntülerle gülümsemem soluverdi, birbiri ardına yığılan kötü anılar acımasızca üzerime çullandı, bir anda her şeyi hatırlayınca nabzım hızlandı, paniğin etkisiyle bütün bedenimi ateş basmış gibi hissettim. Her yerde kan vardı, Asel kan gölünün içinde, yerde yatıyordu, karnından yaralanmıştı, tüm olanlara Uzay sebep olmuştu, insafsızca onu vurmuştu.

“Asel...” dedim nefesimi tutarak. Telaşla bir Cansu’ya, bir Gazel’e baktım. “Asel nasıl? Ne olur kurtulduğunu söyleyin, yalvarırım onun iyi olduğunu söyleyin. Lütfen ölmediğini söyleyin.”

“Sakin ol Buket, Asel iyi, merak etme, hayatta.” Cansu lafa girerek beni yatıştırdı. “Siz hastaneye gelince onu hemen ameliyata aldılar, kurşunu çıkardılar. Hayati tehlikeyi atlattı.”

Rahatlasam da telaşım dinmedi. Üstümdeki örtüleri kenara çekip yataktan kalkmak için harekete geçtim. “Onu görmeliyim, yanına gitmeliyim. Şimdi çok savunmasızdır, bana ihtiyacı vardır.”

Gazel karşı çıktı. “Bu halde hiçbir yere gidemezsin, daha yeni kendine geldin.”

Cansu da kardeşine hak vererek beni durdurdu. “Asel daha uyanmadı Buket, istesen de onu görmene izin vermezler. Hem sen de çok iyi görünmüyorsun. Güven bana, Asel’in durumu iyi ve Mert onunla ilgili her şeye koşturuyor, sen şu an kendine odaklanmalısın.”

Kararsız kaldım. “O... Kollarımdayken ölmek üzereydi... Çok kötüydü.”

“Artık geçti üzülme, dediğim gibi Asel hayati tehlikeyi at-

lattı, iyileşiyor. Eminim yarın sen de iyice toparlandığında onu görmeye gitmene bir şey demezler. Hem o da uyanmış olur.”

İç çekerek sırtımı yastıklara yasladım, yeniden rahatça yatağıma yerleştim. “Siz nasılsınız?” diye sordum. “O gece ara sokakta her şey kontrolden çıkmıştı. Siz de zarar gördünüz.” Üzgün bakışlarım Cansu’ya yöneldi. “Bebek nasıl, Egemen sana çok kötü davranmıştı.”

Cansu iç geçirdi. “Sen bizi merak etme. Evet, biraz sarıldık ama şimdi iyiyiz, bebeğim de çok iyi. Çocuklar bizi bulduklarında Emre beni hemen doktora yetiştirdi, bir gece hastanede kaldım.” Beni rahatlatmak için gülümsedi. “Şimdi de bol bol vitamin içip, yemek yiyip kilo alıyorum.”

Gülüştüğüne eşlik ettim. “İyi olmanıza sevindim. İkiniz de benim için çok değerlisiniz.”

Gazel, “Sen de bizim için öylesin,” dedi yumuşak bir sesle, ardından yeşil gözlerine hüznün çöktü. “O korkunç geceyi hiç hatırlamak istemiyorum, özellikle de Uzay’ın yaptıklarını. Bazen kâbus görüyorum, Uzay’ın bana zarar verdiği o anı tekrar yaşıyorum.”

Cansu yumruklarını sıktı, sinirlenmişti. “Uzay kaçık delinin teki! Bahadır da o da çok kötüler... Hatta kötünün en kötüsü! Vcdansız ve bir o kadar da acımasızlar.”

Gazel’in elini yatıştırıcı bir dokunuşla okşadım. “Çok üzgünüm Gazel, böyle kötü insanlarla muhatap olmanı hiç istemezdim.” Gazel için ayrı bir üzüntü duyuyordum, zira o çok hassas narin bir kızdı, kolayca kırılabilirdi.

Buruk bir tebessüm dudaklarına yerleşti. “Üçümüz de hiç hoş durumlar yaşamadık, maruz kaldığımız travmadan sonra bir süre terapi alacağımız kesin.”

Cansu güldü. “İlk terapi randevusu benim, sıraya girin kızlar,” dedi bize takılarak.

İkisine de üzgün bir şekilde baktım. “Hepsine ben sebep oldum. Bahadır benim için gelmişti. Siz benimle olmasaydınız bütün bunlar başınıza gelmezdi, çok özür dilerim.”

Gazel beni azarladı. “Saçmalama.”

“Bu olaydaki suçluların kim olduğu belli, şimdi ikisi de parmaklıkların ardında cezalarını çekiyorlar.” Cansu içtenlikle sıcacık gülümsedi. “Kendini asla suçlu hissetmeni istemiyorum, tamam mı?”

Gazel de ciddi bir şekilde ekledi. “Aynen öyle, olanların hiçbirisi senin hatan değildi.”

Cansu anaç bir edayla, “Yaşananlar geride kaldı, artık bunları düşünmeyelim,” dedi hepimize hitaben. “Toparlanacağız, her şey yeniden yoluna girecek.”

Onaylayarak başımı salladım, söylediklerine gönülden inanıyordum, kötü günleri geride bıraktığımıza emindim. Bundan sonrası güzelliklerle dolu olacaktı, bunun için şimdiden çabalamaya başlamalıydık.

“Peki, ben yokken neler oldu, kaçırdığım neler var anla-tın,” dedim.

Gazel cevap verdi. “Her gün senin için endişelendik, her yerde seni aradık, herkes bir sürü yerle irtibata geçti. Kağan ise senin kaçırıldığını öğrendiği an delirdi, dünya başına yıkılmış gibiydi. Felaketti.”

Cansu kardeşine katıldı. “Gerçekten mahvoldu. Kağan’ı daha önce hiç bu kadar kötü görmemiştım. Çok çaresizdi, perişan haldeydi.”

Göğsüm ağırlaştı. “Tahmin edebiliyorum.”

“Seni koruyamadığını düşündü, bu da onu derinden yaraladı. Sana ulaşamamak günbegün onu öldürüyordu.”

Kalbim tekledi. “Elinden bir şey gelmezdi ki...”

“Biliyorum ama bir yandan da Kağan’ı anlıyorum,” dedi Cansu samimi bir sesle. “O geceyi çok düşündüm, keşke seni götürmelerine izin vermeseydik diye hayıflanıp durdum. Çok üzgünüm Buket, belki biraz daha direnseydik onları engelleyebilirdik.”

“Üzülme, emin olun sizin de yapabileceğiniz bir şey yoktu. Eğer gitmeseydiniz başınıza kim bilir daha neler gelecekti. Buna asla gönlüm razı olmazdı.” Onları rahatlatmak için tebessüm ettim. “Hem bakın, artık kurtuldum, sahi siz benim burada olduğumu nasıl öğrendiniz de bu kadar çabuk gelebildiniz?”

“Zaten kaldığın evi biliyorduk, sana gelmek üzereydik ancak biz daha harekete geçmeden emniyetten haber geldi. Önce senin isminle bir ihbar aldıklarını, sonra da sana ulaştıklarını ve güvende olduğunu söylediler. O sırada ilçedeydik, sizi hastaneye götürdüklerini öğrenince hemen buraya geldik.”

Marketteki yaşlı amcayı düşündüm, biz gidince hemen polisleri aramış olmalıydı.

Cansu araya girdi. “Bu arada bilmek istersin, Bahadır ve Uzay yakalanmışlar. Haklarında çok fazla suçlama varmış, başka suçlardan da aranıyorlarmış, emniyetin dediğine göre ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılmaları kaçınılmazmış. İkisi de bir daha asla dışarı çıkamayacak.”

Kaşlarımı çattım, öfkelenmiştim. “Hak ettiklerini bulmuş olurlar.”

Bahadır ve Uzay'ın mahvettikleri bütün hayatların cezasını çekecekleri için çok memnundum.

Gazel bana ihtiyatla baktı. "Çok mu kötüydü..." Altıdağın ısırdı. "Yani o evde onlarla birlikte kalmak..."

Evde yaşadıklarım aklıma gelince gerildim, soluduğum hava aniden ağırlaştı. "Kötüydü... Ama idare etmeye çalıştım... Asel'in orada olması benim için şanstı. Tabii başta ondan epey nefret ediyordum, onu tersleyip duruyordum lakin sonra hikâyesini dinleyince kendim için olduğu kadar onun için de üzüldüm. Uzay onu zorla yanında tutuyormuş ve ona istemediği şeyler yaptırıyormuş. Bize yanaşması da bu yüzdenmiş, onu zorlamışlar."

Gazel bilmiş bir tavırla dudaklarını büzdü. "Size söylemiştim demek istemiyorum ancak hatırlarsanız kızda bir tuhaflık olduğunu sezmiştim. İkiniz ise beni pek dinleme zahmetine girmemiştiniz."

Cansu kardeşine uyarıcı bir bakış attı. "Şimdi sırası değil."

"Hayır," diyerek Cansu'ya engel oldum. "Gazel haklı, onun sezgilerine güvenmeliydik. Bu da bize bir ders olsun."

Gazel küstahça omuz silkti ve ıslıl ıslıl gülümsedi. "Aynen öyle, bana güvenmeliydiniz. Neyse, artık bundan sonra sezgilerime hak ettiği değeri vereceğinizi umuyorum."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Ama o zaman da Asel'i o cehennemden kurtaramazdık."

Gazel gözlerini kısıp beni dikkatle süzdü. "Onu gerçekten seviyorsun," dedi soru sorarcasına.

"Evet," dedim hiç düşünmeden. "Oradayken hep yanımda oldu, o evde benim gibi birinin daha olması karamsarlığa kapılmamı engelledi. Birbirimize destek olduk, yeri geldi

yardım ettik. Asel, benim için önemi büyük birine dönüştü. O çok iyi kalpli biri, inanın bana, tanıdığınızda siz de çok seveceksiniz.”

Gazel gözlerini devirdi. “Mert’ten sonra şimdi de sen mi yani? İki katı kıskançlık yaşayacağım öyle mi, bu çok korkunç bir deneyim olacak benim için,” dedi yalandan irkilip titreyerek.

Şen şakrak kıkırdadım. “Senin bendeki yerin çok başka, biliyorsun, sen benim küçük şımarık prensesimsin. Hep de öyle kalacaksın. Kimse senin yerini tutamaz ki kızıl şirine.”

Cansu kardeşine içtenlikle baktı. “Kesinlikle katılıyorum. Biricik bebeğimizsin sen bizim, olmazsa olmazımızsın değil mi Buket?”

“Evet,” dedim başımı öne sallayarak. “Hepimizin bir numarasısın sen! Neşe kaynağımızsın, seni çok seviyoruz.”

Gazel’in yüzünde güller açtı. “Farkındayım... Yine de elimde değil, arkadaşlarımla ilgisini paylaşmakta zorlanıyorum, beni tanıyorsunuz, bazen küçük kıskançlıklarım olabiliyor,” dedi bize sataşarak.

Cansu ona iğneleyici bir bakış attı. “Bilmez miyiz, hem de nasıl biliyoruz. Geçen yaz senden epey çektiğimi çok net hatırlıyorum sevgili kardeşim.”

Gazel’in yanakları utançla kızarıırken tatlı tatlı tebessüm etti. “Bence o konuyu hiç açmayalım.”

Hep birlikte katıla katıla gülmeye başladık.

Kalbim senin, ruhum senin!

Öğle yemeği saati gelince kızlarla birlikte sohbet ederek yemeğimizi yedik. Kendimi o kadar iyi ve mutlu hissediyordum ki bir noktadan sonra gülmekten çenem ağrıdı. Zira kahkahalarımız bitmek bilmiyordu. Diğer taraftan annemin uçağı havaalanına inip de hemen beni aradığında ise sesini duyar duymaz hem çok duygulandım hem de çok rahatladım, uzun bir anne-kız konuşmasından sonra mutluluğum büyüdükçe büyüdü. Hayatımın kaldığı yerden devam etmesi müthiş bir histi, bir kez daha özgür ve güvende olmak, sevdiğilerimle bir arada bulunmak paha biçilmez bir hediye idi. Sonuna değin kıymetini bileceğimden çok emindim.

Yaklaşık yarım saat kadar sonra kapı açıldı, Kağan odaya girdi ve dünya benim için durma noktasına geldi.

Muazzam mavilikte olan güzel gözleri anında gözlerimi bulduğunda içimi bir sıcaklık kapladı. Yüz hatlarına duygu yüklü bir ifade yerleşti. “Buket, uyanmışsın,” derken ses tonundan anladığım rahatlamayla bana doğru yürüdü.

Gazel bana anlayışla bakarak hafifçe gülümsedi ve yataktan kalkıp Kağan'a yer açtı.

Gözlerim doldu. "Kağan," dedim titrek bir sesle. Ona karşı hissettiğim duyguların yoğunluğu çok fazlaydı.

Kağan yatağa oturdu, elimi tutunca kalbim hızlandı. "Buradayım bebeğim, geldim. Yanındayım."

Gazel ve Cansu odadan ne zaman çıktılar, sevgilimle beni ne ara yalnız bıraktılar, hiç farkında değildim. Bakışlarımı ve tüm ilgi odağımı Kağan'ın özleminden koyulaşan mavi gözlerinden alamıyordum.

Ağlamamak için gözlerimi kırptırdım. "Seni bir daha göremeyeceğimi sandım."

"Biliyorum bebeğim, biliyorum. Ben de aynı endişeleri yaşadım." Başını eğdi, avucumun içini birkaç kez öptü. "Seni çok merak ettim, senin için o kadar kaygılandım ki... Aklım hep sendeydi. Seni düşünmediğim bir dakika bile yoktu."

"Ben de hep seni düşündüm, aklımdan hiç çıkmadın."

"Sana bir şey olacak diye çok korktum, hele şu son telefon konuşmasından sonra kafayı yiyecek gibi oldum. Senin sesini duymak ama nerede olduğunu bilememek beni öldürüyordu," dedi derin bir acıyla.

Hissettiği korku ve acıyı iliklerime kadar hissettim. Öne eğilip yanağını okşadım. "Sorun yok aşkım, birbirimize kavuştuk, beraberiz. Öncesi önemli değil, şimdi seni yeniden karşımda gördüm, bu her şeyi telafi etmeye yetiyor."

Kağan sımsıkı gözlerini yumdu, burun kenarları öfkeyle kabardı. "O piç kurusunun böyle bir şeye kalkışması, seni kaçırmaya cesaret etmesi... Yemin ediyorum onu geberteceğim!"

“Şu an hapse kapatıldığına göre oldukça pişman olduğuna eminim.”

Gözlerini açtı, ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. “Söyle bana bebeğim, sana bir şey yaptı mı, sana zarar verdi mi? Nelere maruz kaldığını bilmem gerek.”

Eyvah!

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiçbir şey olmadı. Bana zarar vermedi,” dedim geçiştirmek istercesine.

Kuşkuyla gözlerini kıstı. “Anlat, neler olduğunu tek tek duymak istiyorum senden.”

Üzgün bir şekilde nefesimi bıraktım. Teslim olarak başımdan geçen her ayrıntıyı Kağan’ı fazla kızdırmayacak şekilde biraz yumuşatarak anlattım. Zira onu daha da öfkelen-dirmek ya da beni kurtaramadığı için suçluluk hissetmesine neden olmak istemiyordum. Ancak yine de ne kadar dikkatli cümleler kullansam da Kağan’ın öfke patlaması yaşamasına engel olamadım ve öfkesi, hiddeti bir volkan misali yüzeye çıktığında irkildim.

“Lanet olsun! Hayatını tehlikeye soktuğu için Bahadır’ı gerçekten öldüreceğim! Yaptığı her şerefsizliği burnundan getireceğim! Sana elini sürdüğü her an için pişman edeceğim onu!” diye gürledi ant içercesine.

Kağan’ı sakinleştirmek için hemen harekete geçtim. “Sakin ol Kağan, Bahadır zaten hapiste, artık asla etrafımızda dolaşamayacak, tamamen gitti. Sonsuza dek hayatımızdan çıktı. Bir daha katiyen gün yüzü göremeyecek. Ömrünün sonuna kadar yıllarını kapalı bir hücrede geçirecek, sonunda layığını buldu,” diye yatıştırıcı bir şekilde konuştum.

Sessizce bir küfür savurdu, öfkesi kontrolden çıkmışa

benziyordu. “Bu ona az gelir, daha kötüsünü hak ediyor. Canına okuyacağım onun, sefil hayatını sonlandırdığımda göreceği son yüz benim yüzüm olacak! Onu bitireceğim!”

Korkuyla Kağan’a bakakaldım, tüylerim diken diken olmuştu. “Ne yapacaksın, sen de hapse girip kozlarınızı orada mı paylaşacaksınız?” diye sordum şaşkın şaşkın.

Sakince cevap verdi. “Ona ulaşmamın tek yolu buysa eğer evet.”

Aman Tanrım!

Dudaklarım hayretle aralandı. “Saçmalıyorsun! Bahadır beni ilk tehdit ettiğinde de buna benzer bir konuyu tartışmıştık. Asla onun peşine düşmeyecektin, ne gerekiyorsa polislerin yapmasına izin verecektin, sen karışmayacaktın. Bana söz vermiştin.”

Göğsü hızla yükseldi, kaşlarını çatı. Gözlerini ısrarla gözlerime kilitleyip birkaç saniye sessizce beni izledi. “O konuşmayı Bahadır seni kaçırmadan önce yapmıştık, şimdi durum çok farklı.”

Huzursuz edici bir ürperti omurgamdan süzüldü. “Değişen bir durum yok,” diyerek itiraz ettim sözlerine. “Bahadır polisler tarafından yakalandığı anda yaptıklarının cezasını çekmeye başladı. Senin yapacağın hiçbir şey yok, görmüyor musun, resmen genç yaşta hayatını mahvetti. Bu ona en büyük ceza zaten.”

Bakışlarında nefret yüklü bir parlama oldu. “Yetmez!” dedi kindar bir sesle.

Kağan’ın ısrarcı nefreti ve öfkesi karşısında tedirgin oldum, mideme sancılar giriyordu. Onu vazgeçirmenin bir yolunu bulmalıydım!

“Anlamıyorsun, dünyanın en kötü cezasını aldı bile.” Kızların söylediklerini hatırlayıp ekledim. “Hakkında çok fazla suçlama varmış, ağırlaştırılmış müebbet alması kaçınılmazmış.”

“Biliyorum,” dedi Kağan aksice. “Emniyetle görüştüm.”

“Ee, sorun ne o zaman, en önemli şeyi elinden alındı, özgürlüğünü kaybetti. Bundan daha beter ceza olamaz. Bırakalım da ne hali varsa görsün.”

Dişlerini sıktı, çenesinde bir kas seğirdi. “Yine de öfkem dinmiyor. Sen onun yanındayken senin neler yaşadığını bilememek çok kötü bir histi. Sana bir şey olacak diye çok korktum. Hayatımda kimse için bu kadar korkmamıştım.”

Yalvarırcasına gözlerinin içine baktım. “Tahmin edebiliyorum ama geçti, bak birlikteyiz, iyiyim ben. Öfkeni dindirmen lazım aşkım, yaşamımızı böyle nefret içinde geçiremeyiz.”

Bakışları hüznle gölgelendi. “Sana yaptıkları...”

İşaret parmağımı dudaklarına bastırıp onu susturdum. “Bana yaptıkları affedilmez şeylerdi, kabul ediyorum fakat yaşananlar dünde kaldı ve ben olanları hatırlamak istemiyorum. Sen böyle hiddetli davrandıkça unutmak zorlaşıyor.”

Yüz ifadesi endişeyle doldu, gözlerini yüzümde gezdirirken ellerimi tuttu. “Hayır, onun sana yaşattıklarını hatırlatmak isteyeceğim son şey bile olamaz. Aksine ben her şeyi telafi etmek istiyorum, keşke tamamen unutmanı sağlayabilsem.” Ses tonunda acı vardı.

Kırgın bir tavırla kirpiklerimi indirdim. “Unutmanı istiyorsan eğer intikam peşinde koşmaktan vazgeç,” dedim durgunlaşarak. “Sırf intikam alacaksın diye onun yüzünden seni kaybedemem. Sensizliği kaldıramam. Böyle telafi olmaz.”

Kağan sıkıntılı bir şekilde soluğunu bıraktı. “Özür dile-
rim bebeğim, üzgünüm. Senin neler hissedebileceğini dü-
şünmeden sinirime yenik düştüm.”

Başımı kaldırdım, yeniden göz göze geldik. “Tamam,
şuna ne dersin, daha önce bana verdiğin sözü tekrar ver. Ba-
hadır’ı tamamen yargının eline bırakalım, artık onu düşün-
rek zamanımızı heba etmeyelim, nasıl olur?”

Homurdandı. Malum ismi duyunca geriliyordu ancak
geri adım atacağımı sanıyorsa yanılıyordu, o sözü gene ağ-
zından alacaktım. Benden kurtulamazdı.

Dikkatini çekmek için elinin üzerine hafif bir şaplak at-
tım. “Kağan lütfen, beni hiç dinlemiyorsun,” dedim şirin bir
yakınmayla. “Soruma cevap verir misin?”

Derince iç geçirdi. “Tamam, güzel olur tabii...” diye ge-
veledi isteksizce.

Hâlâ zihninde intikam planları yaptığına hiç kuşkusuz
yoktu ama benim de o planları bozacak kadar büyük bir ina-
dım olduğunu bilmiyordu.

Sevecen bir şekilde gülümsedim. “O zaman şu andan
itibaren Bahadır konusunu hiçbir zaman açmayacağımıza
ve onun adını bir daha asla anmayacağımıza söz vermeni
istiyorum. O ismi kafamızdan silip atacağız, hiç var olma-
mış gibi yapacağız. Onunla yakından uzaktan hiçbir şekilde
ilgimizin olmasını istemiyorum. Cezasını kanunlar verecek
nihayetinde.”

Gözlerini kıstı, düşünüyordu. Nereye varmaya çalıştığı-
mı anlamaya çalışıyordu.

“Söz ver bana Kağan,” dedim sesimi yükseltip. “Söyle-
diğim her söze katıldığını ve bana hak verdiğini duymak is-
tiyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bu bir emir gibi geldi kulağıma.”

Omuz silktim ve sertçe tekrarladım sözlerimi. “Söz ver!”

Dudağının bir kenarı ağır ağır kıvrıldı. “Vay canına bebeğim, emir verirken bu kadar ateşli görünebileceğini hiç tahmin etmemiştim.”

Kendime mâni olamayarak güldüm. “Konuyu dağıtma, sadece söz verir misin lütfen? Geçmişî geçmişte bırakalım. Zira geleceği geçmişe bağlı yaşayamayız aşkım, yanılıyor muyum?”

Bir kez daha derince iç geçirdi, bir süre sessiz kaldı. “Haklısın bebeğim,” dedi yavaşça. “Geçmişî geride bırakmamız gerek, biz geleceğimize odaklanmalıyız.”

Neşeyle kocaman gülümsedim. “Aynen öyle! Bundan böyle biz kendi güzel hayatımıza yoğunlaşacağız. Anlaştık mı?”

Kağan’ın her gördüğümde büyülediğim muhteşem gülüşü dudaklarına yerleşti. “Pekâlâ, anlaştık, söz veriyorum,” dedi kesin bir dille ve gülüşünün arasından elimin üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. “Sadece biz olacağız ve kötü olan her haltı siktir edeceğiz.”

Kıkır kıkır güldüm. “Biraz kaba olsa da süper bir söz veriş, teşekkürler.” Rahatlayarak sırtımı yastıklara yasladım. “Sonunda ağzından alabildim ya sözü, bana yeter.”

Küstah bir edayla omuz silkti. “Bazen zor biri haline dönüştürebiliyorum.”

Öne doğru eğilip yakışıklı suratına avucumu yasladım, kirli sakallarında parmaklarımı gezdirdim, elimin altında hafifçe çıkmış olan sakallarını hissetmek hoşuma gitmişti. Kağan’ı o kadar çok özlemiştim ki yüzüne bakmaya doyamıyor, ona dokunmaktan kendimi alamıyordum.

“Şunu hiç aklından çıkarma,” dedim dikkatini çekerek. “Benim için yalnızca sen varsın, bunu kimse değiştiremez. Ben yalnızca sana aidim. Kalbim senin, ruhum senin... O evdeyken beni güçlü tutan tek şey sana kavuşacağım anın düşüncesiydi, kaçmam için bana cesaret veren hep bu oldu.”

Bakışları aşkla yumuşadı. “Ben de hep bu an için yaşadım, seni yine göreceğim gün için bekledim. Tekrar gözlerine bakabileceğim, gülümsediğinde şahane gamzelerini görebileceğim, sana dokunabileceğim, seni öpebileceğim gün için beklentiyle günleri saydım.” Elini elimin üzerine kapattı, başını yana çevirip avucumun içine küçük bir öpücük bıraktı. “Seni çok özledim.”

Cevap olarak kollarımı boynuna doladım, başımı göğsüne yasladım ve bana huzur veren kalp atışlarını dinledim. Öyle mutluydum ki içimdeki bütün duygular heyecanla dans ederek birbirine karışmıştı.

Kağan hemen sarılışıma karşılık verdi, burnunu boynuma gömdü, kokumu içine çekerek bana sıkıca sarıldı, nefes almakta zorlansam da hiç umursamadım. Zira aynı devasa özlemi ve ihtiyacı ben de hücrelerime kadar hissediyordum.

Geri çekilip keyifle gülümsedi, gözleri mutlu olduğunu belli eden bir şekilde aydınlandı. “Seni seviyorum bebeğim... Çok fazla seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum. Senden hiç vazgeçmedim, umudumu hep korudum, benim için geleceğini hep biliyordum.” Şirinlikle burnumu kırıştırdım. “Hoş, siz gelemeden ben evden kaçmıştım, kurtarma planınıza engel oldum ama eminim sorun etmiyorsundur.”

Eğlenerek tek kaşını kaldırdı. “Öncelikle benden vazgeç-

seydin epey bozulurdum. Kaçmana gelince seninle gurur duyuyorum. Kimseye boyun eğmeyen, savaşçı ruhlu, asi sevgilim benim.”

Yanaklarım kızarıırken utanarak kıkırdadım, Kağan’ın benimle gurur duyması acayip hoşuma gitmişti.

“Teşekkürler. Ayrıca sana güvenim her zaman tamdır, altını çizerek belirtmek istiyorum.”

Gülerek çenemi tuttu, arzuyla koyulaşan bakışları dudaklarıma indi. “Bu kadar mükemmel olmak zorunda mısın?” diye sordu alçak sesle.

Benim de bakışlarım onun dudaklarına takıldı. “Senin için, evet,” diye fısıldadım usulca.

“Güzel.”

Başını eğip ağzını ağzıma bastırması çok zaman almadı. Diliyle dudaklarımı aralayıp yavaşça tadına varırcasına beni ağır ağır öpmeye başladı. Öpücüğü önce nazikti, sonra gide-rek ateşlendi ve heyecandan kıvranmama neden olacak kadar yoğunlaştı. Midemde başlayan sıcaklık hissi damarlarıma kadar ulaştı, bedenimi yakıp tutuşturdu. Kendimi Kağan’a bırakarak saf duyguların arasında kayboldum ve soluğum hızlanırken herhangi bir şey düşünemeyecek hale geldim.

Öyle güçlü bir şekilde öpüşüyorduk ki bu adeta uzun süre havasız kalmanın ardından doyasıya nefes almak gibiydi. Kağan bana, ben de ona ölesiye muhtaç ve açtık. Birbirimizin hayatının anlamı, birbirimizin yaşamının en mühim kaynağıydık.

Geri çekildiğimizde bir süre sessizce baktık, nefeslerimizi düzene soktuk, tutkulu öpüşmenin arkasından ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Kağan dikkatli gözlerle yüzümün her bir noktasını inceledi. “Gerçekten iyisin, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Sen benimleyken hep iyiyim.”

“Benim için de aynı şey geçerli. Seninle olmak öyle güzel ki her şey rüya gibi geliyor.” Hâlâ dikkatle bana bakarken yavaşça yutkundu. “Bir itirafta bulunmamı ister misin?”

“Tabii.” Ne diyeceğini merak etmiştim.

“Seni hiçbir yerde bulamayınca ciddi ciddi hayatından endişe ettim. Bu ihtimali düşündükçe kafayı yiyecekmiş gibi oldum, berbattı.” Sesi titremeye başlayınca bir iki saniye duraksadı. “Ben... Eğer seni kaybetseydim, yaşayamazdım.”

Aniden kalbimin acıdığını hissettim, anlayışla gözlerinin içine baktım. “Biz asla birbirimizi kaybetmeyeceğiz Kağan, buna olan inancım çok yüksek. O kadar zorluk yaşadık ve asla birbirimizden kopmadık, her engeli aşmanın bir yolunu bulduk. Bugün olanlar da bu zorluklardan biriydi ve biz en kötüsünü atlattık, aramızdaki bağ ve aşk daha da kuvvetlendi.”

Kağan’ın dudaklarında memnun bir gülüşün hayaleti dolaştı, eğilip ağzımın kenarını öptü. “Çok âşığım. Uğruna yapamayacağım şey yok.” Dudaklarını yanağıma doğru kaydırды, çeneme küçük öpücükler bırakarak kulağıma doğru ilerledi. “Şu an aklıma yapmayı istediğim bir şey geldi bile, harika bir teklifim var.”

Öpücükleri öyle baştan çıkarıcıydı ki heyecandan titredim. “Neymiş o?” diye sordum altdudağımı ısırarak.

Kulak mememi hafifçe dişleyip öptüğünde gözlerimi kapadım. Hissettiğim heyecanla kendimden geçmek üzereydim.

“Bundan böyle bensiz hiçbir yere gitmek yok,” dedi yavaşça.

Gözlerimi açtım, heyecanımı sönüp gitmişti. “Ah, bir kadın buna nasıl hayır diyebilir,” dedim alaycı bir sesle, ardından şakayla omzunu ittim. “Böyle söylememi bekliyorsan inan bana hiç benlik değil aşkım.”

Gürültülü bir kahkaha attı. “Peki sen ne derdin bebeğim?”

İşaret parmağımı çeneme vurarak düşünüyormuş gibi yaptım. “Biraz paranoyak mı davranıyorsun acaba sevgilim, derdim muhtemelen. Sonra da teklifini kesinlikle reddediyorum, diye eklerdim net bir ifadeyle.”

Kağan’ın keyifli kahkahalarından biri daha odayı doldurdu, benim de kalbim eridikçe eridi.

“Bana dilediğince paranoyak diyebilirsin bebeğim, kararlıyım, bundan sonra yalnız kalmak yok. Seni kesinlikle yanımdan ayırmayacağım. Seni hep güvende tutacağım.”

Gözlerimi devirdim. “Aşırı koruyuculuk yükleniyor yani,” dedim takılarak.

Çarpık bir sırıtışla omuz silkti. “Değer verdiklerimi korurum ve sen benim en değerlimsin.”

Güldüm. “Yapma lütfen... Sürekli beni koruyamazsın Kağan, çok gereksiz ve aşırı bir tavır bu. Hem ben kendi başımın çaresine bakabilirim, merak etme.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum.” En son neler yaşadığımızı gözden geçirmek ister misin, dercesine uyaran bir bakış attı. “Kaçırıldığını hatırlatmama gerek var mı?”

Tekrar gözlerimi devirdim. Bir erkek tarafından üstüme fazla titrenmesinden hiç hoşlanmıyordum. Üstelik etrafta tehlike falan kalmamıştı ki Bahadır da, Uzay da şu anda hapiste olduklarından bir daha katiyen karşımıza çıkamayacakları kesindi. Kimsenin intikam peşinde koşacak hali

yoktu nihayetinde. Kısacası ortada kaygılanacak bir durum göremiyordum, hepimiz güvendeydik, Kağan'ın da bu gerçeği anlaması gerekiyordu.

Bir tutam saçımı parmaklarına dolayıp saçlarımla oynamaya başladı. “7/24 yakın korumalığımı çok seveceksin, söz veriyorum.”

Somurttum. “Hiç sanmıyorum.”

Gülmemek için altdudağını dişlerinin arasına aldı. “Asma suratını.” Saçımı kulağımın ardına iterken, “Senin için en iyisini istiyorum ve bu tartışmaya açık değil,” diye üsteledi ciddi bir sesle.

“Anlıyorum ve endişen karşısında seni suçlamıyorum ama ben korunmaya mecbur kalmamalıyım. Ayrıca sürekli yapışık ikizler gibi dolaşan sevgililerden olmak istemiyorum. Ben eskisi gibi normal bir düzen istiyorum. Hem güven bana, sen de korumalık yapmaktan sıkılırsın.”

Tek kaşını yukarı kaldırdı. “Vay canına, ne hoş bir reddedilme. Söyle bakalım, neden sıkılacakmışım?”

“Okulda, evde, dışarıda veya arkadaşlarımla birlikteyken ya da ailemle vakit geçirirken hep yanımda olacak mısın?”

Sakince cevap verdi. “Neden olmasın?”

Gerçekten inanılmazdı! Kağan'la biraz kafa bulmaya karar verip gülme isteğimi zar zor bastırdım ve abarttıkça abarttım.

“Pekâlâ! Benimle alışverişe gelecek misin, saatlerce mağaza dolaşıp kıyafet giyip çıkarırken bana sabırla eşlik edecek misin, kozmetik ürünlerini denerken bana fikir verecek misin, kuaförde bakım yaptırırken beni bekleyecek misin, canım aşırı kalori ve kafein istediğinde güzel bir pasta ye-

mek ve kahve içmek için benimle gün boyunca kafe kafe dolaşacak mısın, sabahtan akşama kadar benimle gezecek misin ya da ders çalışmak için kendimi kütüphaneye kapat-
tığında -ki önümüzdeki yıl bu çok fazla olacak- sen de benimle saatlerce masa başına oturacak mısın ya da...” diye devam ediyordum ki Kağan sözümü kesti.

“Dur, tamam, ne demek istediğini anladım.” Memnuniyetsizlikle yüzünü buruşturdu. “Hiç yolu yok! Şu an bile hızına yetişemedim. Ne yaptın sen bebeğim, beni peşinden koştururken can sıkıntısından öldürecek misin?”

Zafer kazanmışçasına sııttım. “Ne o, yoğun gündelik işlerime ayak uyduramayacak mısın, beni yarı yolda mı bırakıyorsun yoksa?” dedim sahte bir gücenmeyle.

Bana yalandan uyuz olmuş gibi bir bakış fırlattı. “Yakın korumalık teklifimi yeniden düşünmeye karar verdim,” dedi aksi aksi.

Neşeyle ışıldadım. “Ben de öyle olacağını düşünmüştüm,” dedim bilmişlik taslayarak.

Şaşkın bir kahkaha attı. “Benden bu kadar çabuk kurtulabildiğine inanamıyorum. İşini biliyorsun, seni zeki fettan kadın.”

Kıkır kıkır güldüm. “Seni alt mı ettim yani?” dedim ona sataşarak.

“Bakıyorum da çok hoşuna gitti.” Yanağımı okşadı, baş parmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi, gittiği yolu izlerken mavi gözleri koyulaştı.

“Dürüst olmam gerekirse evet, hoşuma gitti,” dedim gülümseyerek.

Eğilip dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. “Oysa ko-

rumsalık görevimi itinayla yapacaktım.” Başını iki yana salladı. “Hevesimi kırdın.”

Yalandan ürpermiş gibi yaptım. “Çok hoşucu...”

“Fakat güvenli,” diye tamamladı cümlem.

Elini tuttum, parmaklarımı parmaklarına geçirdim. “Beni ömür boyu pamuklara sarıp koruyamazsın ya da güvenli yerlerde saklayamazsın. Böyle küçük ve dar bir yaşamı kimse hak etmez. Bu hem sana hem bana haksızlık olur. Senin sadece sevgilim olmanı istiyorum, korumam değil.” İçtenlikle gözlerinin içine baktım. “Anlıyorsun beni, değil mi aşkım?”

Gözlerinde olgun bir bakış belirdi, başını usulca öne salladı. “Sanırım anlıyorum,” dedi yavaşça.

Sevinçli bir edayla yanağından öptüm. “Sevindim.”

Dudağının bir kenarı gizemli bir tavırla yukarı kıvrıldı. “Ama yine de gün içinde seni ara sıra arayıp nasıl olduğunu kontrol etmeme mâni olamazsın ancak öyle kendimi iyi hissedirim.”

Kahkaha attım. “Sen iflah olmazsın,” dedim kahkahalarımın arasından. “Peki, madem bu şekilde rahat edeceksin istediğin zaman arayabilirsin ama lütfen abartma.”

Gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı, çok keyifliydi. “Söz veremem bebeğim.”

“Biliyor musun, yaptığın gıcıklığın en üst seviyesi.”

Beni hızla kendine çekip kollarının arasına alırken kıkırdadım.

“Beni yine de seviyorsun,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

“Her şeyden çok!”

Kağan hızla dudaklarıma yapıştı ve beni sahiplenici bir

şekilde öpmeye başladı. Anında karşılık verdim, öpücüklerine bayılıyordum. Kendimi ona kaptırdığım her an mutluluktan başım dönüyordu. Dudaklarının her dokunuşu beni heyecandan sarsıyor, içimi tarif edemeyeceğim bir sıcaklık akışıyla dolduruyordu. Birbirimize doyamıyorduk, ihtiyacımız çok fazlaydı.

Kalbim hızlanırken ellerimi kaslı kollarında, geniş omuzlarında gezdirdim. Kağan'a dokunmadan duramıyordum, bir elimi ensesine kaydırdım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Ona iyice yanaşıp kucağına çıktım, göğüslerimiz birbirine yapışınca Kağan öpüşmemizi derinleştirdi. Ellerini kalçama yerleştirdi, bir elini arkaya götürdü, sırtımdan yukarı doğru okşayarak omurgam boyunca ilerledi. Küçük bir inlemenin dudaklarımdan çıkmasına engel olamadım, bu muazzam bir histi, yakınlığı beni kendimden geçiriyor, mutlulukla sarhoş ediyordu. Varlığıyla mest oluyordum.

Kağan hayatımdaki tüm eksikleri tamamlıyor, her anlamda mükemmel hissetmemi sağlıyordu. Onun uğruna her şeyi yapabilirdim, tıpkı onun da benim uğruma her şeyi yapacağını bildiğim gibi.

Alnını alnıma yasladığında sıcak nefesi dudaklarıma değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "Teşekkür ederim," dedi boğuk bir sesle.

Burnumu burnuna sürttüm. "Ne için?"

"Bana geri döndüğün için."

30

Mutlu son!

BİR AY SONRA...

Önümde duran dev boy aynasının karşısına geçmiş dikiliyordum, aynadaki yansımama bakarken heyecandan yerimde duramayacak kadar sevinçliydim. Kendimi baştan aşağı incelerken hep bu anı beklediğimden mutlu bir şekilde iç geçirdim. Koyu kahve saçlarım dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülüyordu ve üzerimdeki zarif beyaz gelinliğimin içinde çok güzel görünüyordum. Yüzümde hafif bir makyaj vardı, açıkçası abartalı olmaktan kaçınıp mütevazı bir gelin olmayı tercih etmiştim. Zaten oldum olası şatafatlı şeylerden pek hoşlanmazdım, bana fazla gelirdi. Bu yüzden saçımı ve makyajımı yaptırırken tercihimin sade seçimlerden yana kullanmıştım.

Arkamı döndüm ve odada hazırlanan nedimelerime baktım. Tatlı bir telaş içindeki Gazel, Cansu ve Asel pudra renk elbiselerinin içinde harika görünüyorlardı. İlk evlenen ben oluyordum, bakalım arkamdan hangisi gelecekti. Büyük ih-

timalle Cansu olur diye düşünüyordum, en son tatildeyken Emre'den aldığı o tatlı evlenme teklifini hatırlayınca gülümsedim. İşler ikisi için de gayet güzel gidiyordu ve mutluluklarına diyecek yoktu.

Cansu su dalgası kahverengi saçlarını omuzlarının hizasında kestirmişti ve yeni imajıyla çok hoş olmuştu. Bu aralar biraz kilo almıştı ve kilosu sayesinde hafif çıkıklaşan göbeği hamile olduğunu bilmeyen biri için hala pek dikkat çekmiyordu. Büyük bir heyecanla beklediğimiz küçük bebeğimiz ise zaman zaman annesini halsizlikle ve mide bulantılarıyla zorluyordu. O günlerde Emre tam bir ilgi manyağı babaya dönüşüyor, Cansu'yu ilgiye boğuyordu. Cansu da bundan hiç şikâyet etmiyordu doğrusu.

Gazel yine her zamanki gibi aşırı güzeldi, ateş kızılı saçları ipek gibi parlıyor beline kadar iniyordu. Seçtiği pudra elbisesiyle girdiği her ortamda dikkatleri üzerine çekecek kadar olağanüstü görünüyordu. Asel'le hala araları biraz limoniydi fakat o da Asel'i en az benim kadar seviyordu, sadece bunu göstermekten henüz kaçınıyordu.

Asel'e bakarken bir ay öncesini hatırladım. Resmen ölümden dönmüştü, çok büyük bir badire atlatmıştı. Şükürler olsun ki şimdi eskisinden çok daha iyiydi ve en önemlisi hayattaydı, nefes alıyordu. Bizimle ilgilenen polislerden birinin eşi, kadın sığınma evinde çalışıyordu, Asel'in başından geçen üzücü hikâyeyi öğrenince bize yardım etmeyi teklif etmişti. Asel'le ilgilenmek ve ona yardımcı olmak istiyordu, nitekim oldu da.

Asel'e kadın sığınma evinde hem kalacak bir oda hem de güzel bir iş ayarladı. Asel bu haberi ilk duyduğunda mutlu-

luktan havalara uçmuştu. Hafta içi işine odaklanıyor hafta sonraları da bizim eve geliyor, benimle birlikte kalıyordu. Her şey yolundaydı ve çok mutluydu. Annemle babam da Asel'e bayılmışlardı, resmen bir anda benim manevi kız kardeşim oluvermişti!

Babam dedim değil mi? Evet! Babam hapishaneden çıkmış ve eve geri dönmüştü.

Neredeyse birkaç ay önce annemle tartışmamızın ardından -ki ona Onur hakkındaki gerçekleri anlatmıştım ve sonunda evi terk etmiştim- annemin kafasında şüphe tohumları büyümeye başlamıştı. Onur'a güveniyordu ama benim de yalan söylemeyeceğimi biliyordu. Nitekim annem Onur'a belli etmeden şirkette kendince küçük bir araştırmaya girişmişti. Muhasebe bölümündeki bilgisayarlara ulaşp bazı arkadaşlarının desteğiyle şirketin bütün hesap dökümlerini ele geçirmişti.

İncelediği her yeni dosyada Onur'un aslında gerçekte kim olduğunu ve babama nasıl tuzak kurduğunu öğrenmişti. Sonunda içindeki suçlulukla karışık pişmanlık hissiyle önce Onur'dan ayrılmıştı ardından da gizlice edindiği tüm dosyaların kopyasını delil olarak babamın avukatına sunmuştu ve sonunda babam beraat etmişti.

Annem çok fazla pişmanlık çekiyordu hatta çoğu zaman hem babama karşı hem de bana karşı utanç hissettiğini sezebiliyordum. Onur ile ilişkisini yalnızca ben bilsem de bunu babama söylememeye karar vermiştim, zaten asla hatırlamak istemediğim berbat bir ayrıntıydı ve kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Neyse ki babam anneme hoşgörölü yaklaşıyordu ancak

en başta kendine gvenmemesinden dolayı da içinde kırınlık taşıdığını anlayabiliyordum. Babam çok gcenmişti. Annem ise babama kendini tamamen affettirmek için elinden geleni yapmaktan hiç geri durmuyordu. Hala birbirlerine aşıklardı ve yakında babamın kırınlığının geçeceğine, tekrar eskisi gibi mutlu bir şekilde evliliklerini srdreceklerine emindim.

Onur'un hayatımızdan çıktığı gün kendi kendime içimde kocaman bir parti verdim! Babama iftira attığı ortaya çıktığı zaman, bununla birlikte evirdiğı bazı yasadışı işler de ortalığa saılınca ne yapacağını şaşırmıştı ve ansızın kayıplara karışmıştı. Sonradan öğrendiğim kadarıyla şirketi Kağın'a devredip yurtdışına doğru yola çıkmıştı. Artık yurtdışına yerleşmeye karar verdiğine göre şimdi kendine uygun ülke aramakla meşgld büyük ihtimalle.

Kağın şirketin başına geçtiğinde ona hem ben hem de ailem çok destek olduk. Annemle babam şirkette eski pozisyonlarında işlerine devam ediyorlardı. Kağın çok çalışkandı ve annemle babamın yardımlarıyla şimdiden çok güzel işlere imza atmıştı. Bazen ben de şirket toplantılarına katılıyordum ve onların hız kesmeyen azimli çalışmalarıyla iş dünyasında çok iyi takım olduklarına yakından şahitlik ediyordum. Birlikte harika ilerliyorlardı ve önümüzdeki zamanlarda şirketin adından ve başarılarından fazlasıyla bahsettireceklerine dair inancım tamdı.

Evet, ailem Kağın'a bayılıyordu! Ancak evlenmek istediğimizi söylediğimiz an hiç de bu kadar sevgi pıtırıcığđ değillerdi. Özellikle de annem evlilik lafını duyunca ufak çaplı bir sinir krizi geçirmişti. Yaşımızın genç olduğunu ileri

sürerek bize karşı çıkmıştı. Babam da evlilik kararımızı hiç hoş karşılamamıştı, oldukça memnuniyetsizdi ama en azından annem gibi aşırı tepki göstermemişti ve bu azıcık da olsa bana cesaret vermişti.

O gün tam bir kaos ortamı oluşmuştu evimizde, her şeyi dün gibi hatırlıyorum. Fazlasıyla bağırış çağırış, itiraz, karşı çıkma sonunda annem yapacak bir şeyi olmadığını görünce susarak bana kötü kötü bakmakla yetinmeye başlamıştı. Bakışları o kadar korkutucuydu ki beni yerime mıhlıyordu adeta. Ancak babamın beni anladığını hissedebiliyordum, evlilik isteğimizde ne kadar emin olduğumuzu fark edince annemi yatıştırarak sakın sakın konuşmamızı sağlamıştı.

O akşam sabahlara kadar uyanık kalıp tartışmıştık. Sonunda sabaha karşı annem direnmekten vazgeçti, eğitim hayatımızı asla aksatmayacağımıza dair bize söz verdirdikten sonra nihayet gönülsüzce de olsa birlikteliğimizi kabullendi.

İşte bu kadardı, annemle babam Kağan'la evlenmemize ikna olmuşlardı!

Şu an ise nikahım kıyılmak üzereydi ve ben gelin hazırlanma odasında Kağan'ın gelip beni almasını bekliyordum.

Vay canına! Az sonra düğünüm başlayacaktı ve evlenecektim.

Asel'in samimi bakışları üzerimde dolandı. "Göz kamaştırıcı bir gelin oldun," dedi içtenlikle.

İçim içime sığmayarak gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Cansu'nun gözleri dolu doluydu. "Çok güzelsin Buket, umarım hep böyle güzel ve mutlu bir hayatın olur arkadaşım." Gözlerini kırpıştırarak göz yaşlarını geri gönderdi. "Ağlamayacağım, ağlamayacağım, ağlamayacağım..." dese de bir damla yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Gazel kıs kıs güldü. “Annelik hormonları yine iş başında.”

Cansu kıkırdadı. “Of bu aralar çok duygusalım, her şey beni ağlatıyor.”

Gazel kardeşinin başına gidip peçeteyle göz altlarına minik dokunuşlarda bulundu. “Tut kendin yoksa makyajını bozacaksın.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

Odanın kapısı açılınca hepimiz kapıya döndük.

Kağan havalı bir şekilde içeri girdi ve beni görür görmez çarpılırcasına olduğu yerde donup kaldı. Gözlerimiz birbirini buldu, dünya bir dakikalığına bizim için arka planda kaldı.

İç güdülerim ansızın harekete geçti, karnımdaki kelebekler heyecanla havalandı. İstemsizce Kağan’ın cazibesine doğru çekildim ve onu baştan aşağı ağır ağır inceledim. Siyah takım elbisesinin içinde muhteşem gözüküyordu ve nabzımı hızlandıracak derecede dikkat çekiciydi. Duruşu kendinden emindi, üzerinden buram buram etkileyicilik akıyordu.

Gazel saatine bakarak sesini yükseltti. “Aman Tanrım! Salona giriş için yirmi dakikamız kalmış! Nasıl da hazırlanmaya kaptırmışız kendimizi! Böyle yavaş davranırsak düğün merasimine yetişemeyen ilk gelin ve nedimeler biz olacağız!”

Asel güldü. “Endişe etme her şeyi bitirdik zaten, hepimiz hazırız. Gönül rahatlığıyla aşağı inip yerlerimize geçebiliriz.”

Cansu başıyla onayladı. “Evet, hemen çıksak iyi olur, gidip yerlerimizi alalım.”

Gazel başını bana çevirdi, imalı bir edayla göz kırptı. “Sizi yalnız bırakalım,” dedi neşeyle. “Son yirmi dakikanız gençler, iyi değerlendirin.”

Kızlar odadan çıkıp arkalarından kapıyı kapatınca Kağan boğazını temizleyerek bana doğru yürüdü. Nutku tutulmuş gibi büyük bir beğeniyle bana bakıyordu. Yoğun bakışlarının altında yanaklarım kızardı, kanımın ısınmaya başladığını fark ettim.

Hafif bir utangaçlıkla usulca tebessüm ettim.

Kağan yavaşça yutkundu. “Beyazlar içinde öyle güzel görünüyorsun ki tıpkı kafamdaki sen gibisin... En iyi yönüm, en büyük zaafımsın...”

İçtenlikle gülümsedim. “Hoşuma gitti.”

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Çünkü ben hoşuna gidiyorum değil mi, önemli nokta burası,” deyip çapkınca göz kırptı.

Gülümsemem kahkahaya dönüştü. “Çok mütevazisin doğrusu,” dedim kinayeye.

Ukala bir tavırla omuz silkti. “Ne gerek var ki?”

“Doğru. Hele ki şu an hiç gerek yok.” Ellerimi omuzlarına koyup kollarına doğru aşağı indirdim. “Takım elbisenin içinde çok dikkat dağıtıcı gözüküyorsun mesela. Hakkını cidden vermeliyim, takım giyinmek sana çok yakışmış.”

Mavi gözleri keyifle parlarken nazikçe yanağımı okşadı. “Bana bir kez daha aşık mı oldun yoksa, hadi itiraf et.”

“Olabilir.” Avucumu beyaz gömleğinin üzerinden kaslı göğsünde dolaştırdım.

Yüzü kocaman bir gülüşle aydınlandı. “O kadar baştan çıkarıcı görünüyorum ha, bunu öğrendiğim iyi oldu. Mera-sim öncesi egoma çok iyi geldi.”

“Sen, benim için her zaman baştan çıkarıcısın zaten. Egona bunu duyurabilirsin.” Geriye birkaç adım atıp kendi

etrafımda yavaşça döndüm. “Ben nasıl görtünüyorum sen-
ce, gelinliğim üstümde nasıl durmuş, modelini beğendin mi,
çok abartılı bir şey almak istemedim, sade duruşunu çok
sevdim, sen de sevdim mi,” diyerek ardı ardına cümlelerimi
sıraladım, zaman azaldıkça telaşım artıyordu.

Kağan bir kaşını kaldırdı. “Bunlar da soru mu şimdi, el-
bette çok muazzamsın bebeğim. Her zamanki gibi kusursuz
olmuşsun. Az önce de söylediğim gibi beyazlar içinde çok
güzel görünüyorsun.” Yüz hatlarına yoğun duygular yerle-
şince derince iç çekip yavaşça bıraktı. “İçimi sızlatacak ka-
dar güzelsin.”

“Sadece emin olmak istedim,” dedim gergin bir gülüşle.
“Deli gibi heyecanlıyım açıkçası, saçmalıyorsam aldırma.
Hâlâ inanmak da güçlük çekiyorum. Evleniyoruz! Bugün
bizim en mutlu günümüz.”

Kağan elimi tuttu, gözlerimin içine içtenlikle baktı.
“Öyle bebeğim,” derken gülmemek için kendini tutuyora
benziyordu.

Yüzümü buruşturdum. “Heyecanlıyken çok gereksiz ko-
nuşuyorum değil mi?”

“Hayır, aksine çok şirinsin.”

Burun kıvırdım. “Sadece sen beni saçmalayıp dururken
şirin bulursun zaten.”

“Gel buraya,” Gözlerinde neşe dans ederken kolunu beli-
me dolayıp beni hızla kendine çekti. “Heyecanına biraz ara
vermene yardımcı olmama ne dersin?”

“Sanki mümkünmüş gibi...”

“Neler yapabileceğimden haberin yok.” Dudaklarını du-
daklarıma sürttü. “Başlangıç olarak sevgi dolu bir öpücük
işe yarayabilir bence,” dedi boğuk bir sesle.

Omurgamda tatlı bir ürperti dolaştı. “Heyecanı mı arttırmakta mı, evet kesinlikle işe yaradı.”

Kağan gür bir kahkahayla yüzüme baktı. “Tamam, daha önce gelinliğin bu kadar yakıştığı birini hiç görmemiştim desem bu seni rahatlatır mı?”

“Yalancı...” dedim ona takılarak. “Sen beni çuval giysem de beğenirsin.”

“Bak orası doğru işte. Çünkü feci halde aşışım... Ama gelinlik konusunda gerçeği dile getirdiğimi bil bebeğim, gördüğüm en güzel gelin sensin.”

Sevinçle kıkırdadım. “Şu an beni daha da heyecanlandırıyorsun.”

“Heyecanlı haline bayılıyorum,” derken çarpık şekilde gülümsedi.

Gözlerimi devirdim. “Ona ne şüphe.”

“Seni öpmek istiyorum.” Başını hafifçe eğdi, nefesini dudaklarımda hissettim.

Kollarımı boynuna doladım. “Sanki buna hayır derim de!” Ellerimi ensesine kaydırıp parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve sevgilimi tutkuyla öptüm. Geri çekildiğimde birkaç saniye sessizce yüzünü inceledim, ne hissettiğini merak ediyordum. “Mutlu musun?” diye sordum samimi bir sesle.

“Çok,” dedi kesin bir dille.

İçim sıcacık oldu. “Güzel. Hep mutlu ol istiyorum Kağan.”

“Olacağım bebeğim, çünkü sen hayatımdasın.”

“Her zaman hayatında olacağım.” Elimini göğsüne koydum, avucumun altında atan kalbini hissedebiliyordum.

Elinin tersiyle yanağımı okşadı, eğilip gamzelerimi teker

teker öptü ve çenemi tutarak başımı kaldırıp yüzüne bakmamı sağladı.

“Senden öncesini yok sayıyorum, seni tanımadan önce kayıptım. Sana âşık olduğum an sende kendimi buldum. Buket Öztürk...” Bakışlarında yığınla duygu belirirken bir tutam saçımı yavaşça kulağımın ardına itti. “Seninle olmak nefes almak gibi. Gerçekten yaşadığımı hissettiriyorsun bana. Seninleyken daha önce hiç hissetmediğim kadar canlıyım.”

Cevabım onu öpmek oldu, hem de dakikalarca süren yoğun bir öpücükle. Derken Kağan kontrolü eline aldı, dudakları derin bir arzuyla dudaklarımı kendine hapsetti. Her şeyiyle beni yoktan var etti, ruhumu canlandırdı. Bedenimde coşkun bir duygu fırtınası oluşturdu ve heyecanın içimden taşıp damarlarıma kadar yayılmasını sağladı.

Kağan’a öyle aşıktım ki üzerimdeki etkisi inanılmazdı!

“Seni seviyorum. Seni çok seviyorum,” dedim.

“Ben de... Ve daima seveceğim, sonsuza dek.” Kağan beni yeniden ateşli bir şekilde öptü.

Dudaklarım dudaklarındayken güldüm. “Seninle yasacağım uzun bir ömür istiyorum...” Gülüşüm içimdeki coşkun etkisiyle büyüdü. “Öyle mutluyum ki daha fazlasının hayalini kuramazdım.”

“Artık hayal yok, hepsi gerçek. Sadece biz varız, sen ve ben... Şimdi önümüzde bizi bekleyen harika bir gelecek ve beraber geçireceğimiz nice yıllarımız var.” Gözlerimin içine bakıp gülümsedi. “Sanırım dünyanın en şanslı herifi benim.”

Neşeyle sııttım. “Hayır buna itiraz etmek mecburiyetindeyim, zira ben kendimi daha şanslı hissediyorum. Sana her baktığımda iyi’ki diyorum.”

İç geçirirken yüzümü derinlemesine inceledi. “Ah bebeğim... Bendeki yerin hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Hımm biraz tüyo vermen için sabırsızlanıyorum.” Bedenine doğru sokuldum, gözlerimi mavi gözlerinden alamıyordum.

“Sen içimde hiç bilmediğim bir şeyleri ortaya çıkardın. Yeri doldurulmaz bir armağansın benim için, bu yüzden her anının önemini bilerek yaşayacağım seni.”

Kalbim erirken şiddetli bir duygusallık yaşadım ve mutlulukla gülümsedim. Kağan tatlı ve içten sözleriyle beni mest ediyordu, kalbimi mutlulukla sarıp sarmalıyor, hazdan nefesimi kesiliyordu.

“Sana söz veriyorum Buket Öztürk. Sabah gözlerimi her açtığımda aklımdaki ilk düşünce sen olacaksın. Her zaman sen neredeysen oraya gelmekte hiç tereddüt etmeyeceğim ve söz konusun sen olduğunda seni gülümsetmek için her şeyi yapmaya hazır olacağım.”

“Ve ben de seni hep yanımda isteyeceğim Kağan Öztürk.”

“İşte bu hayatımda duymak istediğim tek şey.”